MORIMI TOMIHIKO
Đỗ Nguyên
dịch
GIA TỘC
THẦN BÍ
SỰ TRỞ VỀ CỦA NIDAIME
nhã nam

GIA TỘC THẦN BÍ - TẬP 02
SỰ TRỞ VỀ CỦA NIDAIME

Tác giả: Morimi Tomihiko

Dịch giả: Đỗ Nguyên

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 01-2020

—✣—

ebook©hotaru-team

Xuất thân từ tộc Tanuki danh giá Shimogamo, cậu Tanuki Yasaburo kế thừa sự liều lĩnh của người cha vĩ đại, từ thuở còn là một cục banh lông nhỏ xíu đã sớm khiến kẻ khác phải cau mặt nhăn mày. Dù là Thiên cẩu hay những Con người mà tất cả đều phải kính sợ, cậu cũng không ngần ngại nhúng mũi can thiệp vào chuyện của họ.

Một ngày nọ, kẻ thừa kế "Nidaime" của sư phụ Thiên cẩu già nua Akadama trở về từ Anh quốc, khiến làn sóng hiếu kỳ cồn lên khắp giới Tanuki. "Câu lạc bộ ngày thứ Sáu", hội nhóm Con người với thói ăn uống xấu xa cũng tiếp tục tìm kiếm nguyên liệu cho nồi lẩu Tanuki trứ danh của họ. Tháng ngày bình yên lại trôi về đâu mất…

Và thế là "dòng máu ngốc nghếch" chảy trong Yasaburo lại bắt đầu sục sôi!

Morimi Tomihiko sinh năm 1979 tại Nara. Tác phẩm đầu tay *Taiyou no Tou* (Tháp mặt trời) đã đem về cho ông giải thưởng lớn ở hạng mục Tiểu thuyết Huyền ảo Nhật Bản. Tác phẩm *Dạo bước phố đêm* giành được giải thưởng Yamamoto Shugoro, tác phẩm *Xa lộ chim cánh cụt* được giải nhất giải thưởng Tiểu thuyết Khoa học viễn tưởng Nhật Bản. Ngoài ra ông còn viết *Seinoru Nomokemono no Bouken* (Cuộc phiêu lưu của gã lười thánh thiện), *Yokou* (Dạ hành) và nhiều tác phẩm khác.

Gia tộc thần bí là trường thiên tiểu thuyết gồm ba phần. Tập một và hai đầu đã được chuyển thể thành phim hoạt hình, và độc giả đang trông đợi sự ra mắt của tập thứ ba, *Tengu* Taisen (Thiên cẩu đại chiến).

“Hết nhúng mũi vào chuyện Thiên cẩu lại chọc tới Con người, tôi đã khiến cả thiên hạ nhăn mặt cau mày mà gọi là ‘Yasaburo quậy phá’. Nhưng trong thân thể con Tanuki tôi đây chảy dòng máu dòng máu ngốc nghếch kế thừa từ cha mình, liệu tôi còn có thể sống theo cách nào khác? Tôi không thể đi theo lối sống nào khác ngoài con đường này.

Tóm lại, những thứ vui vẻ là những thứ tốt lành.”

Chương một
Sự trở về của NIDAIME

Ngoài sống một cuộc đời thú vị, chẳng cần làm gì khác nữa. Chúng ta cứ quyết như thế trước đã nào.

Tôi là một con Tanuki sống giữa lòng Kyoto hiện đại, nhưng quá kiêu hãnh để làm một con Tanuki tầm thường. Tôi ngưỡng mộ từ xa loài Thiên cẩu, và cũng rất yêu thích việc biến hình thành Con người. Cá tính phiền phức này chắc hẳn đã chảy trong huyết mạch truyền lại từ tổ tiên bao đời, người cha đã khuất của chúng tôi gọi nó là "dòng máu ngốc nghếch".

Cha tôi chính là Shimogamo Soichiro, con Tanuki "Niseemon" thống lĩnh toàn bộ giới Tanuki đất cố đô, danh tiếng lẫy lừng khắp Lạc Trung Lạc Ngoại, cũng được giới Thiên cẩu kính nể phần nào. Nếu có điểm gì khiến người cha Soichiro của chúng tôi khác biệt với những con Tanuki hiện tại, chắc là việc ông dám gây sự với Thiên cẩu Kurama nên mới bị đẩy vào nồi lẩu Tanuki của Con người. Nhưng chính vì ông đủ ngốc nghếch để nhảy múa trên thành nồi lẩu sắt, nên mới để lại đủ mọi truyền thuyết cho thế gian này.

"Là do dòng máu ngốc nghếch gây nên."

Cha tôi đã nói vậy đó.

Là con trai thứ ba của Niseemon Shimogamo Soichiro, tôi sinh ra và lớn lên trong rừng thiêng Tadasu.

Khi thân thể vẫn còn tỏa ra mùi thơm thơm như mầm chiên đàn mới nhú ra đôi nhành lá, bốn cẳng chân đệm thịt còn chưa đứng vững, tôi đã bị

coi là một thằng oắt đầu bò đầu bướng đầy lông khỏe mạnh mà lắm rắc rối trong giới Tanuki. Bắt đầu từ vụ việc dám dùng lá thông hun khói ngài đá Heso ở Lục Giác Đường làm dậy sóng dư luận, rồi tự do biến hình lung tung từ đồ mở nút chai rượu tới cả đội quân cưỡi ngựa trị an, hết nhúng mũi vào chuyện Thiên cẩu lại chọc tới Con người, tôi đã khiến cả thiên hạ nhăn mặt cau mày mà gọi là "Yasaburo quậy phá". Nhưng trong thân thể con Tanuki tôi đây chảy dòng máu ngốc nghếch kế thừa từ cha mình, liệu tôi còn có thể sống theo cách nào khác? Tôi không thể đi theo lối sống nào khác ngoài con đường này.

Tóm lại thì, những thứ vui vẻ là những thứ tốt lành.

Một ngày tháng Năm, lúc những rặng hoa xuân khắp Lạc Trung đã rụng vãn, màu xanh của chồi non tràn ngập ba mươi sáu đỉnh núi Higashiyama*, câu chuyện đầy lông này bắt đầu khi con Tanuki tôi đây vẫn đang sống đời vui vẻ.

°°°

Tháng Năm luôn là khoảng thời gian tôi yêu thích từ thuở nhỏ, dòng máu ngốc nghếch không khỏi trào lên nhộn nhạo.

Những rừng cây căng tràn nhựa sống đang đâm chồi nảy lộc kia chẳng phải gọi ta nhớ tới loài Tanuki hay sao?

Ngày hôm đó, tôi ngâm nga một điệu bằng giọng mũi trong khi rời bước khỏi rừng thiêng Tadasu, đi dọc theo sông Kamogawa lộng gió xuân. Tôi hóa thân thành một cô em tóc vàng mắt xanh xinh đẹp lộng lẫy, tự hào khoe dáng vóc thon thả mỹ miều dọc bờ sông Kamogawa, quyến rũ mọi đứa sinh viên ngu ngốc lỡ bước ngang qua.

Tôi đang trên đường đi đến chung cư Masugata nằm ở mặt sau phố mua sắm Demachi. Những con ngách nhỏ của Kyoto vẫn luôn đầy ắp gió xuân khoan khoái, nhưng khu chung cư cũ nát này lại u u ám ám như thể lúc nào cũng trải sẵn cái ổ ngủ đã bốc lên mùi hôi thối.

Khu chung cư này là nơi cư ngụ của một Thiên cẩu già nua bị ép phải nghỉ hưu giữa chừng, hay còn gọi là sư phụ Akadama. Bình thường thầy không nổi điên thì cũng đờ ra héo rũ. Sư phụ có một cái tên rõ kêu là Nyoigadake Yakushibo, từng là đại Thiên cẩu trấn giữ toàn bộ khu vực núi Nyoigadake. Nhưng rồi sư phụ bị lũ Thiên cẩu Kurama hợp sức đánh bại, rơi vào đường cùng nên phải sống ở một xó xỉnh đằng sau khu phố mua sắm Demachi này, bao phẩm chất Thiên cẩu tiêu tán như mây tan sương tạnh chẳng còn chút dấu tích nào nữa.

"Thưa sư phụ, Yasaburo xin được phép bái kiến."

Tôi cất tiếng chào vọng vào trong gian phòng bốn chiếu rưỡi, nghe thấy một giọng đáp lại "Yasaburo đó hả?"

"Ôi chao sư phụ, hôm nay thầy vẫn cảm thấy khó chịu trong người sao?"

"Kể từ khi bị kéo đi tắm nước nóng, tâm trạng tao có vui lên được lần nào đâu."

"Xin sư phụ đừng nói vậy… Thầy coi, có mỹ nhân tới chơi này. Mái tóc nàng vàng ươm như sợi mì somen sanrin*, mời sư phụ ra thưởng lãm."

"Mày thôi ngay mấy trò biến hóa rẻ tiền đó đi, tao khinh!"

Tôi đặt đồ ăn lên bếp rồi bước vào gian phòng bốn chiếu bên trong. Thầy tôi đang ngồi khoanh chân trên ổ chăn chiếu bẩn thỉu lem màu đỏ của rượu ngọt Akadama, chăm chăm nhìn một tảng đá đang đặt trên miếng

nệm nhỏ bằng lụa vân kim tuyến. Đó là một hòn đá màu xám không có gì đặc biệt, to cỡ nắm tay Con người.

"Ồ, đây hẳn là hòn đá Kanameishi cho nồi lẩu Thiên cẩu rồi!" Tôi thốt lên.

"Chỉ cần cái này là làm lẩu được cả thằng ngu độn như mày đấy."

"… Thầy nói gì mà phũ với con vậy."

Món lẩu Thiên cẩu cần phải đổ nước vào nồi, rồi cho thêm đậu phụ, hành lá, cải thảo và thịt gà, sau đó ninh cùng hòn đá Kanameishi của sư phụ. Nếu chấm cùng chút giấm ponzu trộn thêm hành răm băm nhuyễn thì ăn khá ngon, nhưng cũng với chừng đó nguyên liệu mà thiếu đi hòn đá Kanameishi thì sẽ không thể cho ra hương vị của nồi lẩu Thiên cẩu. Trong nhiều năm, hòn đá này đã lênh đênh qua bao nhiêu nồi lẩu của các nhà hàng truyền thống khắp xứ Lạc Trung để tôi luyện thân mình nơi nhà bếp. Chỉ cần thả nó vào nồi lẩu một lần thôi, hương vị thơm ngon sẽ thấm nhuần qua không biết bao nhiêu bữa lẩu ngon lành. Một nhà hàng nọ bên cạnh đền Kodaiji cũng đang giữ một hòn đá tương tự, hiện vẫn đang trong quá trình tôi luyện.

Theo lời của sư phụ Akadama, nồi lẩu Thiên cẩu vốn dĩ là công thức nấu ăn được tạo nên trong quá trình nấu nướng nơi thâm sơn cùng cốc, vậy nếu không được ninh cùng với khí trời thanh sạch nơi rừng núi, thứ trong nồi lẩu hẳn cũng không phải là hàng thật giá thật. Trong một căn hộ chung cư tích đầy bụi và lông Tanuki thế này chắc cũng chỉ cho ra được thứ hàng nhái phế phẩm. Loại cao lương mĩ vị có thể hợp được miệng loài Thiên cẩu, quả đúng là phiền phức.

"Con cảm ơn thầy." Tôi nâng hòn đá Kanameishi lên quá đầu, lui ra ngoài bếp bắt đầu làm lẩu.

“Yasaburo này, mày vẫn đang truy lùng cái thứ Tsuchinoko đó hả?”

“Sư phụ có tham gia cùng không? Ngày mai con tính ghé qua núi Nyoigadake đó.”

Nghe tôi nói vậy, thầy tôi hừ mũi trong gian phòng bốn chiếu rưỡi, “Thứ trò vô bổ”.

“Mày chỉ giống thằng Soichiro mấy điểm không đâu.”

°°°

Chúng tôi ăn xong nồi lẩu thì mặt trời bên ngoài ô cửa sổ cũng sắp lặn.

Tôi vỗ cái bụng đã tròn ung ủng của mình, còn sư phụ Akadama đang thỏa mãn hút thuốc lá Thiên cẩu. Làn khói tím bay lên cuộn quanh bóng đèn tròn trông như một con rồng nhỏ đang giương nanh múa vuốt.

“Ngày càng lúc càng dài sư phụ nhỉ?”

“Rốt cuộc một ngày buồn chán như mọi ngày cũng đã lui tàn rồi.”

“Sư phụ có nhận được thư từ gì của cô Benten không?”

Nghe hỏi đến câu đấy, sư phụ liền liếc tôi một cái sắc lẻm.

“Mày hỏi chuyện đó làm gì?”

“Tại sao sư phụ không chịu kể cho con hay?”

“Thằng lỏi phiền nhiễu này. Chuyện tao và Benten thư từ qua lại thì liên quan gì tới mày?”

Benten là cô học trò cưng được sư phụ Akadama chỉ dạy cho từng li từng tí để trở thành Thiên cẩu.

Benten dựa vào sức mạnh kinh hồn của loài Thiên cẩu để trấn áp những Thiên cẩu thực sự, mang sắc đẹp ma mị đi mê hoặc Con người, lại

còn có thói xấu thích ăn lẩu Tanuki, khiến toàn giới Tanuki xứ Lạc Trung đều nổi gai ốc vì ghê sợ. Chỉ cần nhắc tới chuyện cô ấy bị sư phụ Akadama cắp đi khi đang lững thững đi bên bờ hồ Biwa, mọi người chắc cũng tưởng tượng được cô ấy phải nổi bật tới mức nào.

Benten đã lừa tôi bẫy sư phụ Akadama, làm cho thầy ngã từ trên trời xuống, là nguyên nhân chính khiến thầy tuột dốc suy sụp. Không những thế, cô gái đó còn đem cha tôi làm lẩu Tanuki, cũng từng có ý định bỏ tôi vô nồi ăn nốt. Đã thế cô còn là mối tình đầu của tôi nữa, điều đó khiến cục diện càng thêm lằng nhằng. Tôi từng hỏi "Chẳng lẽ Tanuki thì không được sao?" Cô ấy liền đáp, "Vì tôi là Con người mà." Mỗi lần nhớ lại đoạn hội thoại đó, đám lông nơi mông tôi lại thấy châm chích nhoi nhói.

Hồi tháng Tư vừa qua, vào lúc hoa anh đào mùa xuân đương độ rực rỡ, Benten tuyên bố mình sẽ "vượt biển".

Tôi nghe được những lời đó khi cùng Benten đi dạo buổi sớm dọc theo bờ sông Kamogawa. Cô ấy thoăn thoắt bay nhảy từ cây anh đào rực rỡ hoa này sang cây anh đào rực rỡ hoa khác, đắm chìm trong trò chơi tàn nhẫn là lắc trụi hết cả hoa trên cành. Tôi đuổi theo cô ấy trong cơn bão hoa anh đào mà thốt lên câu hỏi "Sao cô đi đột ngột thế?" Ngồi lên một cành anh đào đã trụi lủi, cô ấy khoan khoái ngắm nghía đám cánh hoa đang bay lượn đẹp đẽ bên bờ sông rồi đáp gọn lỏn, "Tôi chán."

"Yasaburo, hãy chăm sóc sư phụ giùm tôi. Nếu có hứng tôi sẽ viết thư về cho ông ấy."

Đến khi hoa anh đào ở Kyoto sắp sửa rụng hết, cô ấy đã tìm cách lên được du thuyền sang trọng của một tay đại phú hào, rời cảng Kobe để bắt đầu chuyến hành trình vòng quanh thế giới. Sư phụ Akadama chỉ biết được chuyện cô ấy rời đi sau khi chuyến tàu đã xuất phát, liền cố đuổi

theo nhưng mọi sự đã quá muộn màng.

Kể từ khi bước chân lên chuyến tàu du lịch sang trọng miễn phí đó, Benten vẫn chưa trở về. Chỉ có những lá thư thi thoảng gửi về làm niềm an ủi trái tim sư phụ. Mà cũng chỉ cần Benten có lòng viết thư về đã đủ khiến sư phụ tôi hỉ hả tôn thờ lắm rồi, dẫu đó chỉ là những lá thư với vài dòng lạnh lùng như thể bỏ công ra viết đã là một sự ban ơn. Tử tế thì còn được dăm dòng, chứ mấy lúc quá đáng có khi chỉ được một dấu 0 hay X thôi. Vậy nhưng sư phụ Akadama vẫn mong chờ chúng, trân trọng đọc đến tưởng như muốn liếm từng con chữ rồi cất vào trong hộp karabitsu*, nâng niu như thể báu vật ở Shosoin*. Tôi chăm chỉ đến thăm nhà sư phụ như thế này, cũng là để lừa sư phụ say xỉn rồi đọc lén chỗ thư từ của Benten.

Sư phụ Akadama dòm vào nồi lẩu rỗng không mà than thở.

"Con bé Benten đó giờ chắc đã tới Anh quốc rồi. Nó đi xa ta quá."

Sư phụ moi từ trong núi đồ lỉnh kỉnh ra quả địa cầu, quay quay lần tìm Anh quốc.

"Trời ạ, sao xứ ấy nhỏ xíu thế này." Thầy lại than vãn. "Cứ hoài phí tài năng của mình dạo chơi lung tung khắp thế gian này làm gì? Hãy cứ ngồi yên một chỗ để chuyên tâm nghiên cứu ma đạo, rồi nhanh chóng kế thừa sự nghiệp vĩ đại của ta đi chứ."

"Không biết cô ấy làm gì ở đó nhỉ?"

"Hừm, chắc tới Anh quốc ăn thịt Tanuki chứ làm gì?"

"Vì tôi thích cậu đến mức muốn ăn thịt luôn mà." Những lời của sư phụ gợi lại trong tôi câu nói của nữ thiên địch xinh đẹp đó. Cô ấy đã phản bội lại ân sư, ăn thịt cha tôi, lại còn suýt ăn thịt cả tôi, vậy mà lòng tôi vẫn thầm mong cô ta trở về. Là do dòng máu ngốc nghếch đang ích kỷ khuấy động trong lòng làm phiền tôi sao.

“Trông mày buồn vậy, Yasaburo.”

Sư phụ gườm gườm nhìn tôi. “Do Benten không có ở đây. Tao nói trúng tim đen mày rồi hả?”

“A ha ha, sư phụ đang nói gì vậy?”

“Thằng khốn không biết thân biết phận. Đừng mong nó sẽ rủ lòng thương xót một con Tanuki như mày.”

Sư phụ nói vậy rồi lại đi rứt lông mũi.

“… Nếu mày muốn tự nhảy vào nồi lẩu sắt, tao cũng không cản đâu đấy.”

°°°

Mùa xuân đó, tôi mải mê truy tìm Tsuchinoko*.

Con người có câu “nhàn cư vi bất thiện”, có nghĩa là kẻ nhàn rỗi kiểu gì cũng nảy sinh tật xấu. Trong giới Tanuki cũng có câu nói tương tự*. Và để tránh bản thân nhàn rỗi lại sinh chuyện, tôi đã quyết tâm vì cõi trần thế mà lăn xả tìm kiếm Tsuchinoko. Hãy coi đó là một ơn huệ cho thế gian này đi. Tôi bắt đầu săn lùng Tsuchinoko vốn cũng là do ảnh hưởng từ người cha đã khuất. Hồi còn tuổi trẻ hừng hực, cha tôi cũng đỏ mắt tìm kiếm Tsuchinoko, chắc cũng là do dòng máu ngốc nghếch không có chỗ nào để giải tỏa.

Tsuchinoko là một loài rắn kỳ dị, cơ thể ngắn ngủn mà béo tròn, *Hòa Hán Tam Tài Đồ Hội** gọi nó là rắn Nozuchi, một loài rắn chưa được chứng minh là có tồn tại. Trào lưu nhiệt huyết săn tìm loài rắn quái gở này đã có từ trước khi tôi chào đời, thi thoảng lại quét qua giới Tanuki. Người

ta đồn rằng thời thanh xuân cồn cào sóng nộ của cha tôi đã dành hết tám phần vào những chuyến phiêu lưu săn tìm Tsuchinoko. Nguồn gốc của vòng xoáy đam mê đó, không gì khác, chính là dòng máu ngốc nghếch đang chảy trong thân thể chúng tôi. Tsuchinoko có thể nói là nguyên nhân khiến toàn tộc chúng tôi trở thành những con Tanuki bê tha vứt bỏ hết mặt mũi.

Nhưng mẹ tôi lại chẳng hiểu chút gì về thú vui lãng mạn đó cả.

"Tsuchinoko có giống bẹ măng* không?" Mẹ tôi hỏi vậy.

"Hoàn toàn khác biệt mà mẹ."

"Nhưng vẫn ăn được chứ?"

Khi tôi cho mẹ xem hình vẽ Tsuchinoko, mẹ liền lẩm bẩm, "Con rắn gì trông lạ ghê. Chắc thịt mềm lắm." Mẹ tôi chỉ nhìn ra được khía cạnh dùng làm thực phẩm nấu ăn của Tsuchinoko.

"Thứ này chắc không ngon lành gì. Không ngon đâu!"

"Con đã bảo là không phải để ăn rồi mà."

"Không ăn thì con đi săn nó làm gì."

"Mẹ đúng là chẳng hiểu gì về lãng mạn cả."

"Hình như hồi trẻ anh Sou cũng có đi tìm kiếm mấy con này thì phải. Mẹ đã vô cùng ngạc nhiên. Lũ nhóc Tanuki lại mê mấy thứ sinh vật kỳ quái đến vậy sao?"

Thế rồi, mẹ biến thành một thanh niên tuấn mỹ và đi xem Takarazuka.

Tôi cũng mời anh thứ hiện đang nương náu dưới đáy giếng ở chùa Rokudo Chinno cùng mình đi tìm Tsuchinoko. Nhưng anh lại nói "Lỡ tìm được con Tsuchinoko đó, nó sẽ nuốt sống anh mất. Em xem, nó là rắn còn anh là ếch cơ mà." Tôi không còn lời nào hơn để phản biện.

Dạo gần đây, anh cả của tôi thường bận đi đi về về chùa Nanzen suốt. Hình như anh đang âm thầm khôi phục "Hội thi cờ Shogi giới Tanuki chùa Nanzen" do gia chủ đời trước của nhà Nanzenji và cha tôi chung tay mở ra. Cha tôi thích Tsuchinoko, nhưng chơi cờ Shogi cũng là một thú vui khác của ông. Anh cả thấy cờ Shogi có nhiều giá trị văn hóa hơn con Tsuchinoko kia, bèn nói "Em thôi trò đuổi bắt mấy thứ mơ hồ không thực đó đi" rồi bắt đầu thuyết giáo tôi. Đúng là chẳng thể nói với nhau câu chuyện tử tế.

Rốt cuộc tôi đành lôi em út Yashiro miễn cưỡng đi cùng, lập nên đoàn thám hiểm "Đội săn lùng Tsuchinoko". Đội trưởng thế hệ đầu là cha tôi, người kế nhiệm là tôi, còn thành viên số một là em trai tôi. Thành viên số hai hiện tôi đang tuyển lựa từ khắp Lạc Trung Lạc Ngoại.

ooo

Sau hôm tôi ghé thăm sư phụ Akadama, đội săn lùng Tsuchinoko chúng tôi lần bước từ Shishigatani vào trong rừng, lượn lờ quanh chân núi Nyoigadake. Khu rừng mới nhú sắc xanh non căng tràn như miếng bọt biển phình lên vì hút cạn dòng nước trong suốt, những cơn gió thổi vù vù qua hàng nghìn cột ánh sáng xuyên xuống qua những kẽ lá non.

"Anh ơi, có mùi của mùa xuân."

"Này, em kiếm cho kỹ vào. Ta không biết được nó đang trốn ở nơi nào đâu."

"Nhưng anh này, Tsuchinoko có thật không vậy?"

"Không ai dám chắc nó có tồn tại hay không, thế mới lãng mạn chứ."

Chính vì Tsuchinoko là một sinh vật bí hiểm chưa xác định được sự

tồn tại, nên cần phải dùng những cách thức thần bí để bắt nó. Đó là lý luận của tôi. Những phương thức dễ dàng quá thì chắc đã có kẻ khác thử qua. "Làm thế thì được cái gì chứ?" Tôi cho rằng những phương pháp càng như vậy sẽ càng có đất dụng võ. Tôi bày ra trứng gà luộc chín kỹ rắc muối và một bầu rượu rẻ tiền. Khi tìm thấy những dấu tích quái lạ trong rừng, tôi cũng lập tức ghi chép lại.

Tôi cũng giải thích cho em trai mình về thú vui khi săn tìm Tsuchinoko, cố đào tạo nên một nhà thám hiểm tài ba, nhưng thằng em tôi lại cứ nhắc mãi đến mấy cái cơ học điện từ khó nhằn, không mảy may tỏ ra hứng thú với trò săn tìm Tsuchinoko lãng mạn này. Đã thế nó còn mở khóa ba lô lấy ra một cuốn sách tham khảo, rồi vừa dạo bước vừa hớn hở đọc hệt như Ninomiya Sontoku* vậy. Sao nó không thể chia sớt một phần trăm niềm hứng khởi đó cho việc tìm kiếm Tsuchinoko chứ… Chẳng thèm thấu hiểu tí ti cái mong ước đó của tôi, thằng em trai tôi còn trích dẫn lời ông Edison nào đó với vẻ tự đắc, "Anh biết đó, thiên tài là chín mươi chín phần trăm mồ hôi và một phần trăm thông tuệ đấy."

"Nhầm rồi, Yashiro. Thiên tài là chín mươi chín phần trăm ngốc nghếch và một phần trăm thông tuệ."

"Vậy thì ta nỗ lực vào lúc nào?"

"… Cái đó phụ thuộc vào thiên mệnh."

"Nhưng anh này, em thấy thế thì không làm nổi đâu."

Tôi đang định thốt lên, "Cái thằng Edison lùn xủn này!" thì chợt thấy cả rừng cây bắt đầu xào xạc như có một người khổng lồ vô hình nào đó đang rung người.

Thế rồi, một âm thanh quái lạ rạch ngang bầu trời và lao lại gần chúng tôi.

“Có thứ gì đó đang bay tới, nguy hiểm!”

Tôi cong lưng ôm lấy đầu em trai, thứ đó rơi thẳng từ trên bầu trời xuống tàng cây xanh ngắt, rồi khựng lại ngay phía trên đầu chúng tôi. Hàng cây đang hứng ánh mặt trời rung lên dữ dội, những chồi lá non xanh bị xé toạc đồng loạt rơi lả tả. Một tiếng UỲNH âm vang đến tận bụng dội lên, rồi mọi thứ tĩnh lặng trở lại.

Chúng tôi run rẩy ngước nhìn.

Một cái trường kỷ bọc nhung bị mắc kẹt trên chạc cây đầy mầm xanh ngay trên đầu chúng tôi. Màu nhung đỏ tắm trong ánh nắng, sáng lấp lánh một cách mị hoặc.

“Anh ơi, cái này chắc là ‘của rơi Thiên cẩu’ nhỉ?” Em trai tôi thì thào.

°°°

Hiện tượng mấy thứ đồ hiếm từ trên trời rơi xuống, lũ Tanuki chúng tôi vẫn hay gọi là “Của rơi Thiên cẩu”.

Thường thì đó là mấy trò quậy phá hoặc thức đồ do Thiên cẩu làm rơi, có thể là quà cáp, tiền xu cổ*, thùng rượu hay đám cá chép đủ màu. Đủ thứ có thể rơi xuống đầu chúng tôi. Hồi còn nhỏ, mẹ tôi từng thấy cả kẹo bông rơi xuống chỗ chân cầu nhỏ Sanjo. Có con Tanuki còn trở nên nổi tiếng nhờ thu thập mấy thứ đồ rơi rớt của Thiên cẩu rồi mở nguyên một phòng triển lãm cá nhân ở gần núi Funaokayama cơ mà. Hồi sư phụ Akadama còn có thể bay lượn trên bầu trời, lũ Tanuki dưới trướng thầy thi thoảng lại bị điều đi chạy đôn chạy đáo tìm đồ đánh rơi.

Tôi cũng biết chuyện mấy hôm vừa rồi có một đống của rơi Thiên cẩu khá hiện đại rớt xuống xứ Lạc Trung, khiến cả thiên hạ nháo nhác một

phen.

Nào là bộ đồ ăn bằng bạc sáng choang, nào là cây violin lâu năm trông như đồ của nhạc công chuyên nghiệp, nào là bồn tắm có mấy cái chân chống bằng vàng, rồi cả thảm bay Ba Tư nữa chứ, đủ thứ đồ đạc sang trọng bắt mắt. Theo đúng luật lệ từ thời Edo đến giờ, chỉ cần không có Thiên cẩu nào ra mặt khẳng định quyền sở hữu, thì kẻ nhặt được Của rơi Thiên cẩu sẽ là chủ nhân món đồ đó. Đám Tanuki khắp xứ Lạc Trung có làm loạn lên cũng là điều hiển nhiên thôi.

Theo luật của giới Tanuki, cái trường kỷ bọc nhưng này thuộc về nhà Shimogamo.

Tôi và em trai khổ cực lôi cái trường kỷ từ trên cây xuống.

Ngồi thử lên lớp nhung màu đỏ tôi thấy vô cùng êm mông, cảm tưởng như mình đã trở thành khách mời danh dự của một tòa biệt thự phương Tây lịch lãm nào đó. Cái mùi cũ kỹ thoang thoảng đâu đây dường như cũng là một dấu hiệu của sự cao sang. Hai thằng con trai nhà danh giá chúng tôi nằm ườn ra đó giãn gân cốt và thở hắt ra cảm khái.

"Ngồi trên cái này thích đến mức mông như tan biến đâu mất ấy." Em trai tôi thẻ thọt nhận xét.

"Cái ghế này thích thật. Sang chảnh ghê hồn."

"Ta bê nó về chắc mẹ sẽ vui lắm."

"Đúng rồi. Biệt đội săn lùng Tsuchinoko giờ tạm đổi thành đội vận chuyển trường kỷ. Thành viên số một hãy nhanh chóng nâng mép ghế bên kia lên!"

"Tuân lệnh!"

Chúng tôi nâng hai đầu cái trường kỷ lên, xăm xăm đi về phía chân núi

Nyoigadake. Cái trường kỷ cao quý lâu đời này cũng cao quý luôn về mặt trọng lượng, quá sức nặng nề đối với những cẳng tay gầy guộc của đám oắt Tanuki hiện đại hoàn toàn thiếu sức mạnh thể chất.

"Anh ơi, tay em tê dại cả rồi." Em trai tôi kêu rên yếu ớt.

"Tay em tê do nơi này là núi Jinjinyama* đó." Tôi vừa nói xong, em trai tôi liền bật cười. "Anh cứ đùa, đây là núi Nyoigadake cơ mà."

Cuối cùng, em trai tôi lo lắng thì thào.

"Anh nè, chúng ta tới tận chốn này để tìm Tsuchinoko liệu có bị ăn mắng không?"

"Ai mắng chúng ta cơ?"

"Đấy chẳng phải là lãnh địa của Thiên cẩu Kurama sao?"

"Ta săn tìm Tsuchinoko thì để tâm đến lũ Thiên cẩu Kurama làm gì? Dẫu sao thì núi Nyoigadake này vốn là lãnh địa của sư phụ Akadama nhà mình. Tuy bị trượt ngã từ cuộc chiến tranh giành lãnh thổ của Thiên cẩu, nhưng sư phụ vẫn vĩ đại hơn lũ Kurama nhiều. So với sư phụ, Thiên cẩu Kurama chỉ là đám ruồi muỗi thôi."

"Ruồi muỗi sao?"

Chiếc trường kỷ đột nhiên nặng trịch. Tôi cố kéo mà chẳng chịu nhúc nhích gì. Tôi tính quay lại hỏi "Yashiro, em có khiêng cẩn thận không đấy?" thì thấy một giọng nói như tiếng cú kêu đêm cất lên "Hô hô". Tôi còn đang rởn gáy vì hơi thở lạnh phả vào cổ thì kẻ kia đã thộp lấy cổ áo tôi.

"Thằng lớn miệng này. Mày là Tanuki nhà nào?"

Tôi rụt cổ nói.

"Ôi trời, ôi trời, chẳng phải là Thiên cẩu Kurama lừng lẫy đấy sao. Xin

chào ngài.”

°°°

Tôi và em trai bị con Thiên cẩu kia đưa về khu đốt bởi chữ Daimonji. Đứa em nhát cáy của tôi đã hiện nguyên hình banh lông, bị túm cổ mang đi y như mọi con Tanuki khác.

Hồi sư phụ Akadama còn dương dương tự đắc thống trị núi Nyoigadake, lũ Tanuki non xanh môn hạ của thầy là chúng tôi hay bị lôi đi khắp nơi trên danh nghĩa “huấn luyện”. Chúng tôi cũng từng bị đưa đến tận núi Iwaya ở gần cực Nam của Nhật Bản hay hồ Takaragaike ở phía Bắc Kyoto, nhưng thường chỉ là bám đầu gối sư phụ bay lòng vòng quanh Nyoigadake. Đám Tanuki nhóc con sẽ tập trung lại dưới khu đốt bởi chữ Daimonji mà tập biến hình, bày trận giả Genpei*. Thật nhiều kỷ niệm.

“Đằng này, theo tao.”

Tên Thiên cẩu Kurama hằm hè thúc giục, hai anh em tôi trèo lên triền dốc theo lối từ lò đốt bởi chữ Đại*.

Chúng tôi giẫm lên những đám cỏ non xanh mơn mởn trong khi ngoái đầu nhìn lại, bên kia bầu trời như tráng một màn sương mỏng, thành phố Kyoto rạng rỡ trải rộng bên dưới tầm mắt. Như cách Thiên cẩu nhìn xuống thế gian.

Nằm ở khoảng giữa triền dốc, một cái dù sọc đỏ trắng giống như mấy tiệm kem đặt cạnh bể bơi được dựng lên, bốn tên Thiên cẩu Kurama đang chụm quanh cái bàn tròn mải mê chơi bài hoa*. Có kẻ mặc vét trịnh trọng còn đeo cả cà vạt, cũng có kẻ đầu nổi đầy gân xanh với tay áo xắn cao. Mỗi khi họ ném ra một lá bài là lại vang lên tiếng leng keng như tiền xu.

Thiên cẩu vốn là loài dễ lên cơn thịnh nộ, có thể lỡ tay xé rách hay cắn nát lá bài trong khi mê mải với trò chơi. Chính vì lẽ đó, "bài hoa Thiên cẩu" đều làm bằng thép. Tay Thiên cẩu dẫn độ bọn tôi cất tiếng.

"Hô hô, Reisanbo."

Một con Thiên cẩu mặc áo sơ mi đeo kính râm quay phắt ra.

"Hô hô, Tamonbo. Sao lại mang Tanuki về thế này?"

"Bọn chúng đã sỉ nhục chúng ta, nên tôi không thể nào bỏ qua được."

"Đúng, nhiệm vụ của chúng ta là dạy bảo lũ Tanuki mà. Vậy bọn chúng đã sỉ nhục ra sao?"

"Chúng nói 'Thiên cẩu Kurama chỉ là lũ ruồi muỗi'."

Đám Thiên cẩu Kurama vây quanh cái bàn tròn nắm chặt bài hoa, phụt ra cười. Điệu cười của Thiên cẩu như thể đám mây đen mang tới điềm chẳng lành, rồi chụm lại mà cùng nhau bay lên theo cơn gió thổi qua.

Lũ Thiên cẩu Kurama này chính là những kẻ đã đánh đuổi sư phụ Akadama để giành quyền thống trị Nyoigadake, là năm trong số mười Thiên cẩu thuộc hạ của Sojobo núi Kurama. Chúng là Reisanbo, Tamonbo, Teikinbo, Getsurinbo, Nichirinbo, nhưng mà kẻ nào kẻ nấy giống hệt nhau như một đống hạt dẻ, thành thử chẳng phân biệt được ai với ai. Khi tụ họp ở núi Atago, chúng bị sư phụ Akadama cười nhạo "Đám hạt dẻ mà cứ tỏ vẻ" cũng là chuyện dễ hiểu.

Tôi bị gió xuân thổi phù phù vào mặt, phải bò rạp ở khu đốt bồi mà rằng.

"Kẻ hèn tới làm phiền nơi đây là con trai thứ ba của Shimogamo Soichiro, Yasaburo xin được phép bái kiến. Còn đây là em trai tôi Yashiro."

Đám Thiên cẩu Kurama đồng thanh "Danh môn! Danh môn!" trong khi ném tung chỗ bài hoa.

"Mày là Yasaburo nhà Shimogamo sao?", "Cô Benten có vẻ thích mày lắm đấy", "Khoan, khoan, Soichiro chẳng phải là con Tanuki đã bị rơi vào nồi lẩu đó sao?", "Tao nhớ con Tanuki đó", "Cái con Tanuki không biết thân biết phận ấy hả? Cũng tại Yakushibo nuông chiều nó đấy", "Lão già đó lúc nào chẳng vậy. Luôn thỏa mãn khi được lũ Tanuki bên cạnh tung hô." Chúng cứ nghênh ngang bình phẩm như thế.

Tên Reisanbo đeo kính râm ngậm điếu thuốc lá mà cười nhạo.

"Yakushibo kể cũng hạnh phúc gớm. Lão ta đã trượt dài như thế mà vẫn có lũ Tanuki sẵn sàng bợ đỡ. Các ngươi nhớ nhắn lão rằng núi Nyoigadake này đã có chúng ta lo liệu, 'Cứ yên tâm đê'."

"Chúng tôi xin phép nhận lời."

Thế rồi tôi đứng dậy, lên tiếng phân bua.

"Thành thật xin lỗi vì tôi đã mở miệng nói rằng Thiên cẩu Kurama là lũ ruồi muỗi'. Nhưng các ngài là Thiên cẩu Kurama đế vương của bầu trời, các ngài sống cuộc sống cao sang như thế này, hẳn không thể hiểu thấu cách sử dụng ngôn ngữ của lũ Tanuki hèn mọn chúng tôi. Lũ Tanuki chúng tôi đã học theo ngôn ngữ của thời đại mới, nên ý nghĩa của nhiều từ cũng đã thay đổi rồi. Lời phỉ báng mang nghĩa 'thứ nhỏ nhoi, hèn kém, giống hạt dẻ' như từ 'lũ ruồi muỗi' cũng vậy, giờ nó mang ý nghĩa vô cùng tuyệt vời là 'to lớn, mang phong cách trưởng thành, lịch lãm quý ông'. Chứ sao Tanuki dám có lời nói xấu Thiên cẩu Kurama cho đặng."

Đám Thiên cẩu Kurama ngỡ ngàng, tiếng những lá bài hoa vang lên lách cách rồi lặng thinh. Reisanbo gẩy cái kính râm xuống, cười khẩy với ánh mắt bề trên. "Ra vậy, mày đúng là con Tanuki quái dị."

“Thằng khốn Tanuki lẻo mép, tao không ưa nó.”

Tamonbo nói thế rồi chộp cổ đứa em trai rậm lông của tôi mà giơ lên cao.

“Để xem, tao ném con Tanuki này đi xa đến chừng nào nhé.”

Mấy gã Thiên cẩu Kurama kia cũng ném tung hết bài hoa, làm loạn cào cào lên.

“Cược coi có qua được sông Kamogawa không nào.”

“Trò này thú hơn đánh bài đó.”

“Ai cược núi, ai cược thung lũng nào.”

Dẫu sao thì cha tôi cũng là Niseemon Shimogamo Soichiro, kẻ đã từng hóa thành ngọn núi Nyoigadake, lừa hết lũ Thiên cẩu Kurama đã hành hạ ân sư của mình, chính là “vụ việc núi Nyoigadake giả” lừng lẫy. Đây là một trang sử chói sáng không phải chỉ đối với mình gia tộc Shimogamo mà với toàn thể giới Tanuki. Nhưng chiến thắng vẻ vang trong lịch sử của chúng tôi lại là một vết nhơ lịch sử đối với bè lũ Thiên cẩu Kurama, chính do lũ Kurama thúc đẩy nên cha tôi mới rơi vào nồi lẩu của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu.

Những con Tanuki tinh khôn phải học được từ câu chuyện này rằng, “Chọc vào Thiên cẩu chỉ có thiệt.” Thiên cẩu là loài bắt nạt Tanuki. Kẻ bắt nạt chính là loài Thiên cẩu.

“Sao thế, Yasaburo?” Reisanbo lên tiếng. “Ngươi có điều gì muốn nói?”

“Mỗi khi em trai bị bắt nạt, tôi liền bộc phát chứng bệnh mãn tính…”

“Bộc phát? Bộc phát cái gì?”

“Ư ư, không được rồi. Hỡi Thiên cẩu Kurama, các ngài nên cẩn thận

đấy!”

Tôi vừa rên lên vừa bò toài ra bằng bốn chân, thân thể mỗi lúc một phình to. Lỗ đít của tôi bị nén chặt lại bởi hai cục mông khổng lồ, bốn chân nhanh chóng biến ra to đùng như cột thần điện Parthenon, cái lưng đang càng lúc càng lớn rồi trắng nhởn ra như một cái cọc bị trát thạch cao. Cái vòi dài nghênh ngang chổng lên bầu trời xanh. Tôi đã hóa thành một con voi trắng.

Lũ Thiên cẩu Kurama năm xưa bị cha tôi lừa vào trong núi Nyoigadake giả, vẫn còn nhớ ký ức cay đắng bị voi trắng truy đuổi. Tận dụng lúc bọn chúng đờ ra vì ký ức tủi nhục đó, em trai tôi đã nhanh nhảu trốn thoát khỏi bàn tay của Tamonbo, cong người lủi mất không khác gì Tsuchinoko.

“Này, này, Yasaburo. Đừng có đùa.”

Reisanbo nhăn mặt với vẻ khó chịu.

“Bọn ta ghét voi lắm. Quay lại dáng vẻ cũ đi. Nếu không…”

Đúng lúc đó, một cái va li du lịch lao tới với một tốc độ kinh hồn từ bầu trời trong trẻo phía Tây, rồi đáp thẳng vào mặt Reisanbo như một món quà của Thiên đình giáng xuống. Reisanbo không nói được lời nào, ngã vật ra đó. Những con Thiên cẩu Kurama khác như bàn cờ Shogi vỡ thế, chiếc dù thì bị đánh bay, bài hoa bắn tung tóe khắp nơi.

“Uôm uôm, có chuyện gì vậy?”

Tôi giương cái vòi dài nhìn lên bầu trời phía Tây.

Kẻ nhẹ nhàng hạ cánh như vừa trượt xuống từ bầu trời mùa xuân đó là một quý ông Anh quốc.

ooo

“Ô kìa, hiếm thấy có voi ở Nyoigadake thật đấy.”

Vị quý ông Anh quốc đó hạ xuống ngay chỗ Daimonji, tay cầm gậy ba toong nhìn lên tôi.

Khi tôi thu nhỏ mình và biến lại dáng vẻ sinh viên đại học nhếch nhác kia, anh ta liền lẩm bẩm “Biết ngay là một màn biến hình của Tanuki, thật đáng nể”, rồi vỗ hai tay vào nhau mà không phát ra âm thanh nào bằng một dáng vẻ lịch thiệp.

Vị Thiên cẩu phương Tây này là một thanh niên đẹp trai trắng trẻo mang dáng dấp của người ngoại quốc, nổi bần bật như một kẻ sinh nhầm thời mới trở về cố hương. Cái mũ quý ông trơn mượt bóng loáng, bộ âu phục đen ba mảnh vừa vặn, áo sơ mi trắng tinh như thạch cao và chiếc nơ buớm màu đen, đôi bàn tay thanh mảnh đeo găng da đang cầm theo một cây gậy ba toong. Tuy Thiên cẩu là loài tuổi tác không rõ ràng, nhưng nếu áp vào tiêu chuẩn của Con người thì vẻ ngoài của chàng thanh niên này chắc mới độ ngoài ba mươi. Một anh chàng Thiên cẩu đẹp trai sáng láng.

Anh ta nhặt cái va li lên, rồi lên tiếng hỏi lũ Thiên cẩu Kurama đang bò lồm cồm gần đó.

“Ôi chà, các vị. Các vị đang chơi trò gì ở đây vậy?”

Lũ Thiên cẩu Kurama đứng phắt dậy, ngỡ ngàng nhìn quý ông kia.

“Ngươi chẳng phải là Nidaime, kẻ kế thừa Yakushibo sao? Tại sao giờ này ngươi mới quay về?”

“Vì đã nhìn thấy thứ nên nhìn thấy. Mấy anh em Kurama có vẻ vẫn khỏe cả. Tôi đã tính khi nào ổn định hơn sẽ ghé qua chào hỏi. Mà tiện đây…”

Nidaime vẫn thao thao nói trong khi nghi hoặc nhìn quanh.

“Tôi nhớ mình đã gửi khá nhiều đồ đạc về đây cơ mà?”

“À, chỗ đó hả?” Reisanbo lạnh lùng nói. “Bọn tao thấy vướng víu nên quăng hết đi rồi.”

“… Sao các anh lại hành xử bừa bãi vậy? nơi đây còn không phải núi của các anh.”

Reisanbo ra hiệu bằng mắt, lũ Thiên cẩu Kurama liền lập tức vây lấy Nidaime. Bầu không khí nặng nề ngập tràn không gian.

“Ngươi chậm tin quá đấy, Nidaime. Nyoigadake giờ nằm dưới sự thống trị của bọn tao rồi.”

Tôi cứ ngỡ sắp có trận chiến Thiên cẩu diễn ra đến nơi, lông tơ dựng đứng vì phấn khích. Dẫu sao thì trận chiến Thiên cẩu cũng là điều vô cùng hiếm có. Trận chiến giữa sư phụ Akadama và lũ Thiên cẩu Kurama ở núi Atago, trận đại chiến tranh giành lãnh địa ở đảo Chikubu giữa Thiên cẩu Shiga và Thiên cẩu Kyoto, hay đại chiến phi đội bay Ibukiyama này kia đều là những câu chuyện sẽ sớm đi vào truyền thuyết. Một con Tanuki được chứng kiến cuộc chiến Thiên cẩu mang tính lịch sử như vậy, cả đời sẽ không lo thiếu chuyện để khoe khoang nơi bàn rượu.

Nhưng Nidaime vẫn không thay đổi thái độ, coi những lời thách thức của Thiên cẩu Kurama như gió thoảng.

“A, ra là vậy. Tôi biết rồi.”

“Ngươi chỉ nói được có vậy thôi sao?”

Reisanbo mất hứng nói. “Đúng là kẻ máu lạnh đến nỗi khiến người ta phải ngỡ ngàng. Cha ngươi đã bị chúng tao đuổi cổ khỏi ngọn núi này rồi đó.”

“Vậy tức là Nyoigadake giờ thuộc về quý vị hả?”

Nidaime nói với vẻ buồn chán. "Các anh thấy xấu hổ với hành động của mình à?"

"Tại sao bọn tao lại phải xấu hổ!?"

"Vậy thì cứ thẳng thắn lên. Dẫu sao quý vị cũng là loài Thiên cẩu ngạo nghễ, cứ tập trung vào đánh nhau đi, chẳng ai thèm than thở gì đâu… Ấy mà, giờ cha tôi ở nơi nào?"

"Ngõ sau khu phố mua sắm Demachi đó. Trong một cán hộ bẩn thỉu, để lũ Tanuki lo lót cho."

"Vậy thì tôi cần phải đi xử lý gọn gàng vấn đề. Thế nhé, xin chào các vị."

Nidaime chào đám Thiên cẩu Kurama với vẻ khinh thường, rồi uyển chuyển bay vút lên bầu trời như thể đang đứng trên một cái thang máy vô hình.

Lũ Thiên cẩu Kurama ngỡ ngàng nhìn theo dáng vẻ đó.

Khi Nidaime đã mất dạng, mấy tay đó bắt đầu bàn tán loạn lên. Chúng giẫm choanh choách lên những lá bài hoa bằng thép, mồm nói tía lia "Cái thằng đó vẫn khó chịu như ngày nào", "Giờ này hắn còn về đây làm gì vậy kìa", "Có nên báo lại cho thủ lĩnh không", "Chẳng rõ bên núi Atago đã hay tin gì chưa." Có lẽ chúng đã sớm chẳng còn để con Tanuki lớn gan dám gọi mình là "lũ ruồi muỗi" vào trong mắt.

Tôi chớp lấy thời cơ, biến lại hình dạng Tanuki rồi chạy thục mạng về phía chân núi.

Khi tôi chạy ra khỏi rừng, em trai tôi đang náu mình trong bụi rậm liền nhảy ra, vui vẻ hô lên "Anh vẫn còn sống kìa!" Sau khi hai đứa mừng mừng tủi tủi vì đã tai qua nạn khỏi, tôi biến về hình dạng sinh viên đại học

nhếch nhác còn em trai biến thành cậu thiếu niên, chúng tôi chạy qua hàng cây anh đào đang trổ lá ven sông bên dưới cổng lớn của đền Ginkaku đang nườm nượp du khách tham quan.

Giờ Tsuchinoko hay Của rơi Thiên cẩu cũng không còn là vấn đề nữa rồi. Ưu tiên lớn nhất bây giờ là sự an toàn của sư phụ Akadama. Tôi nghe rõ ràng Nidaime đã nói "phải đi xử lý gọn gàng"*, lại xét mối thâm thù đại hận kéo dài cả trăm năm giữa hai cha con Thiên cẩu bọn họ, chắc chắn Nidaime sẽ giở trò bạo lực ở chỗ sư phụ. Dù gì sư phụ Akadama cũng là ân sư đã nuôi dạy nên bao thế hệ chúng tôi, anh em chúng tôi, cha chúng tôi, rồi thì cha của cha chúng tôi, không thể đếm xuể số lượng banh lông đã được sư phụ dạy dỗ. Tuy giờ sư phụ đã không còn xứng với cái danh Thiên cẩu, nhưng để sư phụ phải nhận cái vé kết thúc cuộc đời Thiên cẩu theo cách ấy, tôi chẳng thể bàng quan đứng nhìn.

Tôi chạy thục mạng về phía đường Imadegawa, trong khi phân phó em trai tôi quay về rừng thiêng Tadasu.

"Hãy báo cho anh cả chuyện Nidaime đã về nước. Cũng cần phải báo cho cả chú Yasaka nữa."

"Anh tính làm gì?"

"Anh tới Demachi-yanagi. Nếu Nidaime hận sư phụ, chắc chắn sẽ tới đó trả thù. Anh phải đưa sư phụ đi trốn trước đã."

Em trai tôi vội vã chạy về rừng Tadasu báo tin. Tôi thì nhắm về hướng chung cư Masugata đằng sau khu mua sắm Demachi.

ooo

Cụ Thiên cẩu về hưu Iwayasan Kinkobo hiện đang kinh doanh một

tiệm máy ảnh cũ ở Nihonbashi, Osaka. Tôi cũng thường hay ghé nơi đó chơi. Kinkobo là một trong số những người bạn hiếm hoi của sư phụ Akadama, cũng là người kể cho tôi nghe tường tận về chuyện Nidaime.

Nidaime sinh ra ở Kiyo, tức Nagasaki bây giờ.

Nidaime bị sư phụ Akadama bắt khỏi Nagasaki, đưa tới đất Kyoto vào năm Meiji thứ 20*, khi những xáo trộn nhiễu nhương của cuộc chuyển giao thời đại đã dần trở thành những câu chuyện xưa.

"Con trai tôi đấy." Sư phụ Akadama đã giới thiệu Nidaime như vậy với Kinkobo.

Kinkobo vẫn còn nhớ như in dáng vẻ Nidaime khi lần đầu đặt chân tới Kyoto. Cậu ta là một mỹ thiếu niên với đôi gò má còn vương nét trẻ thơ nhưng nhãn lực lại vô cùng sắc bén, ẩn chứa bên trong mình một khối oán hận khổng lồ. Chỉ cần nhìn qua là biết dòng máu của sư phụ Akadama đang chảy trong huyết mạch cậu ta.

Đối với cậu thiếu niên tiếp nhận giáo dục Thiên cẩu từ sư phụ Akadama, thời đại Meiji và những phát triển vượt bậc của Nhật Bản dường như không hề có chút gì dính líu. Khi kênh đào Biwa đã được hoàn thành, điện chạy quanh thành phố, những tòa nhà được xây dựng nên trong thời đại Văn minh khai hóa, cậu thiếu niên đó vẫn ở sâu trong núi Nyoigadake chịu sự huấn luyện khắc nghiệt. Nhưng thiếu niên Nidaime không hề thỏa mãn với môi trường sống quanh mình. Cậu ta ôm cục tức đó mà chăm chỉ nhận sự huấn luyện của Thiên cẩu, có lẽ cũng vì quyết tâm nhanh chóng tới ngày mọc sừng mọc mỏ rồi sút ông bố đáng hận kia xuống đài.

Đời sống ẩn dật cứ thế trôi qua, chẳng mấy chốc đã tới thời Taisho*.

Nidaime trở thành một thanh niên rực rỡ, chẳng thể bị giam cầm mãi

trong núi Nyoigadake được nữa. Anh ta làm bạn với thủ lĩnh đám Thiên cẩu Kurama, cùng với Kurama Sojobo lẩn vào trong trường cấp ba đóng giả làm sinh viên đại học, lôi kéo bọn Tanuki ra phố chơi đêm. Sư phụ Akadama khó chịu ra mặt trước hành vi của Nidaime, nhưng sức mạnh Thiên cẩu của Nidaime đã sớm mạnh mẽ, có thể đối đầu với sư phụ Akadama được rồi. Hai cha con đều gườm gườm chờ đợi thời cơ để phát nổ.

Thời cơ đó đến, mang theo bóng hình một thiếu nữ.

Hồi đó, có tháp đồng hồ một khách sạn kiểu Tây đột ngột xuất hiện trên đường Karasuma.

Người ấy là cô con gái yêu của ông chủ khách sạn "Thế kỷ hai mươi".

Nidaime đã rơi vào lưới tình nồng nhiệt với cô từ cái nhìn đầu tiên, nhưng sư phụ Akadama khi đó đã nói "Phải phạt tên đệ tử dám bước chệch khỏi ma đạo" và quấy rầy chuyện của bọn họ. Ngày đó sư phụ Akadama vẫn còn là một Thiên cẩu khí lực sung mãn, mấy trò tai ác như phá rối mối tình đầu của cậu con trai chắc cũng chỉ như mấy động tác khởi động trước khi dùng bữa sáng.

Chàng thanh niên đeo đuổi tình yêu nơi khách sạn sáng ngời ánh điện rơi vào hết vướng mắc này tới phiền phức nọ, cơn thịnh nộ tích tụ trong lòng từ tuổi thiếu niên cũng đến lúc phát nổ. Cha và con, họ chiến nhau một trận lớn ba ngày ba đêm không dứt, đến mức làm rung chuyển cả ba mươi sáu đỉnh núi Higashiyama.

Hai kẻ đó đánh nhau không thiết ngủ nghỉ, thương tích toàn thân thành ra cái bộ dạng không khác gì người rừng, bò lồm cồm trên mái lớn của tòa nhà Minamiza vẫn còn chưa được sửa sang xây lại. Một tia sét xé toạc bầu trời tăm tối, cơn mưa xối xả trút xuống khắp thành phố, hai cha con tập

hợp sức mạnh cuối cùng của mình cho đòn tấn công. Họ dùng ngón tay chọc vào lỗ mũi đối phương, tay giật tóc miệng cắn xé tứ tung chẳng giống trận chiến một sống một còn của Thiên cẩu gì cả, mà giống trẻ con đánh lộn hơn. Nhưng gừng càng già càng cay, sư phụ Akadama giống như một con sư tử hoang dã, đá Nidaime từ trên mái Minamiza xuống đường Shijo, rống lên tiếng hô vang chiến thắng. Nidaime thua cuộc bị mưa gió dập vùi, lặng lẽ biến vào trong thành phố.

Rồi, một trăm năm trôi qua.

Nyoigadake Yakushibo Nidaime đã từ Anh quốc trở về rẻo đất quê hương, uy phong đĩnh đạc thuê phòng ở khách sạn Okura tại Kawaramachi Oike.

Trong khi Nidaime đặt đống đồ đạc của mình trong căn phòng vô cùng thoải mái của khách sạn rồi chuẩn bị sẵn sàng để đi thăm cha, thì sư phụ Akadama đang rúc mình trong căn hộ rẻ tiền ở đằng sau khu mua sắm Demachi, ôm lấy con Daruma đã vẽ một bên mắt* mà lẩm bẩm "Benten, Benten".

Cha và con, sao hai kẻ đó lại phải đối chọi nhau như sáng với tối vậy chứ.

Cũng là một câu chuyện đáng tiếc của loài Thiên cẩu.

°°°

Khi tôi lao đến căn hộ của sư phụ Akadama, may thay Nidaime vẫn chưa tới nơi.

Những tia nắng xuân khẽ luồn qua khe hở của chiếc rèm cửa bẩn thỉu như cắt ra từ miếng giẻ rách nào đó, chiếu sáng căn phòng bốn chiếu rưỡi

chất ti tỉ thứ rác rưởi linh tinh. Sư phụ Akadama mặc cái quần cộc màu cháo lòng mà nằm cao giọng ngáy trên mặt sàn cũ kỹ. Tuy tổng thể phong cảnh khiến người nhìn phải nhức nhối, nhưng gương mặt khi ngủ của sư phụ vẫn mang một vẻ tràn trề hạnh phúc. Lại đang mơ tới cặp mông của Benten cũng nên. "Dậy đi nào!" Tôi cố lay nhưng sư phụ chỉ trở mình rồi lại tiếp tục đu bám vào giấc mơ mông má đó, như thể đang đắm chìm dưới vực sâu của giấc mơ đẹp đẽ ngọt ngào.

"Đáng nể ghê. Không thèm dậy luôn…"

Trên mặt sàn quanh người sư phụ quăng bừa bãi đồ đạc cá nhân như thuốc lá Thiên cẩu, quạt Phong Thần Lôi Thần, mấy tấm bưu thiếp cộc lốc của Benten, rồi cả cái khăn tay yêu thích của sư phụ. Tôi thu gom chúng rồi gói lại và nhét vào trong bồn tắm, dựng sư phụ dậy rồi cõng lên lưng. Tôi cũng thấy miễn cưỡng khi phải đưa sư phụ về khu rừng của Tanuki trong cơn mơ màng, nhưng chẳng thể đợi đến lúc sư phụ mở mắt được.

Khi mở cửa định bước ra ngoài, tôi chợt nhìn thấy bên ngoài hàng rào chung cư, dáng vẻ quý ông Anh quốc không thể lẫn lộn ở khu Demachi-yanagi.

"Chết rồi, Nidaime! Anh ta làm việc nhanh lẹ vậy!"

Tôi đành phải thối lui vào lại trong phòng.

Hình ảnh sư phụ Akadama trong đầu Nidaime vẫn là dáng vẻ của trăm năm trước, chắc chắn không thể tưởng tượng được hiện tại lão Thiên cẩu già đã rớt giá về mo như thế nào. Vậy thì tôi sẽ biến thành sư phụ Akadama, biết đâu lại có thể qua được mắt Nidaime. Nếu sư phụ Akadama giả chào đón Nidaime bằng cái ôm nồng ấm, biết đâu những mâu thuẫn trăm năm qua sẽ như tuyết chảy sương tan. Ừ, được đấy.

Tôi lôi mấy thứ linh tinh từ trong tủ âm tường ra rồi nhét sư phụ vẫn đang ôm con Daruma nằm lăn lóc trên sàn vào trong đó. Đúng lúc tôi đóng cửa tủ thì nghe thấy tiếng Nidaime gõ cửa.

"Nyoigadake Yakushibo có nhà không vậy?"

Tôi liền biến thành sư phụ Akadama, ngồi xếp bằng tròn giữa gian phòng bốn chiếu rưỡi.

"Vào đi!" Tôi lớn tiếng gọi vọng ra.

Cuối cùng, Nidaime cũng mở cửa ra rồi bước vào bên trong, từ ngoài bếp ngó vào gian phòng bốn chiếu rưỡi. Anh ta dùng một cái khăn tay trắng tinh che lấy mũi và miệng mình. Nào là khói thuốc lá Thiên cẩu, chai rượu Akadama còn sót lại một tí, hộp cơm Shokado đã sắp thối cả ra, đống bông ngoáy tai vàng khè dùng xong vứt bừa đấy, đồ lót cởi ra lung tung khắp chốn, rồi thì cái mùi già nua của sư phụ Akadama, mùi hôi và lông rụng của đám Tanuki chạy tới chạy về. Căn phòng dơ bẩn tới mức này chắc cũng làm Nidaime choáng ngợp, anh ta đứng đơ ra bên ngoài hiên cửa.

Kỹ thuật biến hình của tôi cực kỳ thành thục, tái hiện khá chuẩn cái uy quyền Thiên cẩu của sư phụ.

"Con đã về rồi, con trai yêu quý. Mọi chuyện trước giờ đều do ta quá đáng. Con có thể tha thứ cho ta không?"

Dù miễn cưỡng thế nào cũng là câu nói phát ra từ miệng một kẻ đi theo con đường ma đạo, nhổ nước bọt xuống cả thế gian như Nyoigadake Yakushibo, nên những lời đầy tính thỏa hiệp như thế vừa có mùi dối trá lại vừa khiến tôi cảm thấy xấu hổ.

Trong khi tôi dang rộng vòng tay, Nidaime thận trọng bước lại gần, cẩn

thận dùng khăn tay lau sạch vết bẩn trên chiếu rồi mới ngồi quỳ xuống, cũng cực kỳ cẩn thận để áo mình không bị lem bẩn rồi mới đón nhận cái ôm kia. Có vẻ như mối khúc mắc trăm năm giữa cha con Thiên cẩu đã kết thúc tại đây.

Đột nhiên, Nidaime thì thầm vào tai tôi.

"Người ám đầy mùi Tanuki kìa, cha."

"Đám Tanuki hay lui tới quá đó mà. Chúng nó ám hết cả vào người ta."

"Cha nói như thế, làm người ta tưởng cha yêu thích đám Tanuki lắm vậy."

"Ngốc nghếch. Con đang nói chi vậy?"

"Vậy sao cha lại mọc đuôi giống lũ Tanuki thế?"

Nidaime đập một cái thật mạnh vào hông tôi, rồi thộp luôn cái đuôi vừa thòi ra từ đó.

Khoảnh khắc bị lột lớp vỏ hóa trang rồi xốc ngược lên, tôi liền thấy ân hận vì suy nghĩ nông cạn "biến thành Thiên cẩu lừa Thiên cẩu" của mình. Rốt cuộc lại trở thành một kỷ niệm vừa khổ đau vừa nhục nhã. Tanuki là loài không thể treo ngược thân mình. Trong khi đung đưa trong thế đất trời đảo ngược, tôi van nài Nidaime tha cho mình. "Xin lỗi! Xin lỗi!"

"Ơ kìa, cậu chẳng phải là con Tanuki ta mới gặp ở núi Nyoigadake khi nãy sao?"

Cánh mũi đẹp đẽ của Nidaime gí sát lại gần tôi trong thế bị xách ngược.

"Vậy là cậu đã quan sát tình hình rồi ra tay trước."

Nidaime ghìm cơn giận lại mà thả tôi xuống chiếu.

Tôi vừa liếm láp cái đuôi bị đau mà nhìn lên Nidaime.

"Xin lỗi vì đã bày ra trò lừa ngớ ngẩn này. Con trai thứ ba của Shimogamo Soichiro, Yasaburo xin được bái kiến. Tôi có lời chân thành chúc mừng ngài Nidaime đã bình an về nước."

"Màn giới thiệu trịnh trọng đấy nhưng vô ích thôi. Cha ta đang ở đâu?"

"Ái chà. Cái này tôi cũng chẳng hay. Chắc cha ngài đi đâu đó mất rồi."

Nidaime chỉ hỉnh mũi "hừm, hừm" rồi nhìn quanh căn phòng bốn chiếu rưỡi, ánh mắt dừng lại ở cánh cửa tủ âm tường tôi vừa vội vã đóng lại khi nãy. Trong đó, sư phụ Akadama đang nhỏ dãi mà ôm chặt con Daruma, mơ màng đến cặp mông của Benten. Tôi cứ ngỡ đã bị nhìn thấu cả rồi, nhưng Nidaime không hề tỏ ý muốn kiểm tra cái tủ đó, chỉ lầm bầm "Tanuki đúng là loài dũng cảm", bằng một giọng chẳng rõ là đang buồn rầu hay ngạc nhiên nữa.

"Tanuki đúng là dũng cảm thật." Tôi nói. "Nếu ngài có điều gì cần sai phái xin cứ ra lệnh. Ngài đã vắng mặt nhiều năm, chắc hẳn sẽ có những điều không thoải mái. Ngài cũng chưa tìm thấy tài sản cá nhân của mình cơ mà."

"Đúng đấy. Đám Kurama đó đã ném đồ đạc của ta khỏi núi Nyoigadake mất rồi."

"Hay là thế này, ngài hãy giao chuyện đó cho Yasaburo tôi đây?"

Đám đồ đạc bị Thiên cẩu Kurama ném khỏi Daimonji hẳn đã được Tanuki khắp xứ Lạc Trung vui sướng thu thập về. Nhưng chỉ cần Nidaime khẳng định chủ quyền chỗ đồ đạc đó, đám Tanuki buộc phải cống trả bộ sưu tập của mình mà thôi.

Khi tôi tỏ lời ra như vậy, Nidaime liền nói "Được vậy thì tốt quá," và

lấy vài đồng tiền từ trong túi ra dúi cho tôi. "Nhưng ta không thể ép cậu chạy việc cho mình được."

"Nhưng Thiên cẩu có thể tùy nghi sai phái Tanuki cơ mà. Thiên cẩu đáng ngưỡng vọng hơn loài Tanuki chúng tôi nhiều."

"Ta không thích làm phiền kẻ khác, cậu Yasaburo."

Nidaime nói vậy.

"Vả lại, ta không phải là Thiên cẩu."

°°°

Tin tức Nidaime quay về nhanh chóng trở thành làn sóng lan rộng khắp giới Tanuki.

Đối với những cục banh lông sinh mệnh ngắn ngủi, một vị Thiên cẩu mới đột nhiên xuất hiện quả là cơ hội hiếm có một đời mới được chứng kiến một lần. Nên đám Tanuki háo hức tò mò nườm nượp ra vào khách sạn Okura ở Kawaramachi Oike, cố gắng dòm vị Thiên cẩu mới đó một cái. Trong số đó có cả những cục banh lông già lụ khụ đến đỗi sắp sửa phải chuyển hộ khẩu vào Tanukidani Fudo tới nơi rồi. Lời đồn vô căn cứ "nhìn thấy Thiên cẩu mới sẽ giúp kéo dài được tuổi thọ" cũng đã lan truyền khắp chốn.

Trong khi giới Tanuki đang muôn phần phấn khích, thống lĩnh của giới Tanuki là Yasaka Heitaro lại có lời mời tôi cùng anh cả ghé thăm Gion. Lúc đi bộ từ đầu phía Đông của cầu lớn Shijo về phía đền Yasaka, tôi lẩm bẩm "Phiền phức rồi đây."

Theo kinh nghiệm của tôi, Niseemon rất hiếm khi triệu ai đến gặp. Nếu bị gọi thì thường là phải nghe thuyết giáo trên nền nhạc Hawaii, hoặc

là được giao cho nhiệm vụ gì nguy hiểm. Còn theo lời giải thích của anh cả, thì hôm trước chú Yasaka Heitaro và anh đã mở một cuộc họp với hai người họ là chủ quản, tranh luận về chuyện giới Tanuki nên có thái độ thế nào với Nidaime nhưng mãi không ra được kết luận. Rốt cuộc, họ đã dùng một câu vô thưởng vô phạt, rằng "Vậy thì cứ hỏi ý kiến Yasaburo coi sao" để tạm đùn đẩy vấn đề.

"Dẫu sao cũng chỉ có mình em từng nói chuyện tử tế với Nidaime", anh cả tôi nói. "Hơn nữa lâu nay em cũng hay qua lại chỗ sư phụ Akadama. Nếu nói đến Thiên cẩu, ắt phải hỏi tới Yasaburo rồi."

"Em có phải chuyên gia về Thiên cẩu đâu."

"Đừng than thở. Phải biết cống hiến cho giới Tanuki chứ."

Con Tanuki đáng kính Yasaka Heitaro không chỉ là gia chủ của nhà Yasaka có lãnh địa trải dài từ công viên Maruyama tới khu vực Gion, mà còn giữ địa vị Niseemon thống lĩnh toàn bộ giới Tanuki tại Kyoto. Văn phòng của ông ấy nằm trên một con đường nhỏ phía sau Gion Nawate, một phòng khám chuyên trị bệnh liến quan đến hậu môn đã bỏ hoang từ lâu. Phòng khám này từng là nơi chăm lo chẩn trị cho mọi bệnh tật nơi mông đám Tanuki khắp xứ Lạc Trung. Hồi còn nhỏ tôi bị mọc nấm ở mông, cũng được phòng khám này ra tay cứu giúp.

Cả đống Tanuki đang tập hợp ở ngoài phòng chờ để đợi bái kiến ngài Niseemon, tôi cùng anh cả ngồi xuống một cái xô pha bọc da đã cũ nhàu mà kiên nhẫn chờ đợi. Cuối cùng, chúng tôi cũng được mời vào phòng khám vang vọng tiếng nhạc Hawaii, Yasaka Heitaro đang nằm xoài ra trên ghế mây, gảy tưng tưng cây đàn ukulele chào đón chúng tôi.

"Hây, mấy đứa tốn công tìm đến rồi. Chào mừng đến với Hawaii giả."

Tường phòng khám sơn một màu xanh mướt của biển trời, trong góc

bày mấy cây dừa giả, bên tường còn đặt búp bê hình cô gái Hawaii, rồi thì vòng hoa và áo sơ mi aloha này kia. Kể từ khi được du lịch tới Hawaii hồi còn trẻ, Yasaka Heitaro đã luôn ngưỡng mộ vùng đất ấy, chú chỉ muốn nhanh nhanh dúi cái chức Niseemon cho anh cả tôi để rồi chạy trốn đến vương quốc phương Nam trong mơ của mình. Ước nguyện của chú chính là được nằm dài trên bãi biển Hawaii mà uống nước dừa trong những ngày hưu trí.

"Buôn bán phát đạt ghê." Tôi lên tiếng.

"Cả nghìn khách ùn ùn kéo tới mà chẳng kiếm được đồng nào. Thật khiến người ta bực mình."

Thủ lĩnh Niseemon giới Tanuki có nhiệm vụ đứng ra tập hợp Tanuki trên khắp xứ Lạc Trung, nếu chuyện gì cần sự mềm mỏng thì chú ấy sẽ đứng ra điều đình giùm, nếu sự kiện tập trung những Tanuki tai to mặt lớn thì chú sẽ nắm quyền điều phối, những Tanuki nhỏ tuổi phiền não về cuộc sống lại có chú tận tình đưa đường chỉ lối. Đôi khi ông ấy còn nhận tư vấn chuyện tình cảm lứa đôi nữa. Tanuki là vậy đấy, lơ đi những vấn đề nhức nhối nhất mà chỉ chăm chăm lo lắng những điều tủn mủn. Những vấn đề được đưa đến cho Yasaka Heitaro giải quyết thực ra cũng chẳng mấy khi đòi hỏi khôn khéo thiết diện vô tư như Ooka*. Chính vì vậy vấn đề từ trên trời rơi xuống của loài Thiên cẩu khiến ông ấy phiền não không ít.

Yasaka Heitaro mời anh cả và tôi ngồi xuống ghế, rồi lấy frappuccino xoài từ trong tủ lạnh ra mời. Cây đàn ukelele vẫn nẩy tưng tưng, mang theo phong vị của vương quốc phương Nam thổi tới.

"Yasaburo này, ta muốn hỏi ý kiến đứa hiểu biết về quyền uy của giới Thiên cẩu như cháu."

Được khen đến vậy tôi thấy cũng không tệ.

“Nidaime đó… có phải hàng thật không?”

Ý tứ của Yasaka Heitaro là nếu Nidaime chân chính là Thiên cẩu, là người thừa kế chính danh của sư phụ Akadama, thì giới Tanuki cần có lời chào hỏi chính thức, và bọn tôi cũng phải tổ chức tiệc chào mừng cho phải đạo. Dẫu sao thì cũng cả trăm năm rồi vị đó mới quay lại cố quốc, chắc chắn phải làm đình làm đám rồi. Nhưng tất thảy đều biết đến vụ đánh lộn ầm ĩ trăm năm trước, giữa sư phụ Akadama và Nidaime có một mâu thuẫn khó hóa giải. Sư phụ Akadama không hề chấp nhận Nidaime, thậm chí còn có ý chọn Benten làm người thừa kế của mình. Giới Tanuki vẫn phải tỏ ra lễ nghĩa với Nidaime, nhưng cũng không thể làm mếch lòng sư phụ Akadama và Benten được.

Tôi kể hết những trải nghiệm sau khi tiếp xúc với Nidaime.

“Theo những gì cháu thấy, vị đó nhìn thế nào cũng là Thiên cẩu. Nhưng chính miệng ngài ấy đã nói rằng mình ‘không phải Thiên cẩu’… Có lẽ ý thức Thiên cẩu của ngài ấy cũng nhạt nhòa lắm rồi.”

“Thế thì khó xử ghê đấy.”

“Mối quan hệ giữa hai cha con bọn họ vẫn còn xấu lắm, khi nào cô Benten về nước kiểu gì cũng có đánh nhau to. Nếu không may bị cuốn vào, thể nào cũng cháy sém lông đuôi cho coi.”

“Em có vẻ hào hứng thật đấy, Yasaburo.” Anh cả quở tôi.

“Thôi, cũng chẳng sao.” Heitaro nói vậy rồi hỏi rằng, “Yaichiro suy nghĩ sao về vụ này?”

Anh cả khoanh tay với vẻ mặt nghiêm nghị.

“Em trai cháu là thằng ngốc. Nhưng cháu nghĩ nó nhìn nhận đúng đấy.”

Yasaka Heitaro vừa gảy ukelele tưng tưng vừa suy nghĩ.

Kể từ khi kẻ nắm giữ vai trò Niseemon là cha tôi rơi vào nồi lẩu của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, Yasaka Heitaro chịu kế nhiệm vị trí của cha cũng chỉ bởi vì ông ấy là bạn bè với cha từ thuở còn thơ. Trong khi giới Tanuki đang như rắn mất đầu mà nháo nhác tứ phương không kẻ trấn áp, ông Heitaro đã thu gọn về một mối. Hồi đó Ebisugawa Soun cũng đã lăm le chiếm lấy vị trí Niseemon nhưng thực lực không đủ. "Nếu phải trao quyền cho kẻ đó thì chọn ngài Heitaro vẫn hơn", phần đông Tanuki đều nghĩ vậy. Kể từ đó trở đi, tuy chẳng có thành tích đáng chú ý nào, nhưng ông ấy cũng chưa hề để xảy ra lỗi ngớ ngẩn đáng bị chỉ trích. Đối với giới Tanuki vô tâm này, hoàn thành tử tế một nhiệm vụ không phù hợp với tính cách bản thân như vậy đã quá tài rồi.

"Dù sao chúng ta cũng là Tanuki. Cuống quýt lên chỉ có thiệt."

Cuối cùng, Yasaka Heitaro dừng bản đàn lại rồi vỗ đùi.

"Bô lão Tanuki ta đây quyết định sẽ lặng lẽ quan sát tình hình. Ngay khi giới Thiên cẩu có định hướng rõ ràng của bọn họ, chúng ta sẽ nương theo đó để biết nên vẫy đuôi hướng nào. Thay vì loay hoay thế này, hãy theo dõi sát sao tình hình của giới Thiên cẩu đi."

°°°

Tôi nhờ Yasaka Heitaro loan tin rằng những thứ của rơi Thiên cẩu do đám Tanuki thu nhặt được thuộc quyền sở hữu của Nidaime, kêu gọi bọn họ mau mau cống nạp lại.

Tôi lại nhờ chủ tiệm đồ cổ Shimizu Chujiro trên đường Teramachi, lấy tạm một góc tiệm làm nơi thu gom Của rơi Thiên cẩu, xem xét kỹ lưỡng

những món đồ do lũ Tanuki mang tới. Những món đồ Thiên cẩu lỡ tay làm rơi hiếm hơi lắm mới cóp nhặt về được giờ lại phải buông tay, với Tanuki mà nói chẳng đau như đứt từng khúc ruột, một đống Tanuki đã diễn màn khóc lóc bi thương trước cửa tiệm. Còn bên trong, con Tanuki nào cũng chỉ dám cằn nhằn tôi "làm chuyện bao đồng" mà thôi.

Đồ đạc Nidaime đưa về từ Anh quốc chủng loại đa dạng đến kinh hồn.

Nào là bàn viết, mười mấy cây gậy ba toong, chục đôi giày da kiểu quý ông, tủ đựng quần áo bằng gỗ, cả đống va li du lịch, rồi các thiết bị dùng để nghiên cứu thực nghiệm như bộ sưu tầm kính viễn vọng, kính lúp rồi kính hiển vi, còn cả đống dép đi trong nhà, bộ dụng cụ ăn bằng bạc với giá nến, đàn violin, bàn cờ, một chùm chìa khóa kỳ quặc, ba cái áo khoác, đèn bàn, bồn tắm, thảm Ba Tư, mũ nồi, vài trăm cuốn sách Âu, cả đống báo. Chỗ này chắc chắn chỉ là một phần mà thôi. Cái trường kỷ anh em tôi tìm thấy ở Nyoigadake cũng bị thu hồi.

Tôi bận rộn chạy đi chạy về suốt một tuần liền, không còn tâm trí lo tới vụ Tsuchinoko nữa.

Tsuchinoko là chuyện lãng mạn, nhưng Thiên cẩu lại là hiện thực.

Trong thời gian đó, Nidaime vẫn ngụ tại khách sạn ở Kawaramachi Oike.

Dáng vẻ mỹ mạo và uy quyền Thiên cẩu của anh ta quyến rũ hết thảy nhân viên khách sạn, nên được đối xử không khác gì khách quý lâu năm. Cái phong cách quý ông Anh quốc lệch lạc thời đại lại hòa hợp với sảnh đợi và tiệm cà phê đầy phẩm giá. Danh tiếng của vị Thiên cẩu mới về nước không ngừng bay xa. Anh ta có thói quen hằng ngày ra ngoài đi dạo một tiếng vào độ năm giờ chiều, đoạn đường đi dạo luôn chỉ có một, nắng mưa cũng không đổi. Dáng vẻ của Nidaime nổi bần bật trên con đường

Shinkyogoku đông đúc, khiến người đi đường ai ai cũng phải ngoái nhìn. Mỗi lần quay về khách sạn, anh ta lại có thói quen kiểm tra giờ giấc ở ngay chỗ hiên vào. Từ dáng vẻ mở chiếc đồng hồ quả quýt cho tới góc độ nhìn xuống mặt đồng hồ đều ăn khớp như thể đã được tính toán từ trước. Những đồng vàng Napoleon lần lượt xuất hiện từ túi áo Nidaime đã ngầm ám chỉ sức mạnh tài chính của nhân vật này, nhưng anh ta không ném tiền vào những cuộc chơi đêm xa hoa phóng túng, mà duy trì một cuộc sống khá tĩnh tại.

Tôi cứ tính toán vào tầm chiều tối sau khi Nidaime đi dạo về, tôi sẽ mang những đồ đạc đám Tanuki trả lại gửi tới chỗ anh ta.

"Chào, cậu Yasaburo. Hôm nay phiền cậu nhiều rồi."

Mỗi lần tôi đến thăm, căn phòng của khách sạn lại thêm một phần giống với châu Âu giả hiệu. Chàng Thiên cẩu mới về nước mặc cái áo sơ mi trắng sạch sẽ tinh tươm mà chào đón tôi, thoải mái ấm cúng giữa những món đồ yêu quý quen thuộc. Thường thì anh chàng vẫn cứ cố nhét tiền vào túi tôi, nhưng tôi cứ khăng khăng nhắc tới cái phẩm giá Tanuki để nhẹ nhàng từ chối.

"Ta ghét mắc nợ người khác." Nidaime nói.

"Ngài có nói như vậy thì tôi vẫn là Tanuki mà."

"Vậy thì ta sẽ nói cách khác. Ta ghét mắc nợ Tanuki."

"Nói thật ra thì, tôi muốn được trả bằng thứ lớn hơn cơ. Mấy đồng tiền vàng này chẳng thấm vào đâu cả. Cứ bận rộn thế này, tôi cũng chẳng rảnh rỗi để săn lùng Tsuchinoko nữa."

"Chà, xem kìa? Không cẩn thận ta lại bị cậu lừa mất."

"Nếu tôi đủ sức lừa kẻ khác thì tốt quá."

“Khéo nói lắm. Đây là trí thông minh của loài Tanuki sao?”

Nidaime cười méo xẹo, tôi vẫn bướng bỉnh không chịu nhận tiền.

Với lại, món đồ mà Nidaime để tâm lo lắng nhất trong vụ thu gom này là một “khẩu súng hơi Đức”. Khẩu súng hơi đó do một kỹ sư người Đức chế tạo vào thế kỷ 19, nó dùng lực bơm khí nén cực mạnh bắn ra những viên đạn chì. Khẩu súng đã qua tay nhiều người, đi từ trong lục địa ra tới Đế quốc Anh, rồi nằm trong kho tàng của giới quý tộc nhiều năm cho tới khi được bán cho Nidaime. Lúc xem ảnh, tôi thấy nó đẹp đẽ như một loại nhạc cụ bằng kim loại. Khi nghe chữ “súng hơi” tôi đã liên tưởng tới một món đồ chơi bắn phụt ra cả đám banh lông bông bông mềm mại, nhưng Nidaime đã bật cười nói “Không phải thứ gì dễ thương đến vậy đâu.” Nghe đồn nó từng được dùng để ám sát nghị sĩ của nước nào đó, lỡ khẩu súng này vô ý cướp cò thì đám Tanuki chỉ có nước thăng thiên.

“Mấy cục banh lông các cậu chắc cũng ghét súng đạn chứ?”

“Đương nhiên là ghét rồi. Nhưng tôi chưa từng nhìn thấy nó ở tầm gần bao giờ.”

“Mong cậu sớm tìm nó về cho ta. Nếu khẩu súng bị dùng vào mục đích xấu thì tệ lắm đó.”

Nhân tiện nói luôn, tuy tôi thường qua lại chỗ Nidaime như vậy, nhưng sư phụ Akadama vẫn chưa hay biết chuyện anh ta đã quay về nước. Cũng chẳng có con Tanuki nào dám cố tình nhắc đến chuyện đó để hứng chịu cơn thịnh nộ, sư phụ lại cứ rúc mình trong căn hộ nên càng khó có cơ hội biết được.

Trong một lần tôi mang cơm hộp Shokado ghé thăm căn hộ, sư phụ đang ngồi thu lu ở cái bàn trà đặt giữa gian phòng bốn chiếu rưỡi để viết thư tình mùi mẫn gửi cho Benten. Nhìn sư phụ chẳng hay biết gì như thế,

tôi cũng thấy buồn. Trong khi tôi đang lơ đãng suy nghĩ như vậy, sư phụ chợt nhìn chằm chằm về phía tôi.

"Yasaburo này."

"Dạ thưa sư phụ?"

"Mày đang giấu tao chuyện gì hả?"

"Sao sư phụ tự nhiên hỏi vậy?" Tôi vội vàng hớn hở đáp lời. "Con có nhiều chuyện giấu sư phụ lắm."

Sư phụ khịt mũi, rồi lại tiếp tục viết thư tình.

"… Thôi kệ mày, chắc cũng chỉ toàn mấy chuyện vớ vẩn."

°°°

Sư phụ Akadama hoàn toàn nằm ngoài vụ ồn ào vì sự trở về của Nidaime cho tới tận giữa tháng Năm, cũng tức là khi Nidaime đã về được khoảng hai tuần.

Kẻ dám đĩnh đạc đến báo tin này cho sư phụ đang nhốt mình trong căn hộ đó chỉ có thể là ông bạn đồng liêu Thiên cẩu mà thôi. Khi nghe tin báo rằng ngài Iwayasan Kinkobo đang xách theo một chai rượu đính dây trang trí mizuhiki đi dạo trên phố mua sắm Demachi, tôi đã nghĩ "Cũng đến lúc rồi."

Tôi run sợ lò dò tìm tới căn hộ của sư phụ, nhưng mọi sự đã rồi.

Kể từ đó, sư phụ Akadama biến mất khỏi Lạc Trung. Những con Tanuki nhanh nhảu đã náo loạn lên rằng, "Sư phụ sợ Nidaime tìm tới nên đã cưỡi mây bỏ trốn." Trong khi đó tôi và những con Tanuki từng được sư phụ Akadama dạy dỗ lại ra sức phản bác, "Không có chuyện sư phụ bỏ

trốn đâu."

Ân sư của chúng tôi đã mất khả năng bay lượn tự do trên bầu trời được vài năm, cũng chẳng còn lại năng lực gì của Thiên cẩu. Tuy vẫn luôn là một lão già ích kỷ chuyên chèn ép đám Tanuki, thu gom lại đủ thứ thói hư tật xấu của Thiên cẩu, nhưng chỉ riêng lòng kiêu hãnh của loài Thiên cẩu thì vừa dai vừa dài như đám dãi chảy thòng lòng ra từ mũi thầy. Lỡ để lọt vào tai sư phụ chuyện đám Tanuki dám chỉ trỏ sau lưng kháo thầy "sợ Nidaime nên bỏ trốn", chắc sư phụ sẽ đâm đầu vào đậu phụ đông đá mà chết luôn quá. Chúng Tanuki dưới trướng sư phụ thì khẳng định chắc nịch, "Sư phụ chắc chắn sẽ trở về."

Khoảng vài ngày sau, có con Tanuki báo rằng "Tôi thấy sư phụ đang đi dạo ở Kumogahata đấy."

Kumogahata nằm ở Lạc Bắc, đi ngược dòng chảy của sông Kamogawa lên phía Bắc rồi rời khỏi thành phố hào hoa, tiến vào sâu trong rừng Kitayamasugi thuộc lãnh địa của Iwayasan Kinkobo từ rất xa xưa rồi. Rời khỏi cuộc sống thấp kém trần tục đầy lông Tanuki về đứng ở một nơi cao cao tại thượng như vậy, chúng tôi nghĩ sư phụ Akadama hẳn đã quyết tâm. Vị ân sư vĩ đại của chúng tôi muốn nghênh đón Nidaime trở về, nên đã rời xa cuộc sống bê bối nhiều năm để rèn luyện lại cả tinh thần lẫn thể chất.

"Thật xứng danh sư phụ Akadama. Dù có tàn tạ thế nào vẫn cứ là Nyoigadake Yakushibo."

Danh tiếng của sư phụ trong giới Tanuki cứ thế mà phục hồi không ít.

°°°

Tôi cũng có ý định khăn gói mang bánh mamemochi đi cổ vũ tinh thần

sư phụ Akadama đang trong quá trình tu luyện. Nhưng Kumogahata lại xa quá là xa.

Tôi đã đánh tiếng hỏi mượn chiếc xe kéo tự động của anh cả, nhưng ông anh keo kiệt đó mãi chẳng chịu ừ. Anh tôi lo sư phụ Akadama nơi núi sâu tâm trạng sẽ có lúc trời sụt bất thường, lỡ nổi con thịnh nộ rồi giận cá chém thớt lên chiếc xe kéo của anh rồi biến nó thành đống gỗ vụn thì phiền. Không còn cách nào khác, tôi tính đi xe đạp, nhưng đường sá xa xôi quá khiến tôi thấy oải. Tôi đã tự mình xơi bánh mamemochi dùng để thăm hỏi thầy, trên đường đi cũng mấy bận nghĩ đến chuyện thoái lui trở về.

Tôi nghiến răng đạp lên những đoạn đường núi khúc khuỷu lên xuống, mãi mới tới nơi.

Ngọn núi này là nơi Thiên cẩu vẫn ẩn náu tu luyện, nên tôi cũng chuẩn bị sẵn tinh thần phải tới chốn rừng thiêng nước độc, nhưng làng bản ở Kumogahata lại vô cùng yên bình êm ả. Những chồi non xanh mơn mởn vây bọc khắp các triền núi, ánh mặt trời trong veo phủ lên những dãy nhà và bậc đá của ngôi trường tiểu học cũ kỹ, chỉ có mỗi tiếng nước chảy róc rách của mương nước tưới ruộng là đủ lớn để lọt vào tai. Thời gian cứ kéo dài ra như kẹo đường mizuame.

Tôi đến trước trụ sở hành chính Kumogahata, ngồi nghỉ dưới một bóng cây xanh, chợt một giọng nói vang lên trên đầu.

"Ơ kìa, chẳng phải Yasaburo nhà Shimogamo đấy sao?"

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một ông lão đang ngồi trên phần mái chìa ra của văn phòng nhỏ, mặc áo sơ mi và đeo cà vạt dây với dáng vẻ lịch sự, đang mút túi thạch Fanta. Vị này chính là một trong số những người bạn ít ỏi sư phụ Akadama có được, quý ngài Iwayasan Kinkobo hiện đã lui về nghỉ hưu và mở một tiệm máy ảnh cũ tại

Nihonbashi ở Osaka.

"Ô kìa, ngài Kinkobo." Tôi đứng bật dậy cúi đầu chào.

"Cậu tới hỏi thăm tình hình của Yakushibo đó hả?"

"Vâng, cháu cũng đang rảnh mà."

"Ha ha ha. Cậu vẫn là đứa học trò giàu lòng thương thầy. Vậy chúng ta cùng đi thám ông ấy đi. Chỉ cần leo lên chỗ đó là tới nơi huấn luyện Thiên cẩu rồi."

Trước mắt tôi là một cầu thang đá dốc dẫn lên chùa Kounji.

Tôi được ngài Kinkobo xách qua đoạn bậc thang đó.

Kinkobo không vào đền, mà đi vào núi theo một đường nước chảy dọc lối bên trái. Khi đi qua hết những tàng cây xanh lá lấp lánh ánh sáng, chúng tôi bắt đầu bước theo dòng suối, vào trong rừng liễu sam mát mẻ. Nhìn trái nhìn phải thế nào cũng chỉ thấy những hàng cây liễu sam phủ tối bầu trời. Sự tĩnh lặng của núi non càng lúc càng trôi xa, phong vị Thiên cẩu mỗi lúc một nồng đậm hơn. Tiếng nhóc nhách phát ra từ cái hồ lô đựng rượu màu nâu nho nhỏ lắc lư nơi hông Iwayasan Kinkobo nghe mới dễ thương làm sao.

"Bình này đựng Long thủy đó."

Khu vực chùa Shimei ở núi Iwayasan được biết đến như ngọn nguồn của sông Kamogawa, sâu trong ngọn núi đó có chôn một viên Long thạch. Nước rỉ ra từ tảng đá đó được gọi là Long thủy, Thiên cẩu coi đó là thứ nước giúp tinh lực tăng mạnh nên vô cùng ưa dùng. Thứ trong bình kia chắc là Long thủy giúp sư phụ Akadama chuẩn bị cho trận chiến với Nidaime đây. Ngài Kinkobo dường như cũng chẳng có ý định ngăn cản trận chiến giữa hai cha con Yakushibo.

“Thiên cẩu là loài không biết đến hòa hoãn.”

“Nhưng hai cha con họ cứ đối đầu nhau mãi như thế cũng phiền lắm.”

“Ta rất thông cảm với tấm lòng cậu dành cho ân sư của mình, nhưng mâu thuẫn giữa cha con bọn họ không thể dàn xếp ổn thỏa bởi chân tâm của một Tanuki được đâu. Hãy cứ để họ làm những điều họ muốn đi.”

Chúng tôi đi dọc theo con nước chừng mười lăm phút, cuối cùng cũng thấy hàng đống cây liễu sam hai bên ngả rạp ngổn ngang. Chắc chắn là tác phẩm của Thiên cẩu rồi. Ngài Kinkobo giơ tay bắt ấn rồi đọc chú gì đó, khi ngài xòe tay mở ấn, đám cây cối ngả rạp ở đó cũng lần lượt dựng thẳng lên, tạo đường cho chúng tôi đi tới.

Cứ đi theo con đường mới mở ra đó là tới nơi tu luyện của Thiên cẩu.

Đó là một đồng hoang rộng lớn giống như dấu chân còn lưu lại của người khổng lồ, tại rẻo đất chìa ra chênh vênh có độc một cây liễu sam cổ thụ cao chọc trời. Dưới bóng cây, sư phụ trải cái ổ chăn cất công mang theo từ căn hộ đằng sau khu mua sắm Demachi. Sư phụ Akadama đang ôm con Daruma trên đùi mà phì phèo điếu thuốc lá Thiên cẩu. Tuy đã cố tình vào trong núi sống, nhưng cảnh sinh hoạt của sư phụ vẫn chẳng khác gì.

Sau khi nhận cái bầu đựng đầy Long thủy từ ngài Kinkobo, sư phụ nhìn tôi chằm chằm.

“Yasaburo, mày ở đây làm cái trò gì vậy?”

“Con săn lùng Tsuchinoko rồi lạc đường đến đây đó ạ. Đây là bánh mamemochi con mang theo.”

“Mày đúng là đồ ham chơi.”

Chuyện tôi biết rõ Nidaime đã về nước mà vẫn tỏ ra như không, sư phụ chắc cũng đã biết mười mươi. Nhưng sư phụ không hề nổi con thịnh nộ

mà làm mình làm mẩy.

"Mà này… kẻ đó giờ đang ở đâu?"

"Đang trọ tại một khách sạn ở Kawaramachi Oike ạ."

"Chắc nó tính vặn cổ ta trong giấc ngủ đây mà. Mãi chẳng khôn ra được tí nào."

Sư phụ Akadama mở nắp hồ lô rồi tu Long thủy ừng ực, xong quẹt miệng.

"Cái thằng ngu độn đó. Nó đã bị những ham muốn cỏn con đánh chệch khỏi con đường ma đạo, giờ có dạy lại cũng không được nữa. Nyoigadake Yakushibo này không trốn tránh cũng chẳng cần nương náu. sẵn sàng chờ lúc sống mái, hây… hụ!"

"Thằng bé cũng chẳng còn là nó của ngày xưa nữa đâu, Yakushibo."

Ngài Kinkobo lặng lẽ nói vậy, sư phụ Akadama hừ mũi rồi cũng thôi.

Hồi tôi còn là một cục banh lông bé xíu, sư phụ Akadama từng lấy danh nghĩa 'lớp học ngoại khóa" mà tập hợp đám Tanuki con do mình dạy dỗ, lèn cả vào trong một cái túi xách đưa chúng tôi bay tới nơi tu luyện này của Thiên cẩu. Trong lúc lũ Tanuki oắt con đang chạy chơi trên thảo nguyên rộng lớn, sư phụ ngồi hút thuốc lá Thiên cẩu trên ngọn liễu sam cổ thụ, thổi ra những đám mây nho nhỏ kỳ quái lên bầu trời xanh làm trò vui cho lũ Tanuki chúng tôi.

Lâu lắm rồi mới lại được thấy cây liễu sam này, tôi cảm thấy thật hoài niệm nên chậm rãi dạo một vòng quanh đó. Nó to lớn tới mức chẳng thể nhìn thấy được ngọn cây. Thân cây to đùng dán đầy những thẻ hành hương*, vài bình rượu chắc do Thiên cẩu bỏ quên, hay mấy mảnh ngói mặt quỷ* thu thập về cho vui, dăm chiếc khăn tay bạc phếch mắc lại trên

cành phất phơ trong cơn gió xuân.

Thuở còn thơ, tôi từng làm sư phụ nổi cơn thịnh nộ mà bị phạt treo trên đỉnh ngọn cây đó. Thế rồi sư phụ Akadama quên bẵng đi mà bỏ về mất, tôi cứ ở trên ngọn cây như vậy cho tới tận lúc anh cả tới đón.

Khi tôi nhắc lại kỷ niệm đó, sư phụ Akadama chỉ nói "Quên rồi, quên hết rồi."

"Sư phụ sao lại không nhớ chứ, thật quá đáng mà."

"Thằng cha mày, rồi thằng cha của thằng cha mày đều bị treo lên như thế. Tao làm sao mà nhớ hết từng đứa được."

Cuối cùng, sư phụ Akadama cũng đứng dậy khỏi cái ổ của mình, lắc lắc bầu nước rồi bước lại gần chỗ gốc cây. Sư phụ dốc ngược cái bình, đổ Long thủy ra đến lúc cạn sạch.

"Làm vậy ổn không đấy?" Ngài Kinkobo hỏi.

"Cây liễu sam này cũng đã làm bạn với ta nhiều năm. Chỗ còn lại cho nó đi." Sư phụ nói vậy.

Khi dốc chỗ Long thủy lên rễ cây, gương mặt nghiêng nghiêng của sư phụ tràn đầy vẻ uy nghiêm của Thiên cẩu Nyoigadake Yakushibo. Hình ảnh vị Thiên cẩu Nyoigadake thời còn uy chấn lẫy lừng mà nhổ nước bọt xuống thiên hạ bên dưới lại sống dậy trong trí óc tôi.

Sư phụ Akadama dúi cái bầu đã cạn sạch cho ngài Kinkobo, rồi lấy từ trong túi ra một phong thư. Tôi còn tưởng đó là thư tình, ai dè lại thấy chữ "Thư thách đấu".

"Gửi cái này cho nó. Đây là mệnh lệnh đáng vinh dự dành cho mày đó."

Tôi cầm phong thư, rồi cúi rạp mình.

“Shimogamo Yasaburo, vui mừng nhận lệnh.”

°°°

Khi gặp nhau ngoài sảnh khách sạn chỗ Kawaramachi Oike, tôi gửi cho Nidaime lá thư thách đấu của sư phụ Akadama. Dù là nhận lá thư thách đấu chất chứa giận dữ do cha ruột mình toàn tâm toàn lực viết ra, lông mày Nidaime cũng chẳng động xíu xiu, vẻ mặt lạnh tanh như nhận mấy cái tờ quảng cáo rác.

“Có thể ta sẽ tới, cũng có thể không.”

Nidaime nói vậy.

“Mong anh đừng làm sư phụ thất vọng.”

Trong khi Nidaime vẫn chẳng tỏ chút hứng thú gì, lời đồn về trận quyết đấu của Thiên cẩu đã sôi sục khắp giới Tanuki. Liệu mọi chuyện có lặp lại như lịch sử trăm năm trước, khi sư phụ Akadama chiến thắng vang dội rồi đá đít Nidaime khỏi Kyoto, hay Nidaime sẽ giành phần thắng để mở ra một thời đại Thiên cẩu mới? Đám Tanuki nuốt nước bọt trông chờ ngày quyết đấu.

Thiên cẩu là những kẻ kiêu hãnh ngự trên triền núi mà nhìn xuống sâm la vạn tượng* bên dưới. Thiên cẩu là loài đáng ngưỡng vọng, được ngưỡng vọng mới là Thiên cẩu. Theo đúng đạo lý trước mặt không có kẻ địch của Thiên cẩu, Tanuki chẳng khác gì quả banh lông, Con người cũng chẳng hơn lũ khỉ cởi trần, tất cả những giống loài khác ngoài bản thân Thiên cẩu cũng chỉ như những con hổ giấy mà thôi.

Khắp đất trời này chỉ có chúng ta đáng được ngưỡng vọng. Đó chính là Thiên cẩu.

Chính vì thế, cha muốn mình hơn con, con lại muốn mình hơn cha.

Dẫu có suy nghĩ kiểu gì, cũng chẳng thể hòa hoãn.

ooo

Vào đêm quyết đấu, sư phụ Akadama lồm cồm bò lên trên mái tòa nhà Minamiza.

Từ cái băng hachimaki cuốn trên đầu và dây tasuki-kake bó gọn tay áo, ta có thể thấy được sĩ khí bừng bừng nơi sư phụ. Nhưng dáng điệu bò lồm cồm bằng cả tứ chi đó chẳng mang chút dáng vẻ nào của Thiên cẩu. Sư phụ cố tình chọn địa điểm là mái tòa nhà Minamiza, nơi thầy từng đá rơi con trai của mình xuống một trăm năm trước, nhưng mọi nỗ lực có vẻ cũng vô dụng. Bất chấp điều đó, sư phụ vẫn hừng hực tinh thần bất khuất mà bò lên trên mái nhà, cuối cùng cũng tới được đỉnh mái.

"Tự do bay lượn trên bầu trời, đó là Thiên cẩu, nhưng… Ái chà chà."

Sư phụ Akadama xếp bằng tròn lau mồ hôi, lôi thuốc lá Thiên cẩu ra châm lửa hút.

Cuộn khói của thứ thuốc lá nồng đượm đó nhẹ nhàng theo gió loang bay.

Từ đó nhìn về phía Đông sẽ thấy khu Gion Shijo đèn đuốc nhộn nhịp như lễ hội đêm, nhìn về phía Tây sẽ thấy ánh sáng lung linh nơi cầu lớn Shijo và những tòa nhà thành phố. Từ trên nóc nhà hàng Kikusui nằm phía bên kia đường Shijo, mùi thịt nướng cháy xèo xèo thơm lừng theo gió bay tới. Đám Thiên cẩu Kurama đã bao trọn quán bar vườn rực ánh đèn lồng, mở hội "Chọc ngoáy tận gốc rễ Yakushibo". Chúng bạo gan ngồi ở ghế khách mời đặc biệt, nâng bia trong lúc theo dõi cuộc quyết chiến giữa sư

phụ Akadama và Nidaime. Đối với Thiên cẩu, những cuộc chiến loạn và thách đấu thế này có sức hấp dẫn chẳng khác gì mời nhậu thượng hạng.

Đám Thiên cẩu Kurama còn đu cả lên thành lan can mà nhoài nửa người ra bên ngoài bầu trời phía trên đường Shijo, vung vẩy không quạt thì cũng loa. "Yakushibo, hãy chiến đấu đi đừng khoan nhượng gì", "Cứ để đó cho ta, ta sẽ nhặt xương giùm cho", "Nhặt xương rồi quăng xuống sông Kamogawa!" Chúng quăng tới tấp những lời hô hào chọc ghẹo thừa thãi rồi còn đập vỡ cả vại bia khiến bọt văng tung tóe.

"Lũ dẻ núi kia. Rồi tao sẽ dìm cả đám xuống hồ Biwa." Sư phụ nghiến răng kèn kẹt.

Thật ra thì không chỉ có mình đám Thiên cẩu Kurama hóng hớt đón xem.

Quanh khu vực cầu lớn Shijo, một lô một lốc Tanuki giả làm người say rượu đang tụ tập đông đảo, theo dõi diễn tiến cuộc quyết đấu. Cả ngài Niseemon Yasaka Heitaro lẫn anh cả Yaichiro của tôi cũng đều đang trông ngóng sự tình ngoài cầu lớn Shijo. Chưa kể, trên lầu thượng của quán Tokasaikan đang sáng rực như chuỗi đèn rồng*, bên bờ kia sông Kamogawa, Iwayasan Kinkobo đang nghiêng người khề khà uống Lão tửu* trong khi đợi cuộc quyết chiến của người bạn lâu năm ngã ngũ.

Cuối cùng, như một vệt mực đen trải dài trên bầu trời đêm, Nidaime trong bộ vét đen tuyền đáp xuống. Anh ta khẽ nhấc vành cái mũi lụa, chào sư phụ Akadama với vẻ cứng ngắc. Thế rồi, lên tiếng như đang bắt chuyện với một người hoàn toàn xa lạ.

"Ông cụ này, ông đang làm gì ở đây vậy?"

"Ta đang đợi người."

"Kỳ lạ thật đấy. Ta cũng đang tới đây đợi người."

"… Cậu đang đợi ai?"

"Một kẻ rất khó chịu. Ta cũng chẳng muốn nhắc tới."

"Hô, kỳ lạ thật đấy. Kẻ ta đang đợi ở đây cũng thực sự rất khó chịu."

Sư phụ Akadama dập điếu thuốc lá Thiên cẩu, lập bập đứng lên. Lưng vẫn còng rạp, ánh mắt gườm gườm nhìn đứa con ruột thịt đã không gặp suốt trăm năm.

"Kẻ ngu ngốc đó là con trai ta, cũng là đồ đệ của ta, nhưng giờ nó chẳng là gì với ta cả. Thằng ngu đó đang tu luyện dở dang nhưng để lơ là dính vào chuyện trai gái, lại còn dám giở giáo chĩa vào ta. Đáng lẽ nó phải kế thừa sự nghiệp vĩ đại của ta và nắm giữ vận mệnh cả thiên hạ, cuối cùng lại chỉ vì một đứa con gái mà trượt chân khỏi ma đạo. Đã vậy, nó còn chẳng thèm nói lời từ giã mà bỏ nhà biệt tăm suốt bao năm tháng, đến tận bây giờ mới chịu thò mặt về. Ta đoán nó cũng chẳng có mặt mũi nào tìm đến chỗ ta chào hỏi, nên mới chủ động gửi cho nó một lá thư khiêu chiến. Ta sẽ lại đá tung mông nó từ trên này xuống dưới kia cho coi."

Sư phụ Akadama nói ra một tràng sặc mùi khiêu khích là vậy, nhưng Nidaime vẫn thản nhiên chẳng nói năng gì.

Hai cha con Thiên cẩu bọn họ cứ hằm hằm nhìn nhau nhưng không cử động chút nào.

Cuối cùng, đám Thiên cẩu Kurama quá nóng ruột mà kêu loạn lên, "Vẫn chưa, vẫn chưa sao", "Này, nhanh chiến đi", "Chẳng lẽ định nối lại tình xưa", "Cha con tình thâm thế mậy."

Nidaime giơ bàn tay đeo găng da lên, tháo cái mũ quý ông sáng bóng ra.

Sau giây phút đặt cái mũ đó trước ngực như thể đang cầu khẩn trời đất

chuyện gì đó, anh chàng lạnh mặt quay ngoắt sang phía bọn Thiên cẩu Kurama đang hoan hỉ tiệc tùng mà ném vụt cái mũ đi một cách vô cùng dứt khoát. Cái mũ lụa quý ông đó dùng để hộ thể, người ta kháo nhau rằng nó được chế tạo ra từ những viên đạn đại bác dùng trong Thế chiến thứ nhất. Chiếc mũ lụa tạo ra một thanh âm chát chúa khi đập vỡ cái bàn, đám Thiên cẩu Kurama nhất loạt lặng thinh.

Nidaime quay người lại và khẽ cúi mình chỉnh lại tóc tai như chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Nếu muốn đá ta xuống, thì cứ đá thử xem."

"Ta sẽ đánh cho mày chừa. Chuẩn bị tinh thần đi."

Sư phụ Akadama lấy từ trong áo ra chiếc quạt Phong Thần Lôi Thần.

°°°

Quạt Phong Thần Lôi Thần là chiếc quạt thiên hạ vô địch, quạt một mặt có thể nổi gió to, quạt mặt còn lại có thể gọi mưa và sấm chớp. Nó là một trong bảy báu vật của Nyoigadake Yakushibo, nhưng sư phụ đối xử với nó rất tùy tiện. Sư phụ từng đem nó tặng cho Benten làm "tín vật định tình" và tự biến mình thành chuyện cười cho cả giới Thiên cẩu lẫn Tanuki. Sau bao thăng trầm xảy ra hồi năm ngoái, nó mới quay về tay sư phụ.

Hiện giờ, sư phụ Akadama đã không còn năng lực thổi ra gió Thiên cẩu nữa. Cố hết sức thì may ra cũng chỉ tạo được cơn gió nhẹ như gió xuân khẽ vờn mấy đóa hoa nở rộ, cùng lắm chắc chỉ khẽ phất phơ được mấy sợi tóc mai của Nidaime. Nhưng một khi nắm quạt Phong Thần Lôi Thần trong tay, thì với sức già của sư phụ chắc cũng đủ gọi ra một trận phong ba trên mái của Minamiza.

“Xem đây!”

Sư phụ Akadama gầm lên như sấm, định quạt một đường.

Chiếc quạt trượt khỏi tay sư phụ, lộn vòng trong không trung bay về phía sông Kamogawa. Dù mang sức mạnh vô địch cỡ nào, nhưng chưa được quạt ra thì cũng chẳng có tích sự gì. Sư phụ Akadama vội với theo định bắt lấy chiếc quạt đã tuột khỏi tay nhưng lại chộp hụt. Thế là sư phụ mất thăng bằng ngã vật ra, lăn lông lốc chúi đầu xuống dưới. Chiếc quạt cũng khoan khoái nhẹ nhàng rơi xuống.

Thế này thì cả chiếc quạt Phong Thần Lôi Thần lẫn sinh mệnh của ân sư tôi đều sẽ rơi vào nguy hiểm.

Tôi vươn người ra khỏi góc khuất rồi lao vọt tới, chộp lấy Phong Thần Lôi Thần nhét vào trong áo, tiếp theo là chụm người kéo sư phụ Akadama lại. Sư phụ lặng lẽ gượng dậy, xếp bằng tròn bên cạnh tôi. Sư phụ bóp bóp cái mũi bị đập đau điếng, khóe mắt rơm rớm, nhưng dường như không có thêm vết thương nào khác.

Từ trên đầu, giọng nói gay gắt của Nidaime vọng xuống. “Kẻ dưới đó là cậu Yasaburo phải không?”

Tôi quỳ rạp trên rìa mái. “Shimogamo Yasaburo, xin được phép bái kiến.”

“Cậu ở nơi này làm gì vậy?”

“… Đây lại là do dòng máu ngốc nghếch gây nên đấy mà.”

“Ý cậu là chạy ra cứu nguy đó hả?” Nidaime thở dài, “Tanuki đúng là giống xuẩn ngốc. Ta công nhận là các cậu thật sự dễ thương, nhưng điều đó cũng chẳng lay chuyển được sự thật rằng cậu thực ngu ngốc.”

“Nidaime cũng nói những lời y chang Thiên cẩu nhỉ?”

“Ta chẳng phải Thiên cẩu. Thiên cẩu là thứ gì? Chẳng phải là lão già bạc nhược đằng kia sao?”

Nidaime chỉ thẳng vào mặt sư phụ Akadama.

“Lão ta cao ngạo phô bày quyền uy, huênh hoang rằng mình mang năng lực của thánh thần. Ấy vậy mà không bảo vệ được lãnh địa của riêng mình, để cho bè lũ Kurama cướp mất ngọn núi, còn mình thì bị tống vào trong một căn hộ nhếch nhác, sống lẫn lộn với Con người. Giờ lão vẫn còn tưởng bản thân cao quý lắm, nhưng cũng chỉ như bậc đế vương cởi trần* đấy thôi. Lão ta giờ không làm được bất cứ điều gì của một Thiên cẩu thực thụ, còn chẳng thể bay lượn ở trên trời được nữa. Giờ thì lão có thể làm được gì? Chẳng phải là một kết cục vô nghĩa và nực cười hay sao? Nhưng đó lại chính là Thiên cẩu. Là kết cục tất yếu của Thiên cẩu… A, theo lão như thế thì được cái gì cơ chứ? Cuối cùng cũng phải dựa vào sự thương hại của Tanuki, vậy mà vẫn vật vờ sống qua ngày cho được.”

Nidaime nhăn đôi mày đẹp đẽ, ánh mắt lạnh băng nhìn xuống sư phụ Akadama.

“Biết nhục là tốt. Hãy biết nhục đi.”

Những lời của Nidaime đã khuấy lên cơn giận trong bụng, sư phụ Akadama hùng hổ đứng dậy hẩy tôi ra rồi tính bò ngược lên trên mái. Tuy người sư phụ cứ run rẩy vô lực rồi lại bị trượt xuống nhưng may sao cũng đu mình trụ lại được, định cố trèo lại lên ngang tầm cao Nidaime đang đứng.

Mái tóc bạc của sư phụ Akadama đã rối bời, hơi thở đứt quãng trong khi rên rĩ kêu.

“Mày không được trốn, cứ đứng đấy! Thằng cha mày sẽ đá mày xuống lần nữa cho coi.”

Lúc đó, thứ Nidaime ngạo nghễ nhìn xuống không phải là người cha đang cố sức trèo lên của mình, mà có thể là tôi, kẻ đang nuốt nước bọt trông theo, hoặc đám đông đang bò lổm ngổm ở thành phố bên dưới tầm mắt. Cả chốn trời đất này chỉ có mình ta là đáng ngưỡng vọng, ánh mắt băng giá đó như hùng hồn nói vậy. "Ta không phải là Thiên cẩu." Nidaime đã khẳng định như thế, nhưng nơi đáy mắt lóe lên vệt sáng của loài Thiên cẩu đó lại khiến kẻ khác mê mệt.

Gò má trắng nhợt hếch lên, Nidaime cười khẩy rồi nói.

"Cha vẫn chưa chịu chết đi sao?"

Sư phụ Akadama trả lời bằng giọng nói như đang cố nghiến răng.

"… Nếu mong ta chết thì giết ta đi."

Nidaime khịt mũi cười vào những lời đó.

"Cha đâu có đủ giá trị để tôi giết. Hãy cứ chết bờ chết bụi đâu đó đi."

Chẳng thèm đợi sư phụ bò lên tới nơi, Nidaime đã nhảy khỏi mái nhà.

Anh ta thong thả bay vút qua sông Kamogawa, cất lời chào hỏi Iwayasan Kinkobo đang nhâm nhi Lão tửu trên nóc quán Tokasaikan, rồi bay mất hút vào thành phố đêm rực rỡ ánh đèn.

Sư phụ Akadama chỉ biết há hốc miệng mà ngơ ngẩn trông theo.

Cuộc quyết đấu của Thiên cẩu đã hạ màn như thế đấy.

ooo

"Ái chà chà, nó lại bỏ trốn mất rồi. Cái thằng hèn nhát."

Sư phụ Akadama lại ngồi xếp bằng tròn ngay giữa lưng chừng mái, hút thuốc lá với gương mặt thỏa mãn như đã hoàn thành xong một nhiệm vụ.

Tôi ngồi xuống bên cạnh sư phụ, vừa mân mê nghịch chiếc quạt Phong Thần Lôi Thần vừa dõi theo vệt sáng rực rỡ của thành phố đêm nơi Nidaime đã bay mất hút vào trong.

Cuối cùng, sư phụ Akadama cất lời với vẻ chán nản.

"Cái con Tanuki mày đâu cũng thấy xuất hiện."

"Con luôn xuất quỷ nhập thần như vậy mà."

Đột nhiên, sư phụ nói "Thấy sao?" rồi chọc chọc vào bụng tôi. "Vậy là tao thắng rồi đó nhỉ?"

"… Ầy, sư phụ đang nói thắng là thắng cái gì kia?"

"Mày cứ vờ không hiểu thế thì biết nói chuyện làm sao."

Sư phụ rít thuốc ngon lành rồi nhìn xuống dòng Kamogawa đang chảy trôi từ Nam lên Bắc phía dưới. Mấy quán hàng Noryo-yuka ven bờ sông đang bắt đầu rục rịch, chiếu ánh sáng mộng ảo của màn đêm xuống màn nước đen mực. Chắc cũng giống ánh mắt của Benten nhìn xuống trong mỗi cuộc chơi đêm sang trọng.

Lúc đó, có vẻ sư phụ và tôi đều mang cùng một suy nghĩ.

Vẫn nhìn xuống dòng nước Kamogawa, sư phụ thẩn thờ lẩm bẩm.

"Benten giờ đang ở đâu làm gì nhỉ?"

"Cô ấy trở về… chắc sẽ vui hơn đúng không sư phụ?"

"… Giờ đáng lẽ phải đến lượt nó xuất hiện rồi chứ."

Sư phụ nhìn lên ánh trăng sáng trong đêm, nói như thở dài.

"Tao muốn gặp Benten. Tao nhớ Benten quá đi."

Chương hai
NANZENJI GYOKURAN

Khi một con Tanuki đực yêu một con Tanuki cái, chúng được kết duyên bởi "sợi lông hồng định mệnh".

Do cứ giữ mãi trong lòng câu chuyện truyền kỳ này, con Tanuki nào cũng chăm chỉ liếm láp khắp người cố tìm ra được sợi lông hồng đáng quý đó. Trong bao ngày tháng đó, bên dưới tàng cây trập trùng của núi Yoshida, trong đền thờ thần Kojin*, nơi nhà kính trồng cây của vườn thực vật Kyoto, cậu Tanuki và cô Tanuki nọ cùng trao nhau những lời trân trọng sâu sắc đến tận chân lông. Đó chắc là câu, *"Trên đời này, chỉ có một con Tanuki như nàng!"* Hay *"Trên đời này, chỉ có một con Tanuki như chàng."* À thì đấy, cứ tận hưởng đi!

Ở chốn này cũng từng có một câu chuyện tình yêu sâu đậm đến tận chân lông.

Cũng hơi xưa xưa một chút, trong khu rừng quanh đền Tanukidani Fudo nằm ở Ichijoji thuộc quận Sakyo, có một cô Tanuki con tên là Tosen* sinh sống. Cô bé căng mọng và đầy sức sống như trái đào, thân thể lại nhẹ bẫng như tiên nhân. Cô cứ chạy chơi suốt trên hai trăm năm mươi bậc thang lên xuống của con đường lên thăm đền từ sáng sớm tới tối mịt. Cô chỉ cần dùng một câu "Cút xéo!" để đánh đuổi hết đám ngu độn dám khinh miệt mình. Đám Tanuki oắt con cùng khu giận lắm, chúng gọi cô là "Tosen trèo cầu thang".

Một ngày nọ, một đám Tanuki non xa lạ tìm đến Tanukidani Fudo. Lúc

bấy giờ, khi giới Tanuki đang sôi sùng sục vì Tsuchinoko, đám Tanuki nghịch ngợm ấy đã lập ra "đội săn lùng Tsuchinoko" và sục sạo khắp các vùng núi non quanh đó. Trong lúc đám quậy phá kia vừa ư ử hát vừa chạy ùa lên bậc thang, chúng tình cờ gặp Tosen. Mấy con Tanuki đó không hề biết sự dũng mãnh của cô mà tỏ ra trịch thượng.

"Tránh ra nào, con lỏi."

"Gì cơ, đám oắt kia?"

Tosen giận dữ điên cuồng, đá văng đám Tanuki quậy phá đó xuống dưới rồi kêu, "Cút xéo!"

Kể từ đó, trên những bậc thang đá lên thăm chùa dài thăm thẳm, chiến tranh giữa đám Tanuki con ở Tanukidani Fudo và đội săn tìm Tsuchinoko nổ ra liên miên. Tosen đã chiến đấu vô cùng dũng mãnh để bảo vệ lãnh địa của mình. Năm tháng trôi qua, cô Tanuki Tosen năm nào khoác lên mình bộ lễ phục trắng tinh khôi, bước xuống hai trăm năm mươi bậc thang mình từng hết lòng bảo vệ, rời Tanukidani Fudo về làm dâu tại rừng thiêng Tadasu.

Sau này, cô vẫn hay bồi hồi nhớ lại cảnh đội săn tìm Tsuchinoko đang cao giọng hát và leo lên những bậc thang, còn bản thân mình đứng nghênh ngang đón đợi. Con Tanuki đội trưởng đội săn lùng Tsuchinoko đã mở miệng nói "Tránh ra nào, con lỏi" năm đó chính là Shimogamo Soichiro, cũng tức là cha của chúng tôi. Còn cô bé giặc trời đã vặc lại "Gì cơ, đám oắt kia" càng khỏi phải nói, là mẹ của chúng tôi. Nếu thế gian không tồn tại những tình yêu sâu đậm đến tận chân lông như thế, đã chẳng có đám banh lông là anh em Shimogamo chúng tôi đây.

Trước khi sinh ra một đống banh lông tròn ung ủng, ta cần đến một câu chuyện tình sâu đậm đến tận chân lông đã.

°°°

Vào mùa mưa dầm đầu tháng Sáu, tôi ngồi thừ trong cái chuồng ở vườn thực vật Kyoto.

Vườn thực vật Kyoto nằm bên cạnh đền Heian Jingu ở Okazaki, trong khoảng không gian bao quanh bởi hàng rào bằng gạch là tiếng chim kêu vượn hú náo động khắp nơi. Và lẫn lộn giữa những cái chuồng nhốt các loài động vật cao quý như voi, sư tử, hươu cao cổ, hà mã, còn có cả chuồng dành cho Tanuki nữa.

Phải nói thêm là Tanuki rất sợ bị nhốt trong chuồng. Chuyện là thế này, năng lực biến hình của Tanuki liên quan mật thiết tới quan niệm về tự do của giống loài chúng tôi, một khi bị nhốt trong lồng và bị tước đi tự do, chúng tôi sẽ không tài nào náu mình trong lốt biến thân được nữa. Chẳng có con Tanuki nào lại thích mất tự do và không thể biến hình.

Chính vì lý do đó, những con Tanuki diễn vai ở trong sở thú là những con Tanuki Okazaki chuyên nghiệp, thay phiên nhau đảm trách nhiệm vụ này từ thời xa xưa. Mỗi khi bọn họ có việc đi vắng như đi du lịch tập thể chẳng hạn, đều phải kiếm Tanuki khác thay thế, nhưng đương nhiên là loại hình công việc này chẳng mấy ai mặn mà. Tôi nhận mối làm thuê này cũng chỉ vì tiền công khá cao. Để có thể nhận nhiệm vụ này, đầu tiên là phải "hành xử giống y như những con Tanuki sống trong sở thú", thủ lĩnh Okazaki còn cẩn thận mở lớp huấn luyện riêng cho tôi. Mấy loại hoạt động khai hóa cho đám Tanuki khắp Lạc Trung về Tanuki tiêu chuẩn chính là niềm tự hào của Tanuki Okazaki.

"Quan trọng là phải thật duyên dáng, nhưng không được xu nịnh phỉnh phờ."

Thủ lĩnh Okazaki đã dạy cho tôi triết lý của bọn họ.

"Hãy giữ lòng kiêu hãnh mà diễn vai Tanuki. Đó là điều căn bản. Không được buông mình theo thực tại. Làm như thế là hỏng bét. Thay vì để môi trường bóc trần bản thân, ta phải luôn giữ ý thức bản thân mình là Tanuki và hành xử như Tanuki. Đây cũng là một thuật biến hình đó."

Lúc mới vào chuồng tôi cũng thấy khá khó chịu, cứ bồn chồn mãi không yên suốt ngày đầu tiên. Tôi không được biến thân, lại còn không được ra ngoài lang thang chơi bời, phải chịu đựng suốt bốn tới sáu tiếng bị kẻ khác nhìn mình chằm chằm, những con Tanuki chưa quen việc chắc chắn sẽ thấy mệt mỏi cùng kiệt.

Vào buổi chiều hôm đó, lo lắng cho tôi phải ở trong chuồng một mình, mẹ đã tìm tới thăm. Mẹ vẫn giữ dáng vẻ nổi bật của mỹ nam tử bước ra từ nhạc kịch Takarazuka như vậy, khiến con ếch xanh ngồi trên vai mẹ càng nổi bật hơn. Con ếch đó luồn qua song sắt, chui vào bên trong chuồng.

"Có Yajiro ở cùng, chắc con sẽ không thấy buồn nữa." Mẹ nói vậy.

Và thế là, tôi có anh thứ ở bên kể từ ngày thứ hai, tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều. Con ếch ngồi trên cái đầu đầy lông của tôi, rồi chúng tôi cùng nhau lượn lờ quanh chuồng, đám trẻ con tụ tập trước chuồng reo lên phấn khích, "Ếch đang lái Tanuki kìa!"

"Em tham gia vào đủ chuyện nhỉ? Anh phục em ghê đấy." Anh thứ tôi nói.

"Em cũng có việc gì để làm đâu."

"Mà em bắt được Tsuchinoko chưa vậy?"

"Này này, nếu bắt được nó rồi thì em còn ở đây làm gì nữa. Có khi bây giờ em đang bận cong mông tổ chức họp báo hay tiệc mừng rình rang rồi

ấy chứ."

Đêm hôm đó, anh thứ tôi ngồi thu lu ở góc chuồng, toàn tâm suy nghĩ chuyện gì đó.

"Anh làm gì thế?" Tôi ngó lại gần thì thấy anh thứ tôi đang giải thế cờ.

Hội thi cờ Shogi dành cho Tanuki do chùa Nanzen tổ chức sẽ diễn ra vào trung tuần tháng Sáu, anh thứ tôi có tham gia vòng loại. "Cây có cằn cũng khiến rừng thêm xôm," anh thứ tôi bảo vậy. "Dẫu sao cũng chẳng có nhiều Tanuki thích chơi Shogi, hội cờ mà neo người tham gia cũng tội nghiệp nhà Nanzenji lắm."

"Hơn nữa, sự kiện đó cũng là do cha yêu thích rồi tổ chức ra mà."

Cha chúng tôi, Shimogamo Soichiro, cực kỳ say mê cờ Shogi. Cha say mê Shogi tới nỗi còn bắt tay với gia chủ tiền nhiệm của nhà Nanzenji để tổ chức "Đại hội Shogi dành cho Tanuki", nhưng khổ nỗi Tanuki lại là cái giống nhớ mặt quân cờ Shogi cũng khó, còn bắt chúng phải ngồi lì trước bàn cờ nữa thì chẳng mấy chốc đám lông nơi mông cũng ngứa ngáy hết cả. Mong ước đem cờ Shogi đến với giới Tanuki của cha tôi không thành, rồi chẳng bao lâu sau cũng cùng ông rơi vào nồi lẩu, khiến cho giải đấu đó bị trì hoãn suốt một thời gian dài. Bây giờ khôi phục được nó, chắc anh cả của tôi sẽ phổng mũi tự hào lắm lắm.

Đúng lúc đó, tôi chợt nhớ ra một chuyện.

"Ấy mà anh này, hình như từng có 'căn phòng Shogi' thì phải?"

"Có chứ, có chứ. Đó là căn cứ địa bí mật của cha mà, một căn phòng rất thú vị."

"Căn phòng đó giờ ra sao rồi nhỉ?"

"Chắc vẫn còn ở rừng thiêng Tadasu đấy, anh cũng không rõ nữa."

Trong những phút tạm thoát ly khỏi địa vị thủ lĩnh giới Tanuki đầy bận rộn, "căn phòng Shogi" là chốn nương náu yêu thích giúp cha chúng tôi thư giãn. Căn phòng đó là một không gian rộng bốn chiếu rưỡi có chứa cả một bộ sưu tập sách dạy chơi Shogi hay những bàn cờ cổ, thi thoảng cha có dạy anh em tôi chơi Shogi trong căn phòng đó.

Hình ảnh căn phòng đầy thương nhớ đó hiện lên trong trí óc tôi.

Nào là quân cờ to đại tướng chẳng biết để làm gì mà chiếm tới tận một chiếu, rồi thì đủ thứ bàn cờ hình thù kỳ quái chất chồng xung quanh, và cha tôi vui vẻ ngồi xếp bằng tròn trên nệm ngồi. Căn phòng đó có một cái cửa trời cực lớn. Tôi nhớ trên cửa trời là bầu trời xanh đến ngút ngàn, còn thấy cả nhánh hồng chín quả sà xuống nữa. "Con muốn quả hồng đó", tôi nhớ mình từng quấy cha như vậy.

Điều kỳ quái là mỗi khi đưa bọn tôi đến nơi đó, cha đều bắt chúng tôi bịt mắt lại. Tôi chỉ nhớ được cảm giác gió thổi vù vù, như thể bản thân đang bay xuống đáy một cái lỗ sâu hun hút.

"Anh cả có biết căn phòng đó ở đâu không nhỉ?"

"Chắc cũng chẳng biết đâu", anh thứ tôi nói. "Hình như anh ấy đã lục lọi tìm kiếm mọi ngóc ngách trong rừng, nhưng không tìm ra được bất cứ cái lỗ nào như vậy cả. Có lẽ cha đã khéo léo giấu nó đi mất rồi."

Thế rồi, anh thứ tôi lẩm bẩm. "Một lúc nào đó, anh muốn quay lại nơi ấy."

ooo

Một vị khách hiếm có đã đến thăm chuồng vào ngày cuối cùng tôi hoạt động tại sở thú.

Ngày hôm đó, từ sáng bầu trời đã trải một lớp mây mù mỏng, thi thoảng mưa lại lộp bộp rơi, nên sở thú cũng vắng bóng người. Cả đoàn tàu hỏa réo vang những tiếng chin chin với cái ống khói màu đỏ lẫn chiếc vòng đu quay bé xinh trông đầu ảm đạm trong màn mưa xám xịt. Vào những ngày như thế này, tôi có cố diễn Tanuki đến thế nào cũng chẳng mấy người chịu dừng chân trước cửa chuồng. Thành thử tôi cũng chẳng hào hứng làm nhiệm vụ.

Trong lúc tôi ngáp dài vì buồn chán, một cô bé bước tới. Dáng vóc đó thì chắc tầm trẻ lớp mầm non, cô che ô đỏ và đi đôi ủng đỏ trông rất tươi sáng. Cô bé đó dường như không có chút hứng thú gì với đoàn tàu hỏa hay vòng đu quay, tay cứ xoay vòng vòng cái ô đỏ rồi bước thẳng tới chuồng Tanuki. Chắc cô bé thích Tanuki lắm đây. Cô gí hẳn cái ô đỏ vào sát chuồng, đôi mắt to trong suốt nhìn tôi hớn hở bước lòng vòng bên trong. Thế rồi cô cười khì khì.

"Em đóng giả làm Tanuki xuất sắc quá nhỉ, bé Yasaburo."

Tôi giật mình khựng lại.

"Ơ kìa, chẳng phải là Gyokuran sao?" Anh thứ trên đầu tôi nói vậy. "Sao lại đến chỗ này?"

"Nghe bảo Yasaburo tạm vào chuồng diễn thay, nên tớ tới đây động viên em nó."

"Hừm. Cô thấy công việc này hay ho không, cô giáo Gyokuran?"

Nghe tôi nói vậy Gyokuran liền cười buồn, "Em đừng gọi chị là 'cô giáo' nữa đi."

Cô Tanuki tên Nanzenji Gyokuran này là em gái của Shojiro, gia chủ nhà Nanzenji.

Hồi tôi còn là một con Tanuki bé nhỏ dưới trướng sư phụ Akadama, Gyokuran đã vô cùng uyên bác và rất được sư phụ Akadama yêu thương. Trong số những con Tanuki nhận được sự dạy dỗ của sư phụ, một vài con có thành tích ưu tú được đưa vào vai trò trợ giảng cho thầy. Nanzenji Gyokuran với anh cả Yaichiro của tôi được vinh dự trở thành trợ giảng của sư phụ Akadama, nhiệm vụ giống như mấy con chó chăn cừu đuổi dồn đám banh lông quậy phá hỗn độn bên dưới bục giảng ấy mà.

Tôi gọi chị là "cô giáo Gyokuran" cũng vì lẽ đó.

Gyokuran đứng trước chuồng, vui vẻ kể chuyện về Hội thi cờ Shogi dành cho Tanuki. Hôm nay, chị cũng vừa cùng anh trai Shojiro đi xem công tác chuẩn bị cho hội trường vòng loại mới về.

"Yasaburo cũng đến xem chứ?"

"Chả biết nữa ạ. Em không có hứng thú với Shogi." Tôi ngáp dài.

"Anh Yaichiro đã rất cố gắng khôi phục nó mà em lại không định tham gia ư? Sao lại phũ phàng vậy. Em tới sẽ thấy hội vui lắm đó."

"Chị Gyokuran đương nhiên là thích rồi."

Từ thuở nhỏ Gyokuran đã nổi danh là cô Tanuki mê cờ Shogi.

Gia tộc Nanzenji vốn đã là một tộc thích chơi cờ Shogi rồi, nhưng Gyokuran ham mê trò đó ở một mức độ khác hẳn những kẻ còn lại, có rớt xuống kênh đào Biwa cũng không thể ngăn chị giải một thế cờ bế tắc. Chị ấy yêu thích nó tới độ muốn ăn luôn cả quân cờ, hay đêm đêm ôm bàn cờ ngủ, người ta rỉ tai nhau vô số những truyền thuyết kiểu kiểu thế. Với Gyokuran thì đó toàn là chuyện nhảm nhí, nhưng hồi còn ở dưới trướng sư phụ Akadama, quả thật chị ấy đã ép uổng đám Tanuki nhỏ bé thơ ngây chơi Shogi, miệng kêu "Thú vị mà! Thú vị mà!" Tôi nhớ mình cũng từng

bị chị Gyokuran ôm bàn cờ đuổi chạy vòng quanh. Chị ấy mê cờ Shogi đến hết thuốc chữa. Mấy lời đồn thổi lan rộng khắp giới Tanuki về Gyokuran, có khi cũng là do đám Tanuki nhóc con kín miệng từng bị chị đuổi riết năm nào nói lộ ra đấy.

Gyokuran đột nhiên lầm bầm.

"Đến giờ anh Yaichiro vẫn không chịu động vào Shogi nhỉ?"

"Anh cả đã không còn động đến Shogi nữa rồi."

Anh thứ tôi mềm mỏng nói. "Gyokuran hiểu rõ lý do nhất mà?"

"Anh ấy định bướng bỉnh đến bao giờ đây. Đã thành một cục banh lông trưởng thành thế cơ mà."

"Đã nói với anh ấy chưa?"

"Không nói được… Chẳng hiểu sao nhưng tớ không nói được."

Cả bàn cờ Shogi mà cha tôi để lại ở rừng thiêng Tadasu lẫn chiếc xe kéo tự động vẫn luôn được anh cả tôi nâng niu. Bàn cờ đó được cất trong một cái hộp gỗ, trên bề mặt vẫn còn lưu lại dấu răng rất rõ. Đó là dấu vết khi anh cả nổi điên hóa hổ cắn xé bàn cờ. Hồi còn nhỏ, anh cả tôi có thói xấu là mỗi khi ván cờ của anh rơi vào thế bất lợi là máu dồn lên não mà hóa thành hổ. Anh cả không chịu động vào Shogi cũng vì căm ghét cái kiểu giận mất khôn của mình từ tận đáy lòng. Chơi cờ cùng một bạn gái đồng lứa mà để thua đến phát khóc rồi cắn xé bàn cờ, đây chắc chắn là một ký ức đầy tủi hổ đối với anh.

Cuối cùng, Gyokuran để lại một lời "Vậy hẹn gặp hai người ở Hội thi cờ Shogi nhé", rồi đội mưa quay về khu rừng cạnh chùa Nanzen. Chị vừa bước đi vừa xoay xoay cái ô đỏ y như một đứa trẻ con thật vậy. Anh thứ vẫn cứ ngồi trên đầu tôi mà lầm bầm, "trên đời quả không thiếu những

tình yêu chấn động đến tận chân lông."

"Gì vậy anh?"

"… Không, chẳng có gì."

"Thâm sâu vậy."

"Con ếch ngồi đáy giếng cũng có nhiệm vụ giữ bí mật mà em."

°°°

Vào một ngày trung tuần tháng Sáu, khi màn đêm vừa buông xuống, cả nhà tôi khởi hành đến chùa Nanzen.

Bầu trời giăng nặng mây mù chẳng có một đốm sao, cơn gió nồng ẩm của buổi đêm vẫn thổi vi vu. Thằng em trai Yashiro dẫn đầu với vẻ mặt đắc thắng như thủ lĩnh đội kèn trống, tay cầm cây đèn lồng có in gia huy. Dọc theo bức tường rào bao quanh căn biệt thự kéo dài hun hút từ thành phố tối thui vào bên trong khuôn viên chùa Nanzen, đám Tanuki khắp xứ Lạc Trung di chuyển tuần tự với đèn lồng trên tay. Hôm nay chính là ngày tổ chức "Hội thi cờ Shogi dành cho Tanuki" do nhà Nanzenji chủ trì.

Mẹ tôi háo hức nhìn quanh. "Tập trung đông đảo ghê."

"Kể từ khi cha mất đi, Hội thi cờ Shogi cũng bị ngưng lại một thời gian dài mà." Anh cả tôi tự hào vênh vang. "Cũng nhờ công con chạy đôn chạy đáo đó chứ. Chắc chắn cha sẽ thấy vui lòng."

"Nếu anh thắng ván cờ tối nay, cha sẽ còn vui hơn nữa", tôi lên tiếng nói vậy làm anh thứ ngồi trên vai tôi càng thêm bối rối. "Anh cũng chẳng biết nữa, em đừng trông đợi quá làm gì."

"Đừng nói lời thối chí như vậy, Yajiro. Giữ gìn danh tiếng gia tộc

Shimogamo chút coi.” Anh cả tôi chen vào.

“Này này, anh ơi, em tham gia hội cờ đâu phải để giữ gìn danh tiếng cho gia tộc.”

“Em có thể thắng được cả Gyokuran ấy chứ.”

“Khó nói lắm.” Anh thứ tôi nói.

“Chắc con sẽ thắng thôi.” Mẹ tôi nói. “Nhưng thắng thua cũng tùy vào vận số.”

Phần lớn Tanuki tụ tập ở đây đều mù cờ Shogi hoặc chỉ biết chơi chút đỉnh, đến chỉ để cá cược với ăn tiệc mà thôi. Bên dưới cánh cổng tam quan tù mù dưới bóng thông của chùa Nanzen, chủ quán Akegarasu ở đường Teramachi đang bàn tán ỏm tỏi với đồng bạn về chuyện cá cược lần này. Lẽ sống của mấy kẻ đó chính là lấy mọi thứ ra để cá cược. Đang dạo bước, tôi bắt chuyện với chủ quán Akegarasu.

“Ối chà, ông không biết gì về cờ mà cũng tới cơ à?”

“Cố lên nhé, Yasaburo. Bọn này cũng đang mong được xem đánh lộn ngoài bàn cờ đấy.”

Ông ta còn dám cà khịa đấy.

“Tưởng đánh lộn là nghề của mấy ông chứ?” Tôi đang có ý phản pháo như vậy, thì em trai tôi đã vung vẩy cây đèn lồng in gia huy.

“Chú Yasaka đến rồi đó anh.”

Đám Tanuki nhà Yasaka thổi kèn bùm bụp, rồi bước vào trong khuôn viên chùa Nanzen. Niseemon Yasaka Heitaro vẫn mặc áo aloha hoa hòe như mọi bận. Nhận ra chúng tôi đang bước qua cổng tam quan của chùa, chú ấy lại gần vỗ vai anh cả tôi với vẻ vui mừng.

“Ái chà, Yaichiro. Chúc mừng cậu đã phục hồi được Hội thi cờ Shogi

cho Tanuki."

Từ dạo mùa xuân, Yasaka Heitaro đã chuẩn bị sẵn sàng để rút về nghỉ hưu, dần dần chuyển giao công việc của Niseemon cho anh cả. Anh cứ lầm bầm "Chẳng còn thời gian ngủ nghỉ nữa" như thể bất công lắm nhưng không có vẻ gì là bất mãn. Anh uống đám đồ uống dinh dưỡng mờ ám mua từ Shinkyogoku về một cách tự hào lắm, sau đó ngụp lặn khắp chốn Lạc Trung như một con cá đầy lông.

Yasaka Heitaro bắt chuyện với anh thứ đang ngồi chồm hỗm trên vai tôi.

"Chẳng ngờ Yajiro lại qua được vòng loại. Ta không biết cháu giỏi cờ Shogi đến vậy đấy."

"Do cha cháu dạy mà. Với lại, cháu ở dưới đáy giếng cũng chẳng có việc gì khác để làm."

"Cháu cũng học được mấy trò nghịch ngợm từ anh Sou đấy nhỉ? Chú cũng thế. Hồi còn nhỏ thì đi lùng kiếm Tsuchinoko, lớn lên thì nào là cờ Shogi, nào là rượu, còn cả Hawaii nữa. Toàn mấy điều vớ vẩn chẳng ra tiền bạc gì, nhưng thiếu nó đời chẳng thể vui được. Ấy mà, anh Sou lại giỏi tất tần tật mới hay."

Mẹ tôi cười khì khì. "Còn cậu Heitaro thì kém mọi khoản nhỉ?"

"Này chị, sao lại nói như vậy."

"Ơ kìa, cậu kém thì kém thật nhưng lúc nào cũng có thể chơi bời vui vẻ như thế, chẳng đáng nể sao?"

"Chị ăn nói bừa bãi quá đi. vẫn chẳng thay đổi gì hết."

Vị Niseemon mặc áo aloha nói rồi bật cười.

°°°

Chùa Nanzen là một ngôi chùa cổ thuộc thiền phái Lâm Tế, nằm ở đầu phía núi Higashiyama. Lãnh địa của nhà Nanzenji kéo dài từ chùa Nanzen hất ngược lên những khu rừng trải rộng quanh đó.

Chuyện kể rằng tám mươi năm về trước, trong thư phòng lạnh lẽo của chùa Nanzen, một kỳ thủ người Osaka tên Sakata Sankichi* đã nghênh chiến với một kỳ thủ khác đến từ Tokyo. Đó còn được gọi là "Trận quyết chiến chùa Nanzen". Một kẻ mù mờ như tôi còn biết được ngài Sakata Sankichi sau khi tĩnh lặng nhiều năm đã dùng nước cờ "chọc thủng góc phải" cực kỳ quái chiêu, làm kinh động toàn thể giới chơi cờ. Cuộc chiến quỷ khốc thần sầu kéo dài tới tận bảy ngày đó đã làm chấn động những kẻ chứng kiến là tộc Tanuki của chùa Nanzen.

Dù truyền thuyết Sakata Sankichi đã dạy ba anh em nhà Nanzenji chơi cờ không có vẻ đáng tin lắm, nhưng chuyện cuộc chiến bảy ngày đó đã khai nhãn cho toàn tộc Nanzenji là sự thật. Kể từ khi ấy, gia tộc Nanzenji dồn nhiệt huyết đeo đuổi cờ Shogi, cũng dốc sức phổ cập bộ môn này khắp giới Tanuki. Ngày cha chúng tôi còn trẻ, ông bắt đầu chơi cờ cũng là do vị gia chủ tiền nhiệm của Nanzenji tận tay chỉ bảo.

Theo chỉ dẫn của Tanuki nhà Nanzenji, đám Tanuki ở trong chùa xách đèn lồng rảo bước đi.

Trong bóng tối lờ mờ, chúng tôi đi vòng qua cầu dẫn nước của chùa Nanzen rồi bước lên những bậc thang đá, tiếng nước róc rách của kênh đào Biwa vọng lại. Bóng núi ken núi nơi dãy Higashiyama, khu vực này ẩm ướt đến nghẹt thở. Chúng tôi men theo dãy đèn lồng rọi xuống vườn trong khu biệt viện của chùa, lần qua những dãy thông tối thui. Tôi nghe

thấy tiếng cười của chú Yasaka Heitaro trên đầu đoàn, ai đó lại thổi kèn toe toe.

Anh cả tôi vừa đi vừa dáo dác ngó trước sau trái phải với vẻ vô cùng tò mò.

"Không thấy hai thằng Kinkaku với Ginkaku đâu nhỉ?"

Vụ tai tiếng làm rung chuyển cả giới Tanuki cuối năm ngoái đã hạ màn với sự thất thế của gia chủ của nhà Ebisugawa, Ebisugawa Soun. Sau nhiều năm điều hành nhà máy Denki Bran giả, Soun cũng đã vơ vét đầy túi tham, lão đã cuỗm theo một phần lớn gia sản rồi bỏ đi bặt tăm từ bấy đến giờ. Cũng có kẻ đồn là lão ta đang thư thả nghỉ dưỡng ở một khu suối nước nóng nào đó.

Hai anh em ngu ngốc nhất nhì giới Tanuki là Kinkaku và Ginkaku đã thay Soun kế thừa công việc kinh doanh của nhà máy. Khi thiên hạ nghĩ rằng công việc kinh doanh của nhà máy Denki Bran giả lâu đời đang lay lắt như đèn treo trước gió, thì một nhà kinh doanh tài ba, tức cô con gái út Kaisei lại hiện ra như một vì sao chổi, cầm cương chỉ đạo hai anh em ngu độn đó. Thi thoảng người ta lại chứng kiến hai thằng oắt nọ khóc lóc than vãn ngoài cảng đêm "Bị Kaisei mắng!"

"Bọn đấy thì hứng thú gì với Shogi chứ? Rặt mấy đứa ngu."

"Tuy thảm bại trong vòng loại, nhưng chúng có bảo sẽ tham gia hội thi chính mà. Dẫu sao cũng đã có Kaisei một tay lo liệu cho nhà máy Denki Bran giả rồi, nhà Ebisugawa cũng không thể bỏ qua hội thi lần này được."

"Vậy thì bọn chúng sẽ lại giở trò gì cho coi."

"Đừng có gây chuyện gì với nhóm tranh luận ngoài bàn cờ đó."

Cuối cùng chúng tôi cũng tới được hội trường nằm bên trong rừng.

Một đống lửa lớn chiếu sáng rực cả một góc rừng, rọi lên một cái bàn cờ khổng lồ chiếm phải đến mấy chục chiếu ở trung tâm hội trường. nơi đó chính là sàn diễn cho cuộc đấu chung kết lần này. Ba cạnh của bàn cờ đã xếp sẵn ghế cho người xem. Đằng trước đó đặt một cái bàn dài, những nồi oden sôi sùng sục, đống cơm nắm onigiri khiến thiên hạ hoa cả mắt. Thế rồi từng chai từng chai Denki Bran giả cỡ lớn xếp thành hàng dài hấp dẫn đến khó tả, đám Tanuki tụ tập ở đây hết thảy đều bị chúng cám dỗ.

Gia chủ nhà Nanzenji, tức anh trai Shojiro của Gyokuran, mặc một bộ hòa phục bước lên phía trước.

“Tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến quý vị đại biểu tới dự ‘Hội thi cờ Shogi chùa Nanzen dành cho Tanuki’ tại đây hôm nay. Sau khi ngài Shimogamo Soichiro qua đời, sự kiện này cũng không tránh khỏi bị đình trệ suốt một thời gian dài, nhưng nhờ sự ủng hộ nồng hậu của tất thảy quý vị, chúng tôi đã có thể êm đẹp tổ chức lại hội thi này. Tôi cầu mong Hội thi có thể mãi duy trì. Ngoài ra, tiểu thư Kaisei của nhà Ebisugawa đã hỗ trợ rất nhiều cho sự kiện lần này, tôi xin có lời tỏ lòng biết ơn.”

Đám Tanuki chỉ muốn mau chóng được nâng ly nên hoan hỉ đứng dậy hô vang.

“Hội thi cờ Shogi Tanuki muôn năm! Nhà máy Denki Bran giả muôn năm!”

Có vẻ như căn đúng giây phút những tiếng hô hào vang dội, một đoàn mặc trang phục quý ông Anh quốc đen sì xách đèn lồng trờ tới. Mấy cái đèn lồng đó in nổi chữ “Ebisugawa”. Kinkaku đội một cái mũ quý ông vàng chóe rẻ tiền, vẻ mặt dương dương tự đắc, chắc đang thấy thỏa mãn với câu reo hò “Nhà máy Denki Bran giả muôn năm!” Đằng sau thằng đó

là Ginkaku đội cái mũ quý ông màu bạc, cũng tỏ ra vui mừng không kém.

"Xin chào xin chào, đã để chư vị đợi lâu. Tôi, Kinkaku đây."

"Đã để chư vị đợi lâu. Tôi, Ginkaku đây."

Tôi ré lên "Ai đợi bọn mày chứ!" khiến cho cả đám Tanuki đang tụ lại cười ồ lên, khu rừng thêm náo động. Kinkaku phồng cặp má phúng phính lườm tôi. Thế rồi nó cùng Ginkaku kéo xệ mắt thè lưỡi lêu lêu tôi, nên tôi cũng kéo xệ mắt lêu lêu lại chúng nó.

"Hội thi cờ Shogi cho Tanuki của chùa Nanzen" là cuộc thi do gia chủ tiền nhiệm của nhà Nanzenji và cha tôi sáng lập. Vậy nhưng luật lệ cũng không khác gì với Hội thi cờ Shogi của Con người. Điểm khác biệt chỉ nằm ở chỗ chúng tôi dùng năng lực biến hình của Tanuki để biến thành những quân cờ Shogi đại tướng. Hai đối thủ sẽ ngồi ở vị trí dành cho quân Vương Tướng với một bàn cờ nho nhỏ đặt cạnh để đi nước, rồi những quân cờ do Tanuki biến thành sẽ dựa theo những nước đi đó để di chuyển qua lại trên bàn cờ khổng lồ. Cách thức này bảo là hoành tráng thì là hoành tráng, nhưng nói là ngu ngốc thì cũng cực kỳ ngu ngốc.

Nanzenji Shojiro đọc tên hai đấu thủ đã vượt qua vòng đấu loại.

"Đội Tây, Nanzenji Gyokuran."

Nanzenji Gyokuran xuất hiện trong bộ kimono, cúi đầu chào một lượt các Tanuki có mặt.

"Đội Đông, Shimogamo Yajiro."

Cùng với tiếng gọi vang của Shojiro, tôi giơ cao hai tay nâng anh thứ mình lên.

"Ối chà! Mỹ nữ và ếch!" Ai đó thốt lên như thế làm tất thảy bật cười.

Mẹ và Yashiro đã lấy đầy đĩa oden rồi đi lên ghế ngồi dành cho khách.

Anh cả và tôi đặt anh thứ lên trên nệm ngồi, đưa tới vị trí quân Vương Tướng trên bàn cờ. "Anh cứ thả lỏng nhé", tôi càng cố giảm áp lực trên vai anh thứ, thì anh cả tôi càng "Nhớ giữ gìn danh dự gia tộc Shimogamo đấy. Thi đấu cho khí thế vào", để tạo thêm áp lực cho anh ấy.

Anh thứ tôi chỉ cười khổ sở, "Anh cả với Yasaburo lại mỗi người một kiểu rồi."

Trong khi chúng tôi làm công tác cổ động, Nanzenji Gyokuran ở phe địch cũng đã ra tới.

"Anh Yaichiro, xin chào."

Anh cả thẳng đơ người ra.

"Xin chào, Gyokuran."

"Anh đã bỏ rất nhiều công sức để tổ chức Hội thi cờ lần này, em xin chân thành cảm ơn. Có thể êm đẹp tổ chức sự kiện đến tận hôm nay đều nhờ công anh Yaichiro cả."

"Em đã phí lời rồi. Anh cũng thấy nhẹ nhõm lắm."

Thế rồi, chị Gyokuran cười với anh thứ. "Nhớ nương tay với tôi nhé, Yajiro."

Nhìn theo Gyokuran đi về vị trí đối địch, anh thứ tôi nói.

"Anh không tham dự cuộc thi, Gyokuran tiếc lắm đấy."

"Anh chơi kém, có tham gia cũng chẳng thể lọt qua vòng loại được. Hoàn toàn không thể trở thành đối thủ của Gyokuran đâu."

Hồi anh cả và chị Gyokuran còn học dưới trướng sư phụ Akadama, ngoài chuyện đuổi bắt đám trẻ ranh tinh nghịch, hai người họ còn đối đầu trên bàn cờ Shogi. Tuy cùng nghiên cứu về cờ, nhưng khoảng cách về thực lực của họ cũng dần lộ rõ cách biệt theo thời gian. Sau một lần bị chị

Gyokuran đánh bầm giập lòng kiêu hãnh, anh cả đã lưu lại dấu cắn xé kia trên bàn cờ Shogi của cha.

ooo

Cờ Shogi không được phép đi nước nào thừa thãi, ngu bước nào khóc bước ấy.

Nhưng đồng thời Tanuki vẫn cứ muốn chọn những đứa đẹp mã để đóng vai quân cờ cho hay, nên còn phải tuyển chọn trước Tanuki để vào vai quân cờ, mỗi khi nhà Nanzenji đọc tên một con Tanuki vào vai quân cờ nào là con Tanuki đó lại vừa mừng vừa lo. Tôi được gọi vào làm quân Quế Mã trong đội Đông của anh thứ, còn anh cả tôi đắc thắng đóng quân Phi Xa. Ghé mắt trông sang phe địch, Kinkaku và Ginkaku ăn được vị trí hai quân Kim Tướng Ngân Tướng khá quan trọng của đội Tây nên vẻ mặt cũng dương dương tự đắc lắm. Cuối cùng, anh thứ được chọn là người đi nước đầu tiên, mở màn cuộc thi cờ Shogi Tanuki.

Chỉ được nhìn mấy quân cờ nhảy lò cò trên bàn cờ lớn, một kẻ mù cờ Shogi như tôi cũng sớm thấy chán. Đám Tanuki ngồi trên ghế khán giả cũng chẳng chú tâm mấy tới ván cờ trước mắt, chúng đang mải mê ăn oden và tán chuyện về nhà máy Denki Bran giả hay mấy tin vịt nào đó. Tôi chốc chốc lại nhìn anh thứ, thầm cầu nguyện "Anh ơi, cho quân Quế Mã hoạt động nhiều vào!", nhưng anh chẳng thèm để mắt đến con Quế Mã đang ngứa ngáy tay chân, gương mặt tĩnh lặng đọc thế cờ.

Sự thú vị của cờ Shogi vẫn luôn là một bí ẩn lớn đối với tới.

Bất chấp chuyện cha đã nồng nhiệt dạy dỗ suốt những ngày ấu thơ, cái gì là tạo thế hòa hay vây tướng, những chiêu thức khôn ngoan đó cứ

nhẹ nhàng đi từ tai này qua tai kia, chẳng lưu lại chút nào trong đầu óc. Tôi toàn ngây thơ lặp đi lặp lại mấy chiêu tấn công trực diện để thộp cổ Vương Tướng bên địch, trong khi Vương Tướng của mình cứ phô ra đó để bị kẻ thù vây chết làm thịt. Cuối cùng, tôi hét lên "Ngốc Lão Tiên", "Tanuki Màu Hồng", "Đại Thần Meriken" rồi bắt đầu đi cờ loạn lên, phá hỏng mọi quy tắc trong cờ Shogi, đến cha tôi cũng đành chịu không quản nổi. Tôi lánh xa Shogi từ đấy. Tôi hoàn toàn rời bỏ những cuộc được thua trên bàn cờ và tìm cho mình một lối sống không dính gì đến nó.

Trong khi tôi mải bồi hồi nhớ mấy chuyện đó thì ván cờ đã vào giữa trận, các quân cờ trên bàn cũng dần nhập cuộc giao tranh. Anh thứ tôi cuối cùng cũng cho quân Quế Mã tiến về phía trước, tôi liền nhảy tưng lên giữa bàn cờ.

Gyokuran cho Ngân Tướng đi lên, thành thử tôi và Ginkaku vào thế đối đầu nhau.

Ginkaku trong điệu bộ của một thân sĩ giả mạo, khoa trương kéo í éo một bản violin dở tệ.

"Ồn ào quá, Ginkaku."

"Cái thằng như mày thì hiểu quái gì về nghệ thuật." Ginkaku cười tự mãn rồi nói. "Bọn tao đang học hỏi cách hành xử của quý ông Anh quốc. Violin là thú vui tao nhã của giới quý tộc đó nha."

"Nếu ngữ chúng mày có thể thành quý ông Anh quốc thì của nả trong Shogoin* cũng thành quý ông Anh quốc được rồi."

"Á à, thằng này láo!"

Kinkaku từ sâu trong bộ sậu quân địch gào với ra "Bơ nó đi!" Rồi bồi thêm. "Chúng ta đang cô lập vinh quang, cơ mà!"

“Đúng đúng, cô lập vinh quang. Anh em tao đang học hỏi ‘sự cô lập vinh quang’ của đế quốc Anh khi xưa*. Sẽ không cãi nhau với mấy con Tanuki ngốc nghếch đâu.”

Lũ ngốc hay diễn tuồng cho thiên hạ xem như Kinkaku và Ginkaku đã luôn cô độc trong giới Tanuki rồi. Tôi chợt thấy lý tưởng cao quý của bọn chúng và cái nhìn thông thường của giới Tanuki gặp nhau trong một thoáng dị kỳ.

“Tao thấy cô lập không vinh quang thì chỉ là sự cô độc mà thôi?” Tôi thốt lên.

“Mày im đi.”

“Cứ làm mấy chuyện vớ vẩn rồi lại bị Kaisei mắng cho coi.”

“Hừ. Tao ngán gì Kaisei.”

“Nói dối, lại chả bị mắng đến khóc om sòm ra đấy.”

“Không khóc! Tao đâu có khóc!”

Ginkaku kéo đàn violin trong hoảng loạn.

“Anh ơi, em phải nói lại nó sao bây giờ? Em tức quá đi!”

“Đợi đấy, Ginkaku. Giờ anh ra cứu em đây!” Kinkaku gào lên.

ooo

Kinkaku nhanh chóng thu hồi tuyên ngôn “Cô lập vinh quang” khi nãy, Kim Tướng tự động di chuyển, xô đẩy đồng đội mà lao ra trước mặt tôi. Cả đống quân cờ khác bị đẩy ngã. Gyokuran gào lên “Không được tự ý di chuyển!” nhưng đám này nói có nghe đâu.

“Ai da, Yasaburo. Con Tanuki như mày thật tình có tốn bao nhiêu thời

gian cũng chẳng trở thành quý ông nổi."

"Thằng này có bao giờ khá được đâu anh."

"Riêng về điểm này, bọn tao khác mày. Bọn tao luôn biết tiến bộ phát triển."

"Đã tiến bộ còn phát triển nữa cơ. Mày cứ cẩn thận!"

Kinkaku và Ginkaku đồng thanh ré lên rồi biến thành hai quân cờ to lớn hơn hẳn. Còn đề đôi từ đối "Túy Tượng" và "Dũng Lộc". Tôi vừa nói "Ủa, có mấy quân cờ quái đản thế này sao", thì Kinkaku liền cười khằng khặc. "Đúng là đồ Tanuki không có giáo dưỡng."

"Đây là những quân cờ được sử dụng từ thời thượng cổ. Phi thường như bọn tao sao có thể làm mấy quân cờ tầm thường được chứ?"

"Thấy chưa, anh tao hiểu biết lắm. Cờ Shogi thì anh ấy có hơi kém nhưng đầu óc thông minh ghê!"

"Đừng khen anh nhiều quá, Ginkaku. Mất chất quý ông giờ."

"A, thế thì thất kính rồi. Thật không phải phong thái quý ông."

Nhìn hai quân cờ to thồ lồ làm trò ngu ngốc trước mắt, hình ảnh bảy mươi tư loại quân cờ từng bị mình xào xáo loạn lên rồi khóc lóc với cha chợt nhoáng qua tâm trí. Anh cả đã cẩn thận dặn trước tôi không được làm náo loạn ngoài bàn cờ, nhưng đây là bên trong bàn cờ, kẻ gây chuyện trước lại là lũ Kinkaku Ginkaku. Tôi cũng phải biến thành một quân cờ khổng lồ nào đó thật ngầu để đối đầu với chúng. Tôi đã dốc hết kiến thức có từ thuở còn thơ để biến thành một trong Tứ Đại Thiên Vương - "Ngốc Lão Tiên".

Kinkaku và Ginkaku đồng thanh ré lên.

"Có quân cờ nào như vậy sao!"

Quên bẵng mục đích chính của cuộc đấu cờ Tanuki, những quân cờ khác cứ ngỡ ngàng quan sát tình hình. Lũ Tanuki ngồi trên ghế khán giả nhận thấy dấu hiệu sắp có biến liền hò nhau "Sắp có chuyện hay ho xảy ra kìa," rồi đu người về phía trước hóng hớt. Thế là Kinkaku và Ginkaku lại biến thành "Tự Tại Thiên Vương" và "Ngưu Thủ Thiên Vương", tôi liền hóa thành "Đại Thần Meriken", thế rồi giữa trung tâm bàn cờ lại hiện ra "Thiên Thượng Thiên Hạ" "Duy Ngã Độc Tôn" với quân cờ khổng lồ bảy màu lấp lánh là "Vũ Trụ Đại Vương" xếp thành hàng đối đầu nhau.

Trong lúc bọn tôi mãi đấu bướng với nhau, anh cả cũng ra tới nơi.

"Thôi ngay đi, Yasaburo."

"Anh chỉ bảo không được náo loạn ngoài bàn cờ cơ mà?"

"Hôm nay là sự kiện trọng đại của gia tộc Nanzenji, Không phải chỗ cho mấy đứa thi gan."

"Đến nước này rồi anh còn tính bảo em rút lui sao?"

"Vậy em muốn làm Gyokuran phải hổ thẹn hả?"

Đúng lúc đó, Kinkaku thốt lên "ha ha" bằng giọng chán ghét.

"Biết ngay mà. Tao đã thấy Yaichiro đáng nghi từ trước rồi."

"Đáng nghi là nghi thế nào?" Anh cả tôi vặc lại.

"Thì Yaichiro cứ đối tốt với nhà Nanzenji, nhưng chẳng tốt với bọn tao gì cả! Tao vẫn luôn nghĩ thế đấy. Mày sắp thành Niseemon tới nơi mà chỉ đối tốt với nhà Nanzenji như vậy chẳng bất công sao? Cả Hội thi cờ Shogi dành cho Tanuki này cũng là Yaichiro dốc sức cùng tổ chức. Nhà máy Denki Bran giả của nhà Ebisugawa bọn tao cống lên hàng đống thùng kìa mà chẳng được Yaichiro cảm ơn câu nào. Có kẻ nào hành xử như vậy không? Mày có biết bọn tao đáng thương tới mức nào không? Trái tim

thuần khiết của bọn tao bị giày xéo là đạo lý ở đâu ra vậy!"

"Bọn này quá đáng lắm rồi đấy. Chúng ta cứ bị chúng nó giày xéo, anh nhỉ!" Ginkaku gào lên.

"Theo những gì tao thấy, Yaichiro nâng đỡ nhà Nanzenji đến vậy vì có Gyokuran. Mày muốn khôi phục Hội thi cờ Tanuki cũng để ăn điểm với Gyokuran thôi. Chắc muốn được khen 'anh Yaichiro giỏi quá' chứ gì? Mọi người này, thằng này có vấn đề thật đấy. Hắn chắc chắn là kẻ công tư lẫn lộn. Kẻ có thái độ bất chính như thế không xứng làm Niseemon kế nhiệm đâu."

Trong ngoài bàn cờ đều lặng như tờ, đám quan khách nuốt nước bọt đánh ực.

Tôi không nghĩ ông anh nghiêm túc của mình lại giống như lời chúng nói, định quay lại để thúc anh mắng chúng nó một trận vì dám buộc tội vu vơ, nhưng anh cả chỉ biết trợn trắng mắt mà lắp bắp "Không, không, không" như con chim non. Hình như đã trúng tim đen mất rồi. Bỏ chuyện công tư tốt xấu qua một bên, đang ở trước mặt rất nhiều quan khách Tanuki thế này, anh cả tôi chắc thấy nhục nhã lắm khi bị hai thằng Kinkakư Ginkaku bóc mẽ chuyện tình cảm.

Kinkaku và Ginkaku lại càng được thể mà biến thành Gyokuran mặc kimono dưỡn dẹo trên bàn cờ.

"Em cứ mải mê với cờ Shogi nên quá lứa lỡ thì mất rồi." "Anh Yaichiro, anh cưới em nhé?"

Hai đứa đó vừa dứt lời thì, Nanzenji Gyokuran nổi điên lao lên bàn cờ.

Chị hóa thành một con hổ lớn, tiếng gầm hùng dũng khiến đám Kinkaku Ginkaku nhát chết teo quắt gan ruột.

Ginkaku vừa hiện nguyên hình banh lông liền bị chị táp một phát vào mông. Tiếng kêu như xé vải của con Tanuki vang dội khắp bàn cờ. Chị lắc mạnh cổ một cái, cục banh lông "Oái" lên rồi rên la thảm thiết trong khi bay vút về phía hàng cây liễu sam u tối.

"Trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết", đám Tanuki trên bàn cờ cũng hiện nguyên hình banh lông, bắt đầu chen chúc chạy trốn. Kinkaku cũng định lẻn vào trong đám đông lẩn đi nhưng bị tôi đá lăn lông lốc rồi lại bị Gyokuran giẫm mạnh lên.

Kinkaku khóc tu tu, giờ mới chịu xin lỗi Gyokuran.

"Xin lỗi Gyokuran. Tôi đã nói hơi quá lời."

Bàn cờ giờ đã hỗn loạn lắm rồi, chẳng còn dấu hiệu gì của Hội cờ Tanuki nữa.

Tiếng gầm giận dữ vang vọng của Gyokuran khiến đám Tanuki đang vui vẻ chè chén cũng bị thổi bay trong phút chốc. Khi Yasaka Heitaro từ trên ghế quan khách nhếch mông đi xuống vãn hồi tình thế, một trận mưa xối xả đổ xuống từ bầu trời nặng mây mù.

Đám Tanuki kêu ré lên mà chạy tản mác cả.

Hội thi cờ Shogi dành cho Tanuki do gia tộc Nanzenji chủ trì bỗng chốc hạ màn trong náo loạn.

ooo

Kể từ đêm Hội thi cờ Shogi ở chùa Nanzen, trời cứ mưa mãi, phủ khắp đô thành Kyoto một màu xám xịt. Các cây cầu vắt qua sông Kamogawa và những khu phố đôi bờ chìm trong làn sương khói mờ ảo, như thể một

thành phố hư vô nào đó.

Hội thi cờ Tanuki lại được Tanuki khắp xứ Lạc Trung đánh giá cao hơn tưởng tượng, Yasaka Heitaro hình như còn nói "Năm tới tổ chức tiếp đi" thì phải. Cuộc "tranh luận trên bàn cờ" loạn xị giữa ba gia tộc Ebisugawa - Shimogamo - Nanzenji được khá nhiều Tanuki hưởng ứng như một hoạt động của sự kiện. Hai thằng khốn nạn Kinkaku và Ginkaku còn than thở "Gyokuran cắn mông bọn tôi đau quá không làm việc được" với nhà Nanzenji nhưng cũng chỉ là chúng nó làm quá lên thôi. Ebisugawa Kaisei đã gửi lời xin lỗi "Mong các vị coi như chưa có chuyện gì xảy ra" nên nhà Nanzenji cũng ậm ừ cho qua.

Chuẩn mực ứng xử của Tanuki chính là giữ bộ lông êm ấm mà sống chan hòa với khắp thế gian.

Đi ngược cơn phong ba này cũng chỉ có anh cả tôi và Gyokuran. Gyokuran thì vùng khỏi sự kiểm soát của gia tộc mà nhốt mình tự kiểm điểm trên tầng đỉnh của cổng tam quan chùa Nanzen, còn anh cả tôi cũng tự kiểm điểm trong rừng thiêng Tadasu từ sáng sớm tới đêm thâu với vẻ mặt u uất. Anh cứ đem cái vẻ mặt xám xịt như bầu trời mùa mưa dầm mà thuyết giáo đủ thứ, tôi cũng phát ngán.

"Anh đã bảo em không được để chúng nó khích tướng. Rốt cuộc ta lại gây phiền hà cho nhà Nanzenji."

"Bọn chúng mới là lũ làm việc xấu cơ mà."

"Em phải phân biệt được đâu là nơi có thể tranh cãi chứ."

Những lời nói của anh cả quá sức phiến diện, khiến tôi càng ngang bướng không chịu lui.

"Còn anh nữa đấy, sao anh không cãi lại hai thằng Kinkaku và Ginkaku đó chứ. Nếu anh đã biết sẽ gây phiền cho nhà Nanzenji, thì càng phải xử lý

gọn ghẽ sự việc ngay tại chỗ chứ. Chị Gyokuran chịu sự hổ thẹn như vậy là do anh cả đấy."

Không thể cãi lại được nên anh cả tôi càng phát điên lên.

"… Cái thằng này! Mày được sinh ra để chọc điên anh mày đó hả?"

Cái đầu óc cứng nhắc cỡ anh cả tôi chắc khô khốc cỡ quả trứng được luộc suốt ba ngày ba đêm trong vạc dầu Địa ngục mất. Với cái tính cách như trứng luộc già đó, lại còn là gia chủ trẻ tuổi lèo lái tương lai của nhà Shimogamo, anh luôn ra sức mắng mỏ khích lệ ba đứa em trai gồm một thằng ếch, một thằng ngốc và một thằng oắt công tử bột để chúng đi theo con đường chính đạo. Đây là tấm lòng của người làm anh chăng? Nhưng dẫu sao thì, cách anh dạy bảo nghe y như tôi được sinh ra trên thế gian này là để níu chân anh vậy.

Tôi trốn trên cây du để tỏ thái độ phản đối anh cả.

"Em đã bị tổn thương sâu sắc. Anh cả hãy quỳ rạp xuống xin lỗi em đi."

"Mày thích làm gì thì làm. Chỉ có khói và lũ ngu mới thích mấy chỗ cao thôi."

"Anh đi mà nói cho Thiên cẩu nghe."

Ngày hôm sau tôi cũng leo lên cây, anh cả chán hẳn chẳng nói năng gì nữa.

Tuy tôi trèo lên cây vì cái sự giận dỗi bướng bỉnh của mình, nhưng nghĩ tới cái mùa ẩm nồm làm ngứa mông thế này thì ở trên cây sung sướng hơn ta tưởng.

Tôi cứ chuyền qua những cành cây cao hẳn khỏi mặt đất, lắng tai nghe tiếng mưa rào rào đổ xuống khu rừng. Khi duy trì cuộc sống trên cây như

vậy, tôi có thể quan sát Tanuki trong gia đình mình và những người khách đi đi về về trên con đường thăm đền Shimogamo, một xúc cảm choáng ngợp khắp châu thân như thể mình đang tới gần với Thiên cẩu. Tôi chợt nhớ lại cái lần mình làm sư phụ Akadama nổi cáu rồi bị trói lên đỉnh cây liễu sam khổng lồ ở Kumogahata.

Thi thoảng em trai tôi lại nhét bình nước và bánh bao hấp vào trong ba lô rồi trèo lên cây.

"Anh vẫn không định xuống à?" Nó lo lắng hỏi tôi. "Anh định sống ở trên cây tới chết sao?"

"Sao có chuyện đó được." Tôi vừa nhai bánh bao nhồm nhoàm vừa nói vậy.

"A, thế thì tốt quá. Mẹ còn lo lắng bảo 'Thằng Yasaburo định thành Thiên cẩu luôn hay sao' cơ. Anh đừng làm mẹ lo quá nhé."

°°°

Nửa đêm, tôi rảnh rỗi làm chuyến thám hiểm cây cối thì tìm ra một cái hốc lớn. Tôi dòm thử vào bên trong và thấy nó sạch sẽ hơn mình tưởng, còn có vài thứ đồ nho nhỏ cất giấu bên trong.

Hình như là kho tàng bí mật của anh cả tôi thì phải.

"Liệu có thứ gì hay ho không đây?" Tôi thọc tay vào lần tìm một lúc.

Nhưng chẳng thể tìm ra thứ gì thú vị trong kho giấu đồ của ông anh cả chăm ngoan của tôi. Như cuốn sách kiểu cổ có nhan đề *Mao Tử** viết về lịch sử và phong tục của loài Tanuki, ít quả hồng khô cắn nham nhở vứt đó, rồi thì mấy bộ phận của chiếc xe kéo tự động, tóm lại toàn mấy thứ chẳng có gì hay ho. "Chán quá", tôi vừa rên rỉ vừa sục sạo tiếp thì tìm thấy

một cái hộp gỗ lớn được gói cẩn thận bằng tấm vải furoshiki trông khá sang trọng.

Đó chính là cái bàn cờ Shogi yêu quý của cha tôi. Một cái bàn cờ gắn chân ở bốn góc, dày dặn mà đẹp đẽ, chỉ cần ngồi trước cái bàn cờ này cũng cảm thấy đủ trang nghiêm để chơi được một ván cờ hay. Sự trang nghiêm đó đã bị làm hỏng bởi dấu răng anh cả tôi để lại, hằn rõ trên bàn cờ.

"Kinh khủng ghê. Anh cả mà cũng từng làm mấy chuyện con nít thế này sao?"

Tôi chợt nhớ, "À mà, thời đó thì anh ấy cũng vẫn còn là trẻ con mà."

Tôi vẫn chưa quên chuyện xảy ra vào hôm anh cả tôi phá hỏng cái bàn cờ.

Bình thường cha tôi bận rộn lắm, nhưng hôm đó lại được một ngày thư thả trong rừng thiêng Tadasu, nên chiều hôm ấy Nanzenji Gyokuran ghé chơi. Hồi đó, chị ấy củng hay ghé qua rừng thiêng Tadasu chơi cờ cùng cha và các anh tôi. Gyokuran hay biến thành Con người rồi tham gia mấy cái Hội mê cờ này kia, cứ tự do đi tới những nơi có người chơi cờ với mình vậy thôi.

Cha đã đem cái bàn cờ yêu thích ra, để anh cả tỉ thí với chị Gyokuran.

Ván cờ đó có cha tôi theo dõi nên chắc anh cả tôi cũng bừng bừng sĩ khí hơn hẳn mọi khi. Thế rồi, chắc do căng thẳng nên anh chơi không tốt, càng lúc càng rơi vào thế yếu. Nhưng khi ván cờ sắp tàn cuộc, Gyokuran bỗng chơi dở đến bất ngờ khiến thế cục đảo ngược, anh cả giành được chiến thắng một cách thần kỳ. Vậy mà anh không hề vui mừng. Ngay giây phút ngẩng mặt lên khỏi bàn cờ, anh đã nổi điên mà biến thành hổ, mất tự chủ cắn xé bàn cờ. Chắc là anh không chấp nhận được chuyện Gyokuran

đã nhường nhịn mình trước mặt cha. Một kẻ có lòng kiêu hãnh cao như anh cả, oanh liệt nhận thua vẫn dễ dàng hơn.

Kể từ vụ việc ngày hôm đó, anh cả đã cấm mình không động vào Shogi nữa.

Cha có động viên bao nhiêu, cũng không lay chuyển được anh.

°°°

Khoảng ba ngày kể từ khi tôi chống đối anh cả bỏ lên sống ở trên cây.

Mẹ lò dò trèo lên cây, chắc để thuyết phục tôi.

"Có thạch yokan* này ngon lắm, mẹ mang lên cho con đây."

Mẹ bày yokan lên cành, rồi rót mấy cốc trà xanh lấy từ cái bình giữ nhiệt đeo nơi cổ. Thế rồi, mẹ ngồi vắt vẻo trên cành cây, bắt đầu nhẩn nha ăn bánh yokan đen ngòm.

Mưa rơi xuống rừng cây như tiếng đàn gảy.

Cuối cùng, mẹ tôi đột ngột tuyên bố.

"Mẹ ưng Gyokuran đấy."

"Thì cô giáo Gyokuran là một cô Tanuki tốt mà." Tôi gật gù.

"Ta xin con bé về làm cô dâu của Yaichiro thôi. Mẹ quyết vậy rồi."

"… Chuyện này thì đột ngột quá đấy, mẹ ơi."

"Con nghĩ sao?" Mẹ tôi thì thào. "Mẹ thấy chúng nó có duyên đó."

"Ý mẹ là sợi lông hồng định mệnh ư?"

"Nhưng cũng khó đấy. Yaichiro không phải đứa rành chuyện yêu đương, Gyokuran cũng là dạng con gái nhút nhát…"

Mẹ tôi vừa thưởng thức chén trà vừa nói như đang độc thoại.

“Nhưng Yaichiro có đứa em trai rất tốt, chắc nó sẽ nghĩ ra cách vun vén giùm anh nhỉ? Miệng nó có nói gì thì vẫn là thằng em tốt nết, chắc chắn nó cũng thấy có lỗi vì đã gây ra vụ lùm xùm tại Hội thi cờ Tanuki. Có khi còn sẵn lòng lột da bầu tội ấy chứ. Hẳn là vậy. Chứ còn gì nữa. Mẹ nó hiểu nó quá mà.”

Mẹ cứ tự nói tự đồng ý như vậy, rồi lại phồng má ăn yokan với nụ cười vui vẻ.

“Yokan này ngon thật đấy. Đúng là đồ cao cấp có khác.”

°°°

Được mẹ đãi món cao cấp như thế, tôi cũng không thể đóng giả một Thiên cẩu lông lá mà làm mặt không biết gì được.

Chiều ngày hôm đó, tôi tạm rời bỏ cuộc sống trên cây để tìm tới chùa Nanzen.

Từ Okazaki đi dọc theo đường kênh đào Biwa, tôi nhìn thấy vòng đu quay ướt đẫm nước mưa của Sở thú Kyoto, lại nghe vẳng lại tiếng kêu buồn bã của một con chim ngoại quốc nào đó. Mưa rơi lất phất xuống khu rừng Nanzenji nằm đối diện Viện bảo tàng kỷ niệm kênh đào Biwa, khu rừng như đang phồng lên vì hút quá nhiều nước mưa. Tôi đi ngang qua dãy hàng quán, bước vào trong khu vực chùa Nartzen.

Khi ra khỏi rừng thông đỏ đẫm mưa, tôi nhìn lên gác mái của cổng tam quan chùa Nanzen trong làn mưa khói.

Mưa vẫn rơi rả rích, Nanzenji Shojiro mặc hòa phục đang một mình ngồi trước bàn cờ bên dưới những cây cột đen thẫm cũ kỹ. Thấy tôi, anh liền cười rộ lên vui mừng.

Tôi ngồi xếp bằng tròn đối diện với Shojiro. Mông thật lạnh.

"Tình hình cô giáo Gyokuran sao rồi ạ?"

"Nó vẫn ở Ama-no-Iwato* vậy thôi. Một khi nó đã quyết đóng cửa tu tâm, thì ông anh này có nói gì nó cũng không nghe đâu. Chẳng biết anh mà làm mấy trò nhảy múa ngu ngốc thì có đủ kéo nó xuống không nữa."

"Chuyện đó, em xin lỗi vì đã gây chuyện."

"Đừng để bụng. Mưa rơi xuống lèn chặt đất*, đời là vậy mà."

Mưa vẫn không ngừng, lộp độp rơi xuống mái tam quan.

"Anh trai em cũng thật là kém nhạy."

"… Biết sao được, chúng ta là Tanuki mà."

Shojiro cười cười rồi xào lại bàn cờ Shogi.

"Anh cũng hiểu Yaichiro lắm chứ. Cha là một con Tanuki danh tiếng lẫy lừng như thế ở đất Lạc Trung này, cậu ấy cũng muốn được như cha, nhưng càng cố gắng để không phạm sai lầm thì lại càng dễ phạm sai lầm. Cứ thả lỏng để mọi thứ xuôi dòng thì thường sẽ không tạo ra sai lầm lớn, còn gồng mình lên để làm điều gì đó chỉ tổ khiến mọi thứ xấu đi thôi. Tanuki chẳng phải là loài như vậy hay sao?"

"Có lẽ là thế thật. Tanuki được cái linh động."

"Nhưng anh quý Yaichiro lắm."

Nanzenji Shojiro vẫn luôn thân thiết với nhà Shimogamo. Không giống với ông anh tưởng như thông tuệ nhưng động tí chuyện là hóa hổ rồi làm loạn khắp nơi của tôi, anh Shojiro là một con Tanuki lúc nào cũng nồng hậu mà lịch thiệp đúng lễ nghĩa. Trong một thế giới mà phần lớn Tanuki thường nhìn theo kiểu ngoáy mông của con Tanuki khác mà học ngoáy mông theo, anh Shojiro luôn luôn ủng hộ anh cả. Anh cả tôi tin

tưởng anh Shojiro, anh Shojiro cũng tin tưởng anh cả tôi.

Anh Shojiro nhìn chằm chặp vào bàn cờ rồi lầm bầm.

"Khi em gái tự nhốt mình như vậy, anh lại nghĩ đến chuyện thần cờ Shogi."

"Thần cờ Shogi?"

"Ngày xưa, từng có lần Gyokuran nói rằng mình phải tập luyện Shogi đặc biệt rồi nhốt mình trên tháp y như thế này. Lúc đó, nó đã nhìn thấy thần cờ Shogi."

Theo những gì Gyokuran kể lại cho anh Shojiro nghe, chị ấy đã ngồi tĩnh tâm tập trung trước bàn cờ suốt nhiều ngày, suy nghĩ đến tưởng như ngừng thở, chị đã cảm thấy cái bàn cờ tám mươi mốt ô đó như trải ra tới vô tận. Những quân cờ xếp trên ấy, từng nước từng nước một kết nối thẳng với trái tim mình. Chị nhận ra bàn cờ mình cứ ngỡ là nhỏ thật ra lại vô cùng to lớn, hơn cả Kyoto nơi mình sinh sống, hơn cả Nhật Bản, thậm chí còn lớn hơn cả thế giới này. Niềm vui sướng lẫn sợ hãi chạy rần rật dọc sống lưng khiến chị bị choáng ngợp trong một thoáng. Giây phút ấy, chị chắc chắn đã nhìn thấy vị thần cờ Shogi rậm lông đi lướt qua.

Khi nghe kể lại chuyện này, anh Shojiro đã cho đó là điềm không may.

Kể từ trận quyết đấu của Sakata Sankichi tại chùa Nanzen giúp gia tộc Nanzenji khai nhãn về cờ Shogi tới tận bây giờ, nhiều con Tanuki vì quá mê mải với cờ mà lâm vào con đường bất hạnh. Ví dụ như nghĩ tới Shogi quá nhiều để rồi rơi vào nồi lẩu Tanuki, bị ô tô cán chết, hay đi theo những đoàn hành hương tầm sư học đạo rồi không quay trở về nữa. Những kẻ rời khỏi thế giới này vì quá đam mê cờ Shogi, gia tộc Nanzenji gọi bọn họ là "Những kẻ được thần cờ Shogi đưa đi".

"Anh đã luôn lo rằng rồi sẽ tới một ngày Gyokuran bị đưa đi mất."

Nanzenji Shojiro vừa nhìn bàn cờ vừa nói.

“Anh đã luôn mong có một ai níu kéo con bé lại. Yasaburo này, anh đã nghĩ rằng nếu Yaichiro có thể làm được điều đó thì thật tốt.”

“Anh trai em cũng được sao?”

“… Sao lại không được? Em gái anh đã quyết chọn vậy mà.”

Tôi cúi chào anh Shojiro, trèo lên những bậc thang dốc được chiếu sáng bởi ánh đèn tuýp lờ nhờ.

Muốn lên căn gác trên cổng tam quan của chùa Nanzen phải đi qua một gian phòng rộng ốp gỗ đen thờ Phật tổ nằm dọc theo một hành lang có lan can. Lan can đó giờ đã ướt đẫm. Qua làn mưa mờ, ta có thể nhìn bao quát thành phố Kyoto. Bên tay trái tôi là những khách sạn vươn lên sừng sững, đệm bởi những ngọn đồi dày cây xanh nhìn như thể được bọc trong lớp bông gòn. Chính diện là những phố xá bò ngoằn ngoèo vẫn luôn được cả Tanuki, Thiên cẩu lẫn Con người rất đỗi yêu quý. Xa xa là núi Atago thuộc lãnh địa của Atago Tarobo, và những dãy núi trùng trùng điệp điệp như bức bình phong màu xanh thẫm.

Tôi đẩy cái núm sắt*, mở cánh cửa gỗ kiên cố ra.

“Em không được bắt chuyện với chị đâu đấy, Yasaburo.”

Trong bóng tối, chị Gyokuran đã nói vậy.

“Chị vẫn đang tự kiểm điểm mà.”

ooo

Nanzenji Gyokuran ngồi lặng lẽ cô độc trong gian phòng gỗ tối thui.

“Cũng đến lúc chị cảm thấy nhức mông rồi chứ?” Tôi nói.

“Không được nhắc tới mông khi nói chuyện với phụ nữ.”

“Để lạnh mông sẽ dẫn tới vạn thứ bệnh đó. Cũng tới lúc phải xuống thôi, cô giáo Gyokuran.”

“… Em đừng gọi chị là ‘cô giáo’ nữa.”

Chị Gyokuran mặc một bộ váy liền, ngồi thẳng lưng, dường như đang nhìn xuống bàn cờ đặt trước mắt. Trong không gian lạnh lẽo ngấm đầy hơi ẩm, mùi nhang hương và mùi đặc trưng của loài Tanuki nghiêm cẩn đong đầy không gian. Những cây cột to tướng treo đầy tranh vẽ màu sắc khá sáng sủa, còn vô số bức tượng Phật đặt trong các hốc thờ như thể đang nhìn chúng tôi, bức tranh con công trên trần cũng như đang săm soi ngó xuống.

Tôi ngồi xếp bằng tròn vào chỗ đối diện chị Gyokuran qua bàn cờ.

Tôi cúi nhìn và nhận ra những quân cờ đã được sắp xếp ngay ngắn nhưng vẫn chưa đi một bước nào. Tôi quan sát nét mặt của chị Gyokuran rồi giơ tay ra, nhấc một quân ở góc trái và di chuyển nó về phía trước. Chị Gyokuran chẳng nói năng gì, chỉ nhìn bàn cờ rồi cuối cùng cũng đưa tay ra mà đi nước tiếp theo.

Vừa lắng nghe tiếng mưa rơi rào rào, chúng tôi vừa chơi cờ. Cách chơi hết sức lộn xộn của tôi khiến chị Gyokuran rốt cuộc cũng chẳng nhịn được cười.

“Có đi thế nào cũng vô ích thôi, Yasaburo. Cách em đánh cờ đâu phải là Shogi.”

“Em chơi tệ đến thế sao?”

“Những quân cờ của em khiến người khác phải cười bò đấy.”

“Kẻ ngốc chơi cờ, cờ cũng thành ngốc nhỉ?”

Hồi Nanzenji Gyokuran còn là trợ giảng của sư phụ Akadama, tôi là một đứa đồ đệ khó bảo. Nhưng Gyokuran vẫn luôn yêu quý tôi. Thi thoảng còn che chở cho tôi trước mũi đinh ba của sư phụ Akadama, lúc mông tôi bị mọc nấm cũng chính là chị đưa tôi đến phòng khám hậu môn chuyên dành cho Tanuki. Cái niềm tin "để mông lạnh sẽ dẫn tới vạn thứ bệnh" đã in đậm trong đầu óc tôi vốn dĩ cũng từ Nanzenji Gyokuran mà ra.

"Cho tới khi chị Gyokuran chịu xuống, em cứ chơi cờ ngốc vậy."

"Em tha cho chị đi. Thế thì chị sẽ cười chết đó."

"Vậy thì chị xuống đi. Mọi người lo lắng đấy."

"… Vị thế giờ đã đảo lộn cả rồi."

Gyokuran ngẩng mặt khỏi bàn cờ rồi cười.

"Em còn nhớ vụ bị treo trên cây liễu sam cổ thụ ở Kumogahata không?"

"Chuyện sư phụ Akadama trói em trên đó rồi quên béng mất chứ gì."

"Lúc đó, em cứ khăng khăng 'em ứ xuống đâu' đấy."

"Thật ạ?"

"Thật mà. Đến giờ chị vẫn còn nhớ rõ. Khi đó trời đã hoàng hôn mà mãi chẳng thấy bóng dáng em đâu, anh Yaichiro đã rất lo lắng, liền cùng chị tới Kumogahata để tìm em."

Đêm đó, anh cả và chị Gyokuran đã chạy tìm tôi khắp cánh đồng hoang u tối.

Nơi huấn luyện của Thiên cẩu ở Kumogahata vốn không phải chốn quen thuộc với Tanuki, đêm xuống lại càng đáng sợ hơn. Khi nhìn lên sẽ thấy bầu trời đầy sao hiếm khi thấy được trong thành phố, cơn gió ấm áp bí hiểm thổi qua cánh đồng hoang hoải rộng như biển.

Lúc cả hai chạy đến giữa cánh đồng hoang, Gyokuran cảm thấy một cơn sợ hãi tới nghẹt thở ùa tới. Chẳng hiểu vì sao, chị tưởng như sẽ chẳng thể nào rời khỏi đồng hoang này được nửa. Như thể ngay lúc này đây đất trời sẽ đảo lộn, và vô số vì sao kia sẽ rơi ụp xuống người mình. Khi Gyokuran bất thần dừng khựng lại, anh cả tiến lại gần và nắm lấy tay chị thật chặt. Cảm giác nghẹn thở như rơi vào giữa khoảng không đó lập tức lùi tan, chị như được trở lại mặt đất vững chãi. Gyokuran cứ thế nắm tay anh cả tôi không rời.

Cuối cùng, hai anh chị cũng tới được dưới gốc cây liễu sam cổ thụ đen lừng lững.

Cả hai cất tiếng gọi "Yasaburo ơi!" thì nghe thấy một giọng tưng tửng "ơi!" vọng xuống.

Khi anh cả và chị Gyokuran trèo lên được ngọn liễu sam thì thấy cục lông tôi đây bị trói bỏ quên trên đỉnh. Anh cả lẫn Gyokuran thở phào, gương mặt như chỉ chực trào nước mắt, nhưng tôi lại hờn dỗi như một Địa Tạng* đầy lông mà vùng vằng "Em ứ xuống đâu", khiến hai anh chị hoảng hồn. Rồi tôi bắt đầu lảm nhảm mấy lời như "Em sẽ tu hành trên đỉnh cây liễu sam này rồi trở thành Thiên cẩu" hay "Thế rồi em sẽ đá sư phụ Akadama khỏi núi Nyoigadake", với quyết tâm bừng bừng không nên có ở Tanuki. Chắc hẳn tôi đã phải giận sư phụ lăm lắm.

Gyokuran vừa xếp lại những quân cờ vừa tủm tỉm cười nghĩ về kỷ niệm đêm hôm đó.

"Đêm đó, bọn chị đã phải dùng vũ lực để lôi em về. Em bướng đến đáng ngạc nhiên."

"Biết sao được, em là đứa ngốc mà."

"Đến bây giờ em cũng chẳng khác mấy."

“Vậy chị Gyokuran tính sao? vẫn định bướng hả?”

Khi tôi nói vậy, Gyokuran bật cười. “Thôi, chị chịu thua ván cờ ngốc này rồi.”

Lúc chúng tôi bước xuống cầu thang hẹp, mưa đã ngớt từ lúc nào. Nanzenji Shojiro vẫn cứ ngồi trước bàn cờ y như thế. Gyokuran nói, “Anh à, em về rồi” và cúi đầu xuống xin lỗi thì anh Shojiro ngẩng đầu lên cười. “Mừng em trở về.”

“Bây giờ em tính ghé thăm rừng thiêng Tadasu. Có được không ạ?”

“… Được chứ, cứ đi đi.”

ooo

Tôi xếp bằng tròn ngồi bên cạnh con suối nhỏ chảy qua rừng thiêng Tadasu. Khu rừng đã chìm vào hoàng hôn, bên kia những bóng cây tối đen là ánh sáng rực rỡ của đền Shimogamo.

Trước mắt tôi là cái bàn cờ Shogi của cha lấy ra từ trong cái hốc cây du. Tôi tỉ mẩn sắp xếp những quân cờ trong khi lắng tai nghe tiếng suối chảy róc rách. Lũ đom đóm dập dờn bay đến rồi đậu lại trên bàn cờ, sáng lập lòe bên trên vết cắn của anh trai tôi còn lưu lại.

Cuối cùng, tôi cũng thấy tiếng rẽ cỏ loạt soạt, anh cả hầm hầm xuất hiện.

“Yasaburo, cái bàn cờ của cha sao rồi?”

“Ở đây này. Nếu muốn em trả lại thì xin lỗi em đi.”

“Anh phải xin lỗi chuyện gì chứ?”

“Nếu anh không có ý muốn xin lỗi thì ta đấu cờ đi, em thua sẽ trả lại

cho anh."

"Anh không chơi Shogi."

"Ơ kìa, hay anh sợ thua em?"

Anh cả lườm tôi một lúc lâu. Nhưng chắc anh cũng không nghĩ sẽ thua tôi, liền miễn cưỡng bước ra ven suối mà ngồi xếp bằng tròn trước bàn cờ.

Giờ tôi mới chợt nghĩ ra, đây là lần đầu tiên mình nghiêm túc đối diện anh cả trước bàn cờ Shogi.

Anh cả chơi cực kỳ thận trọng, tôi lại toàn đánh mấy nước quái dị. Anh cả nạt tôi "Chơi cho tử tế vào", tôi liền vặc lại, "Đây là chiến thuật mới đó anh." Cuối cùng, thế cục trên bàn cờ mỗi lúc một thêm loạn, gương mặt anh tôi càng thêm vẻ lo lắng. Tôi cứ đi mấy nước cờ ngốc thôi, nhưng cái đầu óc cứng nhắc như trứng luộc già của ông anh thì lại cứ tìm cách chống đỡ mấy chiến thuật dở hơi của tôi, đánh mãi thành ra giờ chẳng còn hiểu được cái gì với cái gì nữa.

Cuối cùng, anh nhắm mắt dưỡng thần một lúc.

Tôi đã đợi giây phút này từ nãy mà nín thở rón rén rời khỏi bàn cờ, Gyokuran phục sẵn trong bụi rậm sẽ ra thế chỗ. Chị ấy ngồi xuống với vẻ cương quyết, mắt nhìn chằm chằm xuống bàn cờ hỗn loạn.

Khi mở mắt ra và nhìn thấy Gyokuran, anh cả tôi đã ngỡ ngàng thế nào thì chắc cũng chẳng cần kể nữa.

"Sao Gyokuran lại…? Yasaburo đâu rồi?"

"Yasaburo đã dùng chiến lược rút lui luôn rồi."

"Thằng lỏi đó… nó nghĩ cái quái gì vậy. Anh xin lỗi vì đã làm loạn mọi thứ."

“Không sao”, Gyokuran lặng lẽ nói. “Không sao, chúng ta chơi cờ thôi nào.”

“Bỏ qua đi thôi.”

“Tại sao anh lại không muốn chơi cờ với em?”

“… Anh không muốn phải rơi vào tình cảnh khó coi nữa.”

“Em sẽ không cố tình để thua nữa đâu. Em muốn chơi cờ Shogi với anh Yaichiro.”

Gyokuran vẫn nhìn chăm chú bàn cờ mà thổ lộ như vậy.

Anh cả tôi cũng đành xốc lại tinh thần, chỉnh dáng ngồi đối mặt với bàn cờ.

Đúng là Nanzenji Gyokuran - kẻ từng nhìn thấy thần cờ Shogi có khác, bàn cờ tôi cố sức xào xáo lên giờ lại le lói ánh sáng. Chị ấy nghiêng hẳn người về phía bàn cờ mà di chuyển quân cờ, anh cả tôi thì nghiêm mặt đỡ đòn.

Trong đáy chiều nhập nhoạng, những quân cờ Shogi lộc cộc lóe tia sáng trắng.

Cứ đi thêm một nước rồi lại một nước nữa, anh cả lẫn Gyokuran dường như chẳng còn để ý đến điều gì khác. Tôi chui từ bụi rậm ra ngồi ngay sát bàn cờ, mà họ cũng chẳng nói năng gì.

Đom đóm khẽ chiếu ánh sáng xanh lập lòe nhợt nhạt lên bàn cờ rồi lại bay đi mất.

Chứng kiến cảnh hai anh chị đối đầu nhau trên bàn cờ ven con suối, tôi bỗng hồi nhớ lại cái thuở Gyokuran còn hay lui tới rừng thiêng Tadasu chơi. Lúc ráng chiều đã khuất sau rặng cây đến nỗi không nhìn thấy nổi bàn cờ nữa, Gyokuran với cha hoặc các anh tôi vẫn chăm chú vào bàn cờ.

Nhìn cảnh đó, tôi của những ngày thơ ấu đã thắc mắc, "Shogi có gì mà hay ho đến vậy?" Khi cha gục đầu nói "Bác thua rồi" trước Gyokuran, tôi đã cảm thấy đó là một điều vô cùng trái lẽ.

Vào phút ván cờ có vẻ đã đi về hồi cuối, anh cả bị dồn ép đến hơi thở cũng trở nên khó nhọc. Dáng lưng anh cong lên nhìn chằm chằm vào bàn cờ như càng lúc càng phình to hơn trong bóng chiều nhọ mặt người. Đó liệu có phải là tập trung đến quên đi chính bản thân mình không? Anh trai tôi đã biến thành con hổ lớn, chỉ sợ bất cứ lúc nào cũng chực gặm luôn cái bàn cờ. Gyokuran đang dồn đuổi anh cũng đang phình từ cục banh lông mà biến thành hổ. Chắc Gyokuran cũng không thể buông lỏng trong tình thế này.

Và rồi, lúc cẳng tay lông lá của Nanzenji Gyokuran thuần thục ra nước đi tiếp theo, tự nhiên có tiếng *cạch* kỳ bí như thể va phải chốt kim loại nào đó.

"Gì vậy?" Anh cả nghiêng đầu thắc mắc.

"Ơ kìa, sao chỗ này lại có…"

Giây phút Gyokuran chỉ vào bàn cờ, một cơn gió mạnh thổi vù qua, và chị ấy biến mất tăm.

Anh cả hốt hoảng quay về dạng banh lông, vừa réo gọi "Gyokuran!" vừa chạy quanh bàn cờ. "Bình tĩnh đã anh." Tôi nói, ánh mắt nghi ngại nhìn vào góc bàn cờ chị Gyokuran vừa chỉ tay vào khi nãy. Một cái lỗ nhỏ xíu mở ra trên bàn cờ, gió từ trong đó thổi vù vù ra.

Anh tôi vẫn ở trong lốt Tanuki, dợm đặt chi trước lên trên bàn cờ.

"Có khi nào Gyokuran bị hút vào cái lỗ này không?"

"Mông Gyokuran có vừa cái lỗ nhỏ xíu này không nhỉ?" Cái lỗ nhỏ thụt

vào từ ô bàn cờ còn chẳng thể nhét vừa chi trước của Tanuki. Khi nhìn từ trên bàn cờ, tôi thấy rõ ánh sáng lay động nơi đáy hố đen ngòm.

"Nhưng cái lỗ này cũng quái dị thật."

Tôi đưa tay kiểm tra cái lỗ.

Trong nháy mắt, một thứ sức mạnh cực lớn như bị quỷ đỏ bắt lấy kéo tuột tôi về phía bàn cờ. Cái bàn cờ đang trước mặt tôi như nở rộng ra. Khi nhận thức ra được "mình đang bị thu nhỏ lại", tôi đã bị lột khỏi lớp biến hình mà rơi xuống cái lỗ trên bàn cờ.

Tiếng thét gọi của anh cả tôi thoáng chốc đã ở rất xa.

°°°

Dưới đáy cái lỗ sâu hun hút, Nanzenji Gyokuran đang đợi tôi.

"A, làm chị giật cả mình." Chị ấy nói. "Chuyện gì đã xảy ra vậy nhỉ?"

"Đây là căn phòng Shogi đó."

"Chị có từng nghe nhắc đến. Căn cứ bí mật của bác Soichiro phải không?"

"Hóa ra căn phòng Shogi lại được giấu kín trong bàn cờ Shogi. Anh cả lúc nào cũng nâng niu trân quý cái bàn cờ nên không tìm ra cũng phải thôi."

Ánh sáng chói ngời qua lớp cửa giấy trước mắt, tôi kéo mở nó ra.

Nơi này vẫn y hệt như hồi cha dạy tôi chơi cờ, ánh sáng từ ô cửa trời chiếu xuống gian phòng bốn chiếu rưỡi. Điều kỳ lạ là bầu trời bên trên ô cửa đó vẫn xanh trong như ngày ấy, cả quả hồng tôi từng vòi cha cũng vẫn còn đó, như thể thời gian đã dừng lại ở nơi đây vậy.

Nhưng điều không đổi khác chỉ có thế.

Chẳng rõ từ khi nào, căn phòng Shogi yêu quý của cha tôi đã hoàn toàn thay đổi. Thay vì nói là căn phòng Shogi thì giờ gọi nó là bãi rác có vẻ phù hợp hơn. Kể từ khi cha tôi mất đi, nơi này không còn ai lau dọn cũng là một lẽ, nhưng nó còn bị phá hoại luôn rồi. Những cuốn sách từng được phân loại cẩn thận và ngăn nắp giờ bị buộc thành từng bó bằng dây thừng và chất thành đống, tôi mở mấy cái thùng các tông mốc meo thì thấy đựng đầy mấy chai rượu Akadama rỗng không.

"Kinh khủng quá. Không giống tính bác Soichiro lắm nhỉ?"

"Hồi em còn nhỏ, chỗ này không bẩn thỉu vậy đâu."

Đúng lúc đó, anh cả đuổi theo sau chúng tôi cũng đã xuất hiện. Vừa bước một chân vào căn phòng, miệng anh đã há hốc ra vì ngỡ ngàng. "Ra thế. Ra là nó ở đây!"

"Nhưng anh ơi, nó sao lại bẩn đến thế này?"

"… Sao anh biết được cơ chứ?"

Chính giữa căn phòng chất đầy rác là một bàn cờ Shogi, cái đệm ngồi bẹp rúm như vẫn lưu lại dấu mông cha. Bên cạnh đó là đĩa gốm và một cái tẩu thuốc sứt sẹo. Cha tôi đã nhận cái tẩu đó từ sư phụ Akadama rồi đốt thuốc lá Thiên cẩu mà rít phèo phèo. Làn khói thuốc lá bốc lên như muốn xóa tan bầu trời thu xanh bên ngoài ô cửa, vẫn còn rõ ràng trong trí nhớ tôi.

Anh cả và Gyokuran vẫn trong dáng vẻ hai cục banh lông, chạy quanh gian phòng bốn chiếu rưỡi. Gyokuran tìm thấy cái bàn cờ khổng lồ hình lục giác dùng để chơi "cờ Shogi Thiên cẩu". Từ xa xưa lắm rồi, đại chiến Thiên cẩu từng nổ ra chỉ vì một trận cờ, thế nên bàn cờ bị phong ấn lại,

hiện không còn được Thiên cẩu dùng tới nữa. Tại sao một thứ như vậy lại có mặt ở chốn này, chúng tôi lại thêm một bụng thắc mắc.

Gyokuran khịt khịt mũi.

"Nãy giờ chị đã thấy lạ rồi, nhưng tại sao lại có mùi cà ri thế nhỉ?"

"Hồi xưa cha em thích ăn cà ri lắm." Tôi nói vậy.

"Đúng rồi đó. Nhưng mùi hương lưu lại suốt bao nhiêu năm không kỳ lạ sao?"

"Đừng coi thường sức mạnh tiềm ẩn của Ấn Độ chứ anh."

"Mùi từ hướng này bay tới thì phải."

Gyokuran chỉ về phía đống rác chất cao sát tường.

Chúng tôi muốn xác định chắc chắn nơi đã phát ra mùi cà ri nên bới đống rác đó ra. Vào lúc ấy, một vật gì nặng nề lăn lộc cộc dưới chân. Tôi cầm lên xem thử thì thấy là cái ấm trà động cơ. Cái này là bộ phận vận hành hệ thống bay của phòng trà biết bay, tức "Gian phòng của Yakushibo", thứ đã không may mắn mà hy sinh trong trận đại chiến du thuyền Daimonji năm trước. Nó từng bị sư phụ Akadama đem tặng cho Benten, nhưng lại quay về tay sư phụ sau cơn biến loạn diễn ra cuối năm ngoái.

"Sao cái ấm trà động cơ lại nằm trong cần phòng Shogi nhỉ?"

Hiện ra sau núi rác là một cánh cửa lùa nữa. Nó khác hẳn cánh cửa bọn tôi đi qua khi nãy, đầy vết rạn vỡ và lem vệt bẩn đỏ lè. Còn có mùi ngòn ngọt của rượu Akadama nữa. Từ lỗ rách trên ô cửa, chính giây phút này đây, chúng tôi ngửi thấy mùi cà ri thơm lừng tươi mới như thể vẫn đang ninh dở trên nồi. Chúng tôi biến sang hình dạng Con người, đưa mắt nhìn nhau.

“Có khi nào cánh cửa lùa này lại thông với một nơi nào khác?”

“Đại khái là anh hiểu rồi…” Anh cả bảo.

“Em cũng hiểu rồi…” Tôi cũng gật gù.

°°°

Cùng lúc này, trong căn hộ ở chung cư Masugata đằng sau khu phố mua sắm Demachi, sư phụ Akadama đang sai thằng đệ tử Yashiro nấu món cà ri Thiên cẩu cho bữa tối.

Tuy nói là cà ri Thiên cẩu, nhưng bí quyết nấu cũng chẳng khác gì lẩu Thiên cẩu. Điểm quyết định của hương vị nằm trọn ở hòn đá thần kỳ của sư phụ, ngoài ra còn có sản vật của núi rồi sản vật của biển tùy tiện kết hợp vào trong nồi, sau đó ra ngoài phố mua bột cà ri bỏ vào ninh cùng thôi. Theo lệ thì mỗi nửa năm sư phụ lại mè nheo đòi ăn cà ri một lần, nhưng thường nó đều cay quá khiến sư phụ nổi con thịnh nộ mà bỏ luôn cả bữa tối. Chính vì vậy phải chọn loại cà ri ngọt để sư phụ không lên cơn. Thèm ăn cà ri ngọt, lại pha thêm hương vị của Thiên cẩu, đó là từ ý tưởng của sư phụ mà ra.

Yashiro đeo tạp dề, chăm chú đứng trong bếp ngoáy một cái nồi khá to.

“Thơm quá, sư phụ nhỉ?”

“Hừm. Cơm cà ri rốt cuộc cũng chỉ là thứ đồ ăn cho trẻ con. Nhưng thi thoảng ăn mấy thức lỏng lỏng kiểu này cho lạ miệng cũng được.”

“Cục đá này sẽ không bị ám mùi cà ri chứ ạ?”

“Cứ rửa đi rồi hong khô là được.”

“Con thích cà ri lắm. Anh Yaichiro cũng thích cà ri. Cả anh Yajiro lẫn anh Yasaburo cũng thế ạ. À mà mẹ con cũng thích lắm. Nói chung Tanuki ai cũng thích cà ri.”

Thế rồi, em trai tôi vừa ngoáy nồi cà ri vừa hát.

“Ngon là ngon lành, cà ri ơi, quấy lên nào ♪”

“Này, này, hát hò cái gì. Chuẩn bị nhanh tay lên.”

Lồng ngực sư phụ phập phồng trông đợi món cơm cà ri, còn gõ chiếc thìa bạc cộc cộc trên bàn ăn. Yashiro đáp, “Vâng, đã xong đây ạ” rồi mang món ăn vừa ninh nhừ còn đang bốc hơi nghi ngút đổ ra đĩa. Theo yêu cầu của sư phụ là “Đổ nhiều vào, nhớ trộn lên nữa đấy”, Yashiro trộn đều cà ri với cơm rồi đập một quả trứng sống lên trên, bê ra bàn ăn ngoài gian phòng bốn chiếu rưỡi.

“Đây chính là món cà ri Thiên cẩu.” Sư phụ uy nghiêm nói.

Khi hai thầy trò đang tính xọc cái thìa trắng sáng vào đĩa cơm cà ri thì một âm thanh như tiếng nổ bùm vang lên bên trong tủ âm tường.

Bên trong cánh cửa, tiếng kêu réo lẫn tiếng rơi vỡ vang lên. Anh cả, Gyokuran và tôi va thủng cánh cửa tủ mà lăn lông lốc ra. Anh cả đáp trúng cái bàn rồi ngã ngửa người, cơm cà ri bị hắt ra bắn vào Gyokuran khiến chị ấy gào lên “Ái!”. Căn phòng bốn chiếu rưỡi của sư phụ bỗng chốc tung tóe cà ri. Vị sư phụ đáng kính bị cà ri bắn đầy râu, gò má dính cà rốt khoai tây đã bắt đầu có dấu hiệu nổi điên.

“Đám banh lông này, bọn mày làm gì vậy hả!”

Chúng tôi vội vội vàng vàng quỳ rạp tạ lỗi.

°°°

Xưa kia từng có một Thiên cẩu yêu cờ Shogi ngụ ở đảo Chikubu thuộc hồ Biwa. Thi thoảng sư phụ Akadama lại ghé đảo Chikubu chơi cờ cùng ông ấy. Thế rồi, ông cụ đó tặng sư phụ Akadama một "căn phòng Shogi" giấu bên trong bàn cờ. Cái này vốn dĩ là có hai đầu thông, một đầu do vị Thiên cẩu đảo Chikubu nắm giữ, đầu thứ hai thuộc về sư phụ Akadama. Một kẻ sống ở đảo Chikubu còn kẻ kia ở núi Nyoigadake, tách biệt nhau là vậy, nhưng thông qua cái bàn cờ thần bí lại có thể cùng nhau chơi cờ bất cứ lúc nào tùy thích.

Nhưng kể từ vụ đại chiến Thiên cẩu lừng lẫy ai ai cũng biết, Thiên cẩu dễ có xu hướng ẩu đả quanh bàn cờ Shogi. Thiên cẩu đảo Chikubu và sư phụ Akadama cũng vì chuyện cờ quạt mà có một khoảng thời gian cắt đứt quan hệ với nhau. Vị Thiên cẩu đảo Chikubu muốn thể hiện rõ ràng dấu ấn tuyệt giao nên gửi nốt bàn cờ kia cho sư phụ. Về sau bọn họ đã làm hòa, nhưng cả hai cũng hiểu rằng nếu còn chơi cờ sẽ lại nổ ra đánh nhau, nên hai cái bàn cờ Shogi đó bị vứt chỏng chơ trong núi Nyoigadake.

Trong giai đoạn này đã có một nhân vật xuất hiện, chính là Shimogamo Soichiro của rừng thiêng Tadasu. Sư phụ Akadama biết cha chúng tôi mê cờ Shogi, lại thấy cái này cũng "để không chẳng dùng đến" nên cho cha tôi một cái làm quà cưới. Cũng có nghĩa "căn phòng Shogi" của cha vốn dĩ là đồ của sư phụ Akadama.

Những điều này chỉ được sư phụ kể lại sau khi chúng tôi đã lau dọn hết chỗ cà ri bắn tung tóe, sư phụ cũng đã tống nốt chỗ cơm cà ri trong nồi vào bụng. Gyokuran rót rượu ngọt Akadama vào chén cho sư phụ, nên cuối cùng thầy cũng nguôi cơn bực tức.

"Nhưng sư phụ này", tôi nói. "Biến phòng Shogi thành nơi ném rác không phải chuyện tốt đâu."

“Chúng mày thích dọn thì tao không cản.”

“Rốt cuộc lại đẩy việc cho bọn con hả?”

“Đám Tanuki thấp cổ bé họng mà cũng dám lớn giọng hỗn xược hả? Nếu không có căn phòng đó, thằng Soichiro chả lấy được vợ, cũng không tòi ra được đám lông lá bọn mày đâu.”

“Chuyện ấy là sao vậy ạ?”

“Chưa nghe Soichiro kể hả?”

“Bọn con có nghe kể là nhờ sư phụ giúp đỡ lúc lấy vợ thôi ạ.”

“Đáng xấu hổ. ơn nghĩa lớn lao của tao đáng lý phải truyền lại đến đời con đời cháu cho chúng nó nghe, vậy mà nó dám nói lấp lửng như thế.”

Chi tiết về công cuộc kết hôn của cha mẹ tôi, trong nhà Shimogamo có hai giả thuyết.

Tôi đã kể trước cho các bạn nghe chuyện mẹ tôi, tức “Tosen leo cầu thang” đầy uy dũng ở Tanukidani Fudo, đã gặp gỡ cha tôi khi ông dẫn dắt đội săn lùng Tsuchinoko như thế nào. Hai bên cứ mải miết giao chiến với nhau khiến cho tình thân càng thêm sâu, nhưng lúc tới tuổi cập kê thì lại dần xa cách. Đấy là do sự ngại ngùng chợt nảy ra giữa đôi bên.

Theo lời mẹ kể, thì do cha không quên được hình bóng mẹ nên mới nhờ tới sư phụ Akadama, thầy đã sắp đặt cho hai nhà Shimogamo và Tanukidani gặp gỡ nhau nói chuyện. Còn theo lời cha kể, thì mẹ không quên được hình bóng của cha nên cũng đã nhờ sư phụ Akadama điều tương tự. Chính vì hai câu chuyện hoàn toàn đối lập nên nhị vị phụ mẫu mới găng nhau, đám con cái chỉ biết đại khái là “Tóm lại là nhờ sư phụ Akadama cả”.

“Cả Soichiro lẫn Tosen đều nói mấy chuyện chẳng ra đâu vào đâu.”

Sư phụ Akadama chẹp miệng thế rồi kể ra sự thật.

Ngày đó, sư phụ cảm thấy quá sức chán ngán vì cái sự thận thận trọng trọng không dám tiến tới trong tình yêu của cả cha lẫn mẹ. Chỉ ở cạnh nhìn thôi cũng đủ bực dọc rồi. Sư phụ là một Thiên cẩu sẵn sàng bắt cóc cô thiếu nữ bên bờ hồ Biwa cơ mà, hay nói cách khác là thuộc típ người coi sự điên cuồng trong tình ái là một tín ngưỡng. Sư phụ đã nói "Mấy cái kiểu yêu đương của đám banh lông bọn bay, chỉ tổ khiến kẻ khác mất hết kiên nhẫn" rồi giam cha và mẹ vào trong cán phòng Shogi và nói "Bọn mày có đến với nhau hay không, chưa quyết định thì tao không cho ra." Đây có thể là một sự giúp đỡ hết sức ép buộc, nhưng lại khiến cha và mẹ quyết định về với nhau, nên anh em chúng tôi phải biết ơn sư phụ.

"Đám banh lông chúng bay, thật sự là phiền phức hết cỡ."

Sau khi kể xong câu chuyện, sư phụ Akadama liền lườm anh cả và Gyokuran. Gyokuran vội vội vàng vàng đứng ra ngoài bếp, anh cả tôi cũng hấp tấp theo ra phụ chị.

"Có gì mà phải làm lớn chuyện. Đằng nào chẳng cùng là Tanuki, kết đôi với nhau cũng là đạo lý tự nhiên còn gì?"

Sư phụ thọc cái tăm bông vào trong tai rồi thở dài.

"Thật tình, toàn giống thằng Soichiro mấy điểm không đâu."

°°°

Trong khi đang thao thao thuyết giảng về lý luận theo đuổi tình yêu điên cuồng của Thiên cẩu, vị ân sư của chúng tôi dần say xỉn và buồn ngủ lắm rồi nên bắt đầu líu lưỡi và rốt cuộc cũng ngật ngưỡng gật gà. Cũng coi như là may mắn, khi Yashiro và tôi kéo thầy vào ổ ngủ, sư phụ vẫn ôm

con Daruma thật chặt.

Chúng tôi ra khỏi căn hộ, rời khỏi phố mua sắm Demachi.

Yashiro nói là muốn phần cho mẹ một ít nên đã xúc nốt chỗ cà ri Thiên cẩu kia vào cái hộp nhựa ôm về, mùi cà ri ngọt thoang thoảng khắp khu phố mua sắm tĩnh lặng như muốn níu đuôi kẻ khác. Mùi hương đó chắc chắn dấy lên trong lòng những người thi thoảng đi ngang qua một nỗi niềm nhung nhớ khó tỏ thành lời.

"Em sẽ tự về từ đây."

Gyokuran cúi đầu chào từ biệt ở đầu Tây cầu Demachi.

"Anh Yaichiro, anh sẽ lại chơi cờ với em chứ?"

"Lúc nào cũng được." Anh cả nói thế.

Gyokuran cũng cúi đầu chào tôi. "Cảm ơn em, Yasaburo."

"Có gì đâu, cô giáo Gyokuran."

Chị ấy lườm tôi "Đừng gọi chị là 'cô giáo' nữa", rồi bước qua cầu về phía ánh đèn của nhà ga Demachi-yanagi. Khi chị ấy quay đầu lại ở khoảng giữa cầu và vẫy tay với chứng tôi, một tiếng phụp như bật nắp chai sâm panh vang lên, cái đuôi của anh cả thòi ra. Anh cả vẫy tay chào Gyokuran, giữ vẻ mặt cực kỳ nghiêm nghị mà ép cái đuôi vào. Trong suốt lúc đó, chúng tôi vẫn cứ giữ im lặng.

Lúc sắp sửa quay về rừng thiêng Tadasu, anh cả tôi chợt lẩm bẩm như vừa nghĩ ra gì đó.

"Mấy đứa này, giờ có rảnh đi làm một ly không?"

"Mới đầu giờ tối thôi đó, anh cả. Một ly có phải hơi keo không?"

"Đêm nay anh khao."

"Ấy thế thì phải tận hưởng rồi!" Tôi nói vậy.

“Em cũng tận hưởng với!” Em trai tôi cũng nói theo.

Chương ba
GÃ ẢO THUẬT GIA TENMANYA

Chẳng rõ từ triều đại nào, loài Tanuki đã sống trên đất Vạn Diệp*. Chúng biết tận dụng thân thể lông lá lại còn thuần thục kỹ năng biến hình thành Con người. Thế rồi vài trăm năm trôi qua, kỹ nghệ biến hình của Tanuki đã lên tới mức thần sầu. Bọn chúng vẫn luôn chờ đợi thời cơ, rồi bước chân vào lịch sử Con người qua sự kiện được thiên hạ gọi là "Chiến tranh Genpei"*.

Đấy là những gì được ghi chép lại trong cuốn cổ thư mang tên *Mao Tử*.

Nhưng thời đại nào rồi cũng tàn, đám Tanuki lại lơ là những kỹ thuật biến hình cấp cao được truyền lại từ thời tiên tổ. Tanuki thường có câu "Đám Tanuki nhóc nhàn cư vi bất thiện", ngày càng nhiều Tanuki dùng những lớp biến hình sơ sài để làm mấy trò nghịch phá vớ vẩn. Trái tim cần mẫn học hỏi rèn giũa từ những kẻ tiên phong nghiên cứu đến đỉnh cao của kỹ thuật biến hình rồi cũng mây tan sương biến, bao Tanuki tài năng trong thiên hạ bị hủy hoại cả. Cuối cùng, những tay ảo thuật gia lang thang lại bắt được thóp khiến Tanuki phải tái xám mặt mày, rất nhiều Tanuki đã bị trượt ngã vào nồi lẩu ninh nhừ.

Vào thời đại mới Meiji, trước cả khi Con người kịp vươn tới cánh tay mạnh mẽ của Văn minh khai hóa, đám Tanuki đã nghênh ngang cho "tàu hỏa giả" chạy vòng quanh. Sau nhiều thử nghiệm và phân tích, chúng

thống nhất với nhau rằng "Đừng quấy lên phong ba, hãy cứ xuôi theo nền Văn minh khai hóa đi" rồi cấm hết những hành vi biến hình bừa bãi. Từ mấy trò vặt như biến phân ngựa thành bánh mochi đậu đỏ để lừa kẻ khác ăn, cho tới biến lông thành tiền giấy rồi ca ngợi chủ nghĩa thực dụng, những con Tanuki làm bậy đều phải trả giá.

Đáng ghét hay đáng sợ cũng đều là Con người. Trong một thế giới sơ sểnh ra là bị kẻ khác nẫng phần, giống nòi Tanuki vừa phải đi lừa phỉnh vừa bị lừa phỉnh đồng thời ngày đêm trau dồi kỹ năng. Chẳng có thứ gì nguy hiểm hơn những Con người hiểu được "Thế giới này là cuộc chiến lừa phỉnh". Trong khi Thiên cẩu ngạo nghễ trên núi cao nhổ nước bọt xuống nhân gian, đám Tanuki bò lổm ngổm trên những bình nguyên ngu ngốc, thì loài người lặng lẽ trau dồi học hỏi để sáng tạo ra đủ thứ kỹ thuật cao.

Lúc này đây, chúng tôi lại bước vào thời đại Con người lừa phỉnh Tanuki.

Cứ như vậy, một kẻ bí ẩn tên "Tenmanya" xuất hiện.

°°°

Vào một ngày giữa tháng Bảy, tôi đang trông giùm cửa tiệm đồ cổ nằm trên đường Teramachi.

Chủ tiệm Shimizu Chujiro chỉ để lại một câu "Tao đi châm cứu", rồi tan biến dưới ánh nắng như thiêu như đốt, mãi không thèm quay lại. Một cửa tiệm đồ cổ rặt những món đồ theo sở thích của loài Tanuki thường chẳng có mấy khách vãng lai, kẻ buôn chuyện với tôi cũng chỉ có mỗi con Daruma đặt trên bàn thanh toán mà thôi. Tôi nhìn người qua lại bên ngoài

ô cửa kính, vừa ngáp vừa cố kiên nhẫn.

"Daruma mày hỡi, đây cũng là vì mẹ cả thôi. Takarazuka tốn tiền lắm."

Tôi sẽ nói qua về nguồn kinh tế của Tanuki.

Chắc cũng không cần phải đề cập tới làm gì, nhưng loài Tanuki chúng tôi không cần phải lo tới chuyện ăn -mặc - ở. Chúng tôi có lớp lông rậm quanh thân, thức ngủ trong cái ổ của mình ở rừng thiêng Tadasu, là giống ăn tạp cái gì cũng có thể bỏ vào mồm. Tiền chỉ trở thành vấn đề khi nhắc tới "cơm bò", "rượu Denki Bran giả", "kịch Takarazuka", hay nói chung là những thứ thỏa mãn tham vọng mang tính chủ nghĩa tư bản.

Anh cả Yaichiro nắm giữ nhiều chức vụ trong giới Tanuki, nên có thể nói là lao động chính trong nhà, nhưng các chiến lược mang tính chính trị của anh khá tốn kém, nào là thết đãi nào là hội họp rồi tiền quà cáp, tích bao nhiêu tiêu bấy nhiêu. Mẹ tôi cũng tích cóp được một số tiền lớn, nhưng đó là gia tài lớn mẹ làm giàu nhanh chóng nhờ vận may và sự gan góc, mẹ lại thuộc dạng chi tiêu bừa phứa đến mức con cái phải hoảng hồn nên cũng không thể dựa dẫm. Anh thứ tôi là con ếch dưới đáy giếng, mà có không làm ếch anh cũng là một tên ngốc chẳng thể dựa vào.

Điều đó có nghĩa là, nguồn tài chính ổn định của nhà Shimogamo đến từ tiền lương của Yashiro ở nhà máy Denki Bran giả, và lương làm thêm của tôi ở tiệm đồ cổ.

"Leng keng leng keng, tiết kiệm từng đồng bạc lẻ, là lá la ♪."

Trong lúc tôi vừa khẽ ư ử giọng mũi bằng một giai điệu ai oán, vừa xếp đám Tanuki nhỏ to lung tung bằng gốm Shigaraki* lên quầy thu ngân để chơi, thì Yashiro đã tan làm ở nhà máy Denki Bran giả ghé lại chỗ tôi. Em trai tôi đang trong lốt một thiếu niên, đeo cái ba lô có phần miệng làm từ cái bập kim loại to tướng. Chắc lại chứa cuốn sách học thuật khó nhằn nào

đấy rồi, như kiểu sách của Ninomiya Sontoku. Mấy con Tanuki được học hành cũng chưa chắc đã từng nhìn thấy hay nghe nói qua.

"Ôi chà, nay em xong việc sớm thế."

"Chị Kaisei bảo là nay em có thể về rồi. Công việc của anh khi nào kết thúc vậy?"

"Phụ thuộc vào Chujiro á. Ông ấy đi mãi chẳng về."

"Nếu thế thì em đợi anh vậy."

Yashiro vẫn đeo nguyên cái túi, ngồi xuống ghế rồi cười cười. Thế rồi thằng bé hỏi một câu kỳ dị, "Anh này, Tanuki cũng có thể trở thành quý ông Anh quốc sao?"

"Làm gì có chuyện đó chứ?"

"Kinkaku và Ginkaku đấy, bọn nó đến chơi chỗ khách sạn của Nidaime á. Thấy bảo là sẽ học hỏi từ Nidaime cách trở thành quý ông Anh quốc. Có thật không nhỉ?"

"Em đừng để tâm, Yashiro. Bệnh ngốc dễ lây lắm."

Đúng lúc nói ra lời đó, tôi nghe thấy một tiếng kêu giận dữ vang lên từ trong ba lô của em trai, "Đừng có bảo hai anh tôi ngốc!" chấn động bầu không khí tĩnh lặng trong tiệm đồ cổ. Em trai tôi hoảng hốt lòi đuôi ra, lôi cái ba lô đeo lưng xuống tính ngó thử, cái đuôi cứ ngoáy tít như bị chó đuổi. Tôi muốn trấn an thằng em, liền với lấy cái ba lô thì thấy một giọng nhấm nhẳn vang ra từ bên trong, "Đừng có chạm vào tôi, đồ ngu độn."

"Kaisei hả, cô đang làm trò gì vậy?"

Ebisugawa Kaisei là con gái út của chủ nhà máy Denki Bran giả, cũng từng là hôn thê của tôi.

Cô nàng hôn thê rậm lông này không rõ ngượng ngùng điều chi mà

chẳng bao giờ cho tôi thấy mặt, tính tình phức tạp cổ quái vặn vẹo lại còn độc mồm độc miệng. Tuy hôn ước giữa hai bên đã bị hủy bỏ, nhưng hành tung nàng ta vẫn luôn xuất quỷ nhập thần xung quanh tôi, gièm pha mắng chửi không ngớt. Đã thế lại còn nhất quyết không cho tôi nhìn thấy nữa, thật khiến người ta phải bực mình. Tôi đã định lôi cô nàng cựu hôn thê ra khỏi ba lô nhưng nàng ta quăng ra đủ lời chửi rủa. "Đồ vô sỉ", "Cục banh lông khờ khạo", "Anh xéo đi", đã thế lại còn nói "Anh làm tôi phát buồn nôn", như thể đang phải chịu cực hình.

"Chị Kaisei, trong đó không nóng sao?" Em trai tôi hỏi.

"Chị có mang kem giữ lạnh nên mát mẻ thoải mái lắm."

"Bảo sao em cứ thấy lưng mình man mát!" Em trai tôi có vẻ thích thú.

°°°

Tôi rót một cốc trà lúa mạch mát lạnh, đem bánh bao Chujiro vẫn giấu ra mời.

Dạo này Kaisei quá bận rộn nên chắc cũng đang bị căng thẳng tâm lý. Vừa phải trông chừng Kinkaku và Ginkaku đã bị sự ngu ngốc ám lên, lại còn phải chạy đôn chạy đáo lo quản lý nhà máy Denki Bran giả nữa thì áp lực cũng là đương nhiên thôi. Tuy cái thằng hứng đủ là tôi cũng đáng thương không kém.

Khi tôi nêu thẳng ý kiến của mình về vụ Kinkaku và Ginkaku đi theo Nidaime, Kaisei quạu quọ đáp trả. "Tại sao tôi lại phải lo chuyện đó? Nếu thấy khó chịu, Nidaime cứ thoải mái mắng mỏ họ hộ tôi."

"Làm gì có ai dám giao trách nhiệm cho Nidaime cơ chứ?"

"Đằng nào Nidaime cũng chỉ lười chảy thây ra đó thôi."

“Này, có thế nào thì anh ta cũng là con trai Thiên cẩu.”

“Hê, thế sao anh ta phải trốn chui nhủi trong khách sạn làm gì? Còn bỏ chạy trong cuộc quyết đấu Ở Mmamiza, chẳng hiểu anh ta muốn làm gì nữa.”

“… Ta sao có thể hiểu được tâm tư Thiên cẩu. Chắc chắn họ có những suy nghĩ thâm sâu riêng.”

Kể từ sau cái kết thúc rởm đời của trận quyết đấu trên mái tòa Minamiza hồi tháng Năm, sư phụ Akadama lại quay về cuộc sống ẩn dật sau khu phố mua sắm Demachi, còn Nidaime vẫn sống thoải mái trong căn phòng thượng hạng của khách sạn Okura.

Tôi vẫn xuất hiện đều đặn đến giúp đỡ Nidaime mà không cần trả ơn, cũng vẫn cứ qua lại chỗ sư phụ Akadama chăm lo cho thầy. Bất chấp chuyện hai cha con bọn họ đang đối đầu, tôi vẫn liều mạng ngấm ngầm làm một gián điệp hai mang rậm lông, nhưng tiểu Thiên cẩu lẫn đại Thiên cẩu đều gườm gườm căng mình đợi kẻ kia tới bóp cổ, không có vẻ gì là sẽ sớm kết thúc cuộc chiến vô nghĩa đó.

“Tôi đã nghĩ sẽ nảy ra đại chiến Thiên cẩu cơ”, Kaisei nói với vẻ nguy hiểm. “Anh cũng trông mong lắm còn gì.”

“Cũng chưa biết được. Rồi cô Benten còn về nữa mà.”

“Đúng là khiến kẻ khác chán hẳn. Anh định làm con Tanuki không biết thân biết phận tới lúc nào nữa? Đợi con Thiên cẩu nửa mùa đó về, anh lại nhe nhởn bám theo chứ gì.’?”

Cô nàng này đúng là khiến người ta bực mình, tôi thộp lấy cái ba lô mà lắc. “Bộ cô không thể nhẹ giọng hơn chút hả, đồ quá đáng!” tôi gào lên. “Thôi ngay, thôi ngay, tôi nôn ra giờ!” Kaisei ré lên đáp trả. Đúng lúc đó,

Yashiro đang phồng mồm nhai bánh bao đã nói ra một câu đáng ngạc nhiên.

"Anh với chị Kaisei tính bao giờ kết hôn?"

Tôi ngơ ra, còn Kaisei cũng im lặng đầy khó chịu.

"Em tự nhiên nói gì lạ vậy? Bọn anh sao có thể kết hôn được?"

"… Ơ thì, anh Yaichiro và chị Gyokuran cũng sắp sửa kết hôn còn gì?"

Chuyện này thì đương nhiên ai cũng mong chờ rồi.

Kể từ Hội thi cờ Shogi dành cho Tanuki ở chùa Nanzen tới nay, anh cả và chị Gyokuran vẫn qua lại thăm hỏi nhau, rồi ngồi đối diện nhau trên bàn cờ mà bồi đắp tình cảm. Nhưng tới đây thì cả hai lại kẹt ở chỗ nhìn nhau thăm dò, chẳng rõ nên đi nước tiếp theo thế nào. Đám Tanuki của cả hai gia tộc hợp lực vun vén, nhưng anh cả và chị Gyokuran lại chỉ chăm chăm nhìn vào cái bàn cờ, mãi chưa tỏ dấu hiệu định xáp vào với nhau.

"Anh Yaichiro và chị Gyokuran sẽ kết hôn", Yachiro nhấn mạnh vậy. "Sau đó, anh và chị Kaisei cũng kết hôn chứ? Em luôn nghĩ vậy mà."

"Tại sao em lại nghĩ như thế? Bọn anh đâu có đơn giản được như vậy."

Tôi lý luận, Kaisei cũng hùa vào nói "Đúng, đúng" với vẻ đồng tình.

Em trai tôi có vẻ hoang mang. "Tại sao lại không kết hôn? Hai người thân nhau thế cơ mà."

"Thân đâu mà thân." Tôi nói.

"Không thân đâu em." Kaisei cũng vậy.

"Giả dụ hai đứa có thân nhau, thì hôn ước của bọn anh cũng bị hủy rồi mà."

"Đúng, đúng. Lời hứa đó đã không còn giá trị gì nữa."

"Nhưng chỉ có chú Soun bảo hủy hôn thôi mà. Chú ấy đã bỏ đi đâu

mất rồi còn gì. Chưa kể, mẹ cũng yêu quý chị Kaisei lắm. Còn ai phản đối nữa đâu?" Yashiro lại đưa ra lý lẽ táo gan để dọn đường cho cái suy nghĩ ngây ngô kia của mình. "Hai anh chị muốn thì kết hôn là được mà."

"Vấn đề này giải thích ra có vẻ hơi quá phức tạp đối với em đó, Yashiro."

Tôi đành phải phô ra uy quyền của kẻ làm anh mà nói. "Rồi anh sẽ giải thích cho em sau. Giờ thì cứ yên đi đã."

"Vâng." Em trai tôi nói.

Vào lúc đó, ô cửa kính mở ra. Chủ nhân tiệm đồ cổ là Chujiro đã quay lại, nhưng trông bộ dạng lại hốt hoảng. Chú xoa đầu em trai tôi "A chào Yashiro", rồi nghiêm mặt nhìn tôi.

"Yasaburo, có công việc này gấp lắm, tôi nhờ cậu được không?"

ooo

Shimizu Chujiro dẫn bọn tôi đi dọc theo phố mua sắm Teramachi. Các gian hàng đã treo đèn lồng giấy, còn loa phóng thanh vang vang tiếng nhạc Gion-bayashi*.

Chú ấy đưa chúng tôi tới một tiệm bán âu phục có vẻ đã cũ kỹ, tối nhờ nhờ như bị chìm trong nước, cả đống quần áo tiệp màu u uẩn được treo khắp nơi. Ông chủ tiệm đón chào chúng tôi trông u ám như không hề mang chút dáng vẻ gì của Tanuki, bản mặt nhuộm luôn cả sắc xám tro từ bộ trang phục trên người.

"Ô ô, đây chẳng phải là Yasaburo đó sao?"

Có vẻ không yên tâm khi giao việc cho tôi, ông ấy lầm bầm với giọng

ủ rũ.

"Lỡ làm lớn chuyện thì phiền đấy."

Chúng tôi đi theo hành lang hẹp lên tới tầng ba, đó là văn phòng làm việc.

Luồn lách qua đám vải vóc và thùng các tông dường như đã tích lại từ bao đời, chúng tôi lại gần một ô cửa sổ nhìn ra đường Teramachi. Bên dưới cửa sổ, chúng tôi có thể nhìn thấy dãy mái của các cửa hàng trên đường. Một giàn hành lang trên cao bắc lối đi chạy dọc theo hướng Nam Bắc, nắng mùa hè nóng như rang càng khiến dãy chợ bên dưới bốc lên mùi nồng nực. Tôi bỗi hồi nhớ lại chuyện mùa thu năm ngoái, vào cái đêm lần đầu tiên tụ tập bên nồi lẩu với Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, tôi đã cùng Benten và giáo sư Yodogawa đi dạo trên nóc nhà của thành phố về khuya.

"Nhìn đằng kia kìa." Chủ tiệm mở cửa sổ ra rồi đưa tay phải lên chỉ.

Thẳng theo cung đường giàn giáo về phía đường Shijo, chúng tôi thấy một gian nhà nhỏ được xây dựng bất hợp pháp. Gian nhà hẹp dài đó trông giông giống một tiệm mì ramen, cái cờ màu vàng sáng ghi dòng chữ "Tenmanya" đung đưa theo cơn gió nóng. Còn thấy cả một chậu hoa bìm bìm và bình tưới nước màu xanh nõn chuối.

"Bọn tôi muốn tháo dỡ chỗ đó, nhưng làm kiểu gì cũng không được."

Đây chính là "Vấn nạn Tenmanya" khiến phố mua sắm phải đau đầu.

Vào khoảng đầu tháng Bảy, bỗng nổi lên lời đồn về thứ gì đó quái lạ bay vút qua phía trên đường Teramachi. Có người nói là họ thấy con Akabeko xứ Aizu* to cỡ chiếc ô tô vừa lúc lắc cái đầu vừa đi ngang qua, cũng có người bảo là đoàn võ sĩ đang luân phiên trình diện theo lệ "Tham cần giao đại"*. Cũng có kẻ nghĩ đó vốn chỉ là trò quậy phá của Tanuki hay

Thiên cẩu thôi. Nhưng những Con người sống trong khu phố mua sắm lại phát hiện ra gian nhà xây dựng trái phép bên trên cung đường này. Mọi thứ tiến triển theo một hướng bất ngờ.

Đại diện của Hiệp hội Chấn hưng Khu mua sắm đã đến yêu cầu tháo dỡ, nhưng lại thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi đỏ như sắp bốc cháy đến nơi thò mặt ra từ trong gian nhà đó. Bất chấp họ nói gì, người đàn ông đó cũng chỉ cười hề hề rồi vuốt vuốt cằm nhưng không tỏ thái độ gì cụ thể. Thế rồi, ai đó chợt thốt lên "ơ kìa?" đầy kinh hoảng. Nụ cười của người đàn ông đó càng lúc càng nở rộng hơn, cằm cũng càng lúc càng dài thòng ra. Cuối cùng, người đàn ông đó lúc lắc cái cằm giờ đã dài như chiếc bánh mì Pháp, đuổi sạch những người đến yêu cầu tháo dỡ.

"Mọi hiện tượng quái dị họ nhìn thấy khi đó đều là do kẻ kia gây ra thì phải."

"Đã gọi cảnh sát chưa?"

"Khi cảnh sát tới nơi, mọi thứ đều biến mất tăm không vết tích. Người báo án còn bị cho là báo tin giả đó. Nhưng cảnh sát vừa đi thì nó lại đột ngột xuất hiện. Chẳng hiểu hắn ta đã làm cách nào nữa."

"Đùa cợt cả nhân gian. Thú vị ghê!" Tôi bật cười.

"Giờ không phải lúc thấy thú vị đâu." Chủ tiệm nói với thái độ khó chịu.

Tôi thấy cần phải điều tra người đàn ông đó, liền vươn người qua cửa sổ rồi trèo xuống đoạn đường giàn giáo trên cao.

"Anh ơi, cẩn thận nhé." Yashiro lo lắng nói với theo.

ooo

Tôi đi dọc theo lối giàn giáo, nhắm về phía gian nhà xây dựng trái phép đó. Dưới chân tôi là tiếng huyên náo của Teramachi và tiếng nhạc Gion-bayashi văng vẳng. Khi bước lại gần gian nhà nhỏ, tôi nghe thấy cả tiếng chiếc cờ màu vàng sáng in dòng chữ "Tenmanya" đang bay phần phật theo ngọn gió nóng, còn có cả mùi mì cốc vị cà ri bay bay ở khoảng trống giữa mấy tòa nhà. "Xin chào, có ai không?" tôi lên tiếng hỏi.

Một người đàn ông mặc sơ mi đỏ bước ra từ trong gian nhà.

Đó là một người đàn ông trung niên nhỏ thó, thân thể oặt ẹo như một tảng giăm bông rút xương, toàn thân không hề tạo cảm giác ổn định, như thể dù có bị xe tải cán qua cũng chẳng sao. Gương mặt bóng nhờn đỏ gay dưới ánh nắng mặt trời, hắn đột ngột nhìn chằm chằm về phía tôi bằng đôi mắt tròn như mắt cá vàng. Tay trái hắn cầm hộp mì, còn tay phải là một miếng cơm nắm cắn dở và đôi đũa dùng một lần.

Người đàn ông nhe hàm răng trắng sáng như mấy dụng cụ nhà bếp được lau chùi kỹ lưỡng ra mà cười hềnh hệch.

"Gì thế chàng trai trẻ. Có vẻ thảnh thơi ghê."

"Chú cũng thảnh thơi ghê nhỉ?"

"Đương nhiên rồi, ta lúc nào cũng thảnh thơi vậy." Người đàn ông lại tiếp tục hút mì sồn sột. "Đối với ta, mọi thứ trong tạo hóa này đều là trò giải trí hết."

"Hê hê. Nhưng nếu là thế thì cháu cũng có thừa tự tin đấy."

"Hô hô! Tự tin đó đến từ đâu vậy?"

"Tự tin của cháu chẳng có gốc rễ từ đâu cả, chú ạ." Khi tôi nói thế, nét mặt người đàn ông dịu hơn hẳn. Như thể chút tình thương giữa đám mùi bốc lên nồng nặc vậy. "Cậu cũng là kẻ hiểu biết đó chứ", hắn ta nói.

“Cháu chẳng biết chú là quái vật phương nào, nhưng không được phép dựng nhà ở nơi này đâu.”

“Nếu nói đến thứ gì đáng chán nhất trần đời, thì đó là chịu để Con người sai phái. Hãy đợi đến khi ta ở chán thì đi.”

Người đàn ông đó ngang nhiên nói vậy. “Còn nếu muốn tranh cãi tới cùng thì ta chấp tất.”

“Chú ơi, vậy thì ta cùng chơi nhé.”

“Hô.” Hắn ta cười với vẻ thích thú.

“Vậy chú nhắm mắt lại đếm đến mười đi, cháu sẽ cho chú xem điều thú vị này.”

“Cái này có vẻ hay đó.”

Người đàn ông nói vậy rồi lập tức nhắm mắt, không hề tỏ chút lo lắng nào.

Từ khi nghe giáo sư Yodogawa kể câu chuyện đáng sợ về một loài gấu xám ăn thịt người, tôi đã thầm ước có thể một lần hóa thành loài gấu đó mà nhe nanh múa vuốt, nên mới lén lút luyện tập thử. Nhưng tôi đây lại không phải là loại biến thái đến mức muốn thử lá gan của những thiện nam tín nữ qua đường. Dù sao tôi cũng là một con Tanuki chính nghĩa, muốn biến hình để làm những điều đại nghĩa. Lời thách thức của người đàn ông đáng ngờ này đã tạo cho tôi một cơ hội tuyệt vời. Tôi chậm rãi tiến lại gần người đàn ông, hai tay giơ lên với tư thế sẵn sàng chộp lấy.

“Được chưa đó?” Người đàn ông mở mắt ra.

Không một chút chậm trễ, tôi dồn lực từ đáy bụng gầm lên, khiến cả cung đường Teramachi rung chuyển, những con người đi lại trên phố mua sắm đồng loạt hoảng sợ dừng bước. Nhưng điều đáng ngạc nhiên là người

đàn ông mặc sơ mi đỏ đó lại không hề động cựa. Hắn dùng đôi đũa đang cầm trên tay chọc chọc vào bụng tôi. "Ngốc quá", rồi nói thêm, "Chốn này thì làm gì có gấu xám."

Người đàn ông thả miếng cơm nắm đang cắn dở vào chỗ canh thừa lại của cốc mì rồi chọc đôi đũa vào đó, ngoáy lên và uống ừng ực một hơi cạn sạch.

"Vậy đến lượt ta trả đòn nhé. Ta cũng có trò thú vị này cho cậu xem đây."

Người đàn ông đó quăng cốc mì rỗng không ra sau lưng, rồi lấy từ trong áo ra một cái khăn tay. Đó là một cái khăn tay trắng bợt như thể đã giặt qua quá nhiều lần, in hình rất nhiều Akabeko đỏ quạch xứ Aizu.

Hắn nhổ nước bọt vào cái khăn tay rồi vẩy vẩy nó.

Nhìn cảnh đấy, mắt tôi tự nhiên hoa lên chẳng thể tập trung được nữa.

Giờ nghĩ lại, có lẽ lúc đó tôi đã rơi vào bẫy ma thuật của người đàn ông đó mất rồi.

Cuối cùng, lũ Akabeko trên cái khăn tay bắt đầu lúc lắc cái đầu, rồi rơi lộp độp xuống. Những con Akabeko to cỡ quả trứng luộc bò lổm ngổm trên giàn giáo. Mỗi lần người đàn ông đó phất cái khăn và kêu "Nào, nào," lũ Akabeko lại nhảy xuống kéo theo những tiếng lộp độp như quả rụng. Đoạn đường nhỏ hẹp chẳng mấy chốc đã đầy nhóc Akabeko. Đám Akabeko nhiều không đếm xuể đó bò lên thân tôi, cố hất chúng ra nhưng mãi cũng không hết.

Tôi nhìn lên thì thấy gã quái nhân mặc áo sơ mi đỏ đang lơ lửng giữa bầu trời xanh. Trong lúc hắn bay lên càng lúc càng cao, chiếc khăn vẫn cứ nhả ra vô số Akabeko. Câu nói "Mọi thứ trong tạo hóa này đều là trò giải trí hết" vang rền.

“Ông chú, lẽ nào chú là Thiên cẩu sao?”

Tôi gào lên như vậy thì người đàn ông đó lại khịt mũi cười. Hàm răng trắng sáng như đồ giả.

“Cậu nói gì vậy? Ta là kẻ còn hùng mạnh hơn cả Thiên cẩu.”

Vào lúc tôi tưởng bầu trời xanh đang chớp chớp, thì mọi thứ đột ngột biến thành màn tối mịt mùng. Trong bóng tối đó một lúc lâu, tôi chỉ thấy duy nhất hàm răng trắng nhởn đẹp đẽ một cách ma quỷ của người đàn ông đó nổi lập lờ.

Đến đấy thì ký ức của tôi bị đứt đoạn.

°°°

Trong một lúc rất lâu, tôi không biết bản thân đang ở đâu nữa. Mọi thứ đều mờ mờ ảo ảo lại như thể có lớp thạch đậu hủ hạnh nhân* nhầy nhụa đang trôi lềnh bềnh trong não tôi.

Thế rồi, tôi nghe từ xa vẳng lại tiếng khóc “Anh ơi, anh ơi” của Yashiro. Tôi cảm thấy mình như đang lần mò trong màn đêm đi về phía tiếng nói đó, tiếp theo là tiếng gào the thé “Dậy đi!” của Kaisei vang lên ngay bên tai.

Tôi như bị kéo tuột lên khỏi đáy nước, quay trở về với hiện thực.

Chung quanh tối nhờ nhờ như đang ở dưới một gầm cầu. Tôi đã quay về lại dáng vẻ Tanuki, lông trên người ướt nhẹp, run lẩy bẩy. “Đây là đâu vậy?” tôi ngẩn ngơ hỏi thì em trai kêu lên “Anh tỉnh lại rồi kìa!” và ôm chầm lấy tôi. Tôi nghe như có tiếng còi hụ từ xa xa, sự ồn ào náo loạn trong thành phố còn vẳng xuống tận cả góc cầu tối om.

Shimizu Chujiro dòm lom lom vào mặt tôi.

“Cuối cùng cậu cũng đã tỉnh lại rồi. Thật tình, cậu đã làm ra chuyện gì không biết nữa.”

“Gì vậy, chuyện gì đã xảy ra?”

Vào lúc đó, giọng nói có chút đè nén của Kaisei vang lên từ một góc tối.

“Nhanh trốn đi mau! Kẻo có kẻ tìm tới đó!”

“Gì cơ, xảy ra chuyện gì?”

“Không nhớ gì cả sao? Cậu đã bị lừa rồi đó.”

Shimizu Chujiro ôm xốc thân thể ướt nhẹp của tôi lên rồi chạy đi.

Theo những gì Shimizu Chujiro kể lại trong lúc chạy trốn, tôi trong lốt gấu xám đã bị rơi vào lưới ma thuật của Tenmanya, mơ mơ hồ hồ rút lui khỏi chỗ hắn. Sau đó, tôi vẫn ở nguyên trong lốt gấu xám mà hất văng đám Chujiro đang giữ chặt mình, rồi lần mò đi xuống dưới cầu thang và nặng nề bước ra ngoài đường. Tiếng người gào thét vả bỏ chạy hòa lẫn với tiếng nhạc Gion-bayashi, cả quãng đường lúc chiều hôm nháo nhác hết cả. Sự tình tưởng nguy đến nơi rồi nhưng trái tim tôi chưa biến luôn thành tim gấu mà vồ lấy người qua đường, cũng gọi là trong cái rủi có cái may.

“Cố gọi cậu mãi nhưng cậu không hề phản ứng, họa chăng chỉ có rời khỏi lốt biến hình mới giúp cậu hồi tỉnh lại được. Kaisei đã nảy ra ý tưởng ném cậu xuống sông Kamogawa đấy.”

“Cảm ơn, Kaisei.”

Tôi cảm ơn, nhưng Kaisei nghiêm nghị nói.

“Tanuki mà lại để Con người lừa phỉnh, thật nhục nhã!”

Tôi chẳng thể nói gì thêm nữa.

°°°

Cuối tuần đó.

Tôi rời khỏi khu phố đang náo nhiệt lễ Yoiyama* của hội Gion, đi qua Osakanoseki về phía hồ Biwa. Rời khỏi cửa soát vé của ga Hamaotsu, tôi đi qua một cái công viên cây xanh thì thấy quanh mình chỉ toàn nước là nước. Tôi ngồi xuống thành đê và vung vẩy chân chơi chơi, trông chỉ như một sinh viên đang lạc lối với con đường học hành.

Thực ra, tôi cũng có chút rầu rĩ.

Sau vụ Tenmanya, tôi bị anh cả mắng một trận đã đời, còn bị bảo đừng có về rừng thiêng Tadasu nữa. Tôi biến thành một con gấu xám rồi đi ra phố giữa ban ngày ban mặt thì anh cả tôi có nổi điên lên cũng không quá. Tôi cũng hiểu là tự mình hại mình, nhưng chính vì thế nên tôi mới càng tức. Đúng là tôi đã thách thức Tenmanya thật, nhưng đó cũng là do mấy kẻ Chujiro nhờ vả đấy chứ. Cái gì cũng cần phải suy xét hoàn cảnh. Bọn họ đã phải tìm đến rừng thiêng Tadasu để giải thích lại tình hình cho anh cả tôi hay, nhờ đó tôi mới không bị cấm cửa.

Hình ảnh tôi trong lốt gấu xám đi quanh phố đã bị đưa lên đài báo, thất bại trước Tenmanya cũng vang danh khắp thiên hạ. Còn có tin đồn hai thằng Kinkaku và Ginkaku đã vui vẻ loan báo khắp nơi "Bị Con người phỉnh phờ là nỗi nhục của Tanuki, thật kém cỏi!", "Đúng rồi, thật kém cỏi!" Mà rõ ràng khắp giới Tanuki chẳng có con Tanuki nào đủ gan dọa dẫm Tenmanya.

"Thật nhục nhã quá đi. Phải làm thế nào đây?"

Tôi vừa vung vẩy chân vừa lẩm bẩm.

Nơi hồ Biwa hùng vĩ, tôi cứ thỏa thích khua chân bắn nước tung tóe.

Trên bầu trời mùa hạ đã về chiều, mặt trời đang chìm dần, hắt những tia nắng sắc nhọn lên mặt nước. Những con sóng lay động như một ảo ảnh. Cảng biển tôi thấy ở phía tay phải mình đã bắt đầu thắp lên những ngọn đèn sáng chói để chuẩn bị đưa du thuyền xuất cảng. Hứng lấy những cơn gió trên mặt hồ thổi tới, tôi cảm thấy một nỗi buồn như thể mình là một lữ khách đang ở xa quê hương vậy.

Khi ngắm nhìn cảnh sắc hùng vĩ thế này, hình ảnh Benten lại hiện lên trong tim tôi.

Benten xuất thân từ ven hồ Biwa. Lúc bị sư phụ Akadama cắp đi, cô ấy mới chỉ là một cô bé Con người đang dạo bước ven bờ hồ phủ đầy tuyết. Nhưng giờ đây cô ấy đang vững chãi bước lên những nấc thang Thiên cẩu, trở thành một bán Thiên cẩu có thể nhẹ nhàng bay vút qua hồ Biwa.

Chuyện cô ấy nổi hứng xuất ngoại, bắt tôi ở lại trông chừng mọi sự ở Kyoto cũng là một điều đau buồn. Giờ mà nghe đến vụ Tenmanya, chắc chắn cô ấy còn vỗ đùi khoái chí ấy chứ. Cô ấy chắc sẽ cất vang tiếng cười đắc ý của Thiên cẩu mà thổi bay mọi ưu phiền của tôi chăng. ít ra chỉ cần được nghe thấy tiếng cô ấy cười, chắc tôi cũng cảm thấy đỡ tủi thân.

Khi đứng trước những thứ hùng vĩ, Tanuki sẽ cười thư thái.

“Mọi thứ trong tạo hóa này đều là trò giải trí hết.”

Tôi lẩm bẩm mấy lời đó rồi đứng dậy.

ooo

Căn hộ cụ họa sĩ Ayameike sống suốt nửa thế kỷ nằm trong một khu dân cư nhàn tĩnh quay lưng vào núi Nagarayama, nơi có căn miếu cổ Onjoji.

Nơi kênh đào Biwa chảy vào đường kênh ngầm trong núi Nagarayama, tôi đi bộ dọc theo hàng cây anh đào trổ đầy lá xanh dưới nền trời xanh sắc chàm. Dòng kênh u tối len lỏi không chút tiếng động giữa những cây cỏ hoang rậm rạp. Trong khu dân cư tĩnh lặng, tôi thấy một căn nhà truyền thống khá kỳ lạ mọc đầy cỏ dại. Cánh cổng đá có gắn một cái biển gỗ đề tên "Ayameike" bằng thư pháp nét thảo cực kỳ thuần thục. Từ ngoài cổng ngó vào bên trong, tôi thấy một đoạn đường nhỏ như đường mòn trên núi chạy giữa đám cỏ dại, cuối đường là một cánh cửa kéo có treo bóng đèn dây tóc tỏa ánh sáng dìu dịu màu cam. Có vẻ giống căn nhà của một Con người dành tình cảm cho loài Tanuki. Tôi mở cánh cửa kéo, rồi cất tiếng gọi với vào trong "Xin phép làm phiền", nhưng chẳng thấy ai đáp lại.

Tôi bước lên mặt sàn lát gỗ rồi đi dọc theo hành lang. Bên phải là phòng ăn, căn bếp bên trong có bóng dáng một người phụ nữ đeo tạp dề đang xả nước. Bên trái là một gian phòng sáu chiếu hỗn độn đủ thứ tủ đựng với bàn trà. Giáo sư Yodogawa đang ngồi ngay giữa không gian đó, chăm chú ngắm nhìn rất nhiều bức tranh vẽ Tanuki.

Tháng trước, khi tình cờ nhìn thấy những bức tranh của cụ họa sĩ tại quán nhậu Yontomíkaikan, giáo sư Yodogawa đã bị những bức tranh vẽ Tanuki đó hớp hồn. Bác ấy đã xin số liên lạc với vợ chồng con gái của cụ họa sĩ đang làm ở văn phòng Hội đồng thị trấn Otsu, cũng lui tới nhà cụ họa sĩ được vài lần rồi, bây giờ coi như đã lấy được sự tín nhiệm của họa sĩ Ayameike.

"Giáo sư Yodogawa, chào bác."

“Chào cậu. Cậu xem, tranh đẹp chưa kìa?”

Tôi ngồi xuống cạnh giáo sư Yodogawa và ngắm nghía mấy bức tranh Tanuki.

Nơi đó xếp bừa khá nhiều tranh vẽ Tanuki, Daruma hay cục đá bằng những đường phác thảo đơn thuần. Lằn ranh để phân biệt giữa Tanuki, Daruma hay cục đá đều khá mơ hồ, cứ như tranh do trẻ con vẽ vậy. Một con Tanuki như tôi đây chỉ muốn nói “Có là Tanuki thế nào thì cũng nên vẽ mặt mũi kỹ hơn một chút chứ.”

“Thấy sao? Đám Tanuki này thật tuyệt vời. Chúng đã phô bày hết tài năng của cụ họa sĩ Ayameike rồi đó. Chúng mang một hấp lực với người nhìn. Càng nhìn càng thấy yêu. Phải có một tình yêu sâu sắc với Tanuki mới có thể đưa một nét bút không chút ngập ngừng thế này. Đám lông rậm của Tanuki, sự dễ thương, sự mềm mại, sự tự do, mọi thứ đều nằm cả trong nét bút này.”

“Cháu lại thấy không khác gì mấy cục đá rậm lông.”

“Mấy cục đá rậm lông ư? Cậu hãy nhìn cho kỹ xem.” Nhưng tôi thấy thứ trong bức tranh giáo sư chỉ không khác gì mấy cục đá đầy lông.

“Bức này đã tái hiện được bộ lông dày của con Tanuki. Tôi đoán con này chắc được nuôi nấng chu đáo, bộ lông mượt mà mang đầy vẻ thanh cao. Nhưng điều thật sự đáng nể chính là bên trong cái cảm giác mềm mại mà đầy đặn đó thoáng chút e sợ. Đấy chẳng phải là bản năng của loài Tanuki sao? Có là Tanuki thế nào thì cũng không thể chỉ sống trong sự cưng nựng được. Ta nhìn được ra sự bướng bỉnh nơi loài động vật ăn tạp có thể bỏ bất cứ thứ gì vào trong miệng này. Đây chính là cái thật, là bộ dạng chân thật của loài Tanuki, một Tanuki lý tưởng. Những bức tranh của cụ họa sĩ soi sáng ra được cái bản chất hiện thực được giới Tanuki che

giấu. Quá tuyệt!"

"Là vậy sao…" Tôi ngỡ ngàng.

Đột nhiên, giáo sư Yodogawa nhìn ra ngoài vườn rồi nhổm dậy.

"Ơ, mải nói chuyện giờ trời đã tối đen mất rồi kìa, anh bạn."

Đúng là khu vườn bên ngoài tối đen như thể đã nửa đêm. Tuy bầu trời vẫn còn ánh nắng chiều đọng lại nhưng hàng cây rậm rạp đã chắn hết ánh sáng rồi. Bước ra hiên nhà liền ngửi thấy mùi nhang muỗi, tôi nheo mắt nhìn về phía hàng cây rậm rạp như một khu rừng đó.

"Khu vườn này là cả vũ trụ đối với cụ họa sĩ. Suốt một phần tư thế kỷ, cụ không hề bước chân ra khỏi căn nhà và khu vườn này. Cụ đã chọn lối sống ẩn dật để trở nên vĩ đại, thành vị vua của khu vườn."

Giáo sư nói vậy rồi thở hắt ra một tiếng đầy cảm thán.

Tiếng rửa rau trong bếp đã ngừng, người phụ nữ đeo tạp dề vừa lau tay vừa bước ra gian phòng sáu chiếu. Khi nhìn thấy tôi bà ấy liền lên tiếng, "Bà còn không nhận ra là có khách cơ. Thật ngạc nhiên quá!"

Đó là một cụ bà trang nhã tầm 80 tuổi nhưng vẫn giữ nguyên dáng vẻ của một tiểu thư khuê các, từ mái tóc bạc được búi gọn gàng đẹp đẽ cho tới chiếc tạp dề sạch sẽ đều được chăm chút cẩn thận. Người này chính là vợ của cụ họa sĩ. Tôi cúi đầu chào và nói. "Thưa bà, cháu là Yasaburo xin bái kiến."

"Tới giờ này, mấy người trẻ tuổi chắc đã đói bụng rồi nhỉ? Bà đã chuẩn bị xong nồi lẩu rồi đó. Ông ấy vẫn chưa về sao?"

"Vâng. Cụ họa sĩ mới ra ngoài vườn khi nãy ạ."

"Chắc đang ở cùng với lũ Tanuki rồi. Mỗi khi ông ấy mê mải chơi với chúng thì toàn đến tối mịt mới về."

°°°

Hội kín "Câu lạc bộ ngày thứ Sáu" nổi tiếng khắp đất Lạc Trung vì thói quen ăn lẩu Tanuki trong tiệc cuối năm. Và để phản đối thói ăn uống xấu xa đó, giáo sư Yodogawa đã thành lập hội kín "Câu lạc bộ ngày thứ Năm".

Số lượng thành viên chỉ có hai, là giáo sư Yodogawa và tôi.

Chúng tôi đã làm những trò kiểu như in tờ rơi "Phản đối tục ăn lẩu Tanuki!" ném vào trong cuộc hội họp của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, thành thử giờ bị bọn họ cười khẩy không coi ra gì nữa. Mà thay vì nói là hội kín thì dùng từ "bạn nhậu" sẽ sát với thực tế hơn. Giáo sư Yodogawa với tôi thi thoảng lại họp nhau vào buổi tối, vừa ăn những thức đồ ngon lành vừa tán chuyện.

Hình như chuyên môn của giáo sư Yodogawa là dinh dưỡng học. Với phương châm sống "Vì mỹ thực băng qua ba ngàn dặm", bác ấy tìm đến từng vùng đất trên thế giới, tham gia đủ thứ hoạt động quốc tế vượt ngoài sức tưởng tượng. Những cuộc phiêu lưu đầy bí ẩn (với động lực là cái miệng thèm ăn vô độ) của giáo sư rót đầy lỗ tai tôi, điều đó cũng chỉ ra rằng cái căn cốt của linh hồn giáo sư nằm chính ở cái thói mê ăn ấy. Suy xét lại thì câu ngụy biện "Ăn được mà không ăn tức là yêu" khi cãi lý với Câu lạc bộ ngày thứ Sáu cho thấy bác ấy lật ngược tư tưởng nhanh như chớp và tự trục xuất chính mình khỏi hội một cách dễ dàng đến khó tin.

Chút tình cảm của giáo sư Yodogawa còn sót lại với Câu lạc bộ ngày thứ Sáu cũng chỉ nằm ở mỗi một điểm là Benten mà thôi.

"Tôi nhớ cuộc dạo đêm với cô Benten quá. Cậu này, khi nào Benten về nước, cô ấy liệu có đưa chúng ta đi chơi nữa không nhỉ? Tôi có tìm được

một loại quả mang tên Tông mũi mỹ nữ ở Nam Mỹ, định tặng cô ấy làm quà. Tên kinh kinh mà ngon lắm đấy."

"Chà, cô Benten cũng tùy hứng lắm."

"Đúng là khó nhỉ?"

"Cô ấy là đóa hoa trên đỉnh núi* mà."

"Đúng đấy. Thật sự là đóa hoa trên đỉnh núi."

Ông nheo mắt lại như đang hồi tưởng. Thế rồi, giáo sư Yodogawa cũng say xỉn rồi bắt đầu nhỏ nước mắt khi nhớ tới đám Tanuki.

"Ta từng ăn các cậu nhỉ? Thực sự đã từng ăn."

Giáo sư Yodogawa cứ lẩm bẩm như thể nói chuyện với một đối tượng vô hình nào đó. "Nhưng các cậu đành phải chịu số kiếp làm nguyên liệu cho kẻ khác ăn thịt thôi."

Câu lạc bộ ngày thứ Sáu là một hội nhóm có thế lực ẩn trong xã hội Con người, kể từ khi tự xóa tên mình khỏi nơi đó hồi cuối năm ngoái, giáo sư Yodogawa hình như đã phải nếm trải khá nhiều khổ cực. Nhưng bác ấy không hề than phiền chút nào, còn lập ra Câu lạc bộ ngày thứ Năm, cũng chẳng hề có ý từ bỏ chuyện chọc tức Câu lạc bộ ngày thứ Sáu.

Thực sự là một ý chí đáng ngưỡng mộ, hay phải nói là tình yêu đến hy sinh thân mình vì loài Tanuki.

°°°

Giáo sư và tôi bước ra vườn, chia làm hai ngả tìm cụ họa sĩ.

"Cụ Ayameike, cụ Ayameike ơi."

Tôi vạch lớp cỏ dại, đi lẩn vào trong hàng cây tối.

Khu vực này quái dị tới nỗi nó đã vượt quá khái niệm của một khu vườn. Chẳng có dấu hiệu cho thấy cỏ cây từng được cắt tỉa, những cây thân gỗ lâu năm cứ tùy ý bung cành trổ tán giăng mắc khắp nơi như gói lại hết thứ không khí nồng nực. Ta không thể nhìn thấy ráng chiều buông, cũng chẳng thể tìm ra đâu là điểm cuối của khu vườn. Bước vào sâu hơn, thứ ánh sáng vàng vọt hắt ra từ bóng đèn điện càng lúc càng chẳng thể với tới, tôi như bị bọc lại trong một nồi lẩu tối thui ninh nhừ thứ mùi hương của mùa hè.

Tôi chợt thấy một thứ rậm lông trong bụi cỏ, cái mũi ươn ướt loang loáng sáng lên.

"Ngươi là Tanuki chốn nào?" Kẻ rậm lông đó lên tiếng hỏi tôi.

"Con trai thứ ba của Shimogamo Soichiro, Yasaburo xin được bái kiến." Tôi bèn đáp.

"Tôi là Onjoji Gonzaburo. Hôm trước, tôi đã được anh trai Yaichiro của cậu hỗ trợ trong Đại hội Tanuki Keiji. Cũng có biết tới tên cậu. Cụ họa sĩ ở đằng này. Để tôi dẫn đường."

Tôi bám sát cái mông của Gonzaburo đi qua hàng cây tối, bầu trời mở ra thoáng đãng hơn. nơi này là một khu đất nhỏ trũng xuống bao quanh bởi cây cối rậm rạp, những tia nắng cuối ngày chiếu xuống lớp cỏ dưới chân, hắt lên một màu xanh xanh. Dưới đáy khu đất trũng đó, một ông cụ gầy gò trong bộ đồ lao động cũ mèm đang ngồi trên cái ghế gỗ, hút thuốc bằng một cái tẩu thô mộc trông y sì mấy cái rễ cây.

"Đừng làm phiền cụ quá nhé."

Onjoji Gozaburo thì thầm như vậy vào lưng tôi rồi lẩn mình vào trong vạt cỏ. Tôi cảm thấy dường như có khá nhiều cục lông khác đang di chuyển giữa những tàng cây. Chắc vì có một kẻ không biết điều, hay nói

cách khác chính là tôi đấy, có ý định tiếp cận cụ họa sĩ nên toàn tộc Onjoji mới phải ra canh chừng thi phải.

Tôi bước xuống khu đất trũng như cái đáy ao kia.

"Lần đầu tiên gặp mặt. Cháu tới để đón cụ Ayameike đây ạ."

Cụ họa sĩ chẳng có vẻ nghi ngờ gì tôi, khói bốc ra từ những kẽ râu bạc mọc lởm chởm.

"Khu đất trũng này trước từng là một cái ao", cụ thủng thẳng nói.

"Cũng là chuyện của năm mươi năm về trước rồi, nhưng nó do chính tay ta đào đấy. Hồi ấy, ta vẫn còn khỏe mạnh nên hầu như toàn tự mình làm lấy mọi chuyện. Cái ao này đã mang đến nhiều niềm vui cho ta trong một khoảng thời gian dài, đáng tiếc là nước đã rút xuống mạch ngầm cả rồi… Nhưng cũng nhờ thế, ta mới có được một trảng đất trũng tuyệt vời. Ta ngồi thế này, lại thấy mình thoải mái như một con ếch ngồi dưới đáy giếng vậy đó."

Thế rồi, cụ họa sĩ nhìn tôi bằng đôi mắt trong veo. Đôi mắt như của một đứa trẻ đang trông theo con châu chấu đạp mình nhảy đi. Tôi bị đôi mắt đó làm cho giật thột, tưởng như chỉ một ánh mắt cũng đủ để bóc trần lớp vỏ biến hình của mình.

"Cũng sắp tới giờ dùng bữa tối rồi. Ta về thôi cụ."

"Vậy thì công việc hôm nay kết thúc tại đây. Nào, cảm ơn tất cả."

Cụ họa sĩ cất cao giọng nói dù không tỏ rõ là nói với ai. Tôi còn tưởng cụ phải chống gậy lụ khụ bò lên khỏi lòng trũng, nhưng ông cụ lại phăm phăm đi thẳng vào trong lùm cây. Đúng là người đã làm vua của khu vườn này suốt một phần tư thế kỷ, cụ cứ thế lướt như gió qua những hàng cây.

Đột ngột, cụ dừng chân lại lắng tai nghe.

"Ồ kìa, có tiếng lễ hội. Không rõ ở đâu vậy nhỉ?"

Đúng là từ đâu đó xa xôi, tôi nghe thấy âm thanh gì đó như tiếng Gion-bayashi.

"Ha ha. Có vẻ người đàn ông đó đã tới rồi đây." Cụ lẩm bẩm.

"Người đàn ông đó?"

"Là khách nhà ta. Chỉ cần người đàn ông đó đến là như mang cả lễ hội tới theo."

Theo chân cụ họa sĩ dẫn đường, chúng tôi quay lại lối cửa ra vườn nhưng chẳng thấy bóng dáng giáo sư Yodogawa đâu. Tôi lắng tai nghe thì thấy có tiếng kêu cứu từ trong tàng cây. Giáo sư tính đi tìm cụ họa sĩ nhưng có vẻ đã gặp nạn trong khu vườn quái dị mất rồi.

"Vậy để ta đi cứu cậu ta."

Cụ họa sĩ nói. "Xin lỗi, phiền cháu ra ngoài cửa hiên đón khách giùm ta được không?"

Tôi bước ra chỗ cánh cửa kéo nơi hiên nhà, tai nghe rõ tiếng nhạc Gion-bayashi, bên kia ô kính mờ hắt sáng ánh đèn như thể lễ hội đêm. Bóng người bên kia ô cửa đang cúi đầu rất thấp.

"Xin lỗi đã làm phiền, Tenmanya đây ạ."

Vừa nghe thấy cái tên quen thuộc đó, lòng tôi thầm nghĩ "Chẳng lẽ" trong khi kéo cửa ra. Ánh sáng màu đỏ từ cây đèn lồng lọt vào bên trong, hàm răng trắng bóc tưởng như có thể nghiền nát mọi thứ, người đàn ông mặc áo sơ mi đỏ bước vào. Con người đó quá gớm ghiếc, tôi nghĩ về thằng cha này như quỷ tới từ Địa ngục đến để nói câu kết liễu đời tôi: "Cậu chính là đồ nhúng lẩu đêm nay."

Người đàn ông đó hơi ngơ ra khi nhìn thấy mặt tôi, thế rồi lại khịt mũi

cười.

“Gì cơ, cậu cũng là khách đêm nay hả? Lại có thể gặp nhau, vui đấy.”

“Tôi là Yasaburo.”

“Một cái tên cổ điển nghe khá hay ho đó. Cậu Yasaburo, vậy hôm nay cùng chung vui nào. Đêm nay ta sẽ chiêu đãi mọi người một món hiếm có.”

Từ trong cái túi khoác theo người, hắn ta lôi ra một thứ ướt át đen ngòm. Chiếc đèn lồng đỏ chiếu rọi lên nó.

Thứ mà hắn đắc ý giơ ra cho tôi thấy là một con sơn tiêu ngư*.

°°°

Theo lời giảng của giáo sư Yodogawa, sơn tiêu ngư là “ngư” nhưng lại không phải là ngư, được cho là loài to nhất của lớp lưỡng cư trên thế giới. Nó dùng bốn chân để bò theo những dòng nước sạch, nhồm nhoàm ăn mấy con như là cua nước ngọt hay ếch. Nếu bị cắt đôi thân rồi thả theo dòng nước thì nó cũng có khả năng tái sinh (“Cái này chắc hẳn là nói điêu rồi, chúng có phải thuộc lớp giun dẹp đâu”, giáo sư còn chêm thêm câu đó). Và cũng nhờ cái truyền thuyết hoang đường này mà chúng còn được gọi bằng cái tên kỳ lạ là Hanzaki*. Sinh vật sinh ra từ cái truyền thuyết kia có màu nâu sáng lấm chấm đốm đen, phần đầu lởm chởm đầy những cục mụn kỳ dị. Tuy Tanuki là giống ăn tạp thật, nhưng loài sinh vật này chỉ làm tôi thấy khó chịu chứ chẳng “tạo cảm giác thèm ăn” tí nào.

Tenmanya giơ con sơn tiêu ngư lên, rồi sầm sập bước vào trong căn bếp của nhà Ayameike.

“Tối nay ta có món lẩu sơn tiêu ngư này.”

Lời tuyên bố của hắn ta khiến căn nhà của cụ họa sĩ được một phen náo động.

Cụ bà chối đây đẩy, "Loài sinh vật ghê rợn thế này, bà không ăn đâu."

Giáo sư Yodogawa thì nói với vẻ phiền lòng, "Đại sơn tiêu ngư là loài được liệt vào danh sách thú quý hiếm*. Công ước Washington* cũng đã cấm săn bắt chúng rồi."

Còn cụ họa sĩ Ayameike thì lặng lẽ vuốt ve cái đầu con sơn tiêu ngư.

"Con này không phải là đại sơn tiêu ngư đâu, giáo sư Yodogawa."

"Đây là đại sơn tiêu ngư mà, cậu kia."

"Không không. Đây cũng chỉ là một con sơn tiêu ngư cỡ bự mà thôi."

"Thì đại sơn tiêu ngư chính là sơn tiêu ngư cỡ bự còn gì?"

"Làm gì có chuyện đơn thuần như thế. Anh thật là con người khó hiểu đó, thầy giáo."

"Cậu cũng là con người khó hiểu đó, Tenmanya."

Tôi liền nhận ra, đây không phải lần đầu Tenmanya và giáo sư Yodogawa gặp mặt. Tuy nhiên, quan hệ giữa bọn họ cũng chẳng phải thân thiết gì.

"Này thầy giáo. Tôi nói thật với anh, cái thứ này là di sản thiên nhiên cấp đặc biệt đấy."

Tenmanya cười với vẻ đểu cáng và nói.

"Có thể là cậu Washington hay cậu Roosevelt* bảo là không được ăn hay gì đó. Chuyện này tôi hiểu chứ. Nhưng mà con sơn tiêu ngư đáng yêu này đã gặp phải một tai nạn bất hạnh và đang chết dần chết mòn. Thứ còn ở lại ở đây chỉ có thể nói là 'phần tàn tích tiết ra nước dùng ngọt ngào' mà thôi. Để một con sơn tiêu ngư đáng yêu thế này cứ thế thối rữa chẳng phải

là quá tàn ác với một sinh mệnh sao? Không rõ cậu Washington hay cậu Roosevelt có quyền nói 'Không được ăn!' trong trường hợp này không đây."

Biện luận kiểu này thì đến giáo sư cũng chẳng biết nên cãi lại thế nào.

"Giáo sư chắc cũng muốn ăn chứ hả?"

Tenmanya lại dồn ép tới tận nơi. "Có lẽ", giáo sư lầm bầm.

"Nghe đồn là ngon lắm thì phải?"

"Cứ yên tâm. Tôi đã học kỹ cách chế biến món sơn tiêu ngư trong vùng núi sâu ở Okayama. Loài sơn tiêu ngư nhìn qua thì xấu xí vậy, nhưng ăn vào mới biết được nó ngon tới mức nào!"

Tenmanya cầm lăm lăm một con dao phay to tướng như của quỷ đỏ, thành thạo sơ chế con sơn tiêu ngư làm nguyên liệu cho món lẩu. Sau khi làm sạch, lọc da rồi cắt thịt thành từng miếng đem rửa, hương thơm như hạt sơn tiêu* từ trong bếp bay ra gian phòng sáu chiếu, lan tỏa tới tận cuối vườn. Sau khi cho thịt sơn tiêu ngư và các loại rau vào trong nồi lẩu lớn, Tenmanya lấy từ trong túi vải ra một cái lọ trông rất đáng ngờ, rồi rắc chút bột đen đen vào trong nồi. "Loại bột do Tenmanya đặc chế này sẽ khiến món thịt sơn tiêu ngư mềm hơn", hắn ta lẩm bẩm với vẻ đắc ý.

Thế rồi, chúng tôi quây quần quanh nồi lẩu sơn tiêu ngư trong gian phòng sáu chiếu, tôi quá đỗi bất ngờ vì hương vị của nó mà quên đi cả cái nồng nực của đêm trăng. Loài sơn tiêu ngư tuy có vẻ ngoài gớm ghiếc, nhưng nồi lẩu nấu từ sinh vật ấy lại tuyệt vời đến nỗi không có điểm nào để chê. Những miếng thịt và da hơi dinh dính mà giòn, càng nhai càng thấy ngon thật là ngon. Tôi không biết đã vớt qua bao lượt.

Những người ngồi quanh nồi lẩu đều chẳng quan tâm đến những giọt mồ hôi thánh thót, cũng chẳng nói với nhau nhiều mà chỉ có đôi đũa gắp

lia lịa. Tôi chợt nhận ra đến cả cụ bà ban nãy vẫn thấy ghê rợn vì loài sinh vật này cũng đang ăn với vẻ mặt hạnh phúc. Anh bạn sơn tiêu ngư, chúng tôi đã đánh giá thấp cậu rồi.

Thấy chúng tôi ăn hùng hục, Tenmanya nhìn quanh với vẻ mãn nguyện.

"Thấy chưa, ngon đúng không? Ngon quá chứ lị?" Hắn ta cứ nói mãi mấy câu ấy.

"Biết nói sao, đây đúng là một nan đề. Tôi là người có cả bồ kiến thức mắt thấy tai nghe, cũng biết đủ thứ trân vị trên thế gian này. Thầy Ayameike đây với tôi lại có nhiều ơn nghĩa, không thể chỉ mời thầy ấy mấy thứ chẳng ra gì được, thế thì lại hổ danh Tenmanya này quá. Tôi cứ băn khoăn lo lắng đi dọc bờ sông Kamogawa, đến lúc sực nhận ra thì đã tới tận Kamogahata mất rồi. Tôi cứ đi tiếp dọc bờ sông đã gần tối hẳn, trong cơn mưa to trút xuống như thác đổ là một thứ gì đó đen đen bóng bóng từ trên trời rơi xuống. Tôi bị giật mình cũng là điều tự nhiên thôi. Tôi bần thần dùng cây gậy chọc thử, thì nghe thấy trong bóng tối một tiếng 'kiu' lên với vẻ khó chịu. Đến tôi đây cũng phải giật thót đấy. Thế rồi, tôi nhìn xuống dưới chân mình và thấy anh bạn sơn tiêu ngư này đang nằm thẳng cẳng ở đó. Thực là một tai nạn chẳng mấy hay ho, nhưng nhờ thế tôi mới có được món quà đặc sắc thế này."

Tenmanya hướng về nồi lẩu mà chắp tay.

"Hãy siêu thoát đi nhé. Nam mô, nam mô."

Khi đó, bạn nhỏ sơn tiêu ngư đã vào bụng chúng tôi cả rồi.

Lúc rửa bát đũa và nồi lẩu trong bếp, giáo sư Yodogawa và tôi xả nước ồn ào để bí mật bàn luận với nhau. Tenmanya và vợ chồng cụ Ayameike thì ngồi trong gian phòng sáu chiếu thưởng thức trà lúa mạch lạnh, cùng

bình phẩm những bức tranh Tanuki của cụ.

"Cái người tên Tenmanya đó là nhân vật thế nào vậy?"

"Tôi từng gặp hắn ở Câu lạc bộ ngày thứ Sáu. Ngày xưa làm tay chân gì đó của Jurojin."

"Cách hành xử của ông ta thật quái đản. Biết đâu lại là gián điệp theo dõi ta."

"Nếu thế thì cũng lạ quá."

Giáo sư Yodogawa nghiêng đầu.

"Hình như Tenmanya đã làm sai điều gì đó, đụng phải vảy ngược của Jurojin nên biến mất tăm khỏi Kyoto. Đó cũng là chuyện của nhiều năm về trước rồi. Sao giờ hắn lại quay về nhỉ?"

ooo

Trời về khuya, khu vườn kỳ dị cũng càng lúc càng tối tăm. Những tiếng chim kêu vượn hú rất đáng ngờ từ đâu đó vọng lại, càng lúc càng thêm ồn ã. Cụ họa sĩ nhổm người khỏi chỗ ngồi rồi nhìn ra vườn, chỉ về phía một vài khối đá được tỉa gọn cỏ mọc xung quanh. Đó là nơi thi thoảng lại thấy Tanuki xuất hiện.

"Trong lúc ta vẽ, chúng đều luôn giữ im lặng. Thật sự là những đứa trẻ ngoan."

"Chính vì vậy, những bức tranh tuyệt vời này mới được sinh ra đó."

Giáo sư Yodogawa nhìn ngắm những bức tranh vẽ Tanuki với nụ cười nở rộng.

Trong khi trò chuyện, chúng tôi mới biết những bức tranh Tanuki mà

giáo sư Yodogawa nhìn thấy ở Yontomikaikan, đều là do Tenmanya đem bán những bức tranh Tanuki nhận được từ cụ họa sĩ. "Cậu làm thế phiền quá", cụ họa sĩ nói vậy với vẻ khó chịu nhưng Tenmanya chỉ xoa xoa cái đầu trọc lóc mà cười với vẻ tinh quái.

"Nhưng thật sự đâu có gì xấu. Tôi không muốn những bức tranh này chẳng được ai biết tới. Kể từ khi được sinh ra, tôi chưa làm điều gì xấu bao giờ. Tuy mấy chuyện tôi làm hầu như đều là trò lừa phỉnh, nhưng đó là những trò lừa phỉnh mang thiện ý. Chà, tuy cũng có người từng kêu than sợ hãi, nhưng chẳng phải người ta hay nói con đường tới Địa ngục phủ đầy thiện ý sao? Mà thôi, mấy chuyên kiểu đấy thì sao cũng được…"

Thật là một gã lắm điều.

"Tôi sẽ cho mọi người thấy tôi có thể bán tranh của thầy với giá cao đến thế nào. Cứ để tôi đem nó lên thuyền lớn. Tôi đã đưa được vào nhiều triển lãm ở Shijo và Gion rồi đó. Hãy để tôi quảng cáo cho thầy luôn. Muốn lên ti vi cũng dễ như bỡn. Dù sao cũng phải dùng tới ít chiêu trò, ý tôi là mấy cái vụ quảng cáo này kia. Cái chính là biết cách lừa đảo thôi. Một khi bán được tranh thì căn nhà này cũng có thể mang nét hiện đại hơn. Ta có thể mua thêm khu đất đằng sau để mở rộng vườn, nếu bơm nước về thì có thể đổ đầy lại cái ao đã cạn khô kia. Thầy là ân nhân của tôi, nhất định tôi phải cho thầy một cuộc sống đủ đầy."

Nhưng cụ họa sĩ chỉ lặng lẽ nói. "Tôi đã thấy mãn nguyện với cuộc sống hiện tại rồi."

"Với một người không dục cầu như thầy, Tenmanya cũng đành đầu hàng." Thế rồi Tenmanya thở dài rất khoa trương. "Thầy quả là bậc tiên ông, chơi với Tanuki và mấy cục đá cũng đủ mãn nguyện rồi."

"Tôi chẳng phải tiên ông. Cũng chẳng phải người đáng nể vậy đâu."

“Đúng rồi. Ông ấy cũng chẳng có gì hơn người đâu”, cụ bà nói vậy. “Ông ấy làm tôi khổ sở và khóc nhiều lắm ấy. Có tiên ông nào như vậy không?”

“Ồ, vậy tức là thầy vẫn chỉ là một kẻ trần tục thôi sao?”

“Trần tục quá đi ấy chứ.”

“Thật tình là có vẻ vậy đấy. Tôi cũng là kẻ trần tục. Trần tục muôn năm.”

Tenmanya vỗ đùi thích thú, nụ cười méo mó như muốn uốn cong cái bàn thép.

“Vậy thì tôi xin phép có một tiết mục giải trí cho cuộc tụ họp của những kẻ trần tục.”

Tenmanya thắp sáng cái đèn lồng đỏ mình mang tới, rồi đong đưa nó trước mắt chúng tôi. Đôi mắt tôi dần hoa lên. Tôi đã từng nếm trải qua cảm giác này trước đây.

“Ơ kìa!” Cụ bà thốt lên, chỉ tay ra đầu vườn.

Từ sâu bên trong hàng cây tối đen, bỗng phát sáng ánh đèn lồng. Ban đầu chỉ là một cái, nhưng chốc lát đã lên thành hai, rồi ba. Thế rồi vô số đèn lồng lung linh như muốn xóa nhòa bóng tối xếp thành dòng chữ “Tenmanya” rực rỡ, rẽ đường qua những hàng cây tiến lại chỗ chúng tôi. Cuối cùng, chúng tạo thành một bức tường sáng chói chen chúc những đèn lồng, dập dờn như sóng biển đi vượt qua hiên nhà rồi ùa vào bên trong gian phòng. Thứ ánh sáng như xe kiệu Yamaboko* của lễ hội Gion tỏa khắp bốn bề, tiếng nhạc Gion-bayashi tràn ngập không gian. Tôi chợt nhớ lại những lời cụ họa sĩ đã nói trong vườn. “Chỉ cần người đàn ông đó đến là như mang cả lễ hội theo.”

Ngay khi Tenmanya hô lên "Kết thúc!", mọi thứ vụt biến mất như một giấc mơ.

Cụ bà, giáo sư YodOgawa và tôi đã trốn vào tận trong bếp, những người bình thản ngồi lại trong căn phòng chỉ có mỗi cụ họa sĩ và Tenmanya.

"Đây chính là ảo thuật đó."

Tenmanya cười nhăn nhở.

°°°

Giáo sư Yodogawa và tôi rời khỏi nhà cụ họa sĩ Ayameike, đi dọc theo con phố tĩnh lặng trong đêm.

Khu vườn quái đản của cụ họa sĩ Ayameike, Tenmanya xuất hiện cùng tiếng nhạc Gion-bayashi, nồi lẩu sơn tiêu ngư, rồi cả trò ảo thuật. Tưởng như bữa tiệc phải kéo dài đến tận nửa đêm, nhưng kim đồng hồ mới chỉ tới số chín mà thôi. Hương vị còn lưu lại của bữa tiệc vẫn còn lẩn quẩn trong đầu óc, như thể chúng tôi vẫn còn đang đê mê trong vòng ảo thuật của Tenmanya vậy.

"Ảo thuật ghê gớm thật."

"Này, cậu bạn, hay cậu tát tôi một cái xem sao. Tôi vẫn thấy không ổn chút nào."

Tôi liền thẳng tay tát vào mặt giáo sư, một tiếng chát chúa vang lên giữa khu phố vắng lặng. "Hình như là hiện thực rồi", giáo sư ôm má lầm bầm như vậy. "Ấy mà, sao cậu không nhẹ tay gì cả."

"Giáo sư thấy ổn tức là cháu cũng đang ổn mà."

“Hừ, cái cậu này. Lý thuyết đó hơi kỳ quái đấy. Dựa theo những gì tôi vừa trải qua, tôi có thể hiểu được mình không trúng ảo thuật nữa, nhưng đó cũng chỉ là suy luận chủ quan của tôi. Nó không thể trở thành bằng chứng cho thấy cậu đã hết trúng ảo thuật được đâu.”

“Nhưng cháu thấy rõ ràng mình đang làm đau giáo sư.”

“Nhưng thế thì đâu thể khẳng định là cậu đã hết trúng ảo thuật chứ?”

“… Vậy tức là, giáo sư muốn cháu đánh thêm cái nữa vào má hả?”

“Không, không. Ý tôi là đánh vào má cậu kìa.”

“Tại sao phải làm thế? Cháu không thích vậy đâu. Cháu xin từ chối mọi sự gây đau đớn.”

Chúng tôi đang đi dưới những ngọn đèn đường, trao đổi những lời mang đầy tính triết học như vậy, chợt thấy Tenmanya xách cây đèn lồng đỏ hiện ra trong bóng tối trước mặt. Y như một loài yêu quái nào đó vậy.

Tenmanya cười hềnh hệch khoe hàm răng trắng nhởn.

“Giáo sư Yodogawa, tôi nghe rồi đó. Thấy bảo anh bị đuổi khỏi Câu lạc bộ hả?”

“… Thì sao, cậu Tenmanya. Chuyện này đâu có liên can gì tới cậu?”

Giáo sư nói vậy rồi dợm bước đi, nhưng Tenmanya cứ lẵng nhẵng bám theo.

“Lại còn lập ra tổ chức đối đầu để trả thù. Vô ích thôi.”

“… Cậu nghe được những chuyện này từ ai vậy?”

“Mắt địa ngục với tai địa ngục của Tenmanya đã kể lại cho tôi hay, những cái tai và mắt nhỏ bé của tôi lăn lộn khắp xứ Lạc Trung kia. Cái tai nhỏ bé đáng yêu đó đã nghe được không ít thứ đâu. Giáo sư Yodogawa còn dám chống đối lại ngài Jurojin đáng kính. Tinh thần của anh thật vô cùng

đáng ngưỡng mộ, đúng là Kishimojin* đáng sợ của Iriya. Tôi sẽ không nói xấu điều gì đâu nên hãy tha cho tôi nhé. Dẫu sao anh cũng là giáo sư đại học cơ mà."

"Bộ ông Tenmanya là gián điệp hở?"

Tôi xiên quàng một câu, vẻ mặt Tenmanya lại dường như giận dỗi.

"Ô kìa, ô kìa. Chúng ta gặp nhau ở nhà cụ họa sĩ hoàn toàn là điều tình cờ thôi mà."

"Đáng nghi quá", giáo sư dứt điểm. "Tôi còn tưởng anh đã rời đi lữ hành rồi chứ?"

"Đúng là có chuyện đó. Nói trắng ra thì, tôi chạm vào vảy ngược của Jurojin vĩ đại cũng đơn thuần do tò mò đấy thôi. Hiện giờ tôi một thân phiêu bạt theo gió cuốn mây bay, cũng có nghĩa là tôi chẳng có lý do gì phải làm chân chạy vặt cho Câu lạc bộ ngày thứ Sáu nữa. Tôi hiện đang thấy có một loại cảm xúc gắn kết giữa chúng ta như đồng chí cùng nhau phản loạn vậy."

Tenmanya vỗ vai giáo sư như thể quen thân lắm.

"Chúng ta đều là những kẻ bị đẩy ra ngoài rìa, hãy làm bạn với nhau đi. Có gì cứ bàn bạc với tôi."

"Tôi xin phép được từ chối. Phí tư vấn có vẻ cao."

"… Giáo sư này, Jurojin là kẻ đáng sợ. Hãy cẩn thận đấy."

Sau đó, Tenmanya bước lại gần kênh Biwa rồi nói "Vậy thì tôi xin phép đi trước", và lẹ làng nhảy qua lớp rào chắn. Ông ta như một quả bóng đỏ nẩy tưng tưng rồi lao xuống dưới khu đất bồi. Bãi bồi bên dưới rậm cỏ dại, một chiếc thuyền con lững lờ nổi trên mặt nước u tối. Tenmanya đặt cây đèn lồng cái ịch lên trên mũi thuyền, rồi sau đó cũng leo lên con

thuyền nhỏ. Cuối cùng, ông ta dùng cây đèn lồng chỉ hướng cho chiếc thuyền trượt vào trong đêm tối, đi về phía kênh ngầm của núi Nagarayama.

"Quả là một con người đầy bất ngờ. Không thể lơ là hắn ta được."

"Giáo sư hãy quay về trước đi. Cháu cần ghé qua một chỗ."

"Ồ, vậy hả? Thế thì ta sẽ đi bộ về cho tiêu cơm vậy."

Sau khi từ biệt giáo sư Yodogawa, tôi quay lại nhà cụ họa sĩ Ayameike.

Cho tới tận lúc chia tay Tenmanya, hắn ta vẫn không hề đả động gì tới vụ đối đầu ở Teramachi, chỉ nháy mắt với tôi bằng một dáng điệu tinh quái. Giáo sư Yodoyama hẳn nhiên không nhận thấy, dường như hắn đang thách thức với mình tôi rằng "Nếu nghĩ rằng có thể phỉnh được ta thì cứ thử đi". Khi nhìn thấy cái nháy mắt đó, dòng máu ngốc nghếch cuộn trào trong cục banh lông tôi đây đã quyết tâm "đốn hạ Tenmanya".

Sơn tiêu ngư có vẻ chính là thức đồ khuấy lên dòng máu ngốc nghếch trong tôi.

°°°

Cụ họa sĩ Ayameike thư thả ngồi ở hiên nhà, quay lưng vào bóng đèn tròn tỏa ánh mờ ảo từ trong gian sáu chiếu. Làn khói lay động như quấn vào bộ râu dài trắng muốt, chẳng thể phân biệt đâu là khói thuốc đâu là râu của cụ nữa.

Tôi quay về hình dạng Tanuki rồi đi vào trong vườn.

Cụ họa sĩ bỏ cái tẩu ra khỏi miệng với vẻ mặt tươi tỉnh.

"Ô kìa Yasaburo. Con đã bỏ lốt biến hình rồi đấy à?"

Trước nhãn lực tinh tường của cụ họa sĩ Ayameike, dù chúng tôi không biến thân, cụ cũng có thể mơ hồ nhận ra. Tôi vào đến tận bên dưới hiên nhà rồi cúi đầu chào, cụ họa sĩ đưa tay nắm lấy tay tôi, "Vui quá."

Tôi bò lên bậu cửa, ngồi xuống bên cạnh cụ.

"Cụ bà đã đi nghỉ rồi ạ?"

"Bà ấy đi tắm rồi."

Nghe cụ nói thế, tôi mới để ý thấy tiếng xối nước đâu đây.

"Ta không thích tắm bồn, nhưng vợ ta lại cực kỳ thích thú. Bà ấy toàn tắm lâu lắc."

"Tanuki cũng thích tắm bồn. Đó là một phát minh tuyệt vời."

"Tắm lâu như vậy, không biết bà ấy làm gì nhỉ?"

"Chắc là đếm lông đó. Cha cháu từng bảo hãy đếm đến một trăm cọng lông đi mà."

"Ừ phải. Cả Tanuki lẫn Con người đều có lông mà nhỉ", cụ họa sĩ cười. "Nhưng mà trò đếm lông phiền lắm đó. Bắt đếm như gạo bài trên trường thế thật làm khó nhau."

Một cái đĩa sứ đơn sơ đặt ngay cạnh, cột khói mỏng mảnh bốc lên từ miếng hương vòng. Cụ Ayameike nhìn chăm chăm vào cái đĩa.

"Nhìn hoài không chán."

Tôi cũng cùng cụ bần thần ngắm nhìn miếng hương vòng ấy.

Cuối cùng, cụ dịu dàng lên tiếng. "Con để quên thứ gì sao?"

"Cháu muốn hỏi chuyện về Tenmanya." Tôi thành thật nói. "Cháu từng bị hắn phỉnh một lần, nên giờ cháu muốn phản đòn."

"Tenmanya đã phỉnh Tanuki sao?"

“Đã từng ạ. Chuyện xảy ra vô cùng kinh khủng.”

“Tenmanya cũng là một kẻ đáng phiền lòng đấy.”

“… Tại sao Tenmanya lại qua lại chỗ cụ vậy ạ?” Cụ họa sĩ im lặng nhìn tôi bằng đôi mắt trong veo.

Ánh mắt đó như thấu tận tâm can cục banh lông tôi đây, lại như một bàn tay trần vuốt ve lá gan của tôi. Tôi ngồi thẳng lưng, giải thích cho cụ nghe về chuyện đã xảy ra với Tenmanya. Cụ họa sĩ vẫn thở ra từng bụm khói khi lắng nghe lời tôi kể.

Sau khi tôi kể xong, cụ lẩm bẩm “Ra thế”, rồi đứng dậy.

“Đi theo ta. Ta sẽ cho con biết Tenmanya đến từ đâu.”

Cụ họa sĩ bước ra hiên, rồi đi khuất vào trong hàng cây.

Sau khi đi qua hàng cây đặc màu bóng tối, tôi phát hiện một nhà kho nhỏ nhét đầy những bóng đèn hỏng, dụng cụ cắt cỏ hay mấy cái hòm mây cũ kỹ. Sau một hồi lục lọi đào bới đống đồ, cụ họa sĩ lôi ra một tấm gì đó khá lớn phủ bằng tấm vải dày cui.

“Từ khi Tenmanya thoát ra, ta đã phải đem nó cất giấu ở đây. Kẻ đó đã tính đốt nó đi. Nhưng không được phép đốt đồ của người khác.”

Thứ ẩn dưới lớp vải là một bình phong đơn vẽ Địa ngục đồ.

Ánh đèn pin bật lên chiếu rọi vào đó, một phong cảnh tai quái hiện lên.

Một bãi đá rộng rãi mà u tối, rải rác đâu đó thứ màu đỏ nhức mắt vô cùng. Đó là màu của lửa, và cũng chính là màu của máu. Đám quỷ lông lá lực lưỡng hết đuổi bắt những vong hồn đáng thương chạy vòng quanh, lại dìm xuống ao máu, hay dùng chùy đánh đập họ. Khi tôi gí mũi vào bức tranh để coi cho kỹ thì ngửi thấy một mùi tanh nồng bốc lên, còn tưởng như nghe được cả những tiếng kêu gào. Lỡ bị rơi xuống chốn đó, đám

lông của tôi chắc sẽ cháy trụi, để lại một thân thể trần như nhộng mất. *Đáng sợ quá*. Hơi thở tôi khó nhọc dần, lông đuôi cũng dựng đứng, cuối cùng tôi chợt thấy một thứ ánh sáng dịu dàng rọi tới từ góc trên bên phải bức tranh. Phần tranh đó hẳn là do nét bút chấn phương của cụ họa sĩ vẽ thêm vào, ta mới có một Đức Phật trông như con Tanuki đang đứng bên rìa ao sen nơi Cực lạc mà thả tơ nhện xuống*.

"Ta nghe bảo đây là một bức Địa ngục đồ vô cùng ma quái, nên có người đã tìm tới nhờ ta. Người đó nói muốn ta vẽ một Đức Phật. Ta không thích làm những điều nghe có vẻ 'công việc', nhưng khi nhìn thấy bức tranh này lại nổi hứng muốn vẽ. Những vong hồn này đáng thương quá mà."

"Vậy là có vị Phật nơi Địa ngục ấy ạ?"

Thế rồi cụ họa sĩ chỉ vào sợi tơ nhện Đức Phật thả xuống Địa ngục. Cuối đoạn tơ lấp lánh là một góc Địa ngục tràn ngập máu tanh và lửa đỏ, những vong hồn nhìn thấy sợi tơ đã tụ tập lại, chắp tay vái lạy Đức Phật đang nhìn xuống từ cõi Cực lạc.

"Tenmanya đã bắt được đoạn tơ nhện này mà trèo lên."

Cụ họa sĩ nói vậy.

"Con người đó ở trong bức Địa ngục đồ này."

°°°

Tôi quay lại bằng tuyến tàu điện ngầm Tozai, lúc về đến thành phố đã là nửa đêm.

Người nhờ cụ họa sĩ vẽ thêm vào bức Địa ngục đồ đó là trụ trì của một ngôi chùa ở quận Nakagyo, nhưng cụ cũng chẳng rõ ai là chủ sở hữu thực

sự của bức tranh đó. Câu nói của Tenmanya "Tôi chạm vào vảy ngược của Jurojin vĩ đại", chợt vang lên trong đầu tôi. Bức Địa ngục đồ đáng sợ đó có khi nào lại thuộc sở hữu của Jurojin - kẻ cầm đầu Câu lạc bộ ngày thứ Sáu không?

Tôi đi qua cầu lớn Sanjo, bước dọc con đường Teramachi lúc nửa đêm.

Bị tôi đánh thức, ông chủ tiệm âu phục cau có nói "Bỏ đi mày ơi". Nhưng tôi đang được nồi lẩu sơn tiêu ngư bơm đầy sinh khí, lòng thầm tính toán gian kế cho lão Tenmanya teo gan một bận chơi. Thấy tôi cứ bướng không chịu nghe lời, ông chủ tiệm cũng đành từ bỏ. "Mày thích làm gì thì làm. Nhưng tao đi ngủ đây." Khi tôi bước ra ngoài giàn giáo nằm phía trên đường Teramachi, ông chủ tiệm vẫn mặc nguyên bộ đồ ngủ liền đóng cửa sổ và kéo rèm lại.

Tôi bước đi trên đầu của thành phố tĩnh lặng lúc nửa đêm.

Mặt trăng tròn ung ủng treo mình giữa bầu trời đêm. Ánh trăng vằng vặc tỏa sáng xuống khoảng không gian giữa các tòa nhà. Hình ảnh Benten dạo bước trước mặt tôi vào một ngày mùa thu năm ngoái chợt hiện lên. Mỹ nữ cùng dạo bộ trong đêm quái lạ đó đã đưa ra đòi hỏi quá đáng rằng "Hãy hái mặt trăng xuống cho tôi đi", nhưng đêm nay kẻ tôi phải đối mặt lại là một gã ảo thuật gia lão làng.

Tenmanya ngồi xếp bằng tròn trên mái nhà bằng phẳng của gian nhà xây dựng trái phép.

"Giờ này rồi mà còn có khách đến chơi sao, thật hiếm có."

Tenmanya vẫn ngồi quay lưng y như cũ mà cất giọng hồ hởi, ánh trăng xuyên qua cái ly thủy tinh hắn ta cầm trên tay. Thứ đồ uống màu nâu nâu gờn gợn tắm trong ánh trăng rằm trông có vẻ dở ẹc. Đó là loại thức uống không cần tên Namahage* do Tenmanya nghĩ ra, pha trộn giữa miso, coca

và chút củ cải muối vàng.

"Không thấy trăng đêm nay tuyệt vời quá hay sao? Hãy cạn ly vì trăng đêm nay thôi nào!"

Tenmanya nói vậy, nhưng tôi không đáp lại lời nào.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi dần thay đổi hình dạng.

Hãy cho hắn ta nếm mùi thuật biến hình đi nào.

Ngay khi quay đầu nhìn với vẻ nghi ngờ, chỉ trong một tích tắc, mặt Tenmanya trắng bệch.

Thứ hắn nhìn thấy là một gương mặt to cỡ thùng chứa rượu. Gương mặt gồ ghề cục súc như tảng đá kỳ quái mang về từ mũi Muroto rồi sơn màu đỏ lè, đôi con ngươi to cộ như hai quả dưa hấu sáng lấp lánh, mấy chiếc răng nanh chọc ra từ khuôn miệng rộng ngoác tới tận mang tai. Hai cái sừng nhú lên khỏi mái đầu bù xù.

Trong lễ Tiết Phân* năm nay, để đáp ứng ước muốn được "dùng đậu ném quỷ" của Benten, tôi đã biến thành quỷ. Và kinh nghiệm đó giờ lại có ích. Con quỷ Địa ngục tôi dốc mọi vốn liếng tài nghệ để tái hiện, tự hào mà nói, trông hệt như đã phải chịu đựng gió Địa ngục thổi suốt vài trăm năm.

Con quỷ xuất hiện đột ngột đã khiến lá gan của Tenmanya bay biến trong giây lát.

Tôi nhe nanh, dồn sức gầm vang.

"Nào! Tenmanya!"

Tenmanya quăng luôn ly đồ uống có hương vị dở ẹc đó mà lồm cồm bỏ chạy trên mái nhà, rồi ngã lăn lông lốc xuống đầu bên kia.

Tôi bò đuổi theo lên đỉnh mái rồi hùng dũng đứng thẳng, miệng gầm

lên "Ta từ Địa ngục tới đón ngươi đây!" Gương mặt con quỷ đỏ lực lưỡng đứng dưới ánh trăng chiếu rọi có lẽ trông không khác nào những kẻ từ Địa ngục đuổi tới, Tenmanya gào lên một tiếng nghe y như thiếu nữ đồng trinh.

"Khoan! Khoan!" Hắn ta ré lên.

Khuôn mặt cắt chẳng còn hột máu.

°°°

Quỷ đỏ đuổi, Tenmanya vừa lăn cù vừa chạy.

Khi gian kế đã trúng đích, chẳng cần phải là Tanuki cũng vui sướng hết cỡ.

Như mèo vờn chuột, tôi đuổi hắn mà như không đuổi, cứ kêu với theo "Đợi đã nào! Đợi đã nào!" rồi thong thả chạy theo hắn. Tôi đã nhắc mình sau khi Tenmanya tỉnh trí lại, thì sẽ phải cẩn trọng với chiêu trò ảo thuật của lão ta, nhưng cú trả đòn Tenmanya đã thành công. Hiện thực ấy khiến tôi thấy lâng lâng sung sướng như lên mây và cũng lơ là hơn. Loài Tanuki từ cổ chí kim luôn bị đánh giá là không giỏi dồn ép kẻ địch.

Tenmanya đột nhiên dừng lại, quay mình đối mặt với tôi.

Giây phút tiếp theo, một ống kim loại lóe lên thứ ánh trăng hung hiểm chọc vào mũi tôi. Tôi khựng ngay trong tình thế nguy ngập, hai con mắt thu lại nơi đầu mũi và thấy một cái họng đen sì tỏa ra sát khí lạnh lẽo. Thứ Tenmanya đang hùng hổ giơ ra chính là một khẩu súng.

"Đừng bắn! Đừng bắn'"

Tôi giơ hai tay lên rồi quay trở lại hình dạng sinh viên, lập tức đầu

hàng.

“Chơi bắn đồ là hèn!”

Tenmanya ngỡ ngàng đáp.

“Gì cơ, là cậu Yasaburo à? Bày trò khá ghê đấy chứ.”

Khẩu súng của Tenmanya vô cùng diễm lệ. Thân súng lấp lánh sắc vàng tựa như một món nhạc cụ kim khí, báng súng bằng gỗ bóng loáng, trông cao sang như đồ trong bảo tàng. Làm gì có chuyện mấy khẩu súng đẹp đẽ nhường ấy lăn lóc khắp nơi chỗ nào cũng có chứ. Có lẽ nó chính là khẩu súng hơi Đức do Nyoigadake Yakushibo Nidaime mang trở về sau những ngày tháng lang thang nơi trời Âu, hiện vẫn chưa tìm ra tung tích.

“Bác này, cái đó là do bác nhặt được hả?”

“Sao cậu biết hay vậy?”

“Đó là đồ của người quen cháu làm rơi. vẫn đi tìm mãi đó. Bác hãy trả lại đi.”

“Hê, vậy hả? Nhưng giờ nó đã trở thành món đồ yêu thích của ta rồi. Cậu có bảo trả ta cũng không trả cho đâu.” Tenmanya nói với vẻ không thèm quan tâm.

Tenmanya dường như vẫn đang bực tức, lại có vẻ như thích thú.

“Hay gia nhập nhóm ta đi.” Hắn đột nhiên lên tiếng. “Ta thích cậu lắm.”

“Cháu xin từ chối. Kiểu gì cũng bị cuốn vào đám khói mù ảo thuật của bác chứ gì?”

“Ta đi guốc trong bụng cậu ấy chứ. Ta không rõ cậu học được mấy trò ảo thuật này từ đâu, nhưng giờ ta thấy vô cùng hứng thú. Sợ cái gì? Tuổi trẻ các cậu là vậy đấy, nhưng thế giới này rộng lớn lắm. Phải gặp qua thật

nhiều ảo thuật gia tài năng, phải chịu tôi luyện bởi lửa nóng muốn thiêu chết thì mới thành tài được. Ta vẫn còn nhớ. Kẻ đã cho ta thấy giá trị của Con người xuất hiện vào đúng lúc đó. Người khôn phải học được mỹ đức của sự khiêm nhường. Còn những kẻ ngu ngốc chỉ tổ phung phí sinh mạng mà thôi."

"Nhưng có thế nào thì dùng súng cũng là chơi xấu."

"Ta chơi xấu mà. Một kẻ chuyên lừa phỉnh."

"A, đừng có lên nòng."

"Này này, ta đây là kẻ hào phóng nên mới dạy chú em bài học đắt giá này. Ta không hề nói là chỉ dùng mỗi ảo thuật để phân thắng bại. Đời người chứ đâu phải thi Olympic. Dùng thủ đoạn nào cũng phải thắng đã. Một kẻ lừa phỉnh đường đường chính chính thì phải nắm đủ thứ trò lừa trong tay và biết dùng đúng lúc. Một khi đã dám gây hấn với một kẻ không rõ danh tính như ta thì cũng phải chuẩn bị tinh thần ít nhiều chớ. Yasaburo này, nhìn thế này chứ ta là một thằng đàn ông có chí lớn đó. Phải xâm chiếm được thế giới hay bóc trần bí mật của vũ trụ cơ. Nếu chịu bắt tay với ta, cuộc đời chú em sẽ gặp nhiều thú vị đấy."

Tenmanya sung sướng nói vung vít trong khi lắc lắc cái họng súng.

Đầu tôi nhức bưng bưng khi nhìn vào đó, rồi tôi thầm "a" lên khi thấy mặt trăng trên bầu trời đêm đang khẽ lắc như cái bánh pudding. Tôi đã rơi vào lưới ảo thuật của Tenmanya mất rồi.

"Chắc được rồi đó nhỉ?"

Tenmanya vươn tay lên bầu trời đêm, vô tư bắt lấy mặt trăng của tôi rồi đặt nó lăn lăn trên lòng bàn tay. Mặt trăng đó to cỡ quả quýt, vẫn tỏa sáng rực rỡ trên bàn tay hắn.

“Cho tới khi nhận được một câu trả lời vừa lòng, ta sẽ giữ tạm mặt trăng của cậu.”

°°°

Mặt trăng ban nãy vẫn đang sáng vằng vặc trên cao, giờ đã nằm gọn trong lòng bàn tay Tenmanya.

Bị cướp đi ánh trăng rằm là một điều cực kỳ đau lòng, quang cảnh xung quanh cũng thêm phần thê lương. Tôi không muốn thế giới từ giờ sẽ mãi chẳng còn mặt trăng nữa, nhưng lại chẳng thể làm gì hơn được.

“Mà chú em biến ra con quỷ hay lắm. Ta đã đánh giá thấp chú em rồi.”

“Tôi nghe nói bác Tenmanya sợ quỷ Địa ngục.”

“Cụ họa sĩ kể hả?”

“Đúng thế.”

“… Này nhóc, chú em đã xem bức Địa ngục đồ đó rồi?”

Khi tôi nói “Xem rồi”, Tenmanya liền tặc lưỡi.

“Khốn kiếp, biết ngay nó vẫn còn ở ngôi nhà đó. Ông già ấy cứ giả ngơ nhưng không thể lơ là được. Đừng có chê trách gì ta. Bức tranh xấu xa đó nên đốt đi là hơn.”

“Bác Tenmanya từng sống dưới Địa ngục hả?”

“Do bị lão Jurojin giở trò ảo thuật đấy.”

“Tại sao bác Tenmanya lại làm Jurojin nổi giận vậy?”

“Các ngươi không ai biết được bộ mặt thật của lão già đó đâu. Mà chú em có quan hệ gì với Jurojin?”

Tenmanya nói thế, rồi chỉnh lại khẩu súng hơi với vẻ cực kỳ để tâm.

Tôi không thể nói rằng cha mình đã rơi vào nồi lẩu của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu.

"… Cháu được người tên Benten giới thiệu."

Cái tên ấy vừa vuột khỏi miệng tôi, Tenmanya đã reo lên, "Benten à!" Gương mặt bình thường đã đỏ au càng thêm đỏ, như thể khói sắp sửa phun ra từ đỉnh đầu tới nơi. Hắn ta vẫn chĩa khẩu súng vào tôi, huơ huơ nó đầy giận dữ, trông thật sự nguy hiểm.

"Người đàn bà đó là căn nguyên của điều xấu!"

Tenmanya vừa nhổ nước bọt vừa nói thế.

"Ngươi có biết vì người đàn bà đó mà ta gặp phải cảnh gì không? Là nhìn thấy Địa ngục đúng nghĩa đen đó. Con đàn bà đó tìm đủ mọi cách tiếp cận Jurojin, rỉ rả vào tai ông ta đủ thứ đảo lộn thật giả… Tuy đúng là một mỹ nhân. Đúng là đầy mị lực. Đúng là đóa hoa trên đỉnh núi đối với ta. Nhưng đâu thể vì thế mà ném ta xuống Địa ngục nhẹ tênh như vậy. Dù sao ta cũng là Tenmanya danh chấn thiên hạ, sao có thể chấp nhận chôn thây nơi Địa ngục được? Con đàn bà đó, lần gặp mặt tới ta sẽ không tha cho đâu."

Đúng lúc ấy.

Một thứ gì đó màu trắng bay từ trên trời xuống đánh thẳng vào mặt Tenmanya, hắn ngã ngửa ra. Thứ đánh gục Tenmanya là một cái va li du lịch trắng tinh có vẻ đắt giá. Tenmanya đáng thương quằn quại, máu mũi phụt ra, khẩu súng tuột khỏi tay rơi xuống giữa lối đi lại.

Tôi tính nhặt khẩu súng lên, thì Tenmanya đã vội vàng nhổm dậy vồ tới trong tư thế bò bốn chân. Máu vẫn chảy đầm đìa từ mũi hắn trong khi ôm chặt khẩu súng như một đứa trẻ bướng bỉnh, rồi gào loạn lên "Cái này

là của ta, ta không cho ai hết!" Một kẻ bướng bỉnh tới đáng ngạc nhiên, bảo sao bị ném vào Địa ngục vẫn sống sót thoát ra bằng được.

Tôi đang nghĩ vậy thì một người phụ nữ bất thình lình từ trên không trung giáng xuống, đôi giày cao gót giẫm lên đỉnh đầu Tenmanya đang bò lồm cồm. "Ôi ôi đau", hắn rú lên.

"Lâu quá không gặp nhỉ, ông Tenmanya."

Benten lên tiếng.

"Ông vẫn khỏe mạnh thế này là nhất rồi."

°°°

"Đáng ra ông nên thành nhà diễn thuyết."

Benten nói vậy, Tenmanya nằm dưới chân cô ấy thẽ thọt hỏi.

"… Ô kia, cô Benten. Cô đã nghe được từ đoạn nào thế?"

"Từ đoạn 'Đóa hoa trên đỉnh núi đối với ta' đó. ông thật có khiếu ăn nói, trơn tru ghê cơ."

"Thế thì cô hãy quên giùm đoạn sau đó đi."

Không chậm trễ, tôi rỉ tai Benten.

"Ông ta nói lần gặp mặt tới sẽ không tha cho cô đâu."

Tenmanya vội vàng lấp liếm, "Cậu nói gì vậy Yasaburo", rồi lại rên lên từ bên dưới gót giày Benten. "Đó chỉ là líu lưỡi nói nhầm thôi. Ai lại nói thế về người phụ nữ mình thầm thương trộm nhớ chứ?"

Benten dồn thêm lực vào gót giày, Tenmanya rú lên "Ái ui!" mặt mày nhăn nhúm vì đau đớn. "Cô bỏ thêm cú nữa thì đầu tôi nứt toác mất!"

"Ông Tenmanya, ông lại muốn xuống Địa ngục nữa hả?"

“Không hề, hê hê hê. Được ở dưới gót chân cô Benten đúng là cõi Cực lạc mà.”

Tenmanya phun trào máu mũi mà vẫn cố sức cười lấy lòng.

“Ấy mà, cô Benten về nước từ khi nào thế?”

“Vừa về xong. Không ngờ lại được nhìn thấy bản mặt ông sớm tới vậy.”

“Thôi hãy để những xích mích nhiều năm chảy trôi cả về Địa ngục, giờ hãy thành bạn tốt của nhau đi.”

“Nên làm thế nào bây giờ. Thật tình ta ghét ông như ghét đám sâu lông.”

“Xin cô đừng nói vậy. Một con sâu lông cũng có năm phần hồn.”

Sau bốn tháng không gặp, vẻ đẹp của Benten vẫn hoàn mỹ không chút tì vết. Cô mặc một cái quần lửng và một cái áo phông xấu ghê hồn với dòng chữ “Mỹ nhân trường thọ”. Chắc là quà chia tay của hai thằng Kinkaku và Ginkaku con trai nhà Ebisugawa đây. Hai thằng Kinkaku Ginkaku đó lấy một góc nhà máy Denki Bran giả để sản xuất áo phông in cả đống thành ngữ bốn chữ dấm dớ nhưng chẳng bán nổi, đám Tanuki ra vào công xưởng làm việc đều bị ép mua nên căm tức lắm.

Đột ngột, Benten thốt lên “Ơ kìa!”

“Ông có thứ tuyệt vời ghê.”

Cô ấy gập người xuống bắt lấy mặt trăng sáng rực nằm lăn lóc bên hông Tenmanya. Cô nâng vầng trăng lên bằng cả hai tay, trân trọng ngắm nghía nó như một viên bảo ngọc khổng lồ.

“Vầng trăng đẹp quá, Yasaburo.”

“Đẹp chứ, hẳn nhiên rồi. vầng trăng của tôi mà lại.”

“Ơ kìa, vậy hả?” Benten bật cười. “Tôi muốn đem cái này về treo trang trí ở nhà. Tôi đã muốn có nó từ lâu lắm rồi.”

“Tôi xin cô đấy. Một con Tanuki mà không có đêm trăng thì làm sao vui sướng nổi.”

“… Cậu có bao giờ kể cho tôi nghe niềm vui sướng của mình đâu.”

Vào lúc đó, Tenmanya sắp sửa vỡ toác đầu dưới chân Benten rồi rĩ gầm gào như hổ, rồi bật nhỏm đầu lên. Hắn rình đúng lúc Benten lỡ thế để vùng chạy trốn. Gương mặt nhoe nhoét máu mũi của Tenmanya trông thật hung ác, có lẽ cũng giống lúc hắn ngang bướng bò lồm cồm lên khỏi Địa ngục đẫm máu.

Họng súng chĩa thẳng vào Benten. Tenmanya không nao núng kéo cò.

Benten làm một động tác như phẩy ruồi, lòng bàn tay trắng muốt hất viên đạn nẩy đi rồi biến mất tăm vào bầu trời đêm trống rỗng. Viên đạn trong mấy khẩu súng hơi kiểu này đối với Thiên cẩu chỉ như đậu ném quỷ. Cô ấy dùng hai bàn tay nắm lấy họng súng đang chĩa về phía mình. Bị cướp khẩu súng, Tenmanya dồn hết sức lực níu lấy nó. Giây phút tiếp theo, Benten nâng cả khẩu súng hơi lẫn Tenmanya lên, khoan khoái vung một cái theo thế ném bi sắt. Hắn ngơ ngác, trợn tròn đôi mắt như mắt cá vàng.

Benten cứ thế quăng thẳng Tenmanya về phía đường Shijo.

Chuyện nghiêm trọng đáng nói nhất, là khi Tenmanya ôm khẩu súng hơi Đức bay đi mất, hắn ta hình như vẫn còn cố nháy mắt với tôi. Trong khoảnh khắc nguy ngập giữa sống chết, sao con người đó còn đủ rảnh để làm chuyện ấy nhỉ? Một Tenmanya đã lừa phỉnh được Tanuki, lại dám chĩa vũ khí vào một bán Thiên cẩu, quả là một người kỳ quái.

Tôi vừa dõi theo Tenmanya bay đi mất vừa nói.

“Đừng có chết đó, bác Tenmanya.”

“Chỉ thế thôi thì không chết được đâu. Tên đó sống dai nhách như dây thun vậy.”

Benten vừa lấy khăn lau tay vừa nói.

°°°

“Vầng trăng này thật đẹp đẽ.”

Vầng trăng nhỏ xíu trên lòng bàn tay Benten chiếu sáng nụ cười yêu kiều của cô.

Tôi chăm chú nhìn dáng vẻ của cô ấy, cảm thấy an lòng như thể lỗ rỗng lâu ngày trong tim đã được lấp đầy. Kẻ phản bội đã hại sư phụ ngã xuống, mối tình đầu của tôi nhưng lại là cừu thù giết cha, còn là thiên địch muốn bỏ tôi vào nồi lẩu. Vậy mà tôi lại hân hoan đến vậy khi thấy cô gái này về nước, chắc lại là do dòng máu ngốc nghếch gây ra đây. Tôi đã luôn trông đợi cơn phong ba nổi lên từ nụ cười của cô ấy. Benten trở về là để làm loạn thành phố này.

Benten hất hàm về phía cái va li du lịch nằm lăn lóc trên lối đi.

“Xách va li giùm đi, Yasaburo. Giờ tôi sẽ đi chào hỏi sư phụ.”

“Thế thì tốt quá. Chắc thầy sẽ vui lắm đấy.”

Sư phụ Akadama chắc sẽ mừng đến phát khóc. Tôi vừa nghĩ mình không muốn chứng kiến cảnh đó trong tư cách một đệ tử, nhưng vẫn xách cái va li du lịch của cô ấy lên. Nó nặng đến độ như nhét gậy sắt bên trong vậy.

Tôi nhìn sang Benten, thấy cô ấy đang dùng đầu ngón tay trỏ quay quay mặt trăng của tôi.

"Cô Benten, tôi có thể nhờ cô chút chuyện chứ?"

"Gì thế, Yasaburo?"

"Trước khi tới chỗ sư phụ, có thể phiền cô trả lại mặt trăng giùm tôi không?"

"Ơ kìa, bộ bắt buộc phải trả lại mặt trăng sao?"

"Tôi cắn rơm cắn cỏ lạy cô đấy. Phải sống cả đời trong màn đêm không trăng sẽ khốn khổ lắm."

"Biết làm sao đây. Mãi mới nắm được vầng trăng trong tay mình…"

Cô ấy hờn dỗi một lúc lâu, thế rồi phất tay một cái theo bộ dạng cầu thủ ném bóng chày, quăng thẳng vầng trăng về phía bầu trời đêm. Vầng trăng yêu quý của tôi lấp vừa lại lỗ hổng trên bầu trời, một lần nửa bắt đầu chiếu ánh sáng xuống khắp thành phố. Thế này thì tôi lại có thể vui vẻ ăn bánh ngắm trăng được rồi.

Mọi thứ kết thúc đều tốt đẹp.

Tôi cúi đầu thật thấp.

"Cảm ơn cô vô cùng, cô Benten."

Nhưng trông Benten lại như đang thiếu vắng điều gì. Ánh mắt lạnh lùng ngó tôi đăm đăm.

"Cậu còn có điều khác muốn nói đúng không? Thật là một con Tanuki hư hỏng."

"Chuyện gì cơ?"

"… Hãy nói là mình cô đơn đi, Yasaburo."

"Tôi cô đơn mà. Chào đón cô trở về, cô Benten."

Benten gật gù mãn nguyện.

“Tôi v`êr`ồi đây. Mọi thứ càng ngày càng thú vị r`ồi, Yasaburo.”

Chương bốn
ĐẠI CHIẾN DU THUYỀN NORYO DAIMONJI

Ngày xửa ngày xưa, Đại chiến Thiên cẩu từng nổ ra.

Tôi đã nghe kể lại tích này trong chùa Hyakumanben Chionji, từ một cụ trưởng lão mà ai cũng kháo nhau rằng hẳn phải có nhầm lẫn gì nên mãi vẫn chưa nhận được vé mời sang thế giới bên kia.

Cụ Tanuki đó trông như một cục bông gòn đầy bụi to tướng nằm lăn lóc đằng sau điện A di đà, nhưng vẫn còn hừng hực ham muốn mở mang kiến thức cho đám con cháu mông muội. Vậy nên cụ cứ túm cổ đám Tanuki con đáng thương lạc trong khuôn viên, bắt ép chúng phải đọc to *Mao Tử,* rồi kể cho chúng nghe chuyện lịch sử theo góc nhìn Tanuki. Cụ cho đó là sự cống hiến đối với giới Tanuki, nhưng đám Tanuki con cháu chúng tôi lại chỉ thấy vô cùng phiền phức.

"Cuộc chiến đó…"

Một khi cụ khởi đầu như vậy, ta liền biết cụ không nói về chiến tranh Thái Bình Dương*, cũng không phải loạn Onin, mà là về Đại chiến Thiên cẩu. Tôi đã quên tiệt phần lớn nội dung của mấy bài giảng trời ơi đất hỡi của cụ, nhưng cụ luôn dùng con mắt trọng Tanuki nhìn vào lịch sử, thành thử nghe cứ như lịch sử Nhật Bản được nhào nặn nên chỉ bởi những cái mông đầy lông của loài Tanuki vậy. Hồi còn là một con Tanuki nhỏ bé, tôi đã nghĩ thầm "Toàn lời bịa đặt." Ngay từ ngày ấy, tôi đã biết rằng Con người, Thiên cẩu và Tanuki tạo nên ba chạc trong vòng quay của thế giới này.

Một lần nọ, cụ Tanuki đã kể như sau.

"Thiên cẩu nhúng tay vào chuyện tranh cãi của Tanuki là không được."

"Tanuki nhúng tay vào chuyện tranh cãi của Thiên cẩu, cũng là không được."

Tôi không thích mấy lời đó. Thời điểm đó lại diễn ra sự kiện "núi Nyoigadake giả" nên tôi còn mải tự hào vì cha mình dám lừa đám Thiên cẩu Kurama và bảo toàn danh tiếng cho sư phụ Akadama. Sao lại không nhúng tay vào chuyện tranh cãi của Thiên cẩu được chứ? Chẳng phải vị đại sư phụ Nyoigadake Yakushibo đó còn phải đến rừng thiêng Tadasu để cảm ơn cha tôi đấy sao? Lại còn được tặng bánh kẹo cao cấp nữa. Tôi cứ tinh nghịch gào rống lên, trêu chọc cụ già đáng thương. Biết làm sao được khi bấy giờ tôi là một thằng ngốc thích chọc gậy bánh xe, còn dám cả gan đem lá thông hun khói ngài đá Heso ở Lục Giác Đường cơ mà.

Thời gian đã trôi qua bao lâu từ buổi đó.

Cha tôi, và cả đại trưởng lão nằm sau điện A di đà, giờ đều đã về thế giới bên kia.

Mỗi lần ánh lửa tiễn đưa Gozen cận kề, tôi lại hay nhớ về chuyện ngày xưa.

ooo

Mẹ tôi tính đi thăm bà ngoại ở Tanukidani Fudo, nên tôi cũng tới đó cùng mẹ.

Chúng tôi xuống tàu điện Eizan ở ga Ichijoji, rồi đi bộ từ đường Manjuin về phía Đông.

Cái nắng giữa hạ hun nóng cả thành phố, chiếc khăn tay ẩm mang từ rừng thiêng Tadasu giờ đã khô cong như tấm chăn khô. Chúng tôi đi qua đường Shirakawa, qua cả khu Ichijoji-sagari Matsucho nơi từng quay bộ phim về kiếm sĩ bậc thầy Miyamoto Musashi*, vậy mà vẫn chưa tới được khu rừng nơi bà ngoại cư ngụ. Muốn đến đền Tanukidani Fudo còn phải đi qua một quãng đường dài chỉ có mấy hộ gia đình neo người và những cánh đồng khô trải rộng, rồi leo lên một con đường thăm đền âm u cắt ngang qua rừng liễu sam.

Mẹ tôi vẫn ở trong dáng vẻ mỹ thiếu niên Takarazuka nhìn đã thấy mát mẻ, nhưng còn than nóng trước cả tôi. "Không thể mưa được vài giọt sao?"

"Mưa cũng được nhưng lỡ có sấm sét thì sao?"

"Mẹ sẽ bị lột khỏi lốt biến hình, đương nhiên rồi. Chuyện này không cần bàn cãi."

"Vậy thì con lại phải ôm mẹ về à…"

"Cái đó thì không thích. Tưởng tượng thôi cũng đủ nóng bức ngột ngạt lắm rồi."

Đã rất lâu tôi không gặp bà ngoại ở Tanukidani Fudo.

Giống như cụ trưởng lão lăn lông lốc đằng sau điện A di đà ở chùa Chionji, bà ngoại tôi cũng vứt bỏ cái ách tất yếu của loài Tanuki để sống trường thọ, thành một cục banh lông trắng muốt đẹp đẽ. Bí quyết trường thọ của bà chính là lăn lộn trong Tanukidani Fudo rồi rèn luyện sự mềm dẻo tới cực hạn. Tanuki ở Tanukidani Fudo vốn dĩ đã nổi danh là những kẻ nắm giữ bí quyết giữ gìn sức khỏe và các phương thuốc cổ truyền Trung Hoa được tổ tiên truyền lại, nên rất nhiều tín đồ đã tôn xưng bà tôi là "giáo tổ".

“Bà ngoại chắc sẽ tìm ra được phương thuốc chữa cho Yajiro.”

“Vấn đề của anh thứ nằm ở tâm lý tự ám thị đó mẹ.”

“Mẹ chẳng hiểu mấy điều khó nhằn như vậy đâu, nhưng cứ giữ cho gan nó khỏe mạnh chắc là được. Lá gan rất quan trọng trong việc phục hồi khả năng biến hình.”

“Nhưng anh ấy liệu có chịu uống không? Chuyện này anh ấy ngang bướng lắm.”

Anh thứ nơi đáy giếng của tôi không thích bà ngoại cho lắm.

Là nhà nghiên cứu thuật trường thọ đáng nể nhất giới Tanuki, bà ngoại dành rất nhiều năm để phân loại “kẻ sống lâu sẽ có ích” và “kẻ sống lâu cũng chẳng có lợi gì”. Xét về mặt nào đó, khi danh sách lạnh lùng đó được cập nhật hằng ngày, đám cháu ruột của bà tức anh em tôi cũng bị quan sát đánh giá. Cùng với chuyện phân phối sức tập trung vào việc duy trì sinh mệnh, bà ngoại cũng phân loại cả tình yêu dành cho đám con cháu. Bà chỉ coi anh cả Yaichiro là cháu của mình, chẳng thèm để mắt tới đứa nào khác. Anh thứ tôi cũng thật đáng thương, ban đầu anh cũng được bà yêu chiều cưng nựng lắm, nhưng dần dần bị bà ngoại bỏ ra khỏi tầm mắt và phải chịu không ít tổn thương, thế nên anh tôi né khỏi bà luôn. Do không trông chờ gì vào tình yêu thương của bà, tôi và Yashiro lại thoải mái nhẹ nhàng hơn.

Cuối cùng, mẹ và tôi cũng đi tới lối vào con đường lên thăm đền.

Tảng đá rêu phong khắc dòng chữ “Đền Tanukidani Fudo” với đám Tanuki bằng gốm Shigaraki bu quanh vách tường đá như lũ vỏ sò. Đám tượng Tanuki đã bị mưa gió đánh bay màu vẫn đang hớn hở nhìn lên bầu trời xanh rồi cười “a ha ha”.

Tiếp theo sẽ là tổng cộng hai trăm năm mươi bậc thang chạy xuyên qua

rừng liễu sam mát mẻ. Đến giờ bà ngoại vẫn còn thu hút rất nhiều tín đồ, mỗi sáng Tanuki lại tới lui như tấm thảm đầy lông để tăng cường sức khỏe. Những bậc thang đá này chính là địa danh truyền thuyết thuở mẹ tôi nổi danh là "Tosen trèo cầu thang" đã nghênh chiến với cha tôi, người dẫn đầu "đội săn lùng Tsuchinoko".

"Bậc đá này đã mòn vẹt rồi kìa. Đây chính là nơi mẹ lao xuống đây mà."

"Mẹ lại nói chuyện vớ vẩn rồi."

"Vớ vẩn gì mà vớ vẩn, cứ nhảy từ trên xuống tới vài ngàn lần thì lại chẳng mòn. Mẹ đang chơi nhẩn nha như vậy thì thấy cha các con cùng đám bạn chạy lên, họ nói cái gì mà đội săn lùng Takenoko…"

"Không phải Takenoko mà là Tsuchinoko ạ."

"Đúng đúng, Tsuchinoko. Săn lùng con rắn nhỏ béo đó có gì vui nhỉ?"

"Cha định đi bắt Tsuchinoko ai dè lại bắt trúng mẹ."

"Con đừng xếp mẹ đồng hạng với cái con Tsuchinoko đó chứ. Nhất là, mẹ con chắc chắn ngon lành hơn nhiều."

Mẹ tôi nói với vẻ bất mãn, rồi lại "A!" một tiếng và thở dài nhìn lên những bậc đá.

"Nó đã luôn dài như vậy sao? Không phải đang chạy dài lên tới tận trời đó chứ."

°°°

Cuối cùng chúng tôi cũng leo hết các bậc thang lên tới một khoảng sân, bên tay trái là một cái đài giống như đài ngắm cảnh của chùa Kiyomizu tựa

trên rừng cây xanh, đi theo lối đó sẽ tới điện chính của đền Tanukidani Fudo. Trưa hè tháng Tám đổ lửa, cũng chẳng có mấy vị khách leo lên đến tận đây, tôi chỉ nghe thấy mỗi tiếng ve sầu rả rích trong khuôn viên vắng tanh.

Mẹ tôi lại gần một cái miếu nhỏ nằm bên phải sân. Quanh miếu đầy những con Tanuki gốm, có con phủ đầy rêu phong, có con lại sứt sẹo, có con lại mới nguyên, như thể đã sớm chẳng còn gì ngoài Tanuki tụ tập ở nơi này. Mẹ tôi khom người nhỏ giọng chào hỏi trong khi đi vòng ra đằng sau miếu. Tràng cây nằm ở đằng sau ẩm ướt tối thui. Đột nhiên tôi nghe thấy có tiếng "Ối chà chà" từ dưới sàn miếu vọng lên. Tôi bình tĩnh nhìn xuống thì nhận ra một tượng thần Daikokuten* nho nhỏ đang vung cây búa bé tí lên rồi cười.

"Cứ tưởng ai, hóa ra là Tosen."

Đó là bác Toichiro của tôi, giờ bà ngoại như thành chủ một giáo phái lớn rồi nên bác tôi phải cất công để ý tới đám tín đồ Tanuki. Số lượng Tanuki muốn nhờ tư vấn chuyện sức khỏe cắt hoài cũng chẳng hết, nếu không có một tay bác tôi quản lý là nháo nhào lên ngay. Lúc nhìn thấy tôi, bác có vẻ vui. "Cũng lâu rồi không gặp Yasaburo nhỉ?"

"Lâu rồi không gặp anh. Em đến có chuyện muốn nhờ mẹ."

"Vậy hả, vậy hả. Cứ vào thăm đi."

Bức tượng Daikokuten nhanh nhảu biến hình lại thành Tanuki rồi vụt chạy đi, mẹ và tôi đuổi theo sau. Chúng tôi trèo lên những bậc thang ở ngách điện chính rồi rẽ qua một cổng torii màu đỏ, theo đúng lộ trình leo lên núi Uryuyama. Bác đi thêm một đoạn đường núi nữa, rồi bước vào sâu trong trảng liễu sam tối thui. Do không muốn làm bà ngoại giật mình nên mẹ và tôi quay lại lốt Tanuki. Cuối cùng, chúng tôi cũng tới một gốc liễu

sam lớn đang có rất nhiều Tanuki tụ tập.

Trên cành liễu sam có treo một cái đèn lồng đỏ to tướng ghi mấy chữ "Cốc thần bất tử", bên dưới lúc nhúc đầu của mấy chục cục banh lông. Có những con đang cùng nhau chuyền tay tràng chuỗi kết bằng hạt châu to cỡ quả táo, lại có vài con đang quạt gió bằng chiếc quạt có hình dạng như đàn accordion gấp bằng Bát nhã tâm kinh*. Bà ngoại vĩ đại của tôi nằm cuộn tròn trên một tấm nệm màu đỏ son, bộ lông trắng phất phơ một cách thoải mái trong làn gió thổi từ kinh Bát nhã. Bà to cỡ một quả quýt lớn, chẳng nhìn ra mắt mũi ở chỗ nào, cũng chẳng rõ đang ngủ hay thức.

Chúng tôi rẽ qua đám tín đồ, đi tới trước mặt bà.

"Mẹ ơi, con đây. Tosen đây." Mẹ tôi thì thào.

Cục banh lông trắng như bánh mochi cứ phập phồng phập phồng, rồi kêu lên "Ơ kìa, Tosen đó hả?" bằng chất giọng như chuông reo. Tuổi tác đã cao nhưng giọng điệu và cung cách nói chuyện của bà tôi vẫn còn trẻ lắm, y như một cô thiếu nữ vậy.

"Con gái Tosen của mẹ đây. Con xin lỗi đã đánh thức mẹ."

"Ơ kìa, cô không cần phải xin lỗi. Tôi đâu có ngủ nghê gì."

"Tốt quá. Mẹ không ngủ."

"Phải. Tôi chỉ đang nghĩ tới những điều vui vẻ thôi."

"Điều vui vẻ gì cơ ạ?"

"Nghĩ về những mạch nước tinh khiết chẳng hạn, hay cách những mạch nước đó phản chiếu các tán lá xanh. Rồi nghĩ đến những khi thấy cả ánh sáng mặt trời rọi qua những kẽ lá đó. Rung rinh rung rinh theo cơn gió mát lành."

"Mẹ nghĩ tới những điều tuyệt vời quá nhỉ?"

“Ê hê hê. Đúng đó, tôi là mẹ cô cơ mà.” Bà vui vẻ cười, rồi lẩm bẩm “Mà này, tôi nhớ cô đã đi lấy chồng rồi.”

“Con đã đi lấy chồng rồi ạ.”

“Biết ngay mà. Tôi nhớ là vậy. Thế cô sống có hạnh phúc không?”

“Dạ, con sống hạnh phúc lắm.”

“Người cô có mùi thơm ghê.”

Bà đột nhiên thì thầm với giọng lo lắng.

“… Này, người tôi có bị hôi không?”

Mẹ tới ghé đầu mũi ươn ướt lại gần bộ lông trắng muốt của bà. Bà lo lắng hỏi “Không có mùi gì lạ chứ?” Mẹ liền đáp “Không có mùi gì lạ cả. Ngửi rất dễ chịu ạ.” Bà tôi có vẻ nhẹ nhõm hơn và nói “Biết ngay mà.”

“Tôi cũng nghĩ không có mùi lạ đâu, nhưng thi thoảng tôi vẫn thấy lo.”

°°°

Mẹ kể lại tình hình gần đây của anh cả Yaichiro, bà vui vẻ lắng nghe.

Cuối cùng, mẹ thưa rằng “Con có chút chuyện muốn hỏi ý mẹ”, rồi nói về chủ đề một con Tanuki ở trong lốt ếch lâu quá không thể biến về hình dạng cũ nữa. Bà ngoại nghiêng tai lắng nghe rồi “hừm” lên và nói với giọng cực kỳ ngọt ngào. “Nó không biến hình được nửa là do bụng thiếu nước đó.”

“Nhưng thằng bé hiện đang sống ở trong giếng, có thiếu gì nước đâu ạ?”

“Nước trong giếng và nước trong bụng khác nhau đấy.”

“Vậy giờ nên làm gì hở mẹ?”

“Tôi sẽ chỉ cho một phương thuốc hay. Hãy bảo nó rèn luyện lại khả năng biến hình kết hợp với uống thứ đó.”

Thế rồi bà ngoại bảo bác Toichiro chuẩn bị thuốc viên.

Theo lý luận của bà thì vạn vật đều khởi nguồn từ nước. Từ mấy con Tanuki mông ngúng nguẩy cho tới loài Thiên cẩu dời núi lấp biển, đều có khởi nguồn sức mạnh từ nước. Chúng ta nhận lấy sinh mệnh này, qua bao thời đại vẫn luôn là nước chảy tràn trong cơ thể, nhưng cơn gió của phận đời chìm nổi đã quạt khô thân xác nên càng có tuổi càng khô héo. Bà ngoại tôi đã nhiều tuổi lắm rồi nhưng vẫn duy trì thân thể và trái tim minh mẫn, là do biết cách giữ nước trong cơ thể.

Trong khi đợi bác cả làm thuốc, bà ngoại lên tiếng hỏi. “Kẻ ở kia là ai thế?”

“Chỉ là một con Tanuki quá bộ qua đây thôi. Cháu là Yasaburo, xin được phép bái kiến.”

“A, chào anh. Lần đầu chúng ta gặp nhau sao?”

“Ngày trước hình như cũng có gặp nhiều lần rồi ạ.”

“Biết ngay mà. Tôi cũng nghĩ vậy… Anh có thể bước lại gần đây thêm chút nữa không?”

Vẻ mặt nghi hoặc, bà thúc giục tôi lại gần. Tôi bèn bước tới bên cạnh bà ngoại.

Bà ngửi mùi hương nơi tôi, rồi mãn nguyện rung rung bộ lông trắng muốt.

“Mắt tôi giờ không còn nhìn thấy được gì nữa rồi. Chẳng rõ đã bị vậy từ bao giờ.”

Bà ngoại nói vậy nhưng cũng chẳng có vẻ gì là buồn rầu.

“Nhưng riêng dòng nước chảy thì tôi vẫn thấy đấy. Con sông lớn mọi sinh vật trên thế gian này cùng chảy trôi. Mà hình như dòng chảy của nó đang kém đi thì phải.”

“Giống như mắc phải chứng táo bón ấy ạ?”

“Đúng rồi, đúng rồi.”

“Ha ha ha, cái đó khó chịu ghê ấy.”

“Đừng nói như thể chuyện của kẻ khác. Đây chính là lúc anh phải cố gắng đấy. Hãy mở mắt cho to, dựng lông cho thẳng. Phong ba sẽ nổi lên. Cuồn cuộn dâng trào.”

Bà ngoại nói vậy rồi bật cười thích thú.

“Tôi chỉ muốn nói vậy thôi. Hết rồi.”

Tôi ngỡ ngàng nhìn bà mình. Nhưng bà ngoại chẳng nói thêm điều gì nữa. Tôi ghé tai lại gần thì nghe thấy tiếng bà ngáy đều đều như một con thú nhỏ.

Rồi thuốc cho anh thứ cũng được làm xong. Bác tiễn hai mẹ con tôi rồi quay vềTanukidani Fudo.

Không khí nóng hầm hập trong rừng hòa lẫn với tiếng ve kêu rỉ rả, khi cùng mẹ rảo bước xuống những bậc thang đá dài thượt, những lời của bà ngoại vẫn còn vang vang trong lỗ tai. *“Đây chính là lúc anh phải cố gắng đấy.”* Nhưng bà ngoại vĩ đại muốn tôi cố gắng chuyện gì cơ? Tôi hoàn toàn chẳng hiểu ý bà, nhưng lời nói của người bà rung rung bộ lông trắng muốt mềm mại nơi ranh giới giữa thế giới bên này và thế giới bên kia thật oai nghiêm và đĩnh đạc.

“Bà con nói những lời kỳ lạ thật.” Mẹ bảo.

Đúng lúc đó, mẹ chợt kêu lên “Ơ kìa!” rồi khựng lại giữa lưng chừng

cầu thang.

Một cô gái mặc bộ váy liền, tay che ô đang bước lên cầu thang đá. Nghe thấy giọng mẹ tôi, người con gái đó liền ngẩng lên nhìn. Giữa những ánh nắng thẽ thọt xuyên qua tán lá, chị ấy bật cười.

"Chào hai mẹ con. Bậc thang dài ghê nhỉ?"

Nanzenji Gyokuran vui vẻ cất lời.

°°°

Chiều tà ngày hôm ấy, tôi mang món quà tự làm từ bà ngoại ở Tanukidani Fudo đến thăm anh thứ tôi dưới đáy giếng chùa Rokudo Chinno.

Anh thứ đang sinh sống trên hòn đảo nhỏ xíu nổi trong miệng giếng, còn có mỏm đá gồ lên mọc đầy rêu xanh với dương xỉ. Lại thêm một cái miếu nhỏ như đồ chơi, treo cái bệ đèn ghi chữ "Shogi Đại Thần". Anh thứ đang ngồi dưới quầng sáng của bệ đèn, nhìn chăm chăm vào cái bàn cờ với những quân cờ nhỏ xíu như hạt đậu.

Dưới đáy giếng luôn mát mẻ bất kể trời đang vào hè, hôm nay một vị khách hiếm đã có mặt từ trước. Đó là một con cóc nâu xù xì đang ngồi bệt trên mỏm đá, đối diện với anh thứ tôi ở phía kia bàn cờ. Con cóc ồm ộp kêu lên "Gì cơ, ra là Yasaburo hở?" Bất ngờ thay lại là anh cả.

Tôi cũng hóa thành ếch bò lên trên hòn đảo nhỏ, ngồi bệt xuống bên cạnh bàn cờ.

"Sao anh cả lại ở đây thế?"

"Sao? Sự có mặt của anh ở đây làm cậu phật ý à?"

“Đông khách quá”, anh thứ tôi nói ra chiều vui vẻ lắm. “Đêm nay đáy giếng lại thành nơi nhộn nhịp.”

“Không phải anh cả đi Nara sao?”

“Đi rồi. Về mới ghé qua đây được chứ?”

“Đúng đó”, anh thứ thêm lời. “Thật ra thì anh đang dạy anh ấy chơi cờ đó.”

Theo lời anh thứ, anh cả tôi muốn rút ngắn khoảng cách thực lực với Gyokuran nên đành phải cúi đầu xin anh thứ chỉ dạy. “Ít nhất không được để thua quá nhục nhã”, anh cả vẫn dùng kiểu cách nói năng có phần kiêu ngạo kia.

Sau đó lần đầu tôi được nghe kể chuyện anh cả và anh thứ đã cùng kiểm tra kỹ lưỡng căn phòng Shogi, lau chùi sạch sẽ đống sách vở bụi bặm, dọn dẹp chỉnh đốn lại di sản của cha, rồi học hỏi thêm về cờ Shogi. Nanzenji Gyokuran cũng tham gia cùng, còn mượn một cuốn sách về “những thế cờ cực kỳ khó nhằn được xuất bản từ thời Edo” nữa.

“Cái gì, mấy vị vui vẻ ghê. Sao không cho em tham gia với?”

“Em đâu có hứng thú với Shogi.”

“Em không có hứng thú với Shogi, nhưng hứng thú với di vật của cha mà.”

“Bọn anh làm vậy là để phục vụ cho việc nghiên cứu cờ của Gyokuran thôi. Nếu để em tham gia vào, kiểu gì cũng sẽ dùng chuyện Gyokuran để chọc ghẹo anh cả. Anh ấy dễ xấu hổ lắm.”

Anh thứ tôi cười lớn, còn đôi mắt chú mục vào cái bàn cờ của anh cả tối sầm lại.

Đối đầu trên bàn cờ có thể nói là cách để hai kẻ e thẹn ấy rèn luyện.

Nhưng họ định mãi ngây ngô chúi mũi vào mấy nước cờ đến già sao? Trong giới Tanuki từng có ai đó nói rằng "Chỉ cần có thể mãi mãi hạnh phúc viên mãn là được", nhưng cứ phải chứng kiến cái tình yêu kiểu này cũng chán mớ đời. Bọn họ giờ vẫn còn chia nhau mỗi kẻ một đầu cầu, gõ cồm cộp kiểm tra độ cứng cáp của cây cầu đá*.

"Anh cứ chiếu tướng luôn đi, anh cả."

"Yasaburo nói đúng đó. Cứ để người ta đợi lâu quá cũng thất lễ. Gyokuran đã luôn chuẩn bị tinh thần thua cuộc rồi mà."

"Đừng ăn nói vô trách nhiệm như thế, mấy đứa này. Lấy bằng chứng đâu ra."

"Anh cả này, mấy cục banh lông yêu đương nhau cũng là lẽ tự nhiên của trời đất."

"Im đi, đồ banh lông vô liêm sỉ."

"Gì chứ. Thuận theo lẽ tự nhiên thì cần gì liêm sỉ?"

"Anh là kẻ có trách nhiệm. Không như cái thằng quậy phá rách trời, cũng không như đứa lánh đời dưới đáy giếng. Anh có cách của riêng anh."

"Thôi nào", anh thứ liền xoa dịu. "Yasaburo nói vậy cũng là nghĩ cho anh thôi."

"Đúng rồi, đúng rồi."

"Nói dối. Đến quá nửa là do nó thấy chuyện này hài hước quá thôi. Anh hiểu nó quá mà."

Anh cả hậm hực ngậm miệng.

ooo

“Đây là thuốc em lấy về từ Tanukidani Fudo.”

Nghe tôi kể lại chuyện cùng mẹ đi tới Tanukidani Fudo, anh thứ lặng lẽ nhăn mặt. Bao kỷ niệm đau thương do bị bà ngoại đối xử không ra gì chắc đang sống lại trong đầu óc anh chăng. Tôi không thích anh thứ cứ nghĩ mãi tới những mắc mứu với bà ngoại. Anh cả vô tình đẩy anh thứ sang bên để độc chiếm tình yêu thương của bà cũng chẳng lấy gì làm vui. Anh khép hờ đôi mắt, tĩnh lặng y như tượng Phật ở Nara.

Sau một hồi tĩnh lặng kéo dài, cuối cùng anh thứ cũng lầm bầm cụt ngủn “Vậy hả?”

“Nếu anh tính bướng bỉnh mãi em cũng chẳng biết nói gì hơn.”

“Cứ uống đi. Sớm biến hình lại được thì tốt.”

“Hãy uống với lòng biết ơn. Khi năng lực biến hình quay trở lại, đi cảm ơn bà một câu.”

“Thuốc Ở Tanukidani Fudo được khen nhiều lắm”, anh cả chợt như nhớ lại điều gì. “Gyokuran cũng bảo là vẫn ghé qua đó. Gia chủ đời trước của nhà Nanzenji bị bệnh mà.”

“Đúng đúng, em có gặp Gyokuran.” Tôi nói. “Sẵn tiện, mẹ mời chị ấy lên du thuyền Noryo đó.”

Mẹ định lấy chuyện đi ngắm lửa lễ hội để kết nối anh cả với Gyokuran. Riêng về chuyện kết duyên này, quan điểm của mẹ tôi khá là rõ ràng. Theo lời mẹ thì “Cứ nhét chúng nó vào chỗ hẹp hẹp nào đó là xong ấy mà. Tanuki giỏi nhất khoản mềm dẻo linh hoạt.”

Trong đêm đốt lửa tiễn đưa Gozan, chúng tôi sẽ mang du thuyền Noryo ra bay trên bầu trời để đưa tiễn tổ tiên, đó vẫn luôn là hoạt động quan trọng trong năm của gia tộc Shimogamo. Do chiếc du thuyền Manpukumaru vẫn

dùng hồi cha tôi còn sống bị cháy rụi hai năm trước, tôi đã phải mượn tạm căn trà thất biết bay vẫn được gọi là "Phòng trải chiếu của Yakushibo", nhưng sự tình lại trở nên tồi tệ. Chúng tôi bị cuốn vào một cuộc chiến máu lửa với nhà Ebisugawa khiến trà thất biết bay đó rơi xuống đất thành một đám gỗ vụn. Từ hôm trước, anh cả tôi qua Nara là để mượn du thuyền Noryo từ mấy con Tanuki Ở Nara.

"Lễ ngắm lửa tiễn đưa năm nay có cả anh lẫn chị Gyokuran, chắc sẽ náo nhiệt lắm đây", tôi nói vậy.

Nhưng anh cả và anh thứ lại ủ rũ nhìn nhau.

"Ơ kìa, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?"

"Chúng ta không có du thuyền bay đâu, Yasaburo." Anh thứ tôi nói.

"Nhưng em nghe bảo ta mượn thuyền từ Tanuki ở Nara cơ mà?"

Giọng anh cả đắng nghét "Chuyện đó không thành rồi."

°°°

Tối ngày hôm trước, anh cả tôi đã đi dọc đường phố Nara tối thui về phía khách sạn Nara. Ông anh trước khi qua cầu phải gõ cồm cộp của tôi từ đầu năm tới giờ đã ghé thăm Nara vài bận, cẩn thận lo lót chuẩn bị cho vụ mượn con thuyền Kentoshi* của Hội đồng Tanuki Nam Đô*.

Anh cả và con Tanuki phụ trách văn phòng của Hội đồng Nam Đô hẹn gặp mặt ở một trà thất nhìn ra vườn.

Con Tanuki phía Hội đồng thở ra toàn mùi rượu, cái cà vạt dây đeo lỏng lẻo, anh cả hỏi bao giờ có thể lấy được thuyền nhưng nó cứ mãi vòng vo tam quốc. Nhận thấy có điều bất ổn, anh cả tôi hỏi dồn thì nó mới nói

với vẻ biết lỗi là "Nếu để đến tầm tháng Chín thì may ra." Đám Tanuki chúng tôi có tùy hứng đến chừng nào thì cũng không hâm đến độ lôi thuyền bay ra khi lễ hội đốt lửa tiễn đưa Gozan đã kết thúc.

Con Tanuki bên Hội đồng nói "Chiếc thuyền đó đã bị rơi xuống Kizugawa hồi năm ngoái" với vẻ bao biện. "Hình như mãi vẫn chưa sửa xong."

"Nhưng đã qua gần một năm rồi còn gì? Vả lại, sao các anh trước giờ không nói với tôi một lời nào vậy?"

Nhìn vẻ lúng túng khổ sở của đối phương, anh cả tôi đã ngộ ra. Chắc hẳn phải có một thế lực nào đó nhúng mũi vào o ép bọn họ.

Anh cả tôi tức giận đến mức chỉ muốn biến ngay thành một con hổ, nhưng không thể làm loạn trong trà thất của khách sạn Nara trang trọng lịch sự thế này được. Anh phải nghiến răng nuốt xuống con uất hận, nhìn ra khu vườn tối bên ngoài cửa sổ một lúc lâu để trái tim mình trấn tĩnh lại. Khi anh cả thu ánh mắt về, con Tanuki của Hội đồng bên kia đã bỏ trốn mất rồi.

Khỏi cần kể thêm sự thô lỗ của bọn họ khiến anh tôi ngỡ ngàng đến thế nào nữa.

Ngày hôm sau, anh cả đã chạy đông chạy tây, đá loạn hết đám hươu và khách tham quan Công viên Nara để lùng bắt các trưởng lão của Hội đồng Nam Đô nói chuyện cho ra nhẽ. Nhưng sau nhiều ngày hội hè chè chén, những vị tai to mặt lớn xứ Nara đều đã thành mấy cái hũ chìm đầy lông cả rồi. Anh cũng chẳng biết giờ nên đi đâu tìm ai để làm gì nữa, rồi cuối cùng cũng đã moi ra được vụ rượu Denki Bran giả từ mấy ông lão đang bù khú trong rừng Kasuga. Thì ra nhà Ebisugawa ở Kyoto đã gửi tặng một số lượng lớn rượu Denki Bran giả cho các vị đầu lĩnh Hội đồng Nam Đô và

nhấn chìm bọn họ thành con ma men. Do đó, anh cả tôi lâm vào tình cảnh tay trắng bối rối quay về Kyoto.

"Kinkaku và Ginkaku đã mua chuộc đám ở Nara và nẫng tay trên con thuyền đó rồi." Anh cả tôi rên lên.

"Nhà Ebisugawa cũng chịu chơi lớn để ép chúng ta ghê." Anh thứ lẩm bẩm.

Vào lúc đó, tôi chỉ hình dung đến cảnh hai anh em ngu độn nhà Ebisugawa đang cười ha hả rồi gào lên "Dụng ý chu đáo!" Giờ này chắc chúng nó đang nâng chén chúc mừng vì "Bắt nọn được bọn kia!" cho xem.

Hai anh em ngu ngốc khốn nạn đó, cầu cho chúng nó bị hươu đá bay vào đống phân luôn đi.

Tôi khẳng định, "Nhà Ebisugawa chắc đã phục sẵn để cướp đi con thuyền đó."

Nhưng anh cả tôi lại khổ sở lắc đầu. "Tuy đã thành công cướp đi con thuyền, đám Ebisugawa đó hẳn không chịu ngậm tăm đâu. Chắc chắn chúng sẽ còn kéo dài cuộc chiến cho tới tận lễ đốt lửa tiễn đưa."

"Đúng ý em đây."

"Anh không muốn gây ra thêm một vụ đại chiến du thuyền như năm ngoái nữa đâu. Một khi đã mời Gyokuran tham dự thì lại càng không. Cuộc chiến giữa hai nhà Shimogamo và Ebisugawa không nên cuốn cả nhà Nanzenji vào làm gì."

Anh thứ lặng lẽ nói.

"Mấy thằng ngu đó làm gì khôn ranh được đến thế. Chỉ mình hai thằng Kinkaku và Ginkaku ôm thầu cả Nam Đô thì quá sức bọn nó rồi, lại không có khả năng Kaisei can dự vào vụ này."

“Kẻ đứng sau giật dây chắc chắn là Soun.”

Con cóc run lên giận dữ, lông hổ tự nhiên lại mọc ra.

“Lão ta đã biến mất tăm hơn nửa năm nay, chắc đã chán ngấy suối nước nóng ấm áp, ngứa ngáy chân tay muốn gây họa lắm rồi đây. Lão già Soun đó, đừng tưởng có thể trốn mãi được. Nhất định anh em ta sẽ giáng búa sắt xuống trừng trị thích đáng. Ta sẽ bắt ngươi cúi rạp mình trước hương hồn người cha quá cố, rồi bứt hết đám lông mông ngươi đem vứt xuống sông Kamogawa.”

“… Chuyện này cứ tạm để đó đã, trước mắt tính sao với vụ đốt lửa tiễn đưa đây?” Tôi lên tiếng.

Chúng tôi chụm đầu lại bàn bạc mãi nơi đáy giếng cũng không ra được kế sách gì, đêm càng lúc càng khuya. Anh cả tôi như một hòn cuội mắc bệnh nan y lẳng lặng chẳng nói gì, anh thứ tôi thì cứ thè lưỡi ra nghịch quân cờ Shogi. Ba con ếch chụm lại cũng chẳng mua được nụ cười của Văn Thù*. Tạm thời tôi cứ nhận trách nhiệm đã rồi suy tính sau vậy.

“Tóm lại cứ giao cho em đi.” Tôi lên tiếng.

°°°

Muốn nảy ra ý hay thì phải chơi cho đã. Đó cũng là châm ngôn của loài Tanuki.

Chính vì lẽ đó, ngày hôm sau tôi đưa em út Yashiro tới Sanjo Karasuma.

Con đường Karasuma dưới cái nắng chói chang tấp nập người qua lại. Ánh nắng gay gắt giữa mùa hè như muốn thiêu đốt từng ngóc ngách trong

thành phố, y như thể chúng tôi đang bị ninh nhừ dưới đáy một cái chảo gang. Bức tượng thần Shoki* trên mái nhà cũng sém đen thui, cái nóng hừng hực khiến bóng cây trong rừng bỗng trở thành chốn thân thương quá đỗi.

"Nóng quá."

"Nóng thật."

"… Anh ơi, bánh mamemochi của Nidaime chảy hết mất."

"Thế thì hỏng. Đi nhanh nào."

Tuần trước, Nyoigadake Yakushibo Nidaime đã không chút tiếc nuối rời khỏi khách sạn ở Kawaramachi Oike. Muốn đến nơi ở mới của anh ta, phải từ đường Rokkaku đi lên theo lối đường Shinmachi tới một tòa nhà bảy tầng nằm ở bên tay trái. Mặt chính tòa nhà ốp gạch màu xanh rêu, còn treo một cái biển bằng chữ latinh*. Phần cầu thang bên ngoài lẫn hàng rào thép viền quanh từ mặt bên tới đằng sau tòa nhà ken chồng vào nhau phức tạp như một bức tranh đánh lừa thị giác, lại y như một đồn lũy quân sự miền Viễn Đông. Chắc ai đó cũng từng thầm tưởng tượng đến một tư gia của Thiên cẩu nằm trên nóc tòa nhà.

Tôi đi theo lối cầu thang dài thật dài lên sân thượng, thì thấy bầu trời xanh trải rộng ngay trước mắt mình. Trước mắt tôi là một khoảng rộng đủ để nhét vừa năm toa tàu Eizan. Làn gió nóng hổi quật vào mặt khiến em tôi khổ sở kêu oai oái. Tôi giữ chân thằng em mình tại đó. "Khoan đã nào."

Nidaime đang đứng giữa cái sân thượng rộng rãi, tập trung tinh thần.

Tay áo sơ mi trăng xắn cao, lưng vươn thẳng. Trước mặt anh ta là một cái bàn chuyên dùng để là ủi quần áo. Dây phơi bên cạnh treo cả đống mắc áo sơ mi trắng sáng lóa ánh mặt trời. Nidaime đặt tay trái lên cái bàn để ủi đồ, gương mặt trang nghiêm như đang gánh số phận của cả thế giới loạn

lạc trên đôi vai. Tôi chỉ nghe thấy mỗi âm thanh của những luồng gió nóng thổi tới, và bầu trời xanh ngút ngàn đủ khiến mắt hoa mày chóng, sự căng thẳng dồn ép trong không gian như đè nén lên cả hai anh em.

Đột ngột, Nidaime mở mắt ra, bắt đầu là ủi đám áo kia.

Anh chàng thực hiện công việc ủi đồ cục mịch bằng những động tác rất chi là hoa lệ, lần lượt hoàn thành từng chiếc áo sơ mi trắng. Mỗi lần tiếng xịt nước vang lên, cầu vồng đẹp đẽ lại nhoáng hiện lên rồi biến mất trên cái bàn ủi. Bị những động tác của anh ta cuốn hút, chẳng biết tôi và em trai đã tiến lại gần cái bàn tự bao giờ. Chúng tôi nhìn Nidaime làm việc mà không biết chán, kỹ năng điêu luyện như mê hoặc ru ngủ bất cứ ai. Mỗi lần Nidaime vuốt lại cổ áo sơ mi, hơi nóng bốc lên từ chiếc áo tỏa ra một mùi hương thanh sạch bay qua mũi chúng tôi.

Khi cái áo cuối cùng được là ủi kỹ lưỡng xong xuôi, khóe miệng Nidaíme khẽ hiện lên một nụ cười. Anh ta lập tức dùng gương mặt nghiêm nghị che đi niềm vui vừa mới vô tình để lộ ra.

Nidaime ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi.

"Chào hai cậu. Xin lỗi đã để cả hai phải chờ. Ta chỉ muốn tập trung vào việc là áo thôi."

"Trời nắng nóng thế này mà anh cũng là áo được, giỏi ghế… Anh không thấy nóng sao?"

"Thật ra ta cũng thấy nóng lắm, nhưng ta đã cắt rời cái 'nóng' thuộc về giác quan động vật khỏi ý thức. Mà mấy cục banh lông các cậu chắc khổ sở vì cái nóng lắm hả? Dù sao cũng không cạo lông được mà."

"Nếu chúng tôi làm thế thì vẻ ngoài sẽ không được dễ coi cho lắm. Còn không biến hình được nữa."

“Ra vậy. Chỉ đành thông cảm với mấy cậu thôi.”

Nidaime bật cười. “… Ấy mà, ai đi cùng cậu thế này?”

Tôi chọc vào lưng em trai, thằng bé liền giơ cái túi đồ cống nạp gói bằng khăn furoshiki lên rồi cúi đầu.

“Kẻ hèn tới chào hỏi ngài đây là con trai thứ tư của Shimogamo Soichiro, Shimogamo Yashiro ạ. Đây là lễ vật mừng tân gia gửi tặng Nidaime.”

“A, cảm ơn vì món quà nhé.”

Nidaime nói vậy rồi bắt tay Yashiro. Thằng em tôi ngượng ngập thấy rõ.

“Để xem, mấy cục banh lông các cậu rảnh chứ?”

“Chúng tôi rảnh quá đi ấy chứ.”

“Thế thì tốt. Vừa đúng lúc ta mang lại được chút trật tự cho thế giới, cũng nên thả lỏng đôi chút. Ta mời hai cục banh lông các cậu một bữa tiệc trà, coi như cảm ơn món quà mừng tân gia, có được không?”

°°°

Tư gia của Nidaime chiếm khoảng một phần ba phía Đông của sân thượng.

Đó là một căn nhà trang hoàng tinh tế như một căn biệt thự, tường sơn trắng, còn thêm phần mái tam giác ốp gạch màu xanh thẫm. Khu vườn trước quây kín bởi hàng rào trắng, cỏ đã lún phún xanh tươi. Bên hông cánh cổng gỗ ra vào vườn là một cái đèn ga mang từ châu Âu về. Ban công đã đặt bộ ghế gấp nhưng vẫn rộng rãi, gian phòng khách ở bên trong lớp

cửa kính lại còn rộng hơn. Nhét toàn bộ khối tài sản Nidaime mang về nước vào đây vẫn còn rộng bao la. Trong nhà bật máy lạnh thật khoan khoái, cỗ máy hiện đại dường như chẳng hợp với Thiên cẩu đó thổi tới mọi ngóc ngách, cuốn theo hương của những món đồ gia dụng đắt giá, sách cổ và mùi tẩu thuốc lá.

Chúng tôi ngồi xuống một cái bàn lớn trải khăn trắng muốt. Nidaime bày ra một bộ ấm trà sáng lóa nhìn thôi cũng đã thấy là hàng cao cấp, rồi tiếp đãi chúng tôi nồng hậu. Trong khi em trai tôi giật nẩy mình vì món hồng trà nóng bỏng mà lòi cả đuôi ra, Nidaìme nhón lấy cái bánh mamemochi dinh dính bằng đầu ngón tay.

"Không hợp khẩu vị ngài sao?" Em trai tôi hỏi.

"Đâu có, ngon lắm ấy chứ. Nhưng ta chỉ thích ăn thứ gì không phải bẩn tay thôi."

Nidaime nói vậy, cắn một miếng nhỏ mamemochi rồi nhai.

"Căn nhà của ngài sang trọng ghê."

"Nó từng là biệt viện của một tay tài phiệt trong giới Tanuki đó. Hồi mới tìm thấy, nó đầy mùi Tanuki hôi rình, nhưng chỉnh trang lại toàn bộ xong thì giờ không còn gì phải lo nữa rồi."

Vừa nghe nhắc đến một tay tài phiệt nào đó trong giới Tanuki, tôi chợt có một dự cảm chẳng lành.

"Chẳng lẽ, kẻ chuẩn bị chốn này cho ngài là Kinkaku và Ginkaku sao?"

"Đúng vậy. Cha họ đã rời khỏi Kyoto, giờ nơi này cũng chẳng còn ai sử dụng nữa."

"Ngài lại mượn đồ của đám nguy hiểm rồi."

"Đây không phải là mượn. Ta đã trả cho họ một lượng lớn vàng

Napoleon. Đây là trung thành với nguyện vọng, tính toán rạch ròi phân minh. Không phải trò vay mượn. Có cậu Yasaburo cứ bướng bỉnh không chịu thỏa hiệp mới khiến ta cảm thấy nguy hiểm đó."

Tôi cũng biết chuyện Kinkaku và Ginkaku qua lại chỗ Nidaime, nhưng nếu chúng nó nhìn trước được tương lai của giới Thiên cẩu rồi ra tay nhanh hơn, thì đích thực là một đám ngốc không thể không đề phòng. Kinkaku với Ginkaku mua đứt được Hội đồng Nam Đô chắc là nhờ chỗ tiền vàng Napoleon lấy từ túi của Nidaime chăng.

"Tôi không khuyến khích ngài qua lại với đám tụi nó đâu."

"Hai cậu ấy cũng nói điều tương tự. Rằng Shimogamo Yasaburo là một con Tanuki quỷ quyệt. Hắn thường bất thình lình giở trò bạo lực hành hạ nhà Ebisugawa, còn luôn rình cơ hội hạ bệ Thiên cẩu như hổ rình mồi vậy."

"Xm ngài đừng coi mấy lời chúng nó nói là nghiêm túc. Rặt một đám ngốc nghếch."

"Nhưng con Tanuki nào chẳng ngốc nghếch?" Nidaime bật cười.

Nidaime chọn một cuộc sống tĩnh lặng khác xa loài Thiên cẩu, cũng không có ý tạo ra phong ba bão táp gì.

Sự mong chờ về một "thời đại Thiên cẩu mới" của đám Tanuki khắp Lạc Trung cũng nhạt dần. Tanuki là loài ngốc nghếch, chúng cho rằng kiểu cách huênh hoang như sư phụ Akadama hay đám Thiên cẩu Kurama mới "đúng chất Thiên cẩu". Thậm chí có con Tanuki còn dám to gan lớn mật dự đoán, "Một kẻ như Nidaime, chẳng mấy chốc sẽ bị cô Benten đánh bại." Cái giống Tanuki cứ phải lâu lâu làm cho lạnh gan một bữa, không là trơ tráo ngay tắp lự.

Ngoài chuyện vẫn giữ thói quen dạo bộ hằng ngày chẳng hợp thời như

đi diễu trước mặt bàn dân thiên hạ ra, Nidaime chỉ thích sắp xếp lại những ghi chép thám hiểm trong thời còn ở trời Âu, hay thay đổi vị trí đồ đạc trong nhà, rồi nằm lăn lộn trên cái trường kỷ bọc nhung đỏ để đọc tiểu thuyết trinh thám. Việc anh chàng bỏ phí năng lực Thiên cẩu khiến tôi cảm thấy tiếc nuối.

"Thi thoảng cũng phải loạn lên một chút mới vui."

"Ý cậu muốn đi gây chuyện ấy hả?" Nidaime lên tiếng. "Nhưng ta không phải là Thiên cẩu."

"Ngài lại nói lời ngang bướng rồi."

"Ta bận rộn lắm. Căn nhà này cũng đã dọn dẹp xong đâu."

Anh chàng nói vậy thôi, giờ mà mò ra được chỗ nào trong tư gia của Nidaime chưa được dọn dẹp mới là khó đấy. Tôi cảm tưởng như mọi món đồ đã tự di chuyển cả về vị trí thích hợp cho chúng rồi. Ngay cả đám sách vở trên bàn cũng được phân loại hết cả, xếp gáy bằng chằn chặn đến thế kia cơ mà. Nếu đem so sánh với căn hộ tạp nham của sư phụ Akadama thì quả là một trời một vực.

Tôi đem kể lại chuyện từng ngóc ngách căn hộ của sư phụ Akadama bẩn thỉu đến thế nào, nhưng Nidaime chỉ nhăn mày rồi nói bằng giọng lạnh lùng.

"Cậu tính chọc tôi nổi giận bằng mấy chuyện đó ư. Vô ích thôi."

°°°

Khi biết được em trai tôi rất có hứng thú với điện từ học, Nidaime đã vô cùng vui mừng. Hồi còn trẻ, hình như anh ta cũng từng một thời say mê nghiên cứu về nó.

“Đúng rồi, hay tôi tặng cậu Yashiro một cái kính bảo vệ mắt nhé.”

Nidaime nói vậy rồi lôi từ trong góc phòng ra một cái hộp bằng kim loại, lục ra một cái kính phi công đã cũ. Trước đây, nó từng là món đồ yêu thích của một cậu thiếu niên người Anh đam mê thám hiểm và thích máy bay. Em trai tôi cực kỳ sung sướng, nó liền đeo lên mắt rồi giả vờ làm một phi công thiếu niên.

Từng món đồ trong nhà Nidaime đều gợi lên một kỷ niệm nào đó về thời anh ta còn ở châu Âu.

Cái tẩu anh ta thích nhất là được một ông chủ tiệm sách cổ ở Séc tặng, còn cái trường kỷ bọc nhưng đỏ vẫn hay nằm lăn ra đọc sách là món quà của một phu nhân quý tộc xứ Wales. Còn núi tiểu thuyết trinh thám lại nhận được từ một nhà triết học của đại học Cambridge. Mỗi khi nhà triết học đó bị con quỷ triết học vần cho sống dở chết dở, ông ta lại đọc tiểu thuyết trinh thám hay đi xem phim như một trong số ít cách giúp mình thư giãn hơn.

Nidaime thong thả kể cho chúng tôi nghe về những kỷ niệm đó, nhưng lại không hề động chạm tới hai việc. Một là lý do vì sao anh ta lại bỏ ra nước ngoài, hai là lý do vì sao anh ta lại quay trở về Nhật Bản. Mỗi khi câu chuyện chấp chới động chạm tới vấn đề đó, Nidaime lập tức chuyển đề tài.

Cuối cùng, Nidaime nhìn lên cái đồng hồ đứng. Đã hai giờ chiều.

“Này mấy anh bạn banh lông, cũng đến lúc tiễn hai cậu ra về rồi.”

“Chúng tôi đã phiền ngài lâu quá.”

“Về đi, ta tính ngả lưng trên trường kỷ một lúc trước khi ra ngoài tản bộ.”

Đúng lúc đó, một bóng người nhẹ nhàng hạ xuống ban công bên ngoài cửa kính.

Nidaime vừa nghi hoặc nhìn về phía đó thì cánh cửa kính đã mở ra, đưa làn gió nóng cùng với Benten trong bộ váy trắng mát mẻ bước vào. Cô ấy mỉm cười khi nhìn thấy tôi và em trai, nhưng chẳng thèm để mắt tới Nidaime mà bước ngang qua căn phòng, không chút khách sáo nằm dài trên cái trường kỷ bọc nhung đỏ. Chắc có ý muốn tỏ ra thoải mái như ở nhà mình.

Tôi rỉ tai Nidaime. "Cô Benten tới kìa."

"À, phải." Nidaime nói giọng lạnh tanh.

Kể từ khi về nước hồi tháng Bảy, Benten có vẻ để tâm tới sự tồn tại của Nidaime.

Một Benten thiên hạ vô địch, luôn cho rằng mọi kẻ ở Lạc Trung đều phải cúi đầu như một lẽ dĩ nhiên trước mình. Khi cô ấy trở về nước từ chuyến du lịch vòng quanh thế giới, chỉ cần nhìn cảnh cả Thiên cẩu, Tanuki lẫn Con người đều nháo nhào lên là thấy rõ điều đó. Thiên cẩu Kurama mở tiệc đón chào thật rôm rả, các nhân vật cỡ bự trong giới Tanuki lũ lượt mang cống vật đến chào hỏi, Câu lạc bộ ngày thứ Sáu tụ tập bù khú xôm hơn hẳn lệ thường chỉ để chúc mừng cô ấy. Sư phụ Akadama lại càng sẵn sàng hôn đến từng đầu móng tay nàng.

Kẻ duy nhất hoàn toàn dửng dưng trước mọi sự náo động kia chỉ có mình Nidaime.

Nidaime lẳng lặng đứng dậy khỏi bàn, bước lại gần chỗ trường kỷ nơi Benten đang nằm. Thế rồi anh ta nhìn xuống Benten bằng gương mặt đẹp như tượng tạc.

Benten cũng nhìn lên Nidaime, nhưng không tỏ dấu hiệu sẽ đứng dậy.

"Chuyện gì?" Cô ấy bật cười.

"Thưa tiểu thư, xin thứ lỗi vì làm phiền cô lúc nghỉ ngơi, nhưng hãy trả lại cái trường kỷ này cho tôi. Bây giờ, tôi đang tính ngủ trưa theo đúng lịch trình mỗi ngày."

"Vậy hả, nhưng ta đang dùng nó mất rồi."

"Đây là chiếc trường kỷ quý giá của tôi, thưa tiểu thư."

"… Bảo sao. Ngủ ở trên cái trường kỷ này thích thật. Giờ ta cũng đang buồn ngủ quá đi."

Khi nhận thức được rằng nói chuyện lịch sự không ăn thua, Nidaime chẳng thèm nói năng gì nữa mà lui bước tới chỗ cái bàn nãy giờ chúng tôi vẫn đang thưởng trà. Anh ta dùng hai tay nắm lấy hai mép khăn trải bàn màu trắng rồi kéo nó đánh soạt. Bộ ấm chén trên bàn vẫn không một chút động. Thế rồi Nidaime giơ cái khăn trải bàn lên, dáng điệu như một võ sĩ đấu bò đối diện với con bò tót mà tiến lại gần Benten, rồi sau đó trải ra nền đất ngay đằng trước cái trường kỷ, vuông vức tới từng góc cạnh. Benten cũng lấy làm tò mò mà khẽ nhổm người lên.

"Không sao đâu, thưa tiểu thư." Nidaime nhẹ nhàng nói. "Cô hãy cứ ở yên đấy, cứ ở yên đấy."

Nidaime bước ra phía sau lưng của chiếc trường kỷ rồi tựa người vào nó. Chiếc trường kỷ đổ nghiêng, Benten "Á" lên một tiếng nho nhỏ rồi lăn đùng xuống đất. Nidaime phẩy hai tay đầy vẻ thỏa mãn, rồi mỉm cười với Benten đang ngồi bệt trên cái khăn trải bàn.

"Đã làm kinh động đến tiểu thư rồi. Tôi biết cô đang thấy thoải mái, nhưng vấn đề hiện tại giữa chúng ta nằm ở chỗ Tôi không thấy thoải

mái’.”

Nidaime thong thả nằm xuống trường kỷ.

“Vậy mọi người cứ tự nhiên nhé. Tôi ngủ đây.”

Benten ngoài mặt thì điềm tĩnh, nhưng cơn giận dữ trong lòng thì rõ ràng đã phình lớn đến độ không thể đè nén xuống được nữa. Đến tôi còn nghe thấy cả tiếng máu nóng đang sôi lục bục nữa là. Cô ấy đứng phắt dậy, ánh mắt bừng bừng lửa hận nhìn Nidaime.

“Một con Thiên cẩu quái dị nhỉ, Yasaburo.” Cô ấy nói.

“Cô Benten, xin cô hãy bớt giận…”

“Tôi cũng đâu có giận dữ gì, chút chuyện cỏn con thôi mà.”

Cô ấy dợm bước như muốn bỏ ra ngoài ban công, nhưng dường như chẳng thể ngăn nổi cơn bực bội trong lòng, cô đột ngột vòng lại mở tủ đồ của Nidaime, rồi lôi đống áo sơ mi trắng đã được là ủi cẩn thận ra vứt lung tung khiến tất thảy đều nhàu nhĩ hết cả. Sau đó, cô ấy đá loạn đám áo sơ mi rơi vương vãi trên mặt sàn.

Trong khi đó, Nidaime không hề động cựa, vẫn ngủ ngáy ngon lành.

ooo

Bay khỏi tư dinh của Nidaime, Benten đạp lên sân thượng của những tòa nhà trong thành phố như những hòn đá kê bước, xuôi về phía Bắc. Vì muốn xả cục tức trong lòng nên cô ấy phá hết cửa kính, bẻ gãy ăng ten, thậm chí còn đục thủng két nước của đủ mọi tòa nhà, từ ủy ban nhân dân Thành phố Kyoto đến Tòa soạn báo Kyoto, rồi cả Đại học Y Thành phố Kyoto nữa.

Sau đó, Benten ghé thăm căn hộ của sư phụ Akadama.

"Ô kìa, Benten đấy sao. Con về rồi."

Cô ấy ngồi thụp xuống bên cạnh sư phụ Akadama đang cười hỉ hả.

"A, thật đáng sợ."

"Có gì làm con hốt hoảng tới vậy?"

"Con bị người ta đối xử tồi tệ quá. Sư phụ coi này."

Benten làm như một cô thiếu nữ ngây thơ mà chìa ra cẳng tay trái mỏng manh, cho sư phụ thấy một vết trầy mờ tịt nghe bảo là vì bị ngã từ trên trường kỷ xuống. Vết trầy đó có khi là do lúc giận cá chém thớt lên két nước của Tòa soạn báo Kyoto sơ sẩy va phải sắt, nhưng theo lý luận của Benten thì mấy chuyện này cũng phiên phiến như nhau cả. Nguyên nhân đầu tại Nidaime đã đem mị lực của cô nàng quăng ra ngoài cửa sổ. Một mặt tố cáo hành vi thô lỗ của Nidaime, mặt khác cô ấy còn ngầm ám chỉ rằng sự trong sạch của mình có nguy cơ bị vấy bẩn, thành thử sư phụ Akadama lại bị lòng dâm dục làm mờ mắt.

"Không thể tha thứ, nó dám ra tay với cả đệ tử của ta." Sư phụ hầm hè.

Nhưng chẳng hề có dấu hiệu nào cho thấy một cuộc quyết đấu Thiên cẩu sẽ sớm diễn ra.

Đối với giới Tanuki, quan hệ giữa Benten và Nidaime cũng là đề tài đáng bàn luận. Một khi đã chứng kiến cảnh cô ấy xả cơn bực tức khắp thành phố như thế, nguy cơ đối đầu là chuyện ai ai cũng có thể thấy rõ. Một số con Tanuki hớn hở "Sắp được chứng kiến Đại chiến Thiên cẩu rồi chăng?" nhưng phần đông lại cho rằng "Benten chuẩn bị làm gỏi Nidaime rồi". Nidaime dư phong cách quý ông nhưng lại thiếu tư thái của một Thiên cẩu, đó là nhận định rất tùy tiện của giới Tanuki.

Tối đó tôi tới quán bar Akegarasu trên đường Teramachi, chủ quán lại bày trò cá cược quen thuộc.

"Yasaburo này, mày nghĩ bên nào sẽ thắng?"

"Lại chuyện đó sao? Sao ông lại để bản thân mãi đắm chìm vào mấy điều vô bổ vậy, hãy sử dụng đầu óc mình vào việc có tính xây dựng hơn đi. Mấy cuộc tranh cãi của Thiên cẩu thì có gì hay ho thú vị chứ?"

"Mày nói thì hoành tráng lắm. Nhưng mày mới là đứa hứng thú nhất còn gì."

"Ừ. Hứng thú. Chẳng biết mọi chuyện sẽ thành ra thế nào nữa… Nhưng mà tôi còn có mối lo của riêng mình, giờ không phải là lúc để tâm đến chuyện cãi nhau của Thiên cẩu."

"Sao thế, vẫn chưa tìm được cách xoay du thuyền Noryo hở?"

"Ừ. Chẳng biết nên làm sao đây."

"Thật đáng xấu hổ. Tổ tiên nhà mày chắc khóc thét."

Vài ngày sau đó, chiếc du thuyền bay được chuyển tới từ Nara, rình rang đưa rước về tận nhà máy Denki Bran giả.

Khi nghe thằng út Yashiro báo tin đó, cơn giận khiến anh cả tôi suýt nữa ngất tại trận. Kế hoạch của anh coi như hoàn toàn tan thành bọt nước. Kể từ đấy, dù thức hay ngủ anh đều nghiến răng kèn kẹt rên rỉ "lũ khốn Ebisugawa". Nhờ anh cả không ngừng nghiến răng, cả nhà Shimogamo trên dưới đều mắc chứng mất ngủ.

"Yaichiro đã thôi nghiến răng rồi đấy."

Mẹ tôi nói vậy với vẻ âu sầu.

"Cứ thế này thì nhà ta khó lòng mời Gyokuran được rồi."

°°°

Giữa lúc d`âu sôi lửa bỏng đó, sư phụ Akadama lại cho gọi, nên nỗi u s`âu của tôi lên tới đỉnh điểm.

Tôi miễn cưỡng đi tới căn hộ ở đằng sau phố mua sắm Demachi, sư phụ đã chuẩn bị sẵn sàng tiến đánh Nidaime nên đóng cả cửa sổ lại, mùi thuốc lá Thiên cẩu bốc lên trong căn phòng nóng h`âm hập như phòng tắm hơi.

Từ kẽ hở của lớp rào chắn cẩu thả làm từ rác d`ồn đống lại, ánh nắng mùa hạ rọi vào trong nhà không khác gì tia laze. Những hạt bụi và khói thuốc tim tím bay v`ần vũ trong thứ ánh sáng đó, cuộn xoáy trong cái mùi của người già c`âu bơ c`âu bất giữa mùa hè, tạo ra một cái mùi tởm lợm đến xấy xẩm cả mặt mày. Không những thế, sư phụ lại còn rải cả đống chông sắt* khắp nơi, thật khốn thay cho lòng bàn chân m`êm mại của loài Tanuki.

“Shimogamo Yasaburo, xin được phép bái kiến.” Tôi thận trọng bò vào, lu`ồn lách qua đám chông. “Đi`âu gì đã khiến sư phụ ưu phi`ền giữa đống bẩn thỉu tới vậy?”

“Thằng đó dám giở trò đ`ồi bại với Benten.”

“Ha ha. Nhưng con thấy chuyện đó đâu đến mức bị cho là đ`ồi bại.”

“Hình như mày cũng có mặt ở đó đúng không? Sao mày cứ lén lút qua lại chỗ thằng đó vậy, tính làm chuyện gì thế? Hãy giải trình đi.”

“Con chỉ đang làm những nghĩa vụ tối thiểu thôi, đến gửi quà mừng tân gia cho Nidaime.”

“… Tao phải nói bao nhiêu l`ần mày mới chịu nghe hả!?”

Sư phụ Akadama bực tức thở phì khói thuốc, làn khói tím cuộn thành hình rồng bay lửng lơ trong gian phòng bốn chiếu rưỡi.

"Thằng đó không phải con trai tao, không phải Thiên cẩu, càng không phải là Nidaime. Nó chỉ là một thằng hèn không theo nổi con đường Thiên cẩu, càng không xứng nối nghiệp một kẻ vĩ đại như tao đây. Kẻ kế thừa Nyoigadake Yakushibo sẽ là Benten. Tao đã quyết. Đã quyết rồi."

"Sư phụ, thầy đâu cần phải nóng vội như thế."

Tôi cố xoa dịu vị ân sư đang phát rồ. "Đằng nào sư phụ cũng đã tính chuyện nghỉ hưu sớm trong nay mai đâu."

"Im miệng. Giờ tao cấm mày gọi thằng đó là Nidaime."

"Thế thì phiền quá. Giờ con phải gọi anh ta như thế nào đây ạ?"

"Cứ gọi là 'quý thằng dâm dật'* đi."

Giữa màn đêm dày đặc như thạch yokan, đốm thuốc lá Thiên cẩu lập lòe sáng.

Lúc đó, tôi chợt nhận ra một sự thật đáng ngạc nhiên, cái thứ sư phụ Akadama đang dùng tạm để gạt tàn thuốc chính là cái ấm trà động cơ, dùng để vận hành hệ thống bay của trà thất, tức "căn phòng bay của Yakushibo", đã bị phá hỏng mất.

Có lẽ chẳng cần phải nhắc đến vụ đốt lửa tiễn đưa năm ngoái, hơn nữa nhờ ấm trà động cơ này hoạt động năng nổ trong vụ đại náo Hội bầu thủ lĩnh Tanuki hồi cuối năm, chúng tôi mới có thể báo thù nhà Ebisugawa. Một bảo bối thần kỳ có thể khiến vạn vật bay lên giờ lại thành cái gạt tàn thuốc lá, dẫu sư phụ có là Thiên cẩu trượt dốc tới mức nào đi nữa thì thế này cũng là ăn chơi thái quá rồi.

"Sư phụ, ít ra cũng đừng dùng nó làm gạt tàn nữa!"

Tôi vội vàng chạy ra ngoài bếp tìm lấy một chiếc bát mẻ, đặt cạnh sư phụ thay thế cho cái ấm trà động cơ. Tôi đem đổ hết tàn thuốc lá trong lòng ấm, rồi cẩn thận dùng một cái giẻ sạch lau chùi nó.

Một ý tưởng tuyệt vời vụt xuất hiện đúng vào lúc đó.

"Sư phụ, thầy có thể cho con mượn cái ấm động cơ này ít lâu được không ạ?"

"Mày tính dùng nó làm cái gì? Nó chỉ là thứ nốc rượu Akadama vào là lững lờ bay lên thôi mà."

"Chắc sư phụ biết chuyện nhà con vẫn ngắm hội đốt lửa tiễn đưa Gozan trên trời đêm chứ?"

"… Ha ha, tới dịp đó rồi sao?" Sư phụ nhìn vào khoảng không, rồi chợt nghiêm mặt nhìn tôi. "Yasaburo, mày lại tính cho thứ dở hơi nào đó bay lên đấy à?"

"Chuyện này có liên quan tới thanh danh cả gia tộc Shimogamo chúng con. Con xin cúi rạp mình nhờ sư phụ."

Sư phụ Akadama lại đốt thuốc lá Thiên cẩu thêm một khoảng thời gian dài chán ngắt nữa. Đây là khoảng thời gian mang tính lễ nghi, không thể thiếu để phô bày ra quyền uy của Thiên cẩu. Nếu thốt ra lời nào khinh suất có thể làm hỏng chuyện, nên tôi chỉ biết thinh lặng cúi rạp người. Cuối cùng, sư phụ cũng chịu mở miệng.

"Cứ làm đi. Nhưng ta có một điều kiện."

"Xin sư phụ cứ nói."

"Không được mời tao đi dự lễ đốt lửa tiễn đưa. Tao nhất định không đi đâu."

"Sư phụ lại yêu cầu đáng buồn rồi", tôi gào lên rất khoa trương. "Nếu

không có mặt sư phụ sao chúng con vào lễ được chứ."

"Tao không rảnh tham dự tiệc tùng của đám Tanuki chúng mày. Thứ nhất, rượu Akadama sẽ bị mất hương vị. Món cơm trộn sushi lại làm họng tao tắc đầy lông. Tao cho mày mượn cái ấm trà đó, mày thích làm gì thì làm."

Từ trước tới nay, Thiên cẩu vẫn là loài khó đối phó. Vốn dĩ, Con người chán ngán cái sự khó đối phó đó nên mới đẩy Thiên cẩu ra khỏi thế giới của họ, thậm chí bản thân Thiên cẩu cũng thấy khó đối đãi với kẻ trong giới. Qua những năm dài học hỏi và tích lũy kinh nghiệm, tôi đã hoàn toàn mất đi cái sự thơ ngây để lập tức nói "Vâng, ra là vậy ạ?" và rút lui tại thời điểm này. Tôi cố van nài "Sư phụ hãy hạ cố thu xếp giùm con", nhưng sư phụ vẫn cứ khăng khăng, "Tao không rỗi ghé qua chỗ mày." Hai bên cứ lời qua tiếng lại mãi tới mệt nhoài, sư phụ mới thỏa mãn.

"Nếu được thì tao sẽ ghé. Lũ Tanuki chúng mày thật ồn ào."

Khi tôi ôm cái ấm trà động cơ ra khỏi cửa, giọng sư phụ vẫn còn nói với theo, "Tao không cần món cơm trộn sushi đầy lông làm gì đâu đấy. Không cần thứ đó đâu."

Tôi thầm nghĩ, hôm đốt lửa tiễn đưa không được thiếu món cơm trộn sushi.

ooo

Từ xa xưa, loài Tanuki đã có tục mang du thuyền Noryo bay trong lễ hội đốt lửa tiễn đưa Gozan.

Truyền thuyết kể lại rằng, tục này bắt đầu từ một con Tanuki non đam mê những cỗ máy bay lượn. Một ngày nọ, nó nằm mơ thấy được bay trên

bầu trời và quyết ý thực hiện điều đó, và rồi đã được ngài Thiên cẩu Atago Tarobo trực tiếp cho phép.

Bầu trời vốn là lãnh địa của Thiên cẩu, Tanuki không được phép tự ý bay lượn. Các Thiên cẩu khi nghe được lời khẩn cầu của con Tanuki đầy lòng đam mê mạo hiểm đó, liền tụ họp với nhau ở núi Atago để mở Đại hội Thiên cẩu Kyoto. Sau khi kết thúc màn tranh luận hùng hổ, họ cho phép Tanuki được bay lượn mỗi năm một lần. Đó là vào đêm đốt lửa tiễn đưa Gozan.

Đám Tanuki vui mừng khôn xiết, cả gia tộc cùng chung tay vào làm du thuyền Noryo, nhưng vấn đề lại nằm ở hệ thống động cơ bay. Một số kẻ đã cố mượn đồ cống vật của Thiên cẩu, kẻ khác lại viện đến các bộ động cơ còn chưa được kiểm chứng của các nhà phát minh không rõ nguồn gốc. Cuối cùng, những chiếc du thuyền Noryo được hiện thực hóa theo tư duy thẩm mỹ của loài Tanuki lần lượt đua nhau nở rộ, bầu trời đêm đốt lửa tiễn đưa Gozan bỗng trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Trong suốt lịch sử lâu dài đến thế của những chiếc du thuyền Noryo, gia tộc chúng tôi chưa lần nào bỏ lỡ.

Tàu điện Eizan giả.

Đó chính là diệu kế tôi nghĩ ra.

ooo

Vào đêm đốt lửa tiễn đưa Gozan, anh thứ tôi biến thành tàu điện Eizan giả đi về phía đường lên đền Shimogamo.

Khi ánh đèn chiếu xuyên qua cửa sổ xe điện, rọi lên những viên đá dăm khô khốc trên con đường lên đền, mùi rượu Denki Bran giả cũng thơm

lừng theo. Anh thứ phải mượn rượu để biến hình nên giờ cũng say xỉn mất rồi, đúng lúc đấy anh cả vừa kêu "Ôi chà, ôi chà" vừa hầm hầm bước lại.

"Không ngờ lại là tàu điện Eizan giả." Anh cả lầm bầm.

"Mới mẻ không anh?" Tôi ưỡn ngực tự hào.

"Được cống hiến cho gia tộc Shimogamo nhà mình, em thực lòng vui lắm", anh thứ tôi nói vậy. "Chỉ tiếc là lâu rồi mới được dự lễ đốt lửa tiễn đưa, vậy mà không được chén tạc chén thù với các anh em."

"Giờ em đã say lắm rồi. Lỡ mất lốt biến hình giữa bầu trời là diệt tộc luôn đấy."

"Không sao đâu anh", tôi nói. "Hãy cứ nghĩ ta đang ở trên một con thuyền lớn đi."

"Lúc ở dưới giếng, em đã luyện cả trăm lần trong tư tưởng rồi."

"Thật tình… đám em tôi hữu dụng ghê."

Cuối cùng, mẹ và em trai tôi cũng bò ra từ phía tàng cây. Mẹ mặc trang phục đen, khi nhìn thấy anh thứ tôi liền vui vẻ nói "Tuyệt vời quá Yajiro, con biến hình giỏi ghê!" rồi ôm chầm lấy cái tàu điện.

Từ giờ cho tới khi vị khách danh dự của đêm nay là Nanzenji Gyokuran tới nơi, chúng tôi phải nhanh chóng chuẩn bị cho đoàn tàu điện Noryo. Em trai tôi đeo cái kính phi công, mau mắn bê ấm trà động cơ lên trên tàu điện giả rồi tập trung vào việc lắp đặt. Anh cả xách thùng rượu Akadama lên, mẹ tôi thì mang hộp gỗ đựng đầy cơm trộn sushi với mấy món xào nấu khác. Tôi cẩn thận dán một cái cờ gió sáng lấp lánh vào mông anh thứ.

"Chuyện anh cả với Gyokuran có tiến triển tốt đẹp không vậy?" Anh thứ tôi hỏi.

“Em cũng chẳng rõ.” Tôi nghiêng đầu thắc mắc.

“Chắc vẫn thận trọng dò ý đối phương đây.”

“… Anh cũng mong được hẹn hò quá.”

Mẹ tôi ngầm mong muốn trong đêm hội đốt lửa tiễn đưa Gozan, anh cả và Gyokuran sẽ chính thức đến với nhau thay vì chỉ cùng nhau nhìn chăm chăm vào bàn cờ Shogi mãi. Vậy nên, chúng tôi cần anh cả tỏ tình với chị ấy.

Chính vì lẽ đó, tôi đã biến thành Gyokuran để anh cả luyện tập, nhưng huấn luyện cho ông anh cả đầu trứng luộc của tôi nói những lời ngọt ngào thật vô vàn trắc trở. “Mạnh mẽ lên anh ơi!”, “Anh phải nói tròn vành rõ chữ vào!”, “Nắm tay đi chứ!” Tôi mắng mỏ không tiếc lời, mãi mới thành công nặn ra được lời tỏ tình từ miệng anh cả. Hai anh em trai trao nhau những lời yêu đương hẹn hò, thật ghê rợn tới mức khiến lông tóc toàn thân anh cả tôi dựng ngược cả lên. Anh cả và tôi đều thấy khó tiêu nổi cảm xúc đó nên lăn đi ngủ cả.

Khi các khâu chuẩn bị gần như kết thúc, chúng tôi thấy bóng Nanzenji Gyokuran bước tới trên con đường thăm đền. Anh cả tôi cuống quýt từ trên tàu điện Eizan giả xuống đón chị, hai người họ ngượng nghịu cúi đầu chào nhau.

“Cảm ơn gia đình đã mời em hôm nay.”

“Không không. Em cất công đến rừng thiêng Tadasu này là vinh hạnh của bọn anh rồi.”

“Lâu rồi không gặp, Yajiro.” Gyokuran cất tiếng chào anh thứ. “Lốt biến hình tuyệt quá. Lấy tàu điện Eizan giả làm du thuyền Noryo, chắc đây là ý tưởng của Yasaburo đúng không?”

“Không hổ danh Gyokuran, đã đoán ra ngay rồi”, tôi lên tiếng. “Thấy anh em nhà em ngốc không?”

“Mấy anh em ngốc tuyệt vời đấy chứ.”

Thế rồi, chúng tôi lại tiếp tục chờ đợi ân sư quá bước ghé lại.

Cuối cùng, khi sắc lam của buổi chiều tà đã chìm xuống đáy rừng thiêng Tadasu, màu trắng nhờ lơ lửng nổi lên trên con đường thăm đền, sư phụ Akadama cũng chống gậy tới nơi. Sư phụ đứng giữa con đường lên thăm đền, nhìn đăm đăm chiếc tàu điện Eizan giả sáng lóa trong khu rừng tối.

“Đám banh lông kia, có chi mà ồn ào vậy?”

°°°

Yashiro đeo kính phi công ngồi sẵn ở ghế lái liền cho phát loa trong toa tàu.

“Kính mời các quan khách an tọa. Chuyến bay sẽ rời mặt đất trong ít phút.”

Tàu điện Eizan giả đường đường chính chính khởi động.

Người cha đã khuất của chúng tôi vô cùng yêu thích việc cưỡi trên chuyến tàu điện Eizan giả do anh thứ biến thành. Những ký ức huy hoàng thường xẹt qua tâm trí kẻ say xỉn dường như cũng đang chạy ngang lồng ngực anh thứ tới, toa tàu điện Eizan giả lao với một vận tốc kinh hồn trên con đường thăm đền, nhanh tới tưởng như suýt nữa đâm sầm vào đền Shimogamo.

“Nhớ lái xe cho an toàn đấy!”

Đúng khoảnh khắc anh cả gào lên, toa tàu sượt qua cánh cổng đỏ và cất cánh thành công.

Chúng tôi vừa mới vuốt ngực thở phào, toa tàu điện Eizan giả lao vùn vụt lên bầu trời như tên lửa tạo một độ nghiêng cực lớn, tất cả lại ngã nhào thành một cục ở góc đuôi tàu. Mấy thứ nước canh sực mùi đổ lênh láng lên toàn bộ hành khách. "Đám Tanuki chúng mày chẳng biết bay gì cả", sư phụ Akadama càu nhàu. "Bọn mày đang chở một kẻ vĩ đại như tao đây mà lại lái ẩu thế hả?"

Cho tới khi anh thứ và em trai tôi dần quen hơn, chúng tôi mới cảm thấy mình vẫn còn sống nhăn.

Cuối cùng, thân tàu dần êm ái hơn hẳn.

"Pong. Đoàn tàu đã vào trạng thái ổn định."

"Yashiro, anh đã bảo em hãy lái an toàn vào cơ mà."

"Tại anh Yajiro chạy nhanh quá đó."

"Xin lỗi", chúng tôi nghe thấy giọng hối lỗi của anh thứ vọng vào. "Em hưng phấn quá đà."

"Không sao anh. Đêm nay ta không cần phải câu nệ."

"Đừng quên còn có tao nữa nhé, đám ranh Tanuki kia."

"Chết thật, canh đã bị đổ cả rồi." Mẹ tôi tiếc nuối nói vậy. "Nhưng cơm sushi vốn là các miếng rời rạc sẵn rồi nên cũng chẳng sao. Sửa lại đôi chút là ngon lành thôi."

Chúng tôi xốc lại tinh thần để chuẩn bị cho bữa tiệc, làn gió đêm mát lành luồn vào qua những ô cửa sổ mở của đoàn tàu. Tôi trèo lên trên ghế hành khách, ngó ra bên ngoài cửa sổ.

Dưới tầm mắt tôi, phong cảnh thành phố đêm trải rộng rắc đầy những

hạt bụi ánh sáng li ti. Một tổ hợp như chiếc xe bò đang trôi lững lờ bên cạnh, có vẻ là du thuyền Noryo của bên Ngự Sử*. Tôi chu ̀i ra ngoài cửa sổ vẫy tay, họ cũng cuốn rèm ngự lên để vẫy chào lại chúng tôi. Đám Tanuki ở Ngự Sở còn thổi kèn toe toe chúc mừng tàu điện Eizan giả cất cánh thành công, nên em trai tôi cũng bóp còi đáp lễ. Cái cờ gió bảy màu sáng lấp lánh, chiếc tàu điện Noryo của chúng tôi chạy bon bon trên b`âu trời đêm.

Cuối cùng những chữ lửa tiễn đưa Gozan cũng l`ần lượt sáng rực lên.

"Sư phụ ơi, đốt lửa r`ồi kìa."

"Tao biết r`ồi. Tao biết r`ồi."

"Sư phụ ngó ra xem một chút cũng được mà."

"Mày tính cho tao xem cái gì vào giờ này? Cảnh lũ Con người hẹn hò chơi bời ấy hả?"

Sư phụ Akadama không thèm ghé mắt liếc ra bên ngoài cửa sổ tàu điện.

Dải núi Nyoigadake nơi đốt lên chữ Daimonji từng là lãnh địa của sư phụ Akadama, hay còn gọi là Nyoigadake Yakushibo. Vụ việc cha tôi biến thành núi Nyoigadake giả lừng lẫy có một không hai trong lịch sử, cũng nhằm đánh bay lũ Thiên cẩu Kurama nhăm nhe xâm chiếm lãnh địa của sư phụ. Nhưng bất chấp bao công sức của cha, sư phụ Akadama vẫn bị đánh đuổi khỏi núi Nyoigadake r`ồi rơi vào tình cảnh của một con Thiên cẩu thất thế.

Nguyên nhân dẫn đến sự thất thế của sự phụ là từ sự kiện "Cây sam Ma vương", tôi cũng có góp ph`ần. Thứ mà người cha vĩ đại đã đánh cược cả tính mạng mình để bảo vệ, thằng con ngu ngốc lại phá hỏng cả. Đây có lẽ là một mô-típ chuyện t`ầm thường đã lặp đi lặp lại nhi`ều đến mức khiến

mọi người chán ngán, nhưng tôi cũng không khỏi cảm thấy nuối tiếc. Tuy vậy sư phụ Akadama không hề biểu lộ chút bóng mờ tình cảm gì với Nyoigadake, chỉ chăm chăm thưởng thức cơm sushi, khoan khoái khi có thêm Gyokuran hầu rượu nữa chứ.

Thế rồi, sư phụ cũng đánh ánh mắt nghi ngại sang anh cả tôi.

"Yaichiro, mày không biến thành Hotel sao?"

"Đêm nay tạm bỏ qua ạ." Anh cả tôi vẫn giữ dáng vẻ của vị thiếu gia trẻ tuổi.

"Sao tự nhiên lại giữ ý thế? Tưởng đêm nay không cần câu nệ cơ mà?"

"Hôm nay có chị Gyokuran nên anh trai con muốn giữ vẻ bảnh bao đó ạ." Tôi rỉ tai sư phụ nói vậy. Sư phụ Akadama liền bật cười "ha ha" với vẻ mặt tao biết tỏng rồi.

"Chuyện cưới hỏi của đám banh lông à? Không cần phải làm khổ mình. Cứ tiến tới, cứ tiến tới đi!"

"Sư phụ, có phải như đấu vật sumo đâu." Gyokuran nghiêm trọng. "Anh Yaichiro sẽ thấy phiền đó."

"Đúng vậy, sư phụ. Gyokuran sẽ thấy phiền." Anh cả nói.

Sư phụ uống chén rượu rồi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm anh cả và Gyokuran.

"Mấy chuyện phong tình của đám banh lông thì có gì đâu mà phải vờ vịt. Bọn mày tính giấu chuyện yêu đương trước mặt một kẻ lão làng như thầy chúng mày sao?"

Hãy cứ tạm bỏ qua chuyện sư phụ là kẻ giỏi giang bậc nào trong tình trường, mấy bài thuyết giáo phi lý kiểu này cũng là cách để sư phụ phô bày ra cái quyền uy của Thiên cẩu. Trong khi tuôn ra một tràng "Lũ Tanuki

chúng bay chẳng đứa nào biết tôn ti vị thứ của chính mình…”, đôi mắt của sư phụ đã bắt đầu tỏa ra ánh tinh quang, mái tóc bạc phơ như bị điện giật dựng đứng cả lên. Vào giờ phút này đây, nỗi giận hờn vì không có Benten ở bên cạnh chắc lại đang dậy lên trong lòng sư phụ. Khi còn đang đau thấu lòng vì một mối tình già, lại phải chứng kiến sự e dè đưa đẩy giữa anh cả và Gyokuran, thì sư phụ nổi cáu lên cũng là hợp lý cả thôi.

Rốt cuộc, sư phụ Akadama cũng cắn vỡ cái chén làm rượu Akadama bắn ra tung tóe, “Bọn mày thích thì cứ nói là thích đi!” Tiếng gào lớn của sư phụ làm rung chuyển cả tàu điện Eizan giả.

Anh cả và Gyokuran nhìn nhau đăm đăm một lúc lâu.

“Con thích em ấy ạ.”

“Con thích anh ấy ạ.”

Cả anh ấy lẫn Gyokuran đều lòi đuôi ra, bao tâm tư trong lòng dễ dàng bại lộ.

“Hừm. Hãy cứ hạnh phúc là được.” Sư phụ nói vậy.

Mẹ tôi thì hân hoan sung sướng, rót rượu Akadama ra chén dâng lên sư phụ.

“Lời sư phụ nói ra có khác.”

“Đương nhiên rồi. Tao vĩ đại vậy mà.”

°°°

Tôi đứng dậy khỏi bữa tiệc đang vui vẻ, lách qua dưới những tay cầm bọc da đang khẽ đung đưa, đi về phía tay lái đằng trước. Tôi có thể nhìn bao quát cảnh đêm tráng lệ từ cửa sổ chính diện. Lễ hội đốt lửa tiễn đưa

Gozan cũng sắp đến lúc kết thúc rồi.

Tôi nghe thấy tiếng nói hồhởi của anh thứ bên tai.

"Một đêm tuyệt vời quá nhỉ? Những thứ vui vẻ là những thứ tốt lành."

"Anh cứ phải ở trong lốt biến hình như thế, chắc khổ sở lắm."

"Anh lại chẳng thấy buồn chút nào cả. Có mọi người vui vẻ náo nhiệt, bụng anh cũng thấy ấm áp lên nhiều. Cuộc sống của một con ếch nơi đáy giếng, cái bụng lúc nào cũng lạnh căm căm ấy."

"Những thứ vui vẻ là những thứ tốt lành."

Tôi vừa lắng nghe tiếng gia đình mình chuyện trò huyên náo vừa ngắm nhìn cảnh đêm, đã một thời cha tôi ngồi ở trung tâm của sự huyên náo này. Hình ảnh người cha trong đầu tôi đang cười. Chẳng con Tanuki nào có nụ cười vui vẻ tới vậy. Cười đến chảy cả nước mắt. Tôi chưa từng thấy cha mình khóc, nhưng khi suy nghĩ kỹ những chuyện xưa thì cha tôi luôn cười đến trào nước mắt. Điệu cười đó cũng là do dòng máu ngốc nghếch gây nên sao?

"Ô kìa", anh thứ tôi chợt nói. "Anh cảm giác có thứ gì đó đang đè nặng lên lưng mình."

"Để em đi coi."

"Cẩn thận ngã đấy."

Tôi trèo từ cửa sổ ghế lái ra bên ngoài, leo lên trên nóc tàu điện Eizan giả. cơn gió đêm quật vù vù vào người tôi. Khi tôi cố leo lên cái nóc trơn trượt và nheo mắt nhìn, thì đối diện cái bộ truyền động đen ngòm như khung xương người khổng lồ, tôi thấy một cái trường kỷ cực kỳ phong nhã. Người đang lặng lẽ ngồi thư giãn trên đấy chính là Benten, tà áo yukata bay phấp phới. Cô ấy uể oải nhìn xuống phong cảnh bên dưới,

gương mặt mang một sắc trắng tái mờ nhạt.

"Gió mát quá, Yasaburo. Cậu cũng lại đây đi."

Tôi bò dọc theo nóc lại gần, cô ấy liền chìa cho tôi cái ly uống dở. Bên dưới chân đã đặt sẵn một chai rượu Denki Bran giả cỡ lớn. Tôi uống một hơi cạn sạch.

"Tại sao chiếc trường kỷ của Nidaime lại ở chỗ này vậy ạ?"

"Tôi muốn dùng chiếc trường kỷ êm ái này để nằm ngắm cảnh đêm. Thành thử lúc nãy đã ghé qua nhà kẻ đó, nhưng hắn ta đi vắng nên tự ý mang nó đi luôn."

"Đem đồ của Nidaime đi mà không xin phép, vậy chẳng phải là chuyện xấu sao?"

"Ơ hay, chưa gì đã nhát chết vậy."

"Tôi nhát chết thật mà."

"Vấn đề của chúng ta ngay lúc này ở đây là gì nào? Chẳng phải là để coi tôi có vui vẻ hay không sao?"

Benten nhại giọng điệu của Nidaime, rồi tu ừng ực cả chai Denki Bran giả to tướng. Rượu Denki Bran giả đi qua cổ họng của cô ấy rồi xuống tới dạ dày, tôi còn thấy cả ánh lửa trắng xanh bập bùng trong đáy mắt đó. Càng uống thì sác mặt cô ấy càng tái đi.

"Này, Yasaburo. Giữa tôi và Nidaime, cậu thích ai hơn?"

"Tôi tôn kính cả hai với địa vị Thiên cẩu."

Tôi thận trọng đáp. "Tanuki luôn tôn kính Thiên cẩu mà."

"Tôi cực kỳ ghét những câu trả lời nước đôi kiểu đó. Nếu cậu còn nói như vậy nữa, tôi sẽ cho cậu vào nồi lẩu."

"… Cô Benten, chắc cô giận Nidaime lắm nhỉ?"

“Ơ kìa, tôi thấy hứng thú lắm ấy chứ. Cái gì tôi cũng thấy vui hết.”

Benten nghiêm mặt thì thầm như vậy, ngắm nhìn thành phố ở bên dưới.

Đột nhiên, một bàn tay nhăn nheo bám vào mép nóc tàu điện ngay trước mắt tôi, tiếp theo là một cái đầu tóc trắng bị gió đánh lật phật như thể cây lau ngả rạp. Kẻ đang sẵn tinh thần quyết tử trèo lên nóc chiếc tàu điện bay chính là sư phụ Akadama. Sư phụ hô to với giọng cực kỳ hồ hởi, “Benten đang ở trên đó hở?” Rồi sư phụ cố trèo lên nhưng cứ bị tụt xuống hoài. “Đợi đấy, đợi đấy. Ta tới đây.”

Tôi vội vàng bò lại, cố gắng kéo sư phụ lên theo.

Đúng lúc đó, Benten nhổm dậy từ cái trường kỷ và cất giọng khoan khoái nói.

“Nhìn coi, Yasaburo. Chứng ta có bạn tới chơi cùng kìa.”

Thứ tiến lại từ phía sau lưng chúng tôi là chiếc du thuyền của nhà Ebisugawa.

°°°

Chiếc du thuyền do bọn chúng chuốc say cả đám Tanuki Nam Đô để giành về tay, giờ đang sáng chóe đủ thứ đèn điện trang trí xấu thậm xấu tệ đúng kiểu phô trương của nhà Ebisugawa, nghênh ngang bay lượn trên bầu trời đêm Kyoto.

Tôi thò đầu xuống từ trên nóc tàu điện, báo cho anh cả và mọi người trong khoang.

“Lũ Ebisugawa tới rồi đó.”

Anh cả và mọi người cũng thò mặt ra cửa sổ, rồi bình phẩm bằng một tràng "Ghê vậy", "Xấu tợn", "Cái đám ngu ngốc".

Thân thuyền đã sơn màu đỏ thắm còn giăng đèn nhấp nháy y hệt Giáng sinh, xong lại treo cả đống đèn lồng đỏ y như quán bia, cột buồm thì treo đầy bảng đèn điện ghi đủ thứ tạp phí lù như "Quý ông Anh quốc", "Vạn sự hòa hợp", "Mãn viên ngự lễ"*, "Nhờ ơn các vị chúng tôi đã được đánh giá rất tốt", bằng đèn hồng luân phiên nhấp nháy. Có ai ngờ được đây chính là con thuyền lớn đã từng vượt đầu sóng biển Genkai* thẳng tiến tới Đại lục trong thời Nara xa xưa. Chúng trang hoàng đến mức chẳng còn chút gì hình dáng nguyên bản của con thuyền Nam Đô cổ xưa đầy huy hoàng, khoe khoang không chút xấu hổ trước bàn dân thiên hạ cái sự ngu ngốc vô đáy của mình.

Chiếc du thuyền đáng xấu hổ đó rồi cũng bay tới ngang hàng với tàu điện Noryo nhà chúng tôi.

Đoàn thân vệ Ebisugawa mặc áo happi hồng in chữ "Gia tộc Ebisugawa" ghé sát mạn phải của con thuyền về phía chúng tôi, miệng mồm say xỉn thở ra những lời mạt sát. Lũ này cũng giỏi gây chuyện thật. Tôi đứng trên nóc chiếc tàu điện giả, réo lên mắng lại chúng nó "Xuống Địa ngục đi! Xuống Địa ngục đi!" Sau một màn chửi lộn chẳng đi tới đâu, hai tên anh em ngốc vô địch thiên hạ gạt đoàn thân vệ Ebisugawa ra rồi hừng hực khí thế bước tới.

Kinkaku và Ginkaku đang trong dáng vẻ Hotei mặc vét đội mũ nhưng.

"Nào các bạn trẻ nhà Shimogamo, hãy để cho các quý ông Anh quốc nói một lời với các cháu nào."

Kinkaku kiêu ngạo nói. "Thứ này đâu phải du thuyền Noryo, là tàu điện đó chứ?"

“Thì do Yajiro biến thành mà anh.” Ginkaku đế thêm.

“Ha ha. Vậy thì nó còn chẳng đáng được gọi là tàu điện.”

“Nếu là anh em mình thì sẽ nhục nhã đến độ chẳng dám đem ra bay trên trời đâu.”

“Thì bởi chúng nó có biết nhục nhã là gì đâu, Ginkaku.” Kinkaku cười hể hả. “Chúng nó đã không lo liệu nổi thuyền Noryo cho đêm đốt lửa tiễn đưa thì chớ, lại còn lươn lẹo dùng cái tàu điện giả để qua truông cơ đấy. Nếu là một con Tanuki tử tế thì đã biết xấu hổ tới rụng hết cả lông mông rồi, đúng là mặt dày. Trong khi đó, du thuyền của anh em mình tuyệt vời chưa này. Đúng là phẩm vị thiên tài! Chuẩn bị chu toàn, vạn sự hòa hợp. Những con Tanuki tài giỏi phải khác với bọn kia chứ!”

“Chuẩn bị chu toàn! Vạn sự hòa hợp!”

“Chúng mày thấy sao? ức thì cãi lại coi.”

“Im ngay, Kinkaku!” Tôi gào lên từ trên nóc tàu. “Cái du thuyền đó là do nhà Shimogamo chúng tao mượn trước rồi. Bọn mày đã nhúng tay làm trò bẩn thỉu.”

“Ý bảo bọn tao cướp ngang của chúng mày sao?” Kinkaku trắng trợn nhún vai. “Này này Yasaburo, đừng ăn nói vớ vẩn làm bọn tao thất vọng như vậy chứ.”

“Thất vọng, thật thất vọng mà.” Ginkaku nhại theo.

Kinkaku hứng chí giơ ngón tay lên rồi dẹo qua dẹo lại trên mạn phải thuyền.

“Người cha vĩ đại của bọn tao đã biến mất rồi, giờ tương lai giới Tanuki giao lại cho hậu duệ vĩ đại của ông ấy là tao đây. Đây là chuyện Tanuki cả đất Lạc Trung đã công nhận. Mà là người có trách nhiệm, bọn

tao cũng phải đi chào hỏi các trưởng lão Nam Đô, nói năm câu ba điều mới đúng lễ nghĩa chứ."

"Anh tao rất đúng lễ nghĩa đấy. Không như đám Tanuki du thủ du thực chúng mày đâu."

"Đúng đúng, dẫu sao bọn tao cũng là quý ông Anh quốc mà."

Kinkaku nói thế rồi lại khoe ra cái mũ lụa vàng chóe như đồ chơi.

"Ấy mà, khi giới thiệu thì cũng phải tặng thêm sản vật cho đúng lễ nghĩa nữa phải không? Vậy thì còn có thứ nào thắng được rượu Denki Bran giả chúng tao đã dồn cả tâm hồn để làm ra chứ? Chắc là không rồi. Chính vì vậy, các trưởng lão Nam Đô muốn đáp lễ món quà tuyệt diệu của bọn tao cũng là lẽ dĩ nhiên thôi. Tao cũng cảm thấy hơi có lỗi khi mượn đi con thuyền Kentoshi, nhưng họ đã nói 'Được cậu Kinkaku của nhà Ebisugawa sử dụng là niềm vinh hạnh không gì sánh bằng' nên tao đâu thể từ chối chứ."

"Đúng rồi đó anh. Chưa kể, du thuyền Noryo của bọn tao đã bị rơi mất năm ngoái nữa."

"Đúng, đúng. Ngẫm lại ai là kẻ đã hại con thuyền của bọn tao bị rơi, là mày đó Yasaburo."

Kinkaku giận dữ trỏ thẳng ngón tay về phía tôi.

"Những hành vi không xứng phẩm chất quý ông của mày gây cho bọn tao bao phiền hà. Kaisei còn phải nói 'Yasaburo và nhà bên đấy toàn giở trò bạo lực, em không muốn lên du thuyền Noryo' rồi cứ ru rú ở trong nhà máy Denki Bran giả. Nó còn nỡ nói 'Em thà làm việc còn thấy thoải mái hơn' nữa. A, đứa em đáng thương của tao ngày càng ngang bướng!"

Lúc này, đám thân vệ Ebisugawa cố tình uốn người dập dềnh như sóng

nước.

Tôi còn tưởng là một quý ông Anh quốc bóng lộn nào đó hiện ra từ boong tàu sơn đỏ, ai dè kẻ đó lại chính là Nidaime. Tôi gần như sốc vì ngạc nhiên. Tôi biết Kinkaku và Ginkaku đã tự ý suy tôn Nidaime thành sư phụ của mình, nhưng tôi không thể ngờ Nidaime lại chịu lên du thuyền Noryo của nhà Ebisugawa.

Nidaime đứng trên mạn tàu, nhìn sang chiếc tàu điện Eizan giả của chúng tôi.

Khi ánh mắt Nidaime chạm phải sư phụ Akadama đang xếp bằng bên cạnh khung truyền động và Benten đang ngồi trên cái trường kỷ, gương mặt anh ta càng lạnh lẽo như đông đá. Anh chàng chắc đã gom sư phụ Akadama và Benten vào cùng một nhãn "khinh bỉ", chỉ liếc sơ một cái liền ném luôn vào thùng đã xử lý đây mà.

"Người ta có câu 'Mặt Phật cũng chỉ nhịn ba lần'*…"

Benten đứng dậy khỏi cái trường kỷ, thì thào phía sau lưng tôi.

"Yasaburo này. Con thuyền như kia, ta đốt đi cũng được nhỉ?"

°°°

Lúc bấy giờ, anh cả tôi đang đứng đơ ra như một bức tượng phật bằng đá trong khoang tàu điện Eizan giả.

Anh cả tôi vốn ghét để xảy ra những vụ um sùm thế này trong các sự kiện công khai. Đêm nay lại còn đang mời Gyokuran đi chung, chúng tôi cũng phải lãnh trách nhiệm với phía nhà Nanzenji, vậy nên sức chịu đựng của anh cũng bền hơn hẳn lệ thường. Nhưng mặt khác anh cả là một con Tanuki rất coi trọng danh dự gia tộc, đã thế đây còn là đêm đốt lửa đưa

tiễn tổ tiên về thế giới bên kia, anh càng không thể thản nhiên cho bọn ngu ngốc bôi tro trát trấu lên danh dự nhà mình. Vậy nên, không phải anh cả tôi đang lơ đãng đâu, tôi nghe rõ tiếng cái túi nhẫn nại trong anh đang bục ra từng mối.

Nhưng Gyokuran lại phát cáu trước anh cả, chị ấy đu cả người ra ngoài cửa sổ toa tàu.

"Kinkaku và Ginkaku, thôi đi nào!"

"Ơ kìa?" Kinkaku tròn mắt. "Tại sao Gyokuran lại ở đây?"

"Tôi nghe mấy lời ngu ngốc của hai cậu nãy giờ rồi đó. Hãy lập tức xin lỗi đi. Hồi còn là cục lông nho nhỏ các cậu dễ thương là thế, giờ ăn phải cái gì mà lớn lên thành mấy đứa đáng ghét vậy hả? Làm mấy kẻ ngốc không dễ thương chút thì có ý nghĩa gì chứ?"

"Gì vậy, sao chị chửi mắng ghê thế?"

"Chị làm bọn em tổn thương lắm đấy."

"Ơ kìa, còn biết tổn thương sao? Nếu tổn thương được hai cậu thì đã hay quá. Nào, xin lỗi cho tử tế đi. Vớ vẩn chị báo lại cho Kaisei biết đấy."

Tôi phải công nhận cô nàng cựu hôn thê Kaisei của mình cực kỳ độc miệng, nhưng lời nói của chị Gyokuran lại mang một tầng nghĩa khác. Như thể vừa bị ném vào mặt một quả bi sắt, Kinkaku và Ginkaku thóp bụng rên lên, rồi lại phình ra như một chiếc bánh đại phúc mọc mốc xanh đen xấu xí. Muốn cãi lại nhưng không được cãi lại, muốn cãi lại nhưng không thể cãi lại. Bọn chúng cứ liên tục đập cái mũ lụa vào thành thuyền, vật vã một hồi cũng thốt ra những lời lăng mạ.

"Gì cơ, con mụ mê cờ này."

"Hãy ở giá cả đời ở nhà Nanzenji mà chơi cờ đi."

Những lời nói đó đã làm đứt phựt những mối chỉ nhẫn nại anh cả tôi vẫn tỉ mẩn đếm nãy giờ.

"Mấy đứa kia, bọn mày vừa nói cái gì?" Anh cả tôi đu ra khỏi cửa sổ với đầy vẻ phẫn nộ, lớp lông hổ đã nhanh chóng nhú ra từ người anh.

"Còn dám sỉ nhục cả Gyokuran. Không thể tha thứ."

Những đốm lông vàng vươn ra tua tủa khắp ô cửa xe, con hổ khổng lồ nhảy từ tàu điện sang du thuyền Noryo bên kia. Chỉ khi liên quan tới Gyokuran, anh cả tôi mới có can đảm làm đủ mọi loại chuyện táo gan.

Tiếng gầm của con hổ khiến cho đoàn thân vệ Ebisugawa run như cầy sấy, nháo nhác bỏ chạy hết lên trên boong thuyền, Kinkaku và Ginkaku biến thành hai con sư tử vàng và sư tử bạc để nghênh chiến với anh cả. Cuộc chiến vô cùng dữ dội, đôi bên lấy thân mình làm đạn, cả con hổ và hai con sư tử biến thành mấy cục banh lông to đùng sáng lóa ôm nhau lăn lộn trên thuyền. Tôi là phận làm em nên phải đi giúp anh mình. Giờ mà không làm loạn lên thì thiệt thòi quá.

Tôi rùn lại lấy thế, tính phóng từ nóc tàu điện giả sang bên kia.

Đúng lúc đó, cùng với một tiếng hô vang "Bắn!", đội thân vệ nhà Ebisugawa tập trung ở mạn phải thuyền, đồng loạt bắn pháo hoa sang. Những quả pháo hoa bay tới bụp bụp, anh thứ tôi oằn người kêu "Ái ui, ái ui".

"Chết! Thế này thì không được."

Tôi lánh vào bên trong khoang tàu, nhưng nơi này giờ cũng đang đầy khói pháo đủ màu đến ngộp thở. Mẹ và Gyokuran chạy trốn những viên pháo chuột ném vào, đang đu mình dưới mấy cái tay nắm bằng da mà kêu thét loạn lên, Yashiro thì đang cố dốc cho cái ấm trà động cơ uống thêm

rượu Akadama.

Anh thứ tôi đột nhiên ré lên thất thanh.

"Ái đau! Hình như mông anh bị cháy mất rồi!"

Do bắt lửa từ mấy cái pháo hoa, chiếc cờ gió dính nơi mông anh thứ tôi đã bốc cháy. Chiếc tàu điện Eizan giả giãy đành đạch như miếng thạch konnyaku, nhưng tôi đã cẩn thận dán chặt cái cờ rồi nên không dễ dàng giãy ra được. Một chút thiện tâm cho đêm đốt lửa tiễn đưa thêm náo nhiệt lại thành gây hại.

"Anh ơi, hạ cánh đi!"

"Giờ ta phải hạ cánh ở đâu đây?"

"Chỉ có mỗi du thuyền của Ebisugawa thôi chứ đâu!"

Giữa màn pháo hoa đang bắn véo véo dày đặc, tàu điện Eizan giả làm một cú quay đầu lớn, đèn pha chiếu thẳng về phía du thuyền bên kia. Đoạn cờ gió bốc lửa vẫn còn gắn chặt với đuôi đoàn tàu như phân cá vàng. Nếu cái đốm lửa đó đáp trúng mông anh thứ tôi, thì chắc cả gia đình Shimogamo sẽ bị tung ra giữa bầu trời đêm mà chết cả. Chúng tôi giờ đã cùng đường, đội thân vệ nhà Ebisugawa có ném ra bao nhiêu cái pháo hoa cũng không thể chặn bước được.

Chiếc tàu điện giả cứ thế đâm sầm vào du thuyền của Ebisugawa. Chúng tôi xô đổ những cái bàn bày đầy đồ ăn ngon lành, đội thân vệ nhà Ebisugawa vội dạt ra sau, nhưng đến khi đâm một cái rõ mạnh vào cột buồm chúng tôi mới dừng lại nổi. Thế giới như đảo ngược trong giây phút đó, cả nhà chúng tôi bị ném thẳng lên mặt thuyền. Tôi nhổm dậy nhìn quanh một lượt, liền thấy một con ếch nhỏ vật lộn bên trong cái cờ gió đang cháy đượm.

“Nguy rồi!” Mẹ tôi gào lên. “Yajiro bị cháy mất giờ!” Tôi vội vàng vẹt cái cờ gió ra, giải cứu cho anh thứ.

“Hay quá, hay quá, thật may mọi người đều an toàn cả.” Anh thứ thì thào bằng giọng khá thoải mái. “Mông anh giờ ấm ghê. Đốt hương châm cứu cũng là một cách tôi luyện thần kinh tốt đây.”

Vào lúc đó, bảng đèn điện tuột khỏi cột buồm, rơi xuống đục thủng một phần boong thuyền. Mọi náo động trên khắp boong thuyền cũng ngưng bặt. Tôi chỉ nghe thấy mỗi tiếng bảng đèn vỡ bắn ra những tia lửa. Y như một trận bão vừa quét qua boong thuyền, để lại cảnh hoang tàn. Những bình rượu rỗng không sau bữa tiệc lăn lóc khắp bề mặt thuyền, mùi thuốc pháo nồng nặc. Đoàn thân vệ nhà Ebisugawa vì thế mà mất hết nhuệ khí, tụ tập lại cả ở rìa con thuyền, anh cả lẫn hai anh em Kinkaku và Ginkaku cũng đều ngơ ra.

“Tanuki đúng là đám ngốc hết thuốc chữa.”

Benten vừa nói bằng giọng lạnh lẽo vừa hạ xuống từ trên không trung.

Tay phải cô xách cái trường kỷ, còn tay trái đang xách theo sư phụ Akadama.

Vị ân sư của chúng tôi, tức sư phụ Akadama, cầm theo gậy chống và cái bình rượu Akadama, như một con mèo tinh quái ôm vòng qua cổ Benten. Tuy phải phơi bày điểm yếu trí mạng của Thiên cẩu là không còn có thể bay lượn nữa trước mặt bàn dân thiên hạ, sư phụ vẫn còn đầy sự quyền uy của Thiên cẩu, ngạo nghễ nhìn đám Tanuki đang ở trên thuyền.

°°°

Giây phút đó, tôi chợt nhận ra Nidaime đang đứng một mình chỗ mũi

thuyền.

Đầu đội mũ lụa, tay chắp sau lưng, Nidaime quay lưng với trận loạn đả của đám Tanuki. Anh ta không thích ở trên một chiếc thuyền đầy đám banh lông gây loạn chăng?

Nidaime không thèm ngó lại, còn tính bay đi.

Sư phụ Akadama liền gõ mạnh gậy chống lên ván lát thuyền.

"Mày lại tính trốn sao?" Sư phụ dõng dạc nói. "Đúng là đồ chỉ biết trốn tránh."

Nidaime quay đầu, đôi mày nhíu lại như phải nhìn một con sâu lông dơ bẩn.

Hon nữa, giờ càng không phải lúc cho hai cha con bọn họ đối đầu nhau. Trên thuyền đầy đám banh lông, sự bất mãn giữa Nidaime và sư phụ Akadama đang bị dồn đến đỉnh điểm, Benten thì lại đang háo hức trông ngóng hai kẻ đó bùng nổ. Hơn thế nữa, Benten còn muốn thách thức Nidaime nên cố tình ngồi xuống cái trường kỷ đã tự ý lấy khỏi tư dinh của anh chàng với vẻ khoe mẽ.

"Tệ thật." Nidaime nói. "Giống Tanuki vẫn chẳng có tiến bộ gì cả."

"Lũ banh lông ấy thì có gì mà phải tiến bộ?"

"Dạy dỗ Tanuki chẳng phải là nhiệm vụ của Thiên cẩu hay sao?"

Tiếng gõ giày lộp cộp vang lên đều đặn khi Nidaime đi từ mũi tàu về phía chúng tôi. Anh ta giơ tay lên như thể đang muốn vuốt ve thứ gì đó, giống hệt khi anh ta dùng chiếc bàn là ủi phẳng nếp nhăn trên những cái áo sơ mi trắng, đám Tanuki đang náo động trên thuyền cũng lặng thinh. Nidaime nhìn chằm chằm vào Benten đang ngồi trên cái trường kỷ rồi nói.

"Người đàn bà này là ai?"

“Là đệ tử tài năng của ta”, sư phụ nói. “Con bé không ẻo lả như mày.”

“Một con ăn cắp thì quả là đệ tử tài năng rồi, ôm ấp nhau bay lượn trên trời thế bảo sao ông chẳng hài lòng. Ông thích phô bày hết những nết xấu tuổi già kiểu gì tùy ông, nhưng liệu mà dạy dỗ người đàn bà này cho tử tế vào, đừng để cô ta lọt vào tầm mắt tôi.”

Bị phỉ báng tới mức đấy thì sao Benten chịu để yên. Đám Tanuki có mặt ở đó tất thảy đều run như cầy sấy, thẽ thọt quan sát vẻ mặt Benten. Nhưng cô ấy vẫn giữ nụ cười mỉm và sự thinh lặng đến đáng sợ.

“Mày chỉ muốn nói có vậy thôi hả?”

Sư phụ lấy từ bên trong áo ra cây quạt Phong Thần Lôi Thần rồi thủ thế.

Con thuyền nhỏ thế này mà sư phụ phẩy quạt thì sự thể sẽ ra sao đây? Một trận mưa banh lông sẽ rơi xuống đầu những người đang trên đường ra về ở thành phố bên dưới chăng? Mẹ tôi thốt lên “nguy quá” rồi ôm chầm lấy Gyokuran và Yashiro. Đám thân vệ Ebisugawa thì quỳ thụp xuống khắp mặt sàn, chỉ biết vớ bừa mấy thứ cạnh mình để thủ thế. Tôi nhào đến giữ lấy tay sư phụ Akadama.

“Sư phụ! Thầy mà dùng quạt ở chỗ này thì tất cả đều sẽ bị thổi bay mất đó!”

“Đây là chuyện tranh cãi của Thiên cẩu. Tanuki đừng có xía vào.”

“Nhưng mà ngắm đốt lửa tiễn đưa đêm nay là hoạt động lễ hội của Tanuki, chuyện này ban đầu vốn là tranh cãi của Tanuki. Sư phụ quên chuyện này thì khó cho chúng con lắm. Thiên cẩu nhúng tay vào tranh cãi của Tanuki chẳng phải kỳ lạ lắm sao?”

Ngay lúc đó, Benten bật dậy khỏi cái trường kỷ.

“Không sao đâu, Yasaburo.” Cô ấy nói rồi nghiêng người ghé tai sư phụ Akadama. “Sư phụ ơi, chuyện này người cứ giao cho con lo liệu nhé?”

Sư phụ Akadama gật đầu thu vũ khí lại. “… Được chứ. Con hãy lo đi.”

Benten trong bộ yukata trắng muốt và Nidaime trong bộ âu phục đen tuyền, họ đối mặt với nhau ngay bên dưới cái cột buồm đổ nghiêng, trong khi đám Tanuki nuốt nước bọt trông chừng. Cái bảng đèn điện tử lăn lóc trên sàn thuyền vẫn đang bắn ra những tia lửa điện xanh lè. Benten đang ôm một bồ tức tối, Nidaime lại là một bồ khinh bỉ, cả hai gườm gườm đấu mắt. Một nụ cười lạnh lẽo nở trên môi Benten.

“Khi chúng ta gặp nhau ở Luân Đôn, bầu trời bão bùng lắm cơ mà nhỉ?” Cô ấy chợt nói những lời bí hiểm ấy. “Tôi đâm ra ghét sâu bọ, mãi từ ngày đó.”

Khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô ấy hừng hực phóng tia giận dữ xanh lè về phía Nidaime. Nhưng giây phút nhìn vào gương mặt ấy, một nỗi buồn khó diễn tả thành lời dâng đầy trong lồng ngực. Tôi nghĩ những con Tanuki đang có mặt trên thuyền chẳng kẻ nào tỏ được nỗi lòng này của tôi.

Chỉ mình tôi chắc chắn một điều.

Benten sẽ thua Nidaime.

ooo

Nidaime đánh hạ Benten, một lần nữa hạ cánh xuống con thuyền.

Đám Tanuki trên thuyền vẫn lặng phắc, nhìn Nidaime bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Sự kiện đêm đó trở thành bước ngoặt, đám Tanuki lại tôn Nidaime là người kế thừa đúng đắn của sư phụ Akadama, là thế hệ Thiên cẩu mới. Chẳng phải anh ta đã đánh hạ được Benten mà muôn kẻ đều nể sợ lánh xa đó sao? Chẳng có bằng chứng nào thuyết phục hơn về sức mạnh của Thiên cẩu bằng điều đó. Nhưng Nidaime lại chẳng tỏ ra tự mãn chút nào, dường như sự kính ngưỡng của đám banh lông lúc nhúc đầy thuyền chỉ khiến anh ta thêm phiền.

Nidaime lấy cái trường kỷ yêu thích của mình, rồi nhìn một lượt đám Tanuki trên thuyền.

"Vậy thì, những người bạn lông lá, tôi xin phép rời đi trước."

Sau khi chạm tay lên cái mũ lụa để chào tạm biệt, Nidaime nhún chân bay khỏi boong thuyền, trở về tư gia tĩnh mịch mà ngăn nắp của mình. Anh ta không mảy may để tâm đến sư phụ Akadama, sư phụ cũng không nói lời nào với Nidaime.

Đến tận khi bóng dáng Nidaime đã mất hút, cả đám Tanuki vẫn còn ngơ ra đó.

Cuối cùng khi đã hoàn hồn, Kinkaku và Ginkaku nhìn quanh cái thuyền bằng vẻ mặt mếu máo, chúng nó rên rỉ loạn lên "Sao lại thành thế này?" "Du thuyền năm nay cũng lại thành đám gỗ vụn rồi." "Đám Shimogamo khốn kiếp, chịu trách nhiệm đi." Nhưng sư phụ Akadama đã giơ cái quạt Phong Thần Lôi Thần lên mà gầm lớn "Mấy đứa ngu độn này!" khiến chúng ré lên như mấy con Tanuki nhóc mà biến lại nguyên hình là những cục banh lông.

"Một lũ banh lông chúng mày thì chịu trách nhiệm nỗi gì? Hai bên tranh cãi thì thua thiệt tự chịu đi!"

"Nhưng sư phụ ơi", Kinkaku nấc lên như sắp khóc. "Thế này thì có

khác gì giết sống bọn con."

"Ồn ào, mau mau cho thuyền hạ cánh đi! Còn láo nháo tao lại thổi bay con thuyền tới tàn này đến không còn dấu tích bây giờ!"

Nếu thổi bay con thuyền thật thì sư phụ cũng sẽ gặp phiền phức, nhưng đám Tanuki nhà Ebisugawa mới nghe vậy thôi đã run bần bật, lập tức tản ra lo việc cho con thuyền hạ cánh. Chỉ với một lời của vị Đại Thiên cẩu, cuộc chiến du thuyền Noryo trong đêm đốt lửa tiễn đưa đã hạ màn.

Trong khi ấy, chỉ mình tôi nhoài người ra mạn thuyền. Cảnh đêm trải rộng bên dưới tầm mắt, ánh mắt tôi đảo về phía Bắc dõi theo những ngọn đèn đường rải rác. Tôi đã tận mắt thấy Benten rơi xuống khu vực thượng nguồn sông Kamogawa, khoảng từ dải rừng thiêng tối như mực nơi đền Kamigamo cho tới đoạn sông chảy về phía Bắc.

Khi chiếc du thuyền Noryo bắt đầu hạ dần độ cao, sư phụ đứng cạnh tôi ngạo nghễ nhìn xuống thành phố bên dưới.

"Mày biết Benten rơi xuống đoạn nào phải không, Yasaburo."

"Vâng. Con có thấy ạ."

"Tao tính đi đón nó. Hãy đi theo đi."

"Xin tuân lệnh."

°°°

Vị trưởng lão lăn lông lốc phía sau điện A di đà từng kể cho lũ Tanuki con nghe.

"Thiên cẩu nhúng tay vào chuyên tranh cãi của Tanuki là không được."

"Tanuki nhúng tay vào chuyện tranh cãi của Thiên cẩu, cũng là không

được."

Giờ nghĩ lại tôi mới thấy, có lẽ chính vì vị trưởng lão đó đã chứng kiến quá nhiều vụ Tanuki nhúng tay vào chuyện tranh cãi của Thiên cẩu, rồi Thiên cẩu lại nhúng tay vào chuyện tranh cãi của Tanuki nên mới thấy chán ngán. Chính vì vậy, cụ mới chua giọng dạy bảo đám Tanuki nhóc con điều ấy. Nhưng mong muốn của cụ chỉ là vô nghĩa, đến bây giờ Tanuki vẫn nhúng tay vào chuyện tranh cãi của Thiên cẩu, Thiên cẩu vẫn nhúng tay vào chuyện tranh cãi của Tanuki.

Tôi và sư phụ Akadama gọi taxi và đi về phía thượng nguồn sông Kamogawa.

Đây là lần đầu tiên phải đi đón Benten thất trận như vậy, tôi thấy lòng buồn vô hạn.

Khi nhìn ra ngoài ô cửa sổ tối thui của chiếc taxi đang chạy như trượt theo màn đêm đó, đầu óc tôi chạy lại hình ảnh Benten và Nidaime lăm le nhìn nhau rồi bay lên khỏi boong thuyền. Khi đó, hẳn Benten cũng không ngờ mình sẽ bị Nidaime đánh hạ dễ dàng như vậy.

Tôi len lén nhìn trộm gương mặt sư phụ Akadama.

Sư phụ Akadama không có vẻ gì là tiếc nuối, cũng chẳng tỏ ra buồn khổ. Ánh mắt sắc lẻm nhìn đăm đăm về phía đường phố tối thui dọc bờ sông, nhưng trong đáy mắt lại lóe lên những tia sáng dịu dàng. Tuy đã lâu lắm rồi, nhưng tôi cảm giác dường như mình từng thấy ánh mắt này của sư phụ.

Cuối cùng, tay tài xế taxi cũng phá vỡ sự tĩnh lặng trong xe.

"Sắp sửa tới đền Kamigamo rồi đó. Mọi người muốn xuống ở đâu?"

"Chắc là quãng này hả?"

“Đi thêm một chút về phía trước đi ạ.” Tôi gí trán vào mặt kính cửa sổ rồi nói thế.

“Vậy thì chúng ta xuống ở cái cầu tiếp theo. Sau đó thì đi bộ tìm quanh xem sao.”

Hai thầy trò xuống xe ở cầu Nishigamo, rồi đi bộ dọc theo bờ trái con sông. Xung quanh khá tĩnh lặng, khiến cho cuộc chiến du thuyền mới nãy tưởng như đã thành ký ức xa xôi.

Chúng tôi đi qua những khu nhà dân tĩnh mịch và những cánh đồng trải rộng ven sông Kamogawa, về phía những dãy núi y như quái vật khổng lồ đang phủ phục ở phía Bắc. Ở bờ sông phía bên kia, mấy nhà máy sửa chữa ô tô và sản xuất xi măng trông y như mấy phế tích đen ngòm. Xung quanh không một bóng người, ô tô qua lại cũng vô cùng ít ỏi. Những chấm sáng ảm đạm rải dọc con đường, tưởng như cứ thế kéo dài tới tận cùng của thế giới.

Kẻ tìm thấy Benten trước là tôi.

Benten ngồi một mình trên bãi cát mọc đầy cỏ dại. Hình như cô ấy đã ngã xuống sông, mái tóc đen dài rối tung, bộ yukata cũng ướt đẫm, lấm lem bùn đất, gò má xanh tái cũng lem một vệt bùn dài. Khi tôi cùng sư phụ Akadama đi xuống bờ đê, Benten cũng chẳng thèm nhìn. Cô ấy trông như một đứa trẻ đi lạc, trống rỗng nhìn xuống mặt sông.

Sư phụ Akadama lội qua sông, đi tới bên cạnh cô ấy.

“Nhục nhã quá hả?” Tôi nghe tiếng sư phụ nói với cô ấy.

Benten cười khẽ.

“… Nhục nhã thật ạ.”

“Đúng nhỉ. Thật là như vậy.” Sư phụ dịu dàng nói.

Vào lúc đó, hình ảnh Benten ngày đầu tiên bay lượn trên bầu trời chợt hiện lên rõ nét trong tâm trí tôi.

Hồi đó, Benten vẫn còn là cô gái bị bắt cóc từ ven hồ Biwa, và dưới sự hướng dẫn của sư phụ Akadama, cô ấy bắt đầu dần dần học từng chút một sức mạnh của loài Thiên cẩu. Trước mắt đứa nhóc đến dâng rượu Akadama là tôi, sư phụ đã nói với cô ấy "thử làm theo cái ta mới dạy con đi". Lời nói đó như thúc vào lưng Benten, khiến cô ấy lần đầu tiên có thể bay lên giữa những cánh hoa đào đang rụng lả tả. Tôi chẳng thể nào quên dáng vẻ cô ấy khi ló đầu ra khỏi tán anh đào và vui vẻ reo lên, "Con làm được rồi."

Sư phụ Akadama khuỵu xuống trên một đám cỏ dại mọc dày.

"Thiên cẩu cũng có lúc bị rơi xuống."

Cùng Benten ngắm nhìn dòng nước, sư phụ lặng lẽ nói như đang khuyên nhủ.

"Nếu thấy nhục nhã, thì hãy mạnh lên đi."

Chương năm
ĐỊA NGỤC ARIMA

Mối dây liên hệ giữa Tanuki và suối nước nóng đã có từ thời thái cổ.

Hồi tôi còn là một cục banh lông bé xíu, làn sóng mê đắm suối nước nóng Arima đã quét qua giới Tanuki. Thành thử, một số lượng lớn Tanuki còn hò nhau tới Arima chơi. Suối nước nóng Arima nằm dưới chân núi Rokko, theo ghi chép trong *Nhật Bản thư kỷ** thì từ rất xa xưa nơi này đã bay lên hơi nước nóng rồi, còn nổi danh vì ngài Hotaiko* từng ghé lại. Đám Tanuki do Yasaka Heitaro dẫn đầu kéo nhau đi du lịch nghỉ dưỡng đã bị Arima cuốn hút mà ở mãi chẳng chịu về nữa. Cha chúng tôi đã phải một thân một mình đi đón bọn họ về. Cuối cùng, khi mấy tay Tanuki đó về nhà, hơi nước họ mang theo từ chân núi Rokko đã bao phủ cả Kyoto. Danh tiếng của suối nước nóng Arima lại càng nổi như cồn khắp Lạc Trung.

Lúc cha tôi về tới rừng thiêng Tadasu, người cha nóng sực tới khó chịu. Cha lấy cái đại danh đi Arima lôi cổ đám Heitaro về, nhưng ông chắc cũng đã tắm táp vẫy vùng chán chê ở đó rồi. Sư phụ Akadama đi ngang qua rừng thiêng Tadasu đã nhìn khuôn mặt cha tôi rồi khịt mũi.

"… Mày mới đi tắm suối nước nóng về đó hả, Soichiro."

"Vâng. Quả là một thứ tuyệt vời ạ."

"Đúng là cái thằng thô lậu."

"Ơ kìa, sư phụ không thích suối nước nóng sao?"

"Cứ chui vào cái thứ đó thì sớm thành kẻ ngốc hết thôi."

Suối nước nóng là thứ ngốc nghếch.

Mỗi khi chúng tôi thả nổi mình như cục bong bóng lông, hơi nước bốc lên hòa cùng với mùi Tanuki, mời gọi bọn tôi lâm vào một trạng thái đê mê xuất thần. Dòng nước nóng cứ chảy mãi không biết cạn. Sự vĩ đại hiếm có đó khiến đám Tanuki chúng tôi hết lòng tán thưởng.

A, ta đã tìm thấy cõi "Cực lạc" ở suối nước nóng.

°°°

Trung tuần tháng Mười, tôi phải mò đến suối nước nóng Arima vì sự biến mất của giáo sư Yodogawa.

Vào khoảng cuối tháng Tám năm đó, giáo sư Yodogawa đã phải rời phòng thí nghiệm ở Imadegawa, về làm việc trong phòng nghiên cứu thuộc khu rừng thực nghiệm ở núi Hanase.

Khu rừng thực nghiệm đó nằm sâu trong núi, chưa từng có người đặt chân tới, và phòng nghiên cứu cũng chỉ là một túp lều đơn sơ, không điện không ga không nước. Người hỗ trợ giáo sư chỉ có mình anh sinh viên cao học Suzuki. Mỗi lần tôi ghé chơi, đều thấy bọn họ lột bỏ những bộ đồ văn minh, bắt đầu gọt đẽo những cây thương tre để đánh nhau với lợn rừng. Trong khu rừng chưa được khai hóa đó, bọn họ sống cuộc đời hoang dã như đoàn thám hiểm vừa bước đến một đại lục mới. Nhân dịp tôi đến thăm, giáo sư Yodogawa vừa sao lá trúc để làm trà uống trên bếp ga vừa kể chuyện cho tôi hay.

"Sau cuộc đảo chính của phó giáo sư, tôi đã bị đuổi khỏi phòng nghiên cứu."

Hồi hạ tuần tháng Tám, sau khi kết thúc chuyến phiêu lưu ở Indonesia,

giáo sư Yodogawa ôm đống tài liệu đáng ngờ chất cao như núi về nước. Ngay sau đó ông bỗng chốc trở thành nghi phạm của một vụ quấy rối tình dục đến chính mình còn chẳng biết là có tồn tại, rồi bị triệu tập bởi Hội đồng Nhân quyền của khoa. Những sự việc mơ hồ và những phỏng đoán mơ hồ cứ được lặp đi lặp lại như đắp lâu đài trên cát, nhưng vì một lý do nào đó mà giáo sư Yodogawa không được phép phản bác. Trưởng khoa và phó khoa nhanh chóng nhảy vào cuộc. Với ánh mắt thất thần, vị phó khoa nói thẳng thừng rằng "Chúng tôi không muốn làm to chuyện. Từ giờ đến lúc tình hình nguội bớt, anh hãy tạm tập trung vào công việc nghiên cứu trong rừng ở Hanase đi" để đuổi giáo sư đi, và ông đã ngộ ra, "Đây là một âm mưu."

Theo lời anh sinh viên cao học Suzuki, thì trong lúc giáo sư Yodogawa còn đang đi công tác ở Indonesia, một kẻ đáng nghi mặc sơ mi đỏ sặc mùi "người đại diện của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu" đã cùng Trưởng khoa ghé thăm phó giáo sư. Họ trao đổi bí mật chuyện gì với nhau tới gần nửa ngày. Người đàn ông mặc sơ mi đỏ mang mật lệnh của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu tới rõ rành rành là Tenmanya.

"Câu lạc bộ ngày thứ Sáu giở trò bẩn thỉu quá. Thế giới người lớn thật đáng sợ."

"Chẳng lẽ ta lại giơ cờ trắng đầu hàng?"

"Cậu nói gì vậy. Chúng ta cần phải bảo vệ Tanuki khỏi nồi lẩu chứ. Câu lạc bộ ngày thứ Năm sẽ không giải tán đâu."

Tôi buồn thiu nhìn cuộc sống lưu đày trên danh nghĩa nghiên cứu của giáo sư trong khu rừng, nhưng trái lại, tình cảnh đó càng khiến ý chí chiến đấu của giáo sư Yodogawa hừng hực dâng cao. Trong buổi hội họp hồi tháng Chín của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu tại nhà hàng Gassan ở Công viên

Maruyama, giáo sư đã ném đầy truyền đơn "Bỏ lệ ăn lẩu Tanuki" vào chỗ họ. Không chỉ có vậy, giáo sư còn ghé thăm từng thành viên trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu để thuyết giáo về tình yêu dành cho Tanuki. Âm mưu của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu bỗng dưng thành đòn đánh vào không khí.

Tháng Mười rồi cũng trôi đi quá nửa, chuyện xảy ra vào một sáng nọ.

Tôi ghé thăm rừng nghiên cứu Hanase sau nhiều ngày, nhưng không thấy bóng dáng giáo sư trong túp lều nhỏ. Tôi vừa ngắm nhìn bãi cỏ lau đang rực lên ánh vàng ruộm của nắng mùa thu vừa uống trà lá trúc đợi người, cuối cùng cũng thấy anh Suzuki vác trên vai cung tên với chim rừng lặng lẽ xuất hiện. Theo lời anh ta, người đàn ông đáng nghi mặc sơ mi đỏ đã ghé chỗ họ từ sáng sớm, rồi đưa giáo sư Yodogawa đi mất. Anh Suzuki vừa vung vẩy con chim vừa nói.

"Thầy ấy có nhắn lại cho cậu đó. Tối nay, Câu lạc bộ ngày thứ Sáu sẽ mở tiệc tại suối nước nóng Arima."

Vậy nên tôi liền tìm tới suối nước nóng Arima, đi ứng cứu cho giáo sư Yodogawa.

°°°

Tôi đi từ Kawaramachi lên tàu cao tốc Hankyuu để qua Sannomiya, rồi chuyển sang một tuyến đường sắt tư nhân tới Arima.

Rời khỏi ga Arima-onsen thuộc tuyến đường sắt Kobe, tôi đi dọc theo sông Arima thì thấy một cái khách sạn bê tông cốt thép được dựng lên cao như một thành lũy quân sự chênh vênh giữa khe núi trong ráng chiều. Sừng sững đầy oai vệ trên đỉnh núi bên tay trái tôi là "Lữ quán Hyoe Koyokaku" nổi danh của Arima, nơi hội mấy chú bác Yasaka Heitaro từng

tụ tập.

Lớp lá cây đã dần bợt màu, sắp sửa tới mùa đông khách của khu suối nước nóng rồi.

Trong góc của khu phố suối nước nóng đầy nhóc cửa hàng lưu niệm và trung tâm điều hành xe buýt, tôi thấy một chỗ treo biển "Trung tâm đặt lịch nghỉ dưỡng suối nước nóng". Trên tầng hai của tòa nhà cũ kỹ leo đầy dây thường xuân có một tiệm giải khát nhỏ. Tôi chọn ghế ngồi cạnh cửa sổ rồi lặng lẽ uống ly sữa, nhìn xuống phố qua những vạt thường xuân.

Câu lạc bộ ngày thứ Sáu có lệ ăn lẩu Tanuki vào dịp cuối năm, giờ cũng đã sang tháng Mười, nên chắc cũng sắp đến thời điểm cần tính toán cho bữa lẩu Tanuki rồi. Để dẹp bớt rủi ro có thể xảy đến, họ muốn ép giáo sư Yodogawa đầu hàng, nhưng rốt cuộc lại đổ thêm dầu vào lửa. Tôi đoán họ đã thay đổi phương châm sang Chính sách Ánh Dương*. Để vùi dập tinh thần tranh đấu của giáo sư, bọn họ đã mời ông ấy đến thả lỏng ở suối nước nóng tuyệt vời này, cho thưởng thức ngập miệng đủ thứ sơn hào hải vị trân quý, rồi để mỹ nữ ngọt ngào rót mật vào tai. Nếu vậy thì Arima chẳng phải chốn thích hợp nhất sao?

"Giáo sư Yodogawa, hãy giữ vững khí tiết đợi cháu đó." Tôi thầm nghĩ.

Đúng lúc đó, tôi chợt nhận ra có ai đó đang nhỏ giọng gọi tên mình.

Tôi ngẩng đầu nhìn quanh tiệm nhưng không thấy có vị khách nào khác ngoài mình. Cái ti vi CRT* đặt đối diện với quầy thanh toán đang đề cập tới bảng so sánh lượng mưa ở các tỉnh thuộc khu vực Kinki, còn chủ tiệm đang liếc nhìn bản tin đó. Đột nhiên, lọ đường bằng inox đặt trên bàn tôi đang ngồi khẽ lắc mình và kêu lên "Này tên kia". Tôi không nhớ mình có tranh cãi với cái lọ đựng đường bao giờ không. "Cái này là thế nào?"

Tôi tính dùng ngón tay chọc nó thì nó rít lên "Đừng có chọc vào tôi, tên đần độn". Tôi còn đang ngơ ngẩn thì chợt nghĩ ra chắc vị cựu hôn thê Kaisei của tôi đang trốn trong đó.

"Sao cô lại ở chốn này?"

"Ở đâu thì sao, tôi đi đâu là quyền của tôi chứ." Kaisei lại giở giọng gây sự như mọi khi. "Tôi đi đâu sao phải nói cho anh biết?"

"Đây là khu suối nước nóng Arima đó?"

"Không cần anh nói, tôi thừa biết!"

Kể từ khi Ebisugawa Soun biến mất khỏi Lạc Trung, Kaisei phải quản lý toàn bộ nhà máy Denki Bran giả nên vô cùng bận rộn, đến bộ lông mượt mà đáng tự hào cũng trở nên xơ xác. Kinkaku và Ginkaku lo lắng nên đã vận hết thứ trí khôn mà chúng vốn không có, để mời cô nàng một chuyến nghỉ dưỡng ở suối nước nóng Arima. Bình thường hai thằng anh ngu ngốc chỉ tổ khiến Kaisei thêm việc phải lo, nhưng sự quan tâm hiếm có của chúng lại làm Kaisei xuôi lòng mà đi cùng đến Arima. Trong khi Kinkaku và Ginkaku bù khú rồi nhanh chóng xỉn quắc cần câu trong suối nước nóng, cô nàng đi dạo quanh khu phố một mình.

"Tôi đâu có như anh, ngày nào cũng là Chủ nhật chứ."

"Tôi cũng đâu có tới đây để chơi. Tôi đến để ngăn chặn mưu đồ của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu mà."

"Thế này mà không giống đi chơi hả, tên ngốc kia", Kaisei lại bắt đầu chua ngoa. "Còn cố tình đi tới Arima để được bay vào nồi lẩu nữa."

"Bộ cô không phân biệt nổi nồi lẩu với suối nước nóng hả?"

"Tôi nói rằng không sớm thì muộn anh cũng rơi vào nồi lẩu thôi. Anh cứ thoải mái vẩy nước nóng đi, chẳng chóng thì chầy cũng sẽ được ninh

cùng với cải thảo thôi. Anh ngốc thế cơ mà."

"Cái cô này, sao cô cứ phải nói như ép chết người ta vậy."

"Đằng nào anh chả bị con Thiên cẩu nửa mùa đó bắt mất hồn rồi" Kaisei khịt mũi. "Lại còn mất hồn vì một kẻ ăn lẩu Tanuki, đầu óc đúng là không bình thường. Thật khiến kẻ khác bực mình. Nidaime sao không đấm chết con đàn bà đó đi để ngừa hậu họa chứ."

"Cô cẩn thận cái miệng đó. Cô Benten cũng tới đây đấy."

Kể từ sau đêm đốt lửa tiễn đưa Gozan, Benten luôn tránh tiếp xúc với Nidaime.

Rõ ràng là Benten để tâm tới Nidaime, nhưng tôi cũng không phải kẻ ngu ngốc đến nỗi dám chỉ thẳng ra điều đó. Benten có hai loại vảy ngược, một loại có thể chạm vào và lẩn thoát bằng cách này hay cách kia, một loại nữa mà chạm vào thì thực sự vô cùng khủng khiếp. Tôi suốt ngày lượn lờ quanh cô ấy trong thân phận một con Tanuki nên đã có thể phân được lằn ranh sống chết vô cùng mỏng manh đó. Vấn đề Nidaime rõ ràng là thuộc loại thứ hai.

Tôi lơ đễnh nhìn xuống khu phố từ trên cửa sổ, rồi chợt thấy Benten đang đi dạo bên dưới. Ở hiên một cửa hàng lưu niệm có vẻ khá cổ nằm bên kia đường, cô ấy đang lựa những món quà trông như cánh bướm xinh đẹp dập dờn múa qua những bông hoa. Cô ấy mặc yukata, toàn thân tỏa ra mùi hương đặc trưng của suối nước nóng. Cả kiểu cách dốc ngược chai cider hiệu Teppomizu của Arima để uống theo tư thế như đang thổi kèn trumpet cũng không thấy điểm nào thô lỗ. Cô nàng đầy hương sắc, kiêu kỳ và hống hách đó không những được vây quanh bởi những thành viên trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, mà còn hạ gục không biết bao nhiêu du khách nghỉ dưỡng đi ngang, khiến khu vực quanh cửa hàng lưu niệm la liệt xác

nạn nhân.

Tôi hùng hổ đứng bật dậy.

“Tôi đi đây. Đừng có bám theo đấy.”

“Đừng ra lệnh cho tôi.” Kaisei nói vậy.

°°°

Tôi đi xuống cầu thang rồi ra phố, bám đuôi Câu lạc bộ ngày thứ Sáu.

Benten dẫn đầu Câu lạc bộ ngày thứ Sáu tùy hứng đi dạo loanh quanh, tóm lại là cứ thoải mái cười cợt rồi đi luồn ra đằng sau những ngôi nhà dân mà chẳng có chủ đích gì. Họ đi ngang một hàng rào bằng đất dài thượt leo đầy loài hoa gì đó như bách nhật hồng, ngắm nhìn bức tượng gốm mặt mũi xấu xí trong sân chùa Onsenji, rồi cứ đi lên đi xuống những bậc thang bằng đá nhuộm đầy sắc vàng của vụn hoa lưu huỳnh*. Theo chân họ một hồi tôi chẳng còn biết mình đã lạc tới nơi nào rồi nữa.

Khu suối nước nóng Arima là một vùng suối nóng bao quanh bởi núi rừng, với những con dốc nhỏ chạy ngoằn ngoèo như mê cung. Lối đi nhỏ len lỏi qua những nhà dân đã sớm chìm trong ánh nhập nhoạng của chiều hôm, một góc của khu phố bé xíu cũng như sâu hút đến vô tận. Đâu đó trong cái mê cung này ẩn chứa những mạch nước nóng vàng bạc phun lên cao, hơi nước bốc lên nghi ngút giữa trời thu đã ngả chiều.

Cuối cùng, Câu lạc bộ ngày thứ Sáu sà vào một cửa hàng hai tầng bằng gỗ trên con đường nhỏ, ngắm nghía mấy thứ quà như bánh Tansan* hay đồ thủ công bằng tre. Lúc núp ở một tiệm đồ ướp* theo dõi bọn họ, tôi lại thấy từ trong cái hòm thư màu đỏ trước mặt mình vọng ra tiếng thì thào của Kaisei.

“Gì thế kia, trông chúng thong thả chưa kìa.”

“Cô mau về nhà trọ đi.”

“Để lát nữa tôi về.”

Hình như Benten đã chọn xong bánh Tansan, quanh cô ấy có bốn người đàn ông nữa. Người có ngoại hình lực lưỡng như dân du mục trên lưng ngựa là Bishamon, một tay kinh doanh khách sạn. Người mang vẻ mặt chiêu chuộng là Ebisu, đang giữ một chức vụ quan trọng trong một ngân hàng nào đó ở Osaka. Chàng trai trẻ tuổi đang đứng ngoài cửa hàng nheo mắt ngắm nhìn cảnh mặt trời lặn xuống nơi con phố là Daikoku, chủ nhân của nhà hàng Chitoseya ở Pontocho. Cuối cùng, người đang vui vẻ để cho Benten dúi cho đủ thứ bánh Tansan chính là giám đốc của một công ty thực phẩm chức năng, Fukurokuju.

“Không thấy Jurojin đâu nhỉ?”

“Hắn là kẻ thế nào?”

“Ông ta là người đứng đầu Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, nếu phản bội ông ta thì sẽ bị tống xuống Địa ngục. Một khi cô Benten đã phải tỏ ra kính nhường vài phần, thì không đơn giản chỉ là một người bình thường đâu.”

Kaisei lại nói một câu không đầu không đuôi, “Anh ghen tị hả?”

Câu lạc bộ ngày thứ Sáu mua cả đống bánh Tansan, rồi lại bước ra ngoài khu phố suối nước nóng. Mặc kệ mấy người đàn ông ôm hộ đống đồ, Benten cứ một mình phăm phăm dẫn đầu.

Bọn họ leo lên một đài cao nằm sâu trong khu suối nước nóng Arima, xa dần khỏi sự ồn ào của khu phố. Những mái nhà lợp ngói với dây phơi quần áo trải rộng bên dưới, những ngọn đèn bắt đầu lác đác sáng lên trong buổi hoàng hôn, hay những khách sạn nhìn như pháo đài bọc thép nằm dọc

theo bờ sông Arima đều trông như một vùng đất rất đỗi xa xôi.

Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đi tới một nơi giống như khu an dưỡng đã bị đóng cửa.

Tôi nhìn thấy một tòa nhà ba tầng trông như cơ quan hành chính nhà nước phía sau cánh cổng lớn, nhưng lối đi vào lại mọc đầy cỏ dại, bồn hoa ở tiền sảnh cũng bị đám cây cối mọc hoang ngang nhiên chiếm chỗ. Không gian bên trong cửa kính trước sảnh tối đen, cũng chẳng có ánh sáng nào khác trong cái khối bê tông đó. Câu lạc bộ ngày thứ Sáu vẫn chuyện trò rôm rả, thản nhiên đi qua cánh cửa đó.

"Anh định lẻn vào một nơi như thế này sao?" Giọng Kaisei có vẻ chán nản sau lưng tôi.

"Cô quay vềnhà trọ mau lên. Cứ thong thả làm ấm mông đi." Tôi nạt.

°°°

Tôi núp ở bụi rậm trước hiên để quan sát tình hình, rồi mở cánh cửa kính chuồn vào bên trong.

Ngoài sảnh, mấy đôi dép xanh đi trong nhà đã bạc màu vứt lộn xộn, mùi của bụi và ẩm mốc tràn ngập không gian tối nhờ. Cái bàn lễ tân bên tay phải đã chẳng có người lại vô cùng hỗn độn, còn bên trái là mấy cái xô pha màu sắc dị hợm xếp xoay vềphía một cái ti vi CRT. Khung cảnh trong nhà chỉ khiến người ta nghĩ tới một căn nhà bỏ hoang.

Vừa đi hết sảnh rồi rẽ phải, tôi liền bắt gặp một hành lang dài. Đi tới cuối hành lang thì thấy một cánh cửa mở hé với ánh sáng hắt ra, trên cửa có ghi dòng chữ "phòng tiệc". Tôi biến thành một con chuột nhỏ, thận trọng luồn vào.

Gian phòng này rộng tới nỗi đủ vật được cả con cá voi ra cũng nên. Cửa sổ che rèm màu đỏ thẫm. Chính giữa sàn nhà rộng rãi bóng loáng có dựng một tấm bình phong, một ngọn nến đang sáng lập lòe trên giá nến đặt ngay phía trước đó. Một người đàn ông trong bộ yukata đĩnh đạc ngồi xếp bằng tròn quay lưng về phía tôi, đủng đỉnh rót rượu ra nhấm nháp.

Người đó đột nhiên quay phắt về phía tôi rồi cất tiếng.

"Yasaburo đó hả, lại đây nào."

Giây phút nhìn thấy gương mặt người đàn ông đó, lá gan tôi đông cứng và co rúm cả lại. Bởi đó chính là dáng vẻ khi hóa thành Con người của cha. Tôi quên luôn chuyện mình đang ở trong lốt chuột mà đứng bật dậy. "Lâu rồi không gặp nhỉ", người đàn ông lắc bầu rượu rồi cười khì. Tôi biến từ lốt chuột sang lốt người, mắt vẫn không rời gương mặt đang được rọi sáng bởi ánh nến leo lét đó.

"… Rốt cuộc ông là ai?"

"Ta là cha con đây mà. Con không nhận ra sao?"

Điều kỳ lạ là từ kẻ này không hề phát ra mùi của cha tôi.

Lúc đó, một hình ảnh vụt xuất hiện trong não tôi. Một mẩu chuyện nho nhỏ khi cha tôi đón Yasaka Heitaro và đám bạn bè bù khú dài ngày ở Arima trở về. Chính vì đã ngâm mình trong nước nóng quá lâu, lông lá trên người họ vừa mượt vừa bóng, cái mùi đặc trưng của Tanuki cũng biến mất tiêu. Đối với Tanuki, đánh mất mùi của mình là đánh mất luôn chứng minh thư. Những con Tanuki khác đều kêu "Như ma ấy, ghê quá" mà lánh xa bọn họ, họ sẽ phải chịu đựng sự xấu hổ cho tới khi cái mùi kia quay lại.

Một con Tanuki ngâm suối nước nóng nhiều tới mức mất cả mùi, còn thuần thục biến ra được hình dạng của cha tôi lúc sinh tiền, trên thế gian

này chỉ có duy nhất một kẻ. Tôi gằm ghè nhìn kẻ giả dạng cha mình.

"Ông ẩn nấp ở nơi này sao, Soun?"

"… Bị lộ rồi sao? Khá lắm."

Người cha giả kia bật cười như không thể nén lại được, ông ta rót từ bầu rượu ra chén rồi chìa cho tôi. "Làm một ly đi", ông ta nói. Tôi bước lại gần nhận lấy cái ly, rồi dốc ngược nó trước mắt ông ta. Soun vẫn mỉm cười trơ tráo, quay mình trở lại phía cái bình phong sau lưng.

Bức bình phong loang loáng trong ánh nến đó chính là bức tranh Địa ngục đồ tôi từng nhìn thấy ở nhà cụ họa sĩ Ayameike. Từ xa tôi chỉ nhìn thấy một màu đen ngòm, nhưng nếu nheo mắt lên nhìn kỹ có thể thấy được những đốm nghiệp hỏa đỏ rực nơi Địa ngục di chuyển trong bóng tối. Nếu lắng tai còn như nghe thấy tiếng thét gào đầy bi thảm của những vong nhân đang bị lăng trì, cả tiếng những lưỡi đao loang loáng chém xuống của những con quỷ cõi ngục môn.

"Địa ngục đồ thuộc về Jurojin có khác."

Soun chợt nói. "Có thấy cơn gió Địa ngục đang thổi qua không?"

Tôi đứng sau lưng Soun đang ngắm nghía bức Địa ngục đồ, nhìn chăm chăm vào cái lỗ hở đó.

Ebisugawa Soun thân là Tanuki, nhưng lại có gan câu kết với Thiên cẩu Kurama và Benten, lập mưu đẩy cha tôi rơi vào nồi lẩu của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu. Tôi cũng có nghe đồn lão ta tiêu phí phần tài sản mang đi khỏi nhà máy Denki Bran giả, lượn lờ đâu đó ở suối nước nóng Arima, nhưng gặp lão ta ở đây cũng là vận xấu trăm năm có một. Tôi phải lôi lão ta về Kyoto cho bằng được, bắt lão phải quỳ trước linh đường của cha ba ngày ba đêm, đem nhổ hết lông đuôi rồi quăng xuống sông Kamogawa.

Nhưng Soun dường như chẳng hề để tâm đến cơn giận của tôi. Lão vẫn cứ rót rượu từ trong bầu ra, lầm bầm "ăn mừng trước vậy" với vẻ khoan khoái.

"Họ đã đuổi tay Hotel phản bội đi rồi, giờ Câu lạc bộ ngày thứ Sáu bị khuyết mất một chỗ. Vậy thì đêm nay, Câu lạc bộ ngày thứ Sáu sẽ đón chào một người mới. Kẻ đó là ai, chắc mày đoán được chứ?"

Tôi bèn nhún vai, Soun liếc xéo tôi kèm theo điệu cười khẩy.

"Không à? Kẻ đó chính là ta, Ebisugawa Soun này đấy."

Câu nói đó làm tôi ngỡ ngàng.

Một cơn gió tanh tưởi từ đâu thổi tới.

"Ông là Tanuki lại tính ăn thịt Tanuki sao? Câu đùa này cũng ghê tởm quá đấy."

"Chắc mày phải biết rồi chứ. Ta đã sớm từ bỏ chuyện làm Tanuki rồi." Soun khạc ra câu đấy.

"Kẻ đã dồn tao tới nông nỗi này… chẳng lẽ mày còn không biết là ai."

Soun đột ngột vươn tay ra, ánh nến phụt tắt.

Trong một tích tắc, phòng tiệc rộng lớn chìm trong bóng tối, tôi nhảy bắn ra xa để giữ khoảng cách. Lông mao toàn thân tôi dựng đứng khi cố gắng cảm nhận hành tung của đối phương, nhưng vì suối nước nóng Arima đã tẩy sạch mùi của Soun nên lão cứ như đã tan vào đêm tối. Tôi nghe thấy tiếng Soun vọng ra từ bóng tối nghẹt thở đó, cứ ngỡ lão ở rất xa nhưng không ngờ lại ngay bên cạnh mình. Kéo theo đó là mùi của đám quỷ.

"Người anh vĩ đại đó đã dành cả cuộc đời để khóa đường đi của ta, kẻ đáng buồn ta đây cứ phải chạy vòng vòng khắp, rốt cuộc lại bị đuổi ra khỏi

giới Tanuki. Rồi phải sống chui sống lủi ở vùng đất xa lạ này."

"Đừng ăn nói tùy tiện. Không phải ông chính là kẻ đuổi cha tôi khỏi thế giới này sao?"

"Rồi mày cũng sẽ hiểu thôi, Yasaburo."

Ebisugawa Soun cười hềhềtrong bóng tối.

"Bọn mày rồi cũng sẽ rơi vào con đường như ta thôi."

Một cơn gió tanh tưởi thổi đến trong không gian đen đặc. Giây phút tiếp theo, tôi nhận ra ngay trước mũi mình là tấm bình phong Địa ngục đồ. Nến đã tắt, nhưng ánh nghiệp hỏa đỏ ké vẫn đang bập bùng cháy, cả những âm thanh như tiếng đất cựa mình. cơn gió thổi ra từ một thế giới chỉ có hơi nóng và sắt thép như bóp nghẹt hơi thở tôi.

"Muốn nếm thử mùi vị Địa ngục không?"

Soun tự nhiên thì thầm bên tai, rồi đẩy mạnh vào lưng tôi.

Tôi định chống tay vào bức Địa ngục đồ nhưng kỳ lạ thay, tay tôi không chạm vào đâu cả. Hai tay tôi lọt qua phía bên kia của bóng tối. Tôi cũng không còn thời gian để kinh ngạc nữa. Cứ như vậy, tôi ngã nhào về phía bên kia của tấm bình phong, mắt vẫn nhìn đăm đăm vào những đốm nghiệp hỏa đang chớp tắt nơi Địa ngục.

ooo

Lúc định thần lại, tôi đã thấy mình đang đứng trên một cánh đồng hoang hoải lộng gió tanh.

Dải đất đỏ như bềmặt sao Hỏa chạy dài đến tận cuối đường chân trời. Bầu trời đen ngòm như mực tàu không hềcó mặt trời, mặt trăng lẫn những

vì sao. Xung quanh rải rác mấy đoạn ống thép gỉ sét. Chỉ có thứ ánh sáng màu đỏ chẳng biết từ đâu chiếu tới, chẳng rõ là ngày hay đêm nữa.

"Này, có ai ở đây không?" Tôi thử gào lên.

Chẳng ai đáp lời tôi ở chốn này, chỉ nghe thấy những tiếng ì ầm vọng lại từ xa.

Không còn cách nào khác, tôi đi bộ tới một đồi đá đỏ gần đó. Tôi bước lên những bậc thang khắc vào khối đá khổng lồ, một thứ mùi thum thủm khó chịu cứ xộc vào mũi tôi. Đây là cái mùi hôi thối cực kỳ nặng của cả nghìn con cua chết bị nhồi vào một cái hang lớn, hoặc cũng có thể là nghìn quả trứng ung bị đập ra rồi quấy loạn lên, nước mắt tôi cứ chảy ra ồạt.

Vượt qua ngọn đồi đó là tới rìa một dòng sông đen ngòm như bị dầu loang. Bên bờ kia của dòng sông, tôi thấy một thành phố quái dị trông chẳng khác gì Vạn Lý Trường Thành đổ nát, dòng sông đen ngòm trôi lững lờ dọc theo nơi đó. Thành phố xấu xí như dựng lên từ sắt thép phế liệu, nghiệp hỏa và khói đen phun xì xì từ những cái ống khói. Điều làm tôi thấy rờn rợn chính là thành phố bằng sắt thép đó lúc nào cũng phát ra những tiếng ì ầm như một sinh vật sống. Tôi nhìn chăm chú hơn thì nhận ra những cái bánh răng hoặc khối động cơ khổng lồ đang đều đặn vận hành. Thứ âm thanh khó chịu của sắt thép nghiến vào nhau vang rền trên mặt sông đen ngòm.

"Nơi này rốt cuộc là gì vậy trời?" Tôi nghệt mặt ra.

Lết bước dọc theo bờ sông một lúc lâu, cuối cùng tôi cũng tìm thấy một nhà ga nho nhỏ bằng gỗ nằm phía tay trái mình. Căn phòng đợi tàu sáng đèn điện u buồn chẳng có lấy một bóng người. Bên phải cửa soát vé chính diện dẫn vào trong sân ga, tôi tìm ra một tiệm mì ramen cho khách đứng lại ăn, treo một tấm rèm noren in màu vàng chóe ghi dòng chữ

“Tenmanya”.

Tôi trèo qua quầy vào bên trong.

Dường như quầy hàng này đã ngừng kinh doanh từ khá lâu, mấy cái bếp nấu nướng lửa tàn tro lạnh nằm phủ bụi cả. Trong góc bếp chất cả đống thứ như xương cốt của loài quái vật. Đống bát trên chạn phải to cỡ nửa quả dưa hấu. Trong lúc đang săm soi chỗ chế biến đồ ăn, tôi chợt thấy bức ảnh cũ mèm của Benten. Đó chắc là ảnh từ thời cô ấy mới gia nhập Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, vẫn còn cảm giác ngại ngùng mới mẻ. Tôi ngắm nghía bức ảnh đó, chợt thấy những lời của Tenmanya vẳng lại tai mình, “Đúng là đóa hoa trên đỉnh núi đối với ta.”

Chồng bát trên chạn bắt đầu vang lên tiếng lách cách, tiếp theo đó là tiếng đất dậy rùng rùng, một đầu máy xe lửa chạy hơi nước đen sì trờ tới nơi sân ga nằm bên kia cửa soát vé. Tôi cứ ngỡ đó là âm thanh dội lại của đầu máy hơi nước đang phun ra, thế nhưng sau đó là tiếng cửa ra vào toa tàu loạch xoạch mở, xung quanh bỗng chốc ồn ào hẳn. Một bầy quỷ đông nhung nhúc tràn ra từ cổng soát vé.

Đến lúc này, tôi mới nhận ra mình đã rơi xuống Địa ngục mất rồi.

“Bọn chúng mày nhanh lên chứ. Làm gì mà lề mề thế?”

Tôi vẫn núp mình bên trong quầy, biến thành một con quỷ đỏ lực lưỡng đóng khố. Nếu bị bọn quỷ bắt được ở đây rồi tống vào Địa ngục Tanuki thì không hay ho chút nào. Một nàng quỷ xanh trẻ măng tiến lại, gõ cồm cộp lên mặt quầy.

“Này anh bạn. Cho suất ramen coi.”

Tôi rụt rè thò mặt ra rồi nói. “Xin lỗi. Ở đây không kinh doanh nữa.”

“Ô, tiếc vậy. Lão già Tenmanya ra sao rồi?”

“Bỏ đi đâu mất rồi ấy.”

“A, sợi tơ nhện ấy hả? Lão ta biết chớp thời cơ thật đấy.”

Nó tặc lưỡi. “Tao khá là thích mì ramen của lão.”

Con quỷ mặc một bộ đồ bảo hộ lao động đầy những vết cháy sém, mái tóc vàng xơ xác được buộc gọn ra sau gáy. Nó chống cùi chỏ lên quầy với vẻ biếng nhác, tay nghịch nghịch lọn tóc nhỏ vểnh ra, điệu bộ trông cũng khá dễ thương. Cái thắt lưng nó đang mang trông như một mảnh giáp, có đeo một dụng cụ trông gần giống cái búa hay bộ tua vít.

“… Vậy, mày tính làm gì ở đây?” Nó hỏi tôi.

“Tao đang nghĩ hay mở tiệm ở đây nên chui vào xem xét.”

“Vậy thì mày mở tiệm ramen đi. Tao sẽ đón đợi.”

Đoàn quỷ rời khỏi tàu hỏa vẫn lũ lượt đổ dài, mỗi khi nhìn thấy bóng dáng quỷ quen là nàng quỷ lại hê lên một tiếng rồi giơ tay chào hỏi. Những con quỷ khác đều nói “Sắp đến giờ rồi đó mày”, cô ta chỉ vui vẻ đáp “Hô hô”.

“Từ giờ mọi người định làm gì thế?” Tôi liều hỏi thử.

“Ơ, mày không biết sao?”

“Xin lỗi. Tao từ xa tới.”

“Mày ở bên Viêm Nhiệt tới à? Hay là Vô Gian*?”

Tôi cũng có hiểu mô tê gì đâu nên chỉ ậm ờ “Ở chỗ đó đó” để lừa nó, nàng quỷ kia đột nhiên nuốt cái gì đó đánh ực rồi than “Vất vả cho mày rồi”.

“Tao cũng từ đáy vạc dầu bò lên thành dân kỹ thuật ở đây này. Mày lên được chốn này chắc thấy ngạc nhiên lắm hả?”

“Đúng vậy.”

“Đây chính là cuộc cách mạng công nghiệp trong lời đồn đó. Cả một thời đại quật cường.”

Thế rồi nàng ta ngắm nghía tôi. “Ấy mà, trông mày có vẻ lực lưỡng quá nhỉ? Thật hiếm có. Cũng giỏi giang đấy.”

Tôi chẳng hiểu cái giỏi giang cô nàng nói đến là gì nhưng vẫn cứ cúi đầu “Cảm ơn”. Nếu moi ra được thứ gì sau hậu trường, thì sẽ thấy toàn thân tôi là lông Tanuki còn đám cơ bắp kia chỉ là hàng mã.

“Tao nghĩ chắc mày sẽ được nhận thôi.”

Nàng quỷ cứ đập đập vào bộ ngực đầy lông của tôi rồi huýt sáo.

“Giờ là lúc tạo chút danh tiếng cho mày đấy. Để tao dẫn đường.”

°°°

Nàng quỷ và tôi rời khỏi nhà ga, bước theo đuôi đoàn quỷ.

Tiếng đất rung ì ầm vang khắp bầu trời đen kịt.

Nàng quỷ vô cùng thân thiện, nó hết bảo đánh đập những vong nhân rồi dìm họ trong vạc dầu sôi ùng ục là kém văn minh, còn khuyên tôi một khi đã bò lên được từ đáy Địa ngục thì hãy cố mà học hỏi về máy móc hơi nước rồi đuổi theo nền cách mạng công nghiệp này kia. Cô ta còn chê quấn khố da là lỗi thời, nhưng lại khen tôi trông thế cũng đẹp trai, nói chung là nhiệt tình kể cho tôi nghe đủ thứ chuyện. Cô gái này thật không giống những con quỷ mà nhân gian thường truyền tụng. Đột nhiên cô ta đứng khựng lại, chỉ về một thứ nằm ở chếch bên phải trước mặt tôi.

Một cái lỗ sáng nho nhỏ đục thủng bầu trời đen sì, và một sợi chỉ mảnh sáng rực thòng xuống từ chỗ đó.

“Cái đó là sợi tơ nhện đấy. Phật tổ chắc nửa muốn kiếm chuyện cho vui, nửa không chịu được nỗi xót thương những kẻ thống khổ nhỉ?”

Chúng tôi đi tiếp theo những cánh đồng hoang vu, thấy có thêm nhiều khu đào xói hay mở khai thác nguyên liệu. Hơi nước phụt lên từ mặt đất, khói bốc mù mịt khắp tứ phía. “Từ giờ sẽ còn khai thác nhiều hơn nữa. Có lẽ còn xây dựng được cả suối nước nóng đấy”, nàng quỷ kia cảm khái.

Chúng tôi đi qua công trinh xây dựng nơi rìa Địa ngục, lại thấy tiếp những cánh đồng xấu xí điêu tàn. Một đám quỷ đang tụ tập hò reo ở nơi đó. Theo lời con quỷ cái, thi thoảng Thiên nữ lại từ trên trời giáng xuống để cùng đấu vật với lũ quỷ. Chúng tôi rẽ hàng rào quỷ ra để tiến vào đằng trước thì thấy một cái sàn đấu bằng đất được vun cao lên giữa trảng đất trống, hiện đám quỷ vẫn đang miệt mài vật nhau với vị Thiên nữ nhà trời trong lời đồn.

Người đang đấu vật ngang cơ với một con quỷ xanh lực lưỡng chính là Benten trong bộ yukata.

Cô ấy lần lượt hất những con quỷ thượng đài văng lộn cổ nhẹ nhàng như chơi mấy trò bài sấp bài ngửa. Mỗi lần như vậy, đám quỷ bu quanh đài đấu lại hò reo loạn cả lên. Mấy con quỷ thua cuộc thì cười bẽn lẽn, ngoan ngoãn chìa mấy cái đầu rậm rạp ra cho Benten. Cô ấy bẻ cái khực sừng của chúng rồi cho vào trong túi, cười hớn hở như đứa trẻ mới nhặt được hạt dẻ.

“Sừng sẽ sớm mọc lại nên cũng chẳng sao, nhưng bị thế cũng xấu hổ ghê ấy.”

Con quỷ cái chọt chọt vào cẳng tay tôi.

“Mày cũng thách đấu thử coi. Lỡ thua cũng có sao đâu?”

Tôi bước lên đài, hướng về phía Benten cúi đầu chào. Benten quay lại nhìn tôi, đôi gò má ửng hồng vì vận động, khuôn mặt tỏ vẻ hứng thú.

Đám quỷ bu quanh đài đấu càng hò reo nồng nhiệt.

"Quỷ Yasaburo đây. Lâu rồi không gặp, cô Benten."

Tôi vạch đám tóc tai bù xù ra rồi nháy mắt với cô ấy, đến Benten cũng thoáng ngơ ra. Lúc đó, cô ấy chợt nhận ra ẩn sau đám cơ bắp cuồn cuộn của con quỷ đỏ lực lưỡng quấn xà cạp trước mặt mình là một cục lông rậm rịt.

Tôi cố gầm lên một tiếng thật hùng tráng rồi chộp lấy Benten. Cô ấy ôm chặt lấy cổ tôi rồi thì thào.

"Cậu đuổi theo tôi tới tận nơi này cơ à? Chẳng lẽ tính chôn lông nơi Địa ngục luôn?"

"Thực ra tôi bị ông chú mình sút thẳng vào trong bức Địa ngục đồ đấy."

"Ngạc nhiên ghê. Sao có thể ngu ngốc đến thế."

Benten cười khà khà, hai tay nâng tôi lên rồi xoay mòng mòng.

Đám quỷ bu quanh giậm chân cười khánh khạch, mặt đất đỏ thùng thùng như trống giậm. Khi tiếng reo hò đã lên tới đỉnh điểm, Benten khoan khoái tung thẳng tôi lên trời cao.

Mặt đất đỏ quạch dần xa, tôi tiến lại gần hơn với bầu trời đen kịt.

Thân thể tôi nhẹ nhàng quay mòng mòng, nhìn xuống bầy quỷ đang reo hò bên dưới trong màn hơi nước mờ ảo. Trong số đấy có cả nàng quỷ đã dẫn đường cho tôi tới tận đó. Tôi cũng thấy có lỗi vì nó đã thân thiện chỉ dẫn cho tôi bao điều, mà tôi lại bỏ đi không một lời cảm ơn. Lúc tôi vẫy tay chào rồi biến cái bụp lại về thân thể rậm lông, nó trợn tròn mắt bàng

hoàng.

Benten vọt lên từ trên sàn đấu, bắt lấy tôi đang lơ lửng giữa không trung. Thế rồi cô ấy vẫy tay chào đám quỷ, rồi bay vút vào bầu trời Địa ngục.

"Thi thoảng tôi lại tới đây thu thập sừng quỷ. Cũng coi như giãn gân giãn cốt đổi chút."

"Cũng nhờ vậy, tôi mới có thể quay về cõi trần thế."

"Nếu là cậu thì có thể sống thảnh thơi ngay giữa chốn Địa ngục mà."

"Xin cô đừng nói vậy. A, tôi yêu cõi trần thế lắm đấy."

Benten lướt ngang bầu trời tối như hũ nút, vượt qua mặt sông như toàn dầu đen ngòm loang loáng ánh phản chiếu. Đến lúc này, tôi mới thấy được toàn bộ phong cảnh chốn Địa ngục.

Nơi này giống như một cái cối dần nát vong nhân thêm một lần nữa.

Phần lòng cối như lòng chảo Kyoto bao quanh bởi con sông đen đặc, bên trong bị thống trị bởi hơi nóng và sắt thép. Lại như một chuỗi khu công nghiệp kéo dài mãi, vài chỗ là nghiệp hỏa và khói đen đặc bốc lên, gặp hơi nước rồi trở thành những đám mây đen rải xuống một màn mưa ảm đạm. Trong cơn mưa đen sì đó, vô số máy móc bị cuốn vào trong ngành công nghiệp hơi nước vang lên tiếng rền rột không ngừng nghỉ. Tôi thấy ngọn núi đao tua tủa quằn quại như một con nhím khổng lồ đang run rẩy, những hàng búa trông như cẳng tay khổng lồ đang lần lượt giáng xuống, một cái bánh răng quái đản sở hữu vô vàn cái răng đang chậm rãi di chuyển như một đàn sâu bọ nhung nhúc. Tôi còn đang thắc mắc tại sao mọi thứ đều tuyền một màu đỏ bợt, thì chợt nhận ra đó là vì những cơn mưa đen kịt đổ xuống cũng không thể rửa hết máu bắn ra từ thân xác vong nhân. Những vong nhân ở dưới đó nhỏ xíu như hạt tiêu.

“Chúng ta sẽ thoát ra theo lối ở đáy Địa ngục.”

Ánh nghiệp hỏa rọi lên gương mặt hừng hực sinh khí của Benten.

“Nhớ nín thở một lúc đi nhé. Mùi kinh lắm đấy.”

Cô ấy bay vèo xuống một lỗ đen nằm dưới đáy cái cối.

Đúng như lời của nàng quỷ kia, đó là vùng tăm tối vẫn chưa được hưởng nền cách mạng công nghiệp nơi Địa ngục. Ở đó hỗn độn những vong nhân và quỷ cai quản, bốc ra mùi tỏm lợm từ những món thịt ninh trong bóng tối. Tôi nín thở và nhắm tịt mắt lại, nhưng những âm thanh ghê rợn vẫn không ngừng vẳng qua tai. Tiếng kêu gào của những kẻ đang bị lăng trì mổ xẻ từ bốn phương tám hướng trong cái lòng chảo Địa ngục này truyền tới. Chúng hòa vào với nhau, tạo thành một tiếng kêu thống thiết duy nhất. Tiếng kêu tuyệt vọng kéo dài từ nơi bắt đầu cho tới điểm kết thúc của thế giới này.

Lúc đó, tôi đã hiểu được bản chất của thứ âm thanh ì ầm nơi mặt đất của thế giới này là gì.

Thế rồi, mọi thứ đột nhiên tĩnh lặng.

ooo

Tôi vô cùng vui sướng vì được Benten mang ra khỏi Địa ngục đồ, nhưng lông đuôi bị bắt lửa Địa ngục làm tôi hết hồn một phen. Tôi lăn lộn kêu oai oái trong phòng tiệc, mãi mới dập tắt được nó. Trong khi đó, Benten xách cục lông vừa thoát khỏi đám lửa là tôi lên cao rồi nói với giọng hợm hĩnh cực quá đáng.

“Con Tanuki như cậu lại dám lẻn xuống Địa ngục thì phải phạt. Hãy

kiểm điểm mình đi."

"Tôi đâu có lẻn xuống đó vì thích thú gì đâu", tôi vừa nói vậy vừa nghe ngóng cái phòng tiệc tối om. "… Ơ kìa, Soun biến đâu mất rồi?"

"Chắc bữa tiệc đã bắt đầu rồi."

"Bữa tiệc tổ chức ở đâu vậy?"

"Trong tàu điện của Jurojin."

Benten bước đi trong bóng tối, rồi kéo xoạt cái rèm che cửa sổ ra.

Ánh sáng rực rỡ rọi vào bên trong phòng tiệc.

Giữa khu vườn đìu hiu trong cảnh trời tàn mùa thu, thứ Benten gọi là "tàu điện của Jurojin" lại sáng choang. Trông nó như toa tàu Eizan chồng thành ba tầng, to đến ngỡ ngàng, chẳng biết họ đã đưa nó vào trong khu vườn này bằng phương thức ma thuật nào nữa. Lớp sơn đỏ trên thân tàu sáng lên như một món đồ chơi vừa mới được tháo khỏi bọc quà. Những ô cửa sổ không một hạt bụi tỏa ánh sáng màu vàng cam, như một cây đèn lồng lớn chiếu rạng bóng tối của buổi chiều tà. Hình như trên nóc tàu còn có cả rừng trúc và bể tắm lộ thiên, hơi nóng bốc lên cuộn vào nền trời xanh thẫm. Tôi chưa từng thấy cũng chưa từng nghe kể qua về một cái xe nào to lớn ngu ngốc tới như vậy.

Tôi biến sang lốt người, Benten gấp tấm bình phong Địa ngục đồ lại rồi đẩy cho tôi khiêng. Chúng tôi mở cửa kính rồi bước ra vườn, đi về phía đoàn tàu của Jurojin. Khu vườn này chẳng được ai chăm sóc nên đầy cỏ dại, những tán lá đỏ phản chiếu ánh sáng từ con tàu trông thật nổi bật. Từ trong đám khói mù mịt trên nóc tàu, mấy gương mặt của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu ngó xuống.

"Ô kìa, ô kìa, cô Benten cũng ra tới rồi."

“Mau tắm rửa đi rồi còn vào tiệc.”

“Cái bể tắm lộ thiên này thích ghê.”

Benten vừa vẫy tay với bọn họ vừa theo cửa trước trèo vào trong tàu.

Tầng một của đoàn tàu là một không gian giống như thư phòng, chất đầy những thư họa quý báu khắp đông tây kim cổ. Một ông cụ mặc hòa phục, vóc người rắn chắc, đang đọc sách bên chiếc bàn kiểu Âu đặt ngay trung tâm.

Đó chính là đầu lĩnh của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, Jurojin.

Đúng là vị đại tài phiệt khiến bao kẻ sinh sống trên đất Lạc Trung phải khiếp sợ, những món đồ trong căn phòng này đều là bảo vật. Trên cái giá đen bóng bằng gỗ tử đàn bày cả đống netsuke và đồ gốm. Trần nhà treo cơ man là tranh sơn thủy vẽ núi non với rừng trúc. Một cái bình nhỏ trưng bày chơi chơi ở đó cũng khiến cho bất cứ chủ tiệm đồ cổ nào của Tanuki phải biến sắc.

“Tôi đã về rồi đây.”

Benten bước lại gần chiếc bàn của Jurojin rồi lấy từ trong túi ra cái khăn tay gói chỗ sừng quỷ. Hương thơm từ lò hương bằng gốm đặt trên bàn thoang thoảng khắp không gian. Jurojin vừa trầm trồ với vẻ vui mừng, vừa nhặt một cái sừng quỷ lên ngắm nghía. Dưới ánh sáng trong xe điện, mẩu sừng trông như một viên kẹo ngậm. Tôi dựng tấm bình phong Địa ngục đồ bên thành cửa sổ, Jurojin liền nghi ngại nhìn sang gương mặt tôi.

Tôi cúi thấp đầu, “Yasaburo, xin được phép bái kiến.”

“Ông còn nhớ chứ? Trong nhà hàng Chitoseya ở Pontocho cuối năm ngoái,” Benten đưa lời. “Một cậu bé thú vị.”

“Những thứ thú vị là những thứ tốt lành.” Jurojin cũng mỉm cười.

“Tôi mới lôi nó lên khỏi Địa ngục. Thằng bé bị Ebisugawa đá xuống đấy.”

“Sao thế?” Jurojin nói bằng giọng như thể ngạc nhiên lắm lắm, nhưng gương mặt lại vô cùng khoái chí. “Thằng cha đó cũng toàn làm ra mấy chuyện quỷ tha ma bắt.”

“Gặp được nhau ở Địa ngục cũng là một cái duyên. Cho đứa nhỏ này tham dự bữa tiệc với chúng ta nhé?”

“Cô Benten đã nói vậy thì ai dám trái lời chứ.”

Jurojin đứng dậy khỏi cái bàn kiểu Âu rồi bước lại chỗ tôi. “Cậu chắc đã gặp phải những chuyện đáng sợ”, ông ta nói thế trong khi vẫn dòm lom lom vào bức Địa ngục đồ. Tôi rụt rè chạm vào bức Địa ngục đồ, nhưng lúc này nó chỉ là mặt giấy, cũng không có vẻ sẽ cuốn kẻ khác vào bên trong.

“Cánh cửa Địa ngục không để mở mãi vậy đâu”, Jurojin nói. “Nhưng chẳng mấy kẻ lọt vào trong bức Địa ngục đồ này có thể quay trở lại. Người có thể thản nhiên đi đi về về cũng chỉ có cô Benten thôi. Sự tồn tại còn đáng sợ hơn cả Địa ngục đồ chắc hẳn là cô Benten đây.”

Benten phì cười, “Tôi nghe thấy rồi đó.”

Jurojin chắp tay vái trước hình ảnh Phật tổ được cụ họa sĩ Ayameike vẽ thêm vào.

“Bức tranh này quá sức kinh khủng nên ta đành phải nhờ vẽ thêm hình ảnh Phật tổ, và đem giao nó cho một vị họa sĩ. Mấy hôm trước mới về lại tay ta, nhờ có vị Phật tổ này mà giờ ta có thể bình tâm ngắm nó rồi.”

“Ngài cũng sợ Địa ngục sao?” Tôi lên tiếng hỏi.

“… Sợ chứ. Cứ như nhìn thấy lòng mề chính mình vậy.”

Mớ râu tóc bạc của Jurojin bay lơ thơ như thể bị cơn gió Địa ngục thổi

qua. Gương mặt nhìn nghiêng của ông ta mang sự từng trải ngạo nghễ của loài Thiên cẩu. Sau nhiều năm thống lĩnh Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, ông ta đã nuốt vào bụng vài chục con Tanuki, nên có mọc ra một vài cái lông đuôi chắc cùng chẳng còn là lẽ dị thường nữa.

"Hai người cũng mau tắm đi trước khi vào tiệc."

Jurojin thẳng lưng đứng dậy, hỉnh mũi rồi nói thế.

"Mùi hôi tanh của Địa ngục sẽ làm hỏng vị rượu ngon mất."

°°°

Chúng tôi lách qua cái bàn của Jurojin đi vào phía sau xe điện thì thấy một cầu thang xoắn ốc dẫn lên tầng trên.

Tầng hai là một không gian kiểu Âu có trải thảm màu đỏ thẫm, bàn ăn đã bày tiệc. Còn tầng ba lại sắp xếp như một gian nhà tắm công cộng, cỗ xe này thật khó hiểu làm sao.

Cuối cùng chúng tôi cũng lên tới nóc thượng tầng ba, hơi nước bốc lên nghi ngút trên nền hoàng hôn nhàn nhạt, gió thu lay động rừng trúc nhỏ trong sương khói phủ mờ như cảnh bồng lai. Bên rừng trúc là một khu thay đồ nho nhỏ dựng bằng trúc, đi qua đó là một bể tắm lộ thiên rộng rãi đầy tràn nước nóng màu vàng. Chắc nước ở đây được dẫn đến từ mạch nguồn nào đó thuộc khu suối nóng Arima rồi.

Các thành viên Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đang ngâm mình trong nước nóng, cùng ngẩng lên ngắm bầu trời hoàng hôn mùa thu, vừa lẩm bẩm "Cực lạc, Cực lạc". Tôi cần phải rửa trôi đi cái mùi tanh tưởi của Địa ngục nên nhảy ùm vào hồ nước nóng mặn mòi, rồi nói "Tôi là Yasaburo, xin lỗi làm phiền."

Bishamon đầu quấn khăn nhìn thấy tôi liền nói, "Ối chà, chẳng phải cậu Yasaburo của Câu lạc bộ ngày thứ Năm đây sao." Thế rồi, một tiếng nói vang lên từ bên kia màn khói. "Này anh Yodogawa, bạn của anh tới rồi đó. Giờ chúng ta có cuộc tụ họp của Câu lạc bộ ngày thứ Năm với Câu lạc bộ ngày thứ Sáu rồi nhỉ?"

Lúc đó, giáo sư Yodogawa đang ngây ngất dựa người vào một tảng đá lớn. Tuy bị bắt cóc đi nhưng có vẻ bác ấy vẫn khỏe khoắn lắm. Gương mặt phởn phơ của người đang đê mê với bồn tắm lộ thiên, có thêm một bình cà phê sữa bò nữa, mãn nguyện cả con người. Tôi tiến lại gần giáo sư Yodogawa, cùng ông trao đổi một cái bắt tay thật chặt bên dưới làn nước đục ngầu.

"Bác đã bị bồn nước nóng lộ thiên và cà phê sữa bò lung lạc rồi đó hả?"

"Nếu tưởng dùng Chính sách Ánh dương mua chuộc được tôi thì quá nhầm rồi đấy, anh bạn. Nhưng bồn tắm lộ thiên vẫn là thứ vô cùng tuyệt vời. Giá trị chân chính của cà phê sữa bò cũng được phô bày cả ở đây."

"Bác tính sau đây sẽ làm gì?"

"Tôi định sẽ có một màn diễn thuyết lớn trong buổi tiệc."

"Thứ đó liệu giờ có còn tác dụng gì không?"

"Chẳng cần biết thắng thua, cứ chiến thử đã, anh bạn."

Thấy tôi và giáo sư xầm xì trò chuyện, Daikoku liền đe, "Hai người có thể thôi lập lờ mưu đồ ở chốn này không?" Còn bồi thêm "Đêm nay chúng ta mở tiệc hòa giải, bộ đã quên rồi sao?"

"Tôi đã đồng ý hòa giải đâu?"

"Con người này còn định bướng tới chừng nào nữa đây?"

Daikoku thở dài. “Hãy cứ thả lỏng đi, anh Yodogawa.” Khuôn mặt Bishamon giờ đã đỏ ké như bạch tuộc luộc. “Hôm nay chúng ta đón chào Hotei mới mà.” cơn gió thu khẽ lay làn khói đọng, Ebisugawa Soun đ`ầm mình tới tận cằm trong làn nước nóng đột nhiên tr`ồi lên. “Nước nóng thật là thích”, lão ta nói vậy nhưng ánh mắt lại như muốn nuốt chửng tôi. Chắc lão chẳng thể ngờ thằng cháu đã bị mình đá xuống Địa ngục chưa gì đã phục sinh và chui vào b`ồn tắm lộ thiên sớm đến mức này. Tôi cố tình ngoác miệng cười thật tươi, r`ồi chìa tay ra với lão như thể chẳng h`ề quen biết “Ái chà, l`ần đ`ầu tiên gặp mặt”. Chúng tôi không thể bóc lớp vỏ biến hình của nhau trước mặt Con người, Soun càng nhăn nhó tợn, miễn cưỡng bắt tay tôi.

“Sao mặt ngài khó đăm đăm vậy?” Tôi càng chọc ghẹo.

“Không, có gì đâu, chỉ là nước mặn lọt vào mắt đấy thôi.” Soun nói không chút thân thiện.

“Nhưng mà bể nước mặn này công hiệu đấy chứ. Bụng dạ đen đúa đến mấy cũng thành trắng bóc cả.”

Tôi nói thế r`ồi bắt đ`ầu đập nước tung tóe. Lão chú đáng hận chẳng biết phải làm gì, cứ đứng đực ra tại chỗ.

“Chà, mặt trời đã xuống hẳn r`ồi kìa.”

Daikoku leo lên khối đá r`ồi nói vậy.

Ngày mùa thu rụng xuống nhanh như cái xô rơi xuống giếng*, b`ầu trời màu lam đã bắt đ`ầu lác đác những vì sao. Tại một khu đất ẩn sâu trong vùng suối nước nóng Arima này, thứ ta có thể nghe thấy chỉ có tiếng gió thu xào xạc nơi rặng trúc và tiếng ì oạp của nước nóng. Ai nấy đ`ầu nhìn lên b`ầu trời cao qua những kẽ hơi nước tản mát, bắt đ`ầu đếm các vì sao. “Nước nóng thích thật đấy”, người nào đó ngâm ngợi. Tâm can co rút vì

quang cảnh nơi Địa ngục của tôi cũng mềm ra.

Suối nước nóng đúng là thứ thần diệu. Tôi ngắm nhìn hơi nước bốc lên, để dòng nước xoa dịu cả thân thể lẫn tâm hồn. Trải qua nhiều cuộc đối đầu căng thẳng, giờ đây ai cũng muốn được thả trôi đầu óc. Tôi chợt nhớ tới lời Kaisei, "Chẳng chóng thì chầy sẽ được ninh cùng với cải thảo thôi." Suối nước nóng là nơi địch ta không phân biệt, tất cả đều cùng bị ninh trong một nồi hầm. Đúng lúc ấy, một giọng nói vang lên sau lưng.

"Các anh em, bồn nước nóng thế nào?"

Tôi quay phắt lại, đúng lúc Benten đang người trần đầm mình xuống làn nước nóng.

Chúng tôi như đang chứng kiến sự sinh ra của Venus, nhìn cô ấy vươn cẳng chân dài ra đạp tung nước nóng màu vàng đến sủi bọt, còn tưởng như nghe được cả tiếng đàn ca nơi Thiên giới. Mỹ nhân và suối nước nóng là sự kết hợp thiên hạ vô địch, coi như tôi đã tìm thấy chốn Cực lạc ở suối nước nóng luôn rồi. Benten vui vẻ nói "nước nóng thích ghê" rồi lại giơ cẳng tay trắng ngần lên giữa không trung cho thứ nước nóng ánh sắc vàng kia chảy xuống làn da trắng mượt của mình. Dường như xương cốt cô ấy cũng được làm từ hoàng kim.

Khung cảnh thật quá thần tiên, tôi cứ há hốc miệng ra mà mê say ngắm nghía.

"Này, thiệt tình, dục vọng của cậu phì ra cả rồi kìa."

Tôi nghe thấy giọng bực bội của Bishamon ở sau lưng.

"Tôi hiểu tâm trạng đó, nhưng giờ hãy ráng nhẫn nhịn đi!"

Tôi quay phắt lại thì thấy mấy người đàn ông khác đang thân thiện quay lưng lại với Benten.

°°°

Chúng tôi bọc thân thể ấm sực của mình trong bộ yukata, khoác thêm một chiếc haori màu nâu đỏ rồi bước xuống cầu thang xoắn ốc như một đoàn khách du lịch nghỉ dưỡng.

Phòng tiệc dưới tầng hai đã chuẩn bị sẵn sàng. Người phục vụ bàn tiệc mặc một cái tạp dề trắng phau lịch thiệp đón tiếp chúng tôi chính là Tenmanya, tay ảo thuật gia có tấm thân bất tử quay về từ Địa ngục. Tenmanya khoe mấy cái răng trắng ởn ra mà nháy mắt với tôi. "Chào Yasaburo, chúng ta lại gặp nhau rồi."

"Tenmanya, ông sống sót cũng giỏi đấy."

"Lúc ta chết thì thế giới này cũng diệt vong rồi."

"Ông lại về làm thủ hạ của Jurojin rồi sao?"

"Lại quay về cuộc sống của con chó thờ chủ thôi. Phải để năng lực của ta có đất dụng võ chứ, đó cũng là may mắn nhất rồi. Lăn lộn mãi với mấy thứ tri thức nông nhoèn cũng chỉ tổ tốn công."

Phòng tiệc tầng hai là một gian phòng kiểu Âu trải thảm đỏ thẫm, còn trang trí thêm lò sưởi và đồng hồ đứng kiểu cổ. Chính giữa gian phòng đặt một cái bàn dài đen bóng, dụng cụ ăn bằng bạc bày biện sáng lóa. Khung cửa sổ tối đen phản chiếu ánh đèn treo trên trần, cực kỳ lộng lẫy.

Tất cả chúng tôi ngồi vào bàn chờ đợi, jurojin liền từ thư phòng đi lên, ngồi xuống chỗ trang trọng nhất như một ông hoàng.

Jurojin giơ ly rượu vang lên, thông báo mở đầu bữa tiệc của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu.

"Đêm nay chúng ta đón chào vị Hotei mới và những gương mặt của

Câu lạc bộ ngày thứ Năm. Hy vọng đây sẽ là một đêm vui vẻ. Nào, cùng cạn."

Một bữa tiệc lấy rượu làm mồi châm, đêm thu dài dằng dặc cũng dần trôi.

Đám Bishamon đang hỉ hả cười nói quanh cái bàn đen bóng, chắc chẳng thể ngờ lại có hai con Tanuki đang ngồi chung bàn tiệc với mình. Ebisugawa Soun sở hữu nhà máy Denki Bran giả nên hào phóng vung tiền, được bọn họ đánh giá khá cao.

Nhìn Ebisugawa Soun đang cười cợt phía đối diện, cơn giận lại phừng phừng bốc lên trong tôi.

Khi cha của chúng tôi, Shimogamo Soichiro bị chính tay em trai Soun của mình đẩy rơi xuống nồi lẩu, anh em tôi vẫn còn bé dại. Nhưng dẫu có là mấy đứa con kém cỏi không thể kế thừa dòng máu vĩ đại của cha mình, thì cũng có ngày bọn tôi sát cánh bên nhau giáng búa thép xuống đầu con Tanuki già ti tiện đã bị giới Tanuki ruồng bỏ ấy.

"Ngài Ebisugawa có vẻ vui ghê nhỉ?" Tôi lên tiếng.

"Lại còn không, ta được đón chào vào Câu lạc bộ ngày thứ Sáu cơ mà." Soun nói. "Điều vinh dự đến dường đó, sao có thể không vui sướng cho được."

"Ngài sắp được ăn thịt Tanuki rồi mà. Có khi mọc ra cả lông đuôi không chừng."

Khi tôi nói vậy, Soun bật ra tiếng cười tựa như bẻ thép.

Lúc này giáo sư Yodogawa đang im lặng bận rộn quét sạch đám bát đĩa trước mặt. Nhưng đó chính là sự im lặng trước bão, chuẩn bị cho một bài thuyết giáo lớn về tình yêu Tanuki.

“Giáo sư Yodogawa có sức ăn như người khổng lồ ấy nhỉ?”

Khi thu dọn đám đĩa, Tenmanya đã bình luận như vậy, những người tập trung quanh bàn đều bật cười.

Cảnh Tenmanya hớn hở đứng làm việc, tận tụy với nhiệm vụ hầu bàn khiến tôi thấy rợn người. Bất chấp chuyện từng đụng đến vảy ngược của Jurojin và bị đày xuống Địa ngục, hắn ta vẫn tính bơ quay lại rồi làm những hành động mờ ám để hạ bệ giáo sư Yodogawa. Quả thực là một quái nhân cực kỳ đáng ngờ. Chỉ cần nhìn ánh mắt lạnh lùng của Benten là đủ để biết cô ấy ghét thậm ghét tệ lão ta.

“Tenmanya, ông tính khi nào lại phản bội chúng ta đây?”

“Tuyệt đối không có”, Tenmanya co rúm người sợ hãi. “Tôi đã có được bài học rồi, hê hê.”

“Trên mặt ông đang viết rõ ràng câu sẽ phản bội trong thời gian gần kìa.”

“Xin cô tha cho tôi đi, cô Benten.”

Benten rót rượu vang cho Jurojin, mê hoặc mấy người hội Bishamon, cẩn trọng với giáo sư Yodogawa, đối xử với Tenmanya như kẻ nô tài. Trong khoảng giữa đó, tôi và Ebisugawa Soun cười hềhề chơi trò đấu mắt với nhau. Trên mặt lão đang lù lù câu hỏi, “Một con Tanuki lại làm trò gì ở chốn này?”

Khi bữa tiệc đến hồi cao trào, Ebisugawa Soun cất tiếng, “Mời xem trò giải trí của đêm nay.”

Lão ta lôi ra một cái bình thủy tinh màu xanh, trong đó có một hòn đá nhỏ cỡ quân cờ vây nằm dưới đáy nước. Lão xắn tay áo nhặt viên đá kia lên, cẩn trọng dùng khăn ăn lau sạch. Benten ngay bên cạnh nhòm vào rồi

nói, "Ái chà, viên đá đáng yêu ghê." Tenmanya mang một cái đĩa gốm men xanh ra đặt chính giữa bàn, Soun bèn đặt hòn đá nho nhỏ đã được lau chùi tỉ mẩn lên đĩa.

"Mọi người hãy nhìn kỹ viên đá này đi."

Tất thảy đều rướn người lên bàn, thò mặt lại gần để ngắm nghía vật nằm trên đĩa.

Vẻ ngoài của nó không khác gì những viên đá xám xịt bình thường trong lòng sông, ngắm nghía một lúc lâu cũng chẳng thấy biến đổi gì. "Chẳng có gì đặc…" Bishamon vừa mới buột miệng ra nói thế thì "Khoan đã!" Daikoku sắc giọng kêu lên. "Nước kìa. Nước đang tuôn ra từ viên đá đó."

Ở mặt bên của hòn đá đúng là đang có giọt nước rỉ ra. Giọt nước đó ngày càng to hơn, rồi phụt ra từ mặt trên viên đá. Những giọt nước trong suốt cứ thế đua nhau phun ra. Tôi tính giơ tay chạm thử vào nó, nhưng Soun đã đánh cái bép vào tay tôi.

"Viên Long thạch này do tôi tìm thấy tại nơi khởi nguyên của sông Kamogawa đó. Suốt hai mươi bốn tiếng trong ba trăm sáu mươi lăm ngày, viên đá này lúc nào cũng phun ra nước một cách thần kì. Cứ như có một con rồng nhỏ đang trú ngụ bên trong đó vậy. Mỗi mùa Tenryu* cuộn trào, sức mạnh của viên đá này càng tăng lên, tạo ra đủ loại hiện tượng không tài nào lý giải được. Đêm nay, tôi xin được phép dâng nó lên ngài Jurojin."

"Anh đã vất vả rồi."

"Không không, thứ này coi như thay cho lời chào hỏi. Mong ngài hãy nhận cho."

Soun nói vậy rồi bật cười quỷ quyệt. Lão ta dùng mọi thủ đoạn để gia nhập được vào Câu lạc bộ ngày thú Sáu, kể cả trắng trợn hối lộ Jurojin.

Quả là hành vi thâm hiểm đúng chất Soun.

Mọi người tưởng Jurojin sẽ vui vẻ nhận lấy viên đá, ai dè ông ta cầm lấy rồi thả lên bàn tay Benten.

"Viên Long thạch này tặng cô Benten đi."

"Ơ kìa, thế cũng được sao?" Benten khẽ nghiêng đầu thắc mắc.

"Cống vật tặng ta thì ta cho ai là quyền tự do của ta chứ."

Jurojin nói thế rồi nhìn Soun đăm đăm. "Đúng vậy không?"

Bị dội lại, Ebisugawa Soun chỉ biết lẩm bẩm "Chuyện đó là… đúng."

°°°

Khu suối nước nóng Arima về đêm, người người đều say sưa trong men rượu Denki Bran giả.

Cuối cùng Bíshamon đứng dậy, "Các người anh em, hãy cùng cạn chén mừng người bạn mới của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu là anh Ebisugawa đây nào." Ông ta sảng khoái lên tiếng đề nghị, những thành viên trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu cũng lần lượt hô vang đồng tình, rồi cùng cầm chén rượu đứng lên.

Đúng lúc đó, đòn phản kích của người khổng lồ yêu Tanuki, tức giáo sư Yodogawa, cũng bùng lên. Giáo sư gõ coong coong vào cái đĩa đồ ăn ở trên góc chiếc bàn dài. "Tôi phản đối!"

Từ đầu bàn đối diện, Jurojin lia ánh mắt sắc lẻm lườm giáo sư, "Có chuyện gì?"

"Tôi có lời này muốn nói với anh Ebisugawa. Giờ nói ra chắc cũng còn chưa muộn. Anh đừng gia nhập Câu lạc bộ ngày thứ Sáu làm gì. Ăn

lẩu Tanuki là một thói ăn uống man rợ."

Ebisugawa Soun đột nhiên thoáng để lộ sự mệt mỏi, nhưng lập tức cười mỉa mai đáp lại.

"Nhưng thưa giáo sư Yodogawa, anh cũng từng ăn không ít còn gì?"

Sự thật đúng là như vậy, không có gì để phản bác.

Những thành viên khác của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu lần lượt tán đồng.

"Đúng rồi đó, giáo sư Yodogawa. Anh còn ăn nhiều hơn tôi nữa."

"Anh đã bị đuổi khỏi Câu lạc bộ rồi. Làm gì có quyền phản đối nữa?"

"Anh phản đối vớ vẩn gì vậy, đúng là thói xấu của mấy người xuất thân từ khoa biện luận."

"Mà này nhé, anh cũng hưởng thụ chán chê nước nóng Arima, uống cà phê sữa bò, rồi ăn uống ngon lành phủ phê rồi. Cuối cùng lại quay mũi dùi chê bôi bọn tôi là đám man rợ, anh không biết nhục sao? Anh đã được tiếp đãi nồng hậu đến thế này, sao không thể thông cảm cho nhau một chút hả?"

Bị ném vào mặt vô số lời chửi rủa, giáo sư Yodogawa vẫn không hề nao núng.

"Quả đúng là tôi đã tắm trong bể nước nóng lộ thiên, đã uống cà phê sữa bò, lại còn được thưởng thức đủ loại cao lương mỹ vị. Nhưng riêng chuyện này thì khác. Bởi suối nước nóng, cà phê sữa bò hay cao lương mỹ vị đều là vấn đề của dục vọng, còn lẩu Tanuki lại liên đới đến tình cảm."

Các thành viên của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu buông ra những tiếng thở dài không rõ là bực mình hay chịu thua.

"Lại bắt đầu rồi đó, ông thầy cãi."

"Chúng ta đã tranh cãi quá nhiều rồi."

“Mà này, đừng làm trò rải truyền thư quỷ quái nữa đi. Không biết xấu hổ.”

“Anh Yodogawa không ăn lẩu Tanuki nữa là quyền tự do của anh Yodogawa. Nhưng chúng tôi có quyền tự do được ăn lẩu Tanuki. Tại sao anh cứ phải dùng tình yêu của anh ép uổng chúng tôi?”

Giáo sư Yodogawa hùng hổ đứng bật dậy, giơ cao cánh tay phải lên nhiệt tình tranh luận.

“Bởi vì tình yêu là ép uổng đó mà. Có lý luận logic nào lý giải được tình yêu không? Ẩm thực đưa ta vượt qua vạn lý, tình yêu đưa ta vượt qua đạo lý. Tôi đem tình yêu Tanuki ép uổng quý vị, cũng là khơi lên tình yêu Tanuki trong lòng quý vị đó thôi. Tôi quả thực đã từng ăn qua thịt Tanuki. Đó là tình yêu của tôi vào lúc ấy. Nhưng tôi cũng thấy có lỗi vì sai lầm của mình. Giờ việc tôi có thể làm cũng chỉ là trở thành một nhà truyền giáo ngừng ăn thịt Tanuki để phản đối thói ăn uống xấu của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu mà thôi. Một kẻ từng ăn lẩu Tanuki như tôi chẳng lẽ không có quyền thuyết phục quý vị đừng ăn sao? Nếu thế thì hãy cho tôi nói một lời này đi. Tôi chẳng có ý thuyết phục mấy người đâu. Tôi đang cố cảm hóa các vị đây!”

Những lời giảng giải hùng hồn đó khiến một con Tanuki như tôi đây cũng cảm thấy áp lực, nhưng chẳng ai thấy nổi sức nặng của tình yêu đó hay bị cảm hóa vì những lời ấy. Các thành viên của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu trên chiếc bàn dài há hốc miệng ra nhìn. Bishamon lầm bầm, “Tư tưởng nguy hiểm quá, không thể theo.” Rồi nói rằng, “Hãy bình tĩnh lại đi, anh Yodogawa. Anh đang trong tình thế nguy ngập đó!”

Chỉ mình Benten đang ngồi chống cằm lắng nghe là bật cười với vẻ hứng thú.

“Tình yêu không theo đạo lý… Chắc giáo sư muốn nói như vậy đúng không?”

“Chính xác, cô Benten. Chắc chỉ có mình cô chịu hiểu cho tôi.”

Đúng lúc đó, Jurojin lặng lẽ giơ tay lên. Một luồng khí áp như điện xẹt quanh chiếc bàn dài, cả bàn tiệc đột nhiên im lặng như bị tạt nước lạnh. Một nụ cười mỉm hiện ra trên khóe môi, Jurojin cất tiếng với giáo sư Yodogawa ở đầu bàn đối diện.

“Ý anh muốn nói rằng sẽ không buông chuyện này?”

“Tôi không buông”, với gương mặt điển trai ngời ngời tình yêu Tanuki, giáo sư Yodogawa gật đầu.

“Vậy thì thật đáng tiếc cho ba thế hệ nhà Yodogawa vẫn cùng chúng ta quây quần bên nồi lẩu.”

Jurojin thì thầm, rồi vẫn cứ chú mục vào giáo sư khi cất tiếng sắc lạnh “Tenmanya!”

Không một tiếng động, Tenmanya tiếp cận giáo sư Yodogawa từ sau lưng rồi nhanh tay trói chặt ông vào thành ghế. Tiếp đến, hắn ta lấy từ trong cái giỏ mua sắm Arima ra một con Daruma rồi đặt lên đầu giáo sư Yodogawa.

Tôi còn đang thầm thắc mắc “Họ tính làm gì vậy nhỉ?” thì nghe thấy tiếng kim loại lách cách sau lưng mình, tôi quay phắt lại và đờ mặt ra. Jurojin đang lạnh lùng giật lẫy khẩu súng hơi Đức. Chúng tôi còn đang tròn mắt nhìn thân súng bóng loáng thì Jurojin đã tựa cùi chỏ lên bàn để lựa thế ngắm, viên đạn vọt ra không một lời báo trước. *Pằng*! Âm thanh khô khốc vang dội trong khoang tàu, viên đạn bắn tung con Daruma trên đầu giáo sư Yodogawa.

Mấy thành viên khác bàng hoàng, nhất loạt quay phắt lại.

"Khoan đã nào Jurojin, hãy khoan!"

"Giận thế nào thì bắn người cũng không tốt."

"Sẽ đổ máu! Sẽ đổ máu đó!"

Jurojin cười lớn mà rằng "Hắn yêu Tanuki tới mức sẵn sàng hy sinh tính mạng cơ mà?" rồi nhanh tay nạp đạn bắn ra viên thứ hai. Tenmanya mau miệng "Cho phép tôi" rồi lấy con Daruma thứ hai thế vào, tay hắn thoăn thoắt như mấy người giã bánh mochi ngày Tết*. Giáo sư Yodogawa nhìn đâm đăm vào họng khẩu súng hơi Đức, gương mặt đã chuyển sang xanh lét.

Jurojin lại nhắm bắn con Daruma rồi buông lời.

"Đây không thiếu gì đạn chì. Đừng hòng ta ngừng bắn!"

°°°

Nhìn vẻ mặt cố tỏ ra mạnh mẽ như William Dell* của giáo sư Yodogawa, đồng chí trong cùng Câu lạc bộ ngày thứ Năm như tôi không thể khoanh tay đứng nhìn. Tôi bất thần bò lên trên bàn, chen vào giữa Jurojin và giáo sư Yodogawa. Tôi giơ hai tay và gào lên "Xin hãy dừng tay!", Jurojin liền nheo mắt và chĩa nòng súng về phía Benten. "Cậu có chuyện gì muốn nói vậy, Yasaburo?"

"Tôi chỉ muốn nói một điều với giáo sư Yodogawa thôi."

Tôi đứng thẳng lên trên bàn và nhìn giáo sư Yodogawa. Ông vẫn bị trói nguyên trên ghế với con Daruma thượng trên đỉnh đầu, ngỡ ngàng nhìn lên tôi.

“Quả thực cháu là thành viên của Câu lạc bộ ngày thứ Năm, cũng qua lại thân thiết với chú.”

Tôi nói với giáo sư Yodogawa. “Nhưng thành thật mà nói thì cháu cũng thấy chán ngấy cái tình yêu dành cho đám Tanuki của chú rồi. Cháu vẫn còn qua lại với chú chẳng qua vì chú cho cháu thưởng thức nhiều món ngon đó thôi. Từ mì ramen tới lẩu sukiyaki, hết đồ Pháp sang đồ Ý, lẩu gà lẩu rùa lẩu cá nóc… Những bữa ăn ngon như bữa hôm nay vậy. Nhưng được cho ăn uống ngon lành đến thế nào, cháu cũng không thể mãi theo lý tưởng yêu đương méo mó của chú được. Đêm nay cháu đã hiểu rõ, mọi thứ đều đã đi tới giới hạn của nó.”

“Sao có thể, cậu…” giáo sư Yodogawa lẩm bẩm.

“Đừng nói những lời tổn thương nhau thế.”

“Cháu xin tuyên bố rút khỏi Câu lạc bộ ngày thứ Năm tại đây, xin cắt đứt mối liên quan với giáo sư Yodogawa, từ nay về sau sẽ ủng hộ Câu lạc bộ ngày thứ Sáu. Nếu giáo sư Yodogawa còn cố đem tình yêu bất công này của mình làm phiền tới mọi người, thì cháu sẽ là người ngăn chặn điều đó. Đây coi như là cách cháu bù đắp lại những tội nghiệt vì đã luôn gây ra phiền toái cho mọi người trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu. A, vậy là được giải thoát khỏi cái tình yêu ép uổng bằng những lý lẽ vô cớ kia rồi! Tình yêu của cháu có dáng hình riêng mà.”

Tôi nói liền một hơi như vậy, mấy người Bishamon thấy tình thế đảo ngược liền rộ lên vỗ tay tung hô. Thay vì để Jurojin tiếp tục nghịch khẩu súng hơi Đức và làm mọi thứ loạn lên, họ chắc cũng hiểu để mọi người cùng nhau cạn chén và né tình cảnh khó thở kia là một cách hay.

“Cậu thanh niên biết lý lẽ đó.”

“Ha ha.”

“Được đấy, thanh niên thế kỷ 21!”

Câu lạc bộ ngày thứ Sáu cố gắng khuấy động không khí, nhưng giáo sư Yodogawa lại nhìn tôi với vẻ bi thương đến nhói lòng, “Cậu nói gì vậy hả?” ông gào lên. “Cậu và tôi không phải bạn bè sao? Chúng ta vẫn luôn bàn luận sôi nổi về những điểm dễ thương của Tanuki còn gì?”

“… Thật ra cháu lại rất tò mò về nồi lẩu Tanuki đấy.”

“Gì cơ!” Giáo sư Yodogawa gào lên thống thiết.

“Chẳng phải chính bác từng mạnh miệng nói rằng ăn cũng là yêu còn gì? Cháu cũng nghĩ vậy đó. Phải rồi, kể từ lần nhờ tấm thịnh tình của cô Benten mà được tham gia vào bữa tiệc của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu hồi mùa thu năm ngoái, cháu chưa bao giờ nguôi nghĩ tới nồi lẩu Tanuki. Một truyền thống bí ẩn của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu. Mọi người không hề sợ cái cau mặt nhăn mày của người đời, dám thưởng thức một món ăn man rợ trái với tư tưởng hiện đại như lẩu Tanuki. Điều đó khiến cháu không thể không đem lòng ngưỡng mộ…”

Tôi bắt đầu tán hươu tán vượn mà không biết màn thuyết giáo vớ vẩn này dẫn theo lối nào. Benten vẫn bình thản chúng kiến sự việc nãy giờ chợt cất tiếng, đưa ra một gợi ý khiến tôi vô cùng kinh ngạc.

“Vậy thì cậu gia nhập Câu lạc bộ ngày thứ Sáu là được mà?”

Benten bật cười vô tư nhìn những người khác đang ngỡ ngàng im bặt.

Kẻ ngạc nhiên nhất hẳn phải là Ebisugawa Soun. Lão ta đứng bật dậy khỏi bàn, ánh mắt bàng hoàng nhìn cuộc lật đổ bất ngờ tựa như chỉ xuất hiện trong một cơn ác mộng. Những người trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu bắt đầu xì xào, những ánh mắt len lén liếc nhìn Jurojin đang ngẫm ngợi nơi đầu bàn. Jurojin vẫn chĩa nòng súng về phía Benten, đôi mắt nhắm

nghiền.

Đột nhiên, Benten giơ tay cao lên rồi búng tay đánh tách.

"Tenmanya!"

"Vâng, vâng. Tôi đã hiểu rồi."

Tenmanya kính cẩn bê ra một cái hộp gỗ và rượu Akadama.

Benten thúc tôi bò xuống khỏi bàn, rồi lấy cái ấm trà từ trong hộp gỗ ra đặt lên đó. Chiếc ấm màu nâu bóng bẩy tỏa sáng rực rỡ dưới ánh đèn chùm, không thể nhầm được, chính là ấm trà động cơ bay của sư phụ Akadama.

"Cô Benten, đó là…"

Tôi buột miệng kêu lên, nhưng Benten đã lườm tôi với vẻ nhắc nhở "Im đi đã."

Giữa những gương mặt dõi theo đầy hồ nghi của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, cô ấy mở nắp bình rượu Akadama rồi rót thẳng vào trong ấm.

Jurojin vẫn nhắm mắt trầm ngâm suy tưởng nãy giờ bất thình lình đứng phắt dậy. Ông ta đặt khẩu súng hơi sang bên cạnh rồi rướn người về phía trước, ánh mắt sáng lên nhìn thứ đang nằm trong tay Benten.

Cuối cùng, âm thanh ùng ục cực lớn vang dội khắp không gian, đưa đoàn tàu ba tầng dần dâng cao lên. Bể tắm lộ thiên chứa đầy nước nóng lấy từ nguồn suối Arima nghiêng hẳn sang một bên, nước khoáng màu vàng đục bắn tung tóe lên thành cửa sổ. Bishamon ngạc nhiên bước lại gần cửa sổ xe rồi cất tiếng la hoảng hốt, "Này, chúng ta bay lên kìa!" Mọi thành viên trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đồng loạt đu chặt vào cửa sổ.

Đoàn tàu dần bay cao lên bầu trời bên trên khu vườn nơi nó từng đỗ. Từ cửa sổ có thể nhìn ra những dãy núi trùng điệp. Tàu bay lên cao, họ dần

nhìn thấy bóng dáng của dãy Rokko rồi tới bao nhiêu ngọn núi trùng điệp khác. Jurojin cũng lại gần cửa sổ rồi bật cười "Hô hô" đầy cảm khái. Benten vẫn ngồi nguyên trên ghế của mình, ngắm nghía những Con người đang ngạc nhiên tột độ.

"Đây chính là món quà của tôi và Yasaburo dâng lên Jurojin."

"… Một đạo cụ nho nhỏ rất thích hợp mừng đại thọ sáu mươi."

Jurojin nói vậy rồi nhìn thẳng vào mặt tôi. "Ta đón cậu vào ghế Hotel. Chào mừng gia nhập Câu lạc bộ ngày thứ Sáu."

Tôi nhìn sang Benten, cô ấy đặt ngón trở lên môi rồi suyt một cái. Cử chỉ đó cho thấy cô ấy cấm tôi không được ăn nói linh tinh, cũng lại như thách tôi dám nói ra điều gì lệch ý.

°°°

Khi nguyên liệu cuối cùng cũng cạn, đoàn tàu hạ độ cao rồi một lần nữa đáp xuống khoảnh vườn của khu an dưỡng. Suốt một hồi lâu, ai nấy đều nuối tiếc trước kỳ tích kia.

Thế rồi, mấy người trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu bước đến bắt tay tôi.

Đến lúc đó, Ebisugawa Soun cuối cùng cũng đã nuốt xuống được pha lật kèo đáng sợ kia. Mặt mũi lão ta vẫn còn tái xanh như sắp đứt hơi tới nơi, ánh mắt nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống. Hai bàn tay nắm chặt run lên vì giận dữ, những đường gân xanh hằn trên trán, cái đuôi của lão ta có thể lòi ra bất cứ lúc nào cũng nên.

"Trò đùa này là thế nào vậy!"

Ebisugawa Soun gầm vang đầy thịnh nộ, không khí trong tàu chợt chùng xuống. Tất cả những người còn lại đứng vây quanh Soun đang giận dữ điên cuồng, cách một khoảng khá xa.

"Sao thế, Ebisugawa?" Jurojin lên tiếng. "Anh có gì phản đối sao?"

"Chuyện này thật không công bằng. Đáng lý đêm nay Câu lạc bộ ngày thứ Sáu sẽ đón mừng tôi gia nhập chứ?"

"Chỉ là thay đổi so với dự định ban đầu thôi mà."

"Nhưng mà! Nhưng mà! Sao lại là một thằng như nó?" Những ngón tay run rẩy của Soun chỉ thẳng vào mặt tôi, miệng phun nước bọt phèo phèo. "Nó được gia nhập chỉ vì sự thiên vị của cô Benten thì thật khó chấp nhận. Là nó lừa đảo đấy. Là nó lừa đảo mọi người đấy. Nó chỉ là thằng côn đồ vô lại thôi!"

Nhưng Jurojin không hề dao động.

"Có sao đâu, nuôi mấy kẻ vô lại là sở thích của ta mà."

Chẳng nói được gì nữa, Soun liền lui bước, ánh mắt giận dữ nhìn khắp một lượt những Con người đang ở quanh bàn. Daikoku cụp mắt với vẻ hối lỗi, Bishamon lại lên tiếng, "Lần này chúng ta không có duyên rồi." Tenmanya vỗ vai Soun rồi thì thào, "Vui lên đi, nếu có phiền não gì hãy cứ tìm tôi tâm sự." Soun hung hăng hất tay hắn ra.

"Vậy thì mấy người hãy trả lại Long thạch cho tôi đây", Soun lên tiếng. "Bị đối xử không ra gì như thế này, tôi không cần phải ngu ngốc cống đồ lên cho các người làm gì."

"… Cái đó ta đã tặng cho cô Benten rồi." Jurojinnoi.

"Đồ của ta là đồ của ta thôi." Benten đặt Long thạch lên lòng bàn tay mình rồi nói vậy.

“Vậy đó, Ebisugawa.” Jurojin đế thêm.

Những điều phi lý tới mức đó mà có thể bình thản nói ra như vậy.

Ebisugawa Soun đi từ kinh ngạc này tới uất ức khác, lão giậm chân hậm hực, “Lũ quỷ tha ma bắt!”

“Nãy giờ ta đã nghe vô số lời phỉ báng ích kỷ từ ngài rồi đó. Ngài nghĩ nhờ ai mà ngài mua lại được khu an dưỡng này hả? Chẳng phải ta sao? Ai là người chuẩn bị rượu Denki Bran giả cho đêm nay? Là ta. Để tìm được cống vật cho các người, ta đã phải cất công tới tận núi Iwaya. Ai là kẻ đào xới Long thạch lên? Cũng là ta! Các người có biết ta đã phải tốn công tốn sức đến thế nào không? Công lao ta bỏ ra gấp vài nghìn lần cái thằng Yasaburo đang cười hềnh hệch kia!”

Mắt Soun lóe lên sáng quắc, nhìn chăm chú vào tôi.

Jurojin cất tiếng hỏi như tạt nước lạnh vào kẻ đối địch.

“Tại sao anh lại muốn gia nhập Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đến vậy chứ?”

Soun đột nhiên nghẹn thở. Ánh sáng trong đôi mắt lão tắt ngấm, miệng thì há hốc ra, gương mặt thất sắc. “Tôi chỉ muốn… trừng phạt đám Tanuki đáng hận đó…”

“Chẳng lẽ ngươi muốn hóa thành quỷ sao?”

“Trừng phạt… trừng phạt…”

Soun lắp bắp.

Khuôn mặt méo mó biến dạng của Soun khiến tôi hoảng sợ.

Ngọn nghiệp hỏa cháy rừng rực nơi Địa ngục đốt rụi linh hồn đầy lông của lão ta, chỉ để lại một nhúm tro tàn. Sớm đã chẳng còn gì để đốt nữa. Sau khi bị nghiệp hỏa thiêu đốt hết đám lông mềm mại, chỉ còn lại một con Tanuki trần trụi. Đối với kẻ bị giới Tanuki hắt hủi, lãng phí chỗ gia tài

của mình để lượn lờ quanh khu suối nước nóng Arima này, có lẽ Soun chỉ còn một mong muốn duy nhất là được Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đón nhận và quay mũi trả thù giới Tanuki chăng?

Soun đột nhiên gào lên rồi hất ngược cái bàn, làm bữa tiệc còn dang dở đổ vung vãi.

"Yasaburo, mày còn định ngáng chân tao đến bao giờ?" Soun xồ tới, thộp lấy cổ áo của tôi rồi vật xuống. Những Con người xung quanh cố lôi hắn ra, nhưng Soun đang điên loạn vẫn cật lực đè lên người tôi. Gương mặt lão gí sát mặt tôi tới mức sắp sửa mũi chạm mũi tới nơi, nước miếng của Soun văng tung tóe khi lão gầm gừ.

"Tại sao lúc nào cũng có kẻ cản bước ta!"

Lão gào lên. "Anh trai ta chết đi thì lại tới lượt chúng mày!"

Khuôn mặt nhăn nhúm vì giận dữ của Soun đã đỏ phừng phừng, sừng nhú ra từ trán lão.

"Đừng có biến hình!" Tôi gào lên, nhưng Soun đã chẳng thèm nghe nữa.

Soun biến thành một con quỷ đỏ cao chạm trần, cắp lấy tôi rồi vung vẩy khắp nơi. Lão hậm hực giẫm nát bát đĩa với đồ ăn thức uống. Giàn đèn chùm bị đập vỡ, những mảnh kính rơi xuống rào rào. Khoang tàu chìm vào bóng tối, các thành viên của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu mặt cắt không còn hột máu, chạy trốn tán loạn. Khi bị đập gí vào thành cửa sổ đến nghẹn thở, tôi nghe tiếng Jurojin sắc giọng quát lớn "Tenmanya!" Sau đó tiếng lách cách của khẩu súng hơi Đức vang lên.

"Đừng bắn! Đừng bắn!" Tôi cố gào lên, nhưng chẳng âm thanh nào thoát ra.

Khoảnh khắc tiếng *pằng* khô khốc vang động không gian, một tiếng gầm đau đớn làm rung chuyển cả đoàn tàu ba tầng. Bàn tay quỷ túm chặt lấy tôi biến mất, tôi lăn lông lốc xuống mặt thảm đầy những vụn thủy tinh và mảnh vỡ bát đĩa đồ ăn. Khi tôi nhổm được người dậy, Soun đã biến mất tăm. Jurojin bật một chiếc đèn nhỏ lên, ánh sáng chiếu rọi khắp không gian hoang tàn như vừa bị vòi rồng quét qua. Mấy người trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu ngồi bủn rủn cạnh cửa sổ.

"Chẳng ngờ hắn ta lại là quái vật." Daikoku cảm thán.

Jurojin nhìn ra ngoài ô cửa sổ tối đen rồi lẩm bẩm, "Quỷ cũng có lúc sống ra." Gương mặt đó nửa như đang cười, lại nửa như đang căng cứng lên vì giận dữ.

"Lòng đất bên dưới suối nước nóng, là nơi Địa ngục chôn vùi."

°°°

Để đi tìm Ebisugawa Soun, tôi rời khỏi đoàn tàu ba tầng bước xuống vườn.

Tôi vạch mấy bụi cỏ dại, nương theo ánh đèn hắt ra từ cửa sổ tàu mà nhận ra vài dấu máu tươi, từng giọt từng giọt dẫn sâu vào trong một tàng cây tối. Tôi lần theo vết máu nhưng cũng không quên quay đầu lại, nhìn đoàn tàu của Jurojin tịnh không phát ra một tiếng động, ánh đèn vẫn sáng choang. Tôi cứ mơ hồ cảm thấy chuyện mình từng có mặt trong con tàu đó cũng chỉ như một cơn mơ.

"Soun, ông ở đâu thế?"

Tôi gọi với vào trong luồng cây tối. Giây phút đó, tôi mới cảm nhận được vùng đất Arima này xa Kyoto đến mức nào. Những lời của Soun

vang dội trong lồng ngực.

"Đến nước phải sống chui sống lủi ở vùng đất xa lạ này."

Kể từ lúc tôi nhận thức được thế giới xung quanh, cha tôi đã là thủ lĩnh Niseemon của giới Tanuki, Ebisugawa Soun thì đã nắm quyền kiểm soát nhà máy Denki Bran giả. Từ hồi còn là một Tanuki con, tôi đã hiểu được mối quan hệ của cha mình và Soun cực kỳ không tốt. Nhưng Soun cũng từng một thời là con Tanuki nhỏ bé lăn lông lốc trong rừng thiêng Tadasu, chắc hẳn cũng từng rất vui vẻ chơi đùa với cha tôi. Họ cùng nhau trèo đèo lội suối săn lùng Tsuchinoko, cùng nhau chơi cờ Shogi, cùng nhau đi đi về về nơi lớp học của sư phụ Akadama. Chắc hẳn bọn họ cũng từng là anh em thân thiết, như tôi và những người anh em của mình vậy. Tại sao mọi chuyện lại tới nước này, ở một nơi cách xa giới Tanuki đến vậy?

Cuối cùng, tôi cũng tìm vào được một góc sâu trong rừng cây tối.

Ánh sáng của đoàn tàu ba tầng không vươn tới nơi này nữa, chỉ có đêm tối lạnh lẽo. Thời tiết đã trở lạnh từ bao giờ thế này? Cơ thể đã được làm ấm trong bồn tắm lộ thiên của tôi lại thấm lạnh.

Ebisugawa Soun đã bị lột khỏi lốt biến hình, đang nằm gục ở đó trong hình dạng một cục banh lông. Nghe tiếng bước chân tôi tiến lại gần, Soun thở ra khó nhọc.

"Mày thích nhìn bộ dạng điêu tàn lúc cuối đời của tao cũng được. Dẫu sao tao cũng không có năng lực trở thành quỷ."

Tôi định chạm vào người Soun, nhưng lão gầm gừ như một con chó điên. Bụng lão bê bết máu. Đầu đạn của khẩu súng hơi Đức đã bắn trúng bụng con Tanuki già cỗi. Tôi liền ấn tay giữ miệng vết thương của Soun. Hai bàn tay tôi toàn máu là máu.

"Anh hùng hay kẻ ác rốt cuộc cũng chỉ là cục banh lông." Soun rên lên.

“Đừng có chết ở chốn này. Tôi sẽ đưa ông trở về.”

“… Coi như mày có thể trả thù cho thằng cha mày. Chắc vui lắm nhỉ?”

Ngạc nhiên thay, dáng vẻ Tanuki của Soun không oai nghiêm chút nào. Chẳng có vẻ gì là ông ta đã hoang phí chỗ tài sản mình mang đi để chơi bời ở suối nước nóng Arima này. Những sợi lông xơ xác nơi mông dựng đứng lên và bờ mông gầy sọp đập thẳng vào mắt tôi. Con Tanuki đang nằm đó chỉ là một thân Tanuki nghèo khổ, chẳng thể tưởng tượng được đó chính là Ebisugawa Soun từng sừng sỏ khắp xứ Lạc Trung. Gương mặt nằm nghiêng lông lá đó ít nhiều mang dáng dấp của cha tôi.

“Chú đã làm gì vậy, chú ơi. Mọi chuyện sao cứ phải tới bước đường thê thảm thế này?”

Những giọt lệ bất giác trào ra từ mắt tôi.

Mọi sự tức giận đối với Ebisugawa Soun chất chồng trong lòng tôi đến tận lúc này đột nhiên bay biến, hệt như những đám banh lông bị gió thổi bay tứ tán. Tôi vô cùng khó chịu. Những điều tưởng như có thể đưa tay ra tóm được, lại biến mất mà ta chẳng thể làm gì hơn. Chẳng mấy chốc Soun đã rên lên một tiếng thật lớn, cái mũi đẫm máu ánh lên trong bóng tối.

Đôi mắt mở to lóe lên ánh sáng như nhìn thấy thứ quái lạ gì trong đêm tối. Tròng mắt đó đã sớm không còn phản chiếu ánh sáng nơi đoàn tàu điện ba tầng, hay đêm tối lạnh lẽo của vùng đất Arima cách xa quê hương bản quán, cũng chẳng còn hình ảnh thằng cháu đáng hận lúc nào cũng ngáng trở dục vọng của chính mình. Soun như đã nhìn thấy một thứ ánh sáng mời chiếu rọi vào cõi hiện thế.

Anh hùng hay kẻ ác rốt cuộc cũng chỉ là cục banh lông, thế rồi những cục banh lông đó cũng về trời.

“Ebisugawa Soun, giờ sẽ về thế giới bên kia.”

Ông ta thở hắt ra một hơi dài rồi nhắm mắt lại.

°°°

Tôi quỳ sụp bên Ebisugawa Soun giờ đã bất động, đầu gục xuống ủ rũ.

Thi thể Soun lạnh dần trong đêm sâu hun hút của mùa thu, thân thể tôi cũng lạnh cóng. Tôi vẫn luôn thầm mong có thể dồn đuổi Soun, nhưng chưa từng mong đợi một kết cục như thế này. Nhưng cũng chính vì lẽ đó, tôi không biết được thực ra bản thân muốn làm gì nữa. Tôi chỉ biết rõ một điều rằng tôi đang vô cùng đau buồn. Kẻ thù của cha đã chết, nhưng tôi lại khóc như khi cha rời bỏ thế giới này vậy.

Đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng nói vọng tới bên dưới bóng cây tối thui.

“Kẻ ở đó là cha tôi sao?”

Tôi ngẩng nhìn lên, cổ họng như nghẹn ứ.

Sau một hồi, tôi mới có thể đáp lại.

“Kaisei đây à?”

“Yasaburo, sao anh lại khóc vậy? Kẻ ở đó là cha tôi phải không?”

“Tenmanya đã bắn hạ ông ấy rồi.”

“Tay gớm ghiếc đó ư?”

“Ừ… Nhưng mà, ông ấy đã không còn khổ sở nữa rồi.”

Kaisei lặng thinh như đang nuốt vào một hơi. Tôi cũng chẳng nói thêm gì nữa. Lúc này, tôi chợt hiểu ra Kaisei không đến Arima để nghỉ dưỡng. Cô ấy được tin Soun đang ẩn thân ở Arima, nên mới lén lút tới đây tìm

cha mình.

“Hãy cho tôi ở riêng với cha một lúc được không?” Mãi rồi Kaisei mới lặng lẽ nói vậy.

“Cảm ơn nhé, Yasaburo.”

Chương sáu
KẺ THỪA KẾ GIA TỘC EBISUGAWA

Hồi đó, mẹ tôi mới được gả từ Tanukidani Fudo về rừng thiêng Tadasu.

Thủ lĩnh hai thế hệ trước của nhà Shimogamo, tức ông nội tôi, lúc đó đang bệnh nằm liệt giường, lúc nào cũng nổi giận đùng đùng vì không muốn tay trắng mà rời sang thế giới bên kia. Ông cụ chỉ mong được tận mắt chứng kiến hai nhà Shimogamo và Ebisugawa hòa giải với nhau, khi đó ông mới yên lòng nhắm mắt. Từ ngày xưa rất xưa, những trận chiến vô ích giữa đám nhung nhúc đầu lông truyền qua bao thế hệ kế thừa của hai gia tộc đã khiến ông ngán đến tận cổ rồi.

"Khi còn sống thì ta phải làm điều gì đó mới được."

Do đó ông đã bàn chuyện với nhà Ebisugawa, cùng nhau mở hội nghị hòa giải.

Thế là hội nghị hòa giải giữa hai gia tộc đã diễn ra trong một nhà hàng bên bờ sông Kamogawa. Một bên là ông nội và những người con trai của mình, một bên là thủ lĩnh tiền nhiệm của nhà Ebisugawa cùng cô con gái độc nhất của ông ấy. Đó là một đêm ve sầu kêu ra rả, trong gian phòng kiểu Nhật của nhà hàng, ông nội hồ hởi nói về mong ước thiết lập hòa bình giữa hai nhà, thủ lĩnh tiền nhiệm của nhà Ebisugawa cũng lập tức đồng tình.

"Thật ra tôi cũng đã nghĩ tới chuyện này từ rất lâu rồi…"

Ngài Ebisugawa nói vậy, rồi đề nghị cho em trai của cha tôi là

Shimogamo Sojiro về ở rể nhà Ebisugawa. Đề nghị bất ngờ đó khiến ông nội lúng túng, nhưng Sojiro cùng tham dự buổi họp mặt lại không hề nao núng mà nói "Cháu chấp nhận". Có vẻ vị thủ lĩnh tiền nhiệm của nhà Ebisugawa và Shimogamo Sojiro đã ngấm ngầm thỏa thuận với nhau vào một lúc nào đó mà ông nội không biết. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, ông nội chấp nhận lời đề nghị của nhà Ebisugawa.

Vậy là Shimogamo Sojiro từ biệt cha anh và gia đình, rời rừng thiêng Tadasu bước chân vào nhà máy Denki Bran giả.

Không thể ngờ được mình lại trở thành hạt mầm ươm lên cuộc chiến lớn nhất giữa cả hai gia tộc, ông nội tôi an lòng vì đã chấm dứt được cuộc chiến nhiều năm mà rời sang thế giới bên kia. Nhưng cái đầu lông lá của Sojiro làm gì có ý định giúp hai gia tộc hòa giải. Trong bụng ngầm che giấu tham vọng hạ gục nhà Shimogamo, ông ta muốn cho cả thiên hạ biết mình là con Tanuki tài giỏi hơn anh trai Soichiro. Mong ước của bao nhiêu thế hệ nhà Ebisugawa, Sojiro về làm rể và sẽ tiếp tục kế thừa.

Những chuyện xảy ra sau đó, những kẻ ở đất Lạc Trung chẳng ai không biết.

Cuối cùng Sojiro từ bỏ tên thật của mình, và trở thành Ebisugawa Soun.

°°°

Ebisugawa Soun được anh em Kaisei đưa từ suối nước nóng Arima về Lạc Trung, về nhà máy Denki Bran giả giăng đầy cờ phướn dưới bầu trời mùa thu. Đã mười tháng trôi qua kể từ lần bỏ trốn hồi cuối năm ngoái, cuối cùng ông ta cũng đã trở về.

Khi chiếc xe limousine chở thân xác bất động của Soun đi qua cánh cổng kim loại kiểu cổ, chuông báo của nhà máy Denki Bran giả réo lên hồi dài như biểu thị lòng tiếc thương, đám Tanuki làm công bỏ mũ ra lặng lẽ cúi chào. Cánh cổng đóng lại, nhà máy tạm thời ngừng hoạt động.

Tin Ebisugawa Soun qua đời chẳng mấy chốc đã lan khắp giới Tanuki.

Sau khi trở về từ suối nước nóng Arima, phải lâu lắm rồi tôi mới thò mặt tới quán bar Akegarasu nằm trên đường Teramachi, đám Tanuki ngồi đầy quán đang hớn hở rỉ rả đủ thứ tin đồn nhảm vào tai nhau trong không gian mờ mờ tối. Nhìn thấy tôi, bọn họ liền nhỏ giọng thì thào với nhau đầy phấn khích. Rẽ qua đám banh lông lúc nào cũng rừng rực trí tò mò để đi vào quầy rượu, tôi cảm thấy mình giờ chẳng khác một kẻ bị truy nã trong mấy vở kịch Tây phương. Ông chủ quán với bộ ria cá trê chìa cho tôi một cốc rượu Denki Bran giả. Sau một hồi im lặng, ông ấy bắt đầu cười khì rồi hỏi "… Vậy là do cậu làm hả?"

"Sao có chuyện đó được." Tôi lẩm bẩm.

"Thôi, chuyện đó thế nào chả được. Sự thật có ra sao thì tôi cũng biết tỏng bụng dạ cậu rồi. Soun là một con Tanuki xấu xa." Chủ quán khịt mũi cười.

"Nhưng tôi có làm gì đâu."

"Không sao, không sao."

"Có gì mà không sao. Chẳng không sao chút nào cả."

"Tôi cũng phải xin lỗi cậu trước, nhưng tôi có ngầm giúp đỡ nhà Ebisugawa. Nếu nhà máy Denki Bran giả cứ ngừng hoạt động mãi thì tôi cũng không thể kinh doanh. Mong cậu đừng nghĩ xấu cho tôi."

"Ông có lòng với bạn bè ghê đó."

Thế rồi, chủ quán bắt đầu kể cho tôi nghe vài giả thuyết đang lan rộng trong giới Tanuki về cái chết của Ebisugawa Soun.

Cuối năm ngoái, khi chuyện Ebisugawa Soun chính là kẻ đã hãm hại gia chủ tiền nhiệm của nhà Shimogamo rơi vào nỗi lẩu bị phanh phui, lão ta liền trốn khỏi Kyoto. Lão đã cuỗm khá nhiều tài sản tích cóp từ công việc kinh doanh của nhà máy Denki Bran giả để hoang phí vào những cuộc chơi bời xa hoa ở suối nước nóng. Ai dè là anh em nhà Shimogamo đã thề sẽ báo thù cho cha, vằn máu mắt truy đuổi ông ta. Gia chủ nhà Shimogamo là Yaichìro đánh hơi được nguồn tin chắc chắn là Soun đang ở suối nước nóng Arima, nên đã phái em trai Yasaburo đến đó làm nhiệm vụ ám sát. Sau một cuộc chiến vặt lông xáo thịt giữa Soun và Yasaburo, khẩu súng hơi Đức đã khạc ra ngọn lửa trong bóng tối mà chấm dứt hơi thở của Soun…

Nhảm nhí từ đầu chí cuối.

Cái gì mà anh Yaichiro ra chỉ thị ám sát Soun? Ông anh giáo điều đó thì đào đâu ra được sự hầm hố đến dường ấy? Không có lá gan làm ra những chuyện xấu xa như vậy là một trong số ít điểm tuyệt vời ở anh cả. Mà anh cả tôi cũng chính là kẻ ngỡ ngàng nhất trước sự ra đi của Soun.

Tóm lại là sau khi mang thi thể Soun từ Arima trở về, Kinkaku và Ginkaku phải đôn đáo lo cho đám tang của cha mình. Chúng còn tính toán cách phô trương thanh thế tài lực của gia tộc Ebisugawa, tổ chức một đám tang hoành tráng nhất nhì lịch sử Tanuki. Hẳn là chúng có ý đồ tẩy sạch hết mọi nhơ nhuốc của Soun, đồng thời cưỡng chế lưu lại trong đầu óc những khách đến viếng đám những thành tích nổi bật trong đời Soun.

“Nhà Shimogamo có đến tham dự đám tang của Soun không?” Ông chủ quán hỏi tôi.

“Có chứ. Không có mặt chỉ tổ khiến cho mấy lời đồn thổi kỳ quái càng lan rộng.”

“Vất vả cho mấy cậu rồi.”

“Tanuki mà tổ chức tang lễ rình rang như vậy cũng thật ngốc nghếch.”

“Này này, cậu nói gì thế. Hồi cha cậu rơi vào nồi lẩu, tang lễ chả lớn à?”

Nhưng vụ ngày ấy đâu thể gọi là tang lễ được cơ chứ.

Hồi đó, rất đông Tanuki từ khắp Lạc Trung Lạc Ngoại đã tìm đến rừng thiêng Tadasu, nhưng không hề có bàn thờ, không tụng kinh hay vải treo trắng đen, cũng chẳng ai mặc đồ tang. Đám banh lông cứ thế mở tiệc nhậu, tán tụng với nhau về những chuyện xưa của Shimogamo Soichiro suốt một đêm đó thôi. Thò mặt vào bất cứ bàn rượu nào cũng được nghe kể về những truyền kỳ anh hùng của cha tôi. Cuối cùng khi đêm đã về khuya, đám Tanuki bắt đầu đánh bụng, làm cả khu rừng thiêng Tadasu cũng rung lên. Thấy đáy bụng nhột nhột, cả anh em chúng tôi lẫn mẹ đều lăn ra cười. Tôi cũng nương theo tình thế mà bắt đầu chơi trò đánh trống bụng, đến mức bị ỏng bụng mà nằm bẹp một chỗ. Sáng hôm sau, đám Tanuki tụ tập đông đảo đó cũng biến mất hệt như ảo ảnh, tôi ngồi buồn thiu trong khu rừng trống rỗng.

Tôi vừa nhấm nháp ly Denki Bran giả vừa bồi hồi nhớ đến kỷ niệm đánh trống bụng rung chuyển cả khu rừng đêm đó.

ooo

Tang lễ của Ebisugawa Soun diễn ra vào một ngày mùa thu đẹp trời, thời tiết vô cùng thích hợp để tổ chức mấy lễ hội thể thao giăng cao cờ của

các quốc gia khắp thế giới.

Trong một ngày ánh nắng đẹp đẽ xuyên qua tán lá khắp rừng Tadasu, chúng tôi lại phải biến sang bộ dạng Con người đi dự tang lễ. Cả anh thứ đang ngồi trên vai tôi cũng đeo một cái nơ bướm màu đen ở một chỗ chẳng rõ có phải cổ hay không cho đủ độ trang nghiêm đĩnh đạc. Do trong nhà chẳng có con Tanuki nào giàu kinh nghiệm trong việc đi dự ma chay tang lễ như anh cả, nên anh ấy đã bắt cả nhà xếp thành một hàng để kiểm tra kỹ lốt biến hình.

"Đừng có kêu ộp ộp nữa, Yajiro." Anh cả nhắc nhở.

"Chẳng hiểu sao em không thể ngừng nấc cụt… ộp" Anh thứ tôi nói.

Sau khi kiểm tra sắp xếp ổn thỏa, gia đình chúng tôi rời khỏi rừng thiêng Tadasu đi về phía cầu Demachi. "Hôm nay trời đẹp thật đấy", mẹ tôi thở dài tựa người vào thành lan can, rồi nhìn lên đám chuồn chuồn đang bay lượn giữa bầu trời mùa thu cao vời vợi. Từ lúc hay tin Ebisugawa Soun đã về thế giới bên kia, mẹ cứ ru rú trong rừng hồi tưởng lại những chuyện ngày xưa.

"Anh Sou lẫn cậu Ebisugawa đều đã đi về thế giới đó mất rồi. Chẳng hiểu sao mẹ lại thấy không đành lòng."

Mẹ buồn rầu nhìn xuống mặt sông Kamogawa.

"Tanuki chẳng sống được mấy chốc. Thật chán!"

Từ nhà ga ngầm Jingu Marutamachi thuộc tuyến Keihan, chúng tôi đi lên mặt đường rồi lững thững bước dọc theo hàng cây chạy men theo bờ kênh đào Biwa. Chẳng mấy đã thấy vọng tới tiếng pháo hoa và tiếng kèn trống khô khốc. Trên nóc nhà máy Denki Bran giả là một quả cầu quảng cáo màu đen trắng đang bay vật vờ.

“Đám tang của Tanuki mà làm như lễ hội không bằng…” Anh cả tôi cằn nhằn.

Cổng chính của nhà máy Denki Bran giả giăng vải rủ hai màu trắng đen, đông nghìn nghịt Tanuki mặc đồ tang. Nghe đồn nguyên ngày hôm ấy có khoảng một nghìn con Tanuki khắp Lạc Trung Lạc Ngoại đến viếng, phô bày được vị trí vững mạnh của nhà Ebisugawa với công việc kinh doanh nhà máy Denki Bran giả. Cả nghìn cục banh lông đen sì bò lổm ngổm khắp khu nhà, ghé thăm các quán hàng bày bán đồ dành cho khách, trông chẳng khác gì một lễ hội Gion màu đen. Một số con Tanuki chắc nghĩ chỉ cần trang phục có màu đen là được, nên còn mặc áo đuôi tôm hoặc áo happi đồng phục Thiên Lý Giáo*.

Tách xa khỏi khu xưởng sản xuất Denki Bran giả và hệ thống nhà kho, chúng tôi thấy hội trường của điện thần thờ Inazuma, tức người lập ra nhà máy Denki Bran giả, nơi đó hiện dùng làm hội trường tang lễ. Đông đúc là vậy mà chúng tôi vẫn có thể thuận lợi đi vào tận bên trong, cũng nhờ cái giả thuyết “ám sát Ebisugawa Soun” kia chăng? Do khách đến phúng viếng đều tò mò tập trung quanh chúng tôi ở một khoảng cách vừa đủ xa, nên cả nhà mới có thể thong thả rẽ đám đông đi tới.

Lúc thấy chúng tôi, Nanzenji Shojiro và Gyokuran liền lên tiếng chào.

“Mọi người len cũng giỏi ghê. Đám tang mà nô nức như lễ hội vậy đó.” Shojiro bình luận.

“Không biết có kịp không.” Anh cả lo lắng nói.

“Nãy sư thầy vừa mới tới thì phải, chắc sắp sửa bắt đầu thôi.”

“Thật tình, đâu đâu cũng toàn mấy lời đồn nhảm nhí. Toàn bọn ngồi lê đôi mách…”

“Đừng để tâm. Tính cách cậu vậy, đ`ôn nữa đ`ôn mãi cũng có ma mới thèm tin.”

“Em không muốn gây phi`ên phức cho nhà Nanzenji.”

“Có phi`ên cũng kệ chứ. Đằng nào cậu với Gyokuran cũng đâu có để tâm.”

Nghe anh Shojiro nói thế, Gyokuran cũng nghiêm mặt gật đ`âu, “Đương nhiên r`ôi.”

Chính giữa hội trường là một cái bàn thờ được trang trí đ`ây hoa cúc rất hoành tráng, hàng ghế xếp ngay trước đó là dành cho thân nhân. Vừa quay sang nhìn thấy gia đình chúng tôi, Kinkaku li`ên hậm hực rỉ tai Ginkaku đi`âu gì đó. Bên cạnh hai đứa nó là một cái giỏ tre đen sì, chắc Kaisei đang núp trong đó. Đến tận lúc này r`ôi mà cô ta cũng nhất quyết không lộ mặt. Cuối cùng, vị sư Tanuki từ chùa Kenenji của Lạc Đông đã đến, bắt đ`âu tụng kinh nam mô.

Tiếng huyên náo khắp hội trường tang lễ cũng lặng d`ân như thủy tri`âu rút đi.

°°°

Niseemon Yasaka Heitaro với nét mặt nghiêm cẩn đứng ở đ`âu hàng.

“Hỡi bạn thân yêu, khi nghe được tin giã từ đột ngột của cậu, tôi không thể chịu đựng được nỗi đau bu`ôn. Vậy là cậu ấy đã mang bộ lông quay v`ề trời, có trong mơ tôi cũng không ngờ sẽ có ngày phải đến dự đám tang của cậu bạn Soun đã cùng mình chơi đùa suốt từ thuở ấu thơ, còn thay mặt cho giới Tanuki đọc điếu văn thế này.”

Đến đây, ngài Heitaro khẽ thở dài mà nhìn lên bầu trời. Có tiếng ai đó hô lên "Nào!" "Niseemon!" nghe chẳng hợp bối cảnh chi cả, nên có tiếng quát át đi "Thôi nào!"

Yasaka Heitaro vẫn giữ nguyên nét mặt nghiêm túc mà nói tiếp.

"Gia tộc Ebisugawa đã nổi danh khắp đất Lạc Trung từ thời Taisho, không cần nói cũng biết là nhờ vào công lao xây dựng nhà máy Denki Bran giả. Sự kết hợp giữa công nghệ điện từ và sự kỳ diệu của công thức lên men đã mở ra kỷ nguyên mới của rượu tổng hợp, thứ mà cho tới tận bây giờ vẫn mời gọi các quý cô quý cậu đắm chìm trong những chuyến lãng du đêm. Và kẻ đã dồn bao tâm sức để hiện đại hóa nhà máy sản xuất Denki Bran giả của chúng ta, nào phải ai khác ngoài anh bạn Ebisugawa Soun đâu. Sau khi được nhà Ebisugawa đón nhận về từ nhà Shimogamo, Soun đã tận tâm tận lực đóng góp cho lịch sử vinh quang của nhà máy Denki Bran giả bằng vô số phát minh mới mẻ. Trong khi cậu vẫn đang cần mẫn từng ngày cho những bước tiến mới, không có gì đau đớn hơn khi hay tin cậu đã đột ngột được xứ sở rậm lông dưới Hoàng tuyền thu nhận về. Vì những thành tựu vĩ đại của cậu Soun, tôi thay mặt giới Tanuki có lời chân thành cảm tạ và thầm cầu mong cậu được an nghỉ nơi chín suối."

Một bài điếu văn dùng những lời có cánh vuốt ve bên nhà máy Denki Bran giả, lại kết thúc mượt mà không hề động chạm đến vụ việc đen tối lão già kia đã làm lúc cuối đời. Người ta nói gừng càng già càng cay, quả không ngoa chút nào.

Sau khi Yasaka Heitaro đọc xong điếu văn, những con Tanuki ở đó đều đứng lên dâng hương. Chẳng mấy khi tham gia lễ tang nào chuẩn chỉnh, ai cũng bối rối trước linh đường. Cuối cùng cũng đến lượt nhà Shimogamo, những tiếng rì rầm vang lên trong hội trường.

Tôi vẫn để anh thứ đeo nơ bướm màu đen ngồi trên vai khi bước lại gần linh đường để nhìn mặt Soun. Ông ta nằm trong một áo quan nhỏ rải đầy hoa, nhìn trông như một con thú nhồi bông bị hỏng, chẳng còn chút dấu tích gì của con Tanuki già đáng oán hận ngày trước nữa.

Tôi vẫn hoàn toàn không thể tha thứ chuyện Ebisugawa chính là kẻ đã gài bẫy cha chúng tôi, khiến ông rơi vào nồi lẩu của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu. Nhưng Soun đã phải nhận báo ứng khi bị bắn hạ ở vùng đất Arima xa xôi, và phải cô độc trong những giây phút cuối đời. Nếu ông ta còn sống thì tôi quyết vặt trụi đám lông nơi cái mông đó, nhưng giờ đá một cục banh lông đã chẳng thể cất lời thì được việc gì cơ chứ? Chúng tôi không phải là một lũ Tanuki thù hằn tới vậy. Anh thứ trên vai tôi cũng lầm rầm gì đó.

"… Sao vậy anh?"

Anh thứ không nói gì, mắt trợn trắng, rồi bất thình lình ợ ra một tiếng *"Ộp!"* Âm thanh đó như tiếng còi khai cuộc, những tiếng nấc cụt anh cố nén nãy giờ bắt đầu tuôn ra như muốn xé họng *"Ộp, ộp ộp, ộp…"*

Nghe thấy thế, Kinkaku và Ginkaku liền nhanh chân bật dậy.

"Bọn khốn này, chúng mày cười cợt gì?" Chúng bực tức hỏi.

"Khoan đã", tôi vội vàng nói. "Hiểu lầm rồi. Anh tôi không có ý cười cợt gì đâu."

"Này mà không cười sao, cứ ộp ộp lên thế? Đúng là con ếch xấu nết!"

"Thì bọn mày cứ nghe đi. Đấy chỉ là tiếng nấc thôi."

"Nghe nghe cái đầu mày, tưởng mấy lời xảo trá vớ vẩn đó lừa được bọn tao!"

Kinkaku nổi điên. "Đây là lễ tang nghiêm cẩn của cha tao. Mọi người

đang vô cùng buồn rầu. Một con ếch đã từ bỏ thân xác Tanuki như nó, lại dám cười ộp ộp trong tang lễ của cha tao sao?"

Nghe Kinkaku nói vậy, đám Tanuki trong hội trường lại bắt đầu xì xào. Anh thứ tôi vội vàng lên tiếng xin lỗi, nhưng mấy lời đó đã bị át đi bởi những tiếng nấc cụt.

"Không, tôi đâu có ý ộp thế đâu, nhưng nó cứ *ộp* ra như… *ộp!*"

"Con quái ộp ộp kia, vẫn cứ ộp ộp mãi kìa!" Ginkaku bực bội nói.

Sau đó, anh thứ tôi vẫn cứ tiếp tục nấc theo từng nhịp ộp ộp không khác gì tiếng bọt ramune mát lạnh sủi lên. Càng cố đấm vào miệng câu "Cấm cười" lại càng khiến cho mọi thứ trở nên buồn cười hơn. Tiếng lầm bầm "con quái ộp ộp" bất thần vang lên khiến tôi chẳng thể nhịn cười thêm nữa. Tôi biết rõ đám tang không phải chỗ để cười… nhưng nó lại nói gì mà "con quái ộp ộp" cơ chứ? Anh cả bịt cái miệng sắp sửa phì ra của tôi, còn tôi bịt miệng anh thứ. Kinkaku và Ginkaku vẫn cứ gào thét "Dám giở trò trước linh đường cha ta!" phun nước bọt phì phì, nên Kaisei núp bên trong giỏ tre đành phải gào lên "Mấy anh thôi đi!" Tang lễ bỗng chốc bị phá hỏng.

Đúng lúc ấy, chúng tôi nghe thấy tiếng gõ bồm bộp từ đâu vọng lại.

Một nhà sư trẻ tuổi mặc đồ tang đang vừa vỗ bụng vừa bình thản rẽ qua đám khách viếng bước lại gần. Bộ trang phục màu đen bạc phếch của anh ta còn rách tưa lưa, mái đầu cạo trọc thì bẩn thỉu không khác gì mấy chậu cây lấm lem ngoài vườn do dầm mưa. Dường như chỉ cần nhìn thôi chúng tôi cũng có thể cảm nhận được cái mùi kinh kinh tỏa ra quanh thân thể kẻ nọ. Anh ta bước đến tận trước linh đường, lặng lẽ đánh trống bụng.

Yasaka Heitaro chợt ha lên với vẻ như vừa nhớ ra điều gì, rồi cũng bắt đầu đánh trống bụng bồm bộp. Thế rồi cứ như một làn sóng, những vị

khách đến dự đám tang cũng bắt đầu đánh trống bụng.

Tiếng trống bụng của đám Tanuki lúc trầm lúc bổng như làn sóng xô bờ, rồi nhanh dần như thể tiếng người vừa trèo xong con dốc, dồn dập một hồi rồi khựng lại kết thúc. Tiếng vỗ cuối cùng của nhà sư bí ẩn tan biến vào bầu trời thu, trả lại sự tĩnh lặng. Những con Tanuki có mặt ở đấy hết thảy đều nhìn nhà sư kỳ lạ đó, khẽ thì thào với nhau "Ai vậy?", "Ai vậy?"

Vị sư đó lặng lẽ dâng hương rồi nhìn chằm chằm vào Kinkaku và Ginkaku.

"Kurejiro, Kuresaburo. Hai đứa khỏe không?"

Anh ta nói bằng một giọng trầm khàn không hề thích hợp với dáng vẻ trẻ trung kia.

Kinkaku và Ginkaku ngơ ngác nhìn anh ta. Chúng đã quen với biệt danh "Kinkaku" và "Ginkaku" đến nỗi không còn phản xạ với tên thật của chính mình nữa. "A, Kurejiro ý là mình sao?" Kinkaku lẩm bẩm.

"Vậy, anh là ai?" Ginkaku liền hỏi.

Vị sư đó liền nhìn xuống bộ áo đen bẩn thỉu đang tròng trên người. "Em không biết hả…? Cũng khó trách được mấy đứa. Anh cũng chẳng ngờ sẽ có ngày quay về trong bộ dạng sư thầy thế này đâu."

"Có lẽ nào lại là… anh cả?"

Đúng lúc đó, giọng Kaisei từ trong cái giỏ vang lên.

"Anh Kureichiro đã trở về rồi!"

°°°

Một tuần sau đám tang của Ebisugawa Soun.

Từ sớm ngày hôm đó, mưa thu lạnh lẽo cứ rơi rồi lại ngớt, con đường lên thăm đền chạy ngang rừng thiêng Tadasu lác đác những hạt mưa nhỏ như bụi nước, cổng lớn đền Shimogamo đẹp mơ màng như phong cảnh trong những bức tranh.

Tôi cuộn mình trong cái ổ ngủ làm từ lá khô để sưởi ấm mông. Từ sau trải nghiệm kinh khủng của vụ mọc nấm nơi mông hồi còn thơ bé, tôi đã được dạy "Bảo vệ mông là bảo vệ sức khỏe". Chỉ cần chút hơi ẩm hay khí lạnh là có thể mời gọi Thần cảm lạnh với Thần nấm tới chơi liền, nên tôi luôn phải phòng ngừa trước những cơn mưa dai dẳng của mùa thu.

Mẹ đã ra phố Demachi mua sắm, anh cả đi hội họp với ngài Yasaka Heitaro, em út thì đã tới nhà máy Denki Bran giả rồi. Trong những ngày mưa lạnh như thế này, cố tình ra ngoài để làm ướt mông có khác gì thiếu ý thức coi trọng sức khỏe của mình. Tôi còn đang nhồm nhoàm đầy miệng bánh ajari-mochi* thì thấy có tiếng "Xin chào, xin chào" phát ra từ bên kia bụi rậm. Kẻ rẽ bụi rậm bước vào là Nanzenji Gyokuran trong hình dạng Tanuki.

"Ơ kìa, có mình Yasaburo thôi sao?"

Kể từ sau khi đính ước với anh cả tôi đợt đầu thu, chị Gyokuran thường hay ghé rừng thiêng Tadasu, đôi lúc tôi vừa dứt mình khỏi lơ đãng đã thấy chị ấy xuất hiện rồi. Hai bọn họ cứ kết mối lương duyên lẹ lẹ cũng được đi, đằng này ông anh của tôi hình như đã hứa sau khi trở thành Niseemon sẽ tổ chức đám cưới. Tanuki mà cái gì cũng xem trọng quá mức chính là thói xấu của anh cả.

"Em lười ghê. Cứ nằm lăn đó thôi."

"Vào những ngày xấu trời thế này, em phải chăm lo cho cái mông

mình chứ."

"Yasaburo để tâm quá đến cái mông rồi. Sẽ thành hội chứng cuồng mông đó."

Nói thế rồi chị Gyokuran liền ngồi thụp xuống bên cạnh tôi.

"Em vẫn còn bị đám nấm mốc ấy ám ảnh hở? Hồi đó em bị Kinkaku với Ginkaku trêu chọc suốt, thật đáng thương. Còn khóc lóc rầm rĩ nữa…"

"Em đâu có khóc!"

"Ơ kìa, có gì đâu mà phải cáu."

Gyokuran liếm láp bộ lông rồi cười. "Chị đùa đó. Em là một cậu Tanuki nhỏ không khóc lóc."

Khi biết anh cả vẫn chưa đi họp về, Gyokuran liền lôi bàn cờ Shogi lên từ dưới đám lá khô rồi bày biện các quân cờ. "Tanuki chơi cờ vào ngày mưa, thật là ngầu ghê hén!" chị ấy dùng mấy câu ngọt ngào mang ý dụ tôi chơi cùng, nhưng tôi chơi quá dở nên không thèm đụng đến. Cuối cùng chị Gyokuran đành bỏ cuộc, vừa ư ử ngâm nga vừa nhiệt thành di chuyển những quân cờ tự chơi một mình.

"Chị chơi cái bàn cờ rẻ tiền đó làm gì, cứ lấy bàn cờ của cha em mà dùng."

"Đâu thể tùy tiện dùng được. Bàn cờ đó là báu vật của anh Yaichiro mà."

"Đồ của anh em cũng là đồ của Gyokuran mà." Tôi vừa nói vậy, Gyokuran liền cố ý bày ra một vẻ mặt cực kỳ tham lam rồi bật cười hê hê. "Có vẻ thế thật. Nhưng mà vẫn là không được."

Mưa đã nhỏ đi nhưng vẫn nghe thấy tiếng tí tách đây đó khắp khu rừng.

Sợi lông hồng định mệnh từng đưa mẹ tôi từ Tanukidani Fudo tới rừng thiêng Tadasu này, giờ lại mang Gyokuran từ Nanzenji về với rừng thiêng Tadasu. Hồi còn theo học sư phụ Akadama, tôi đâu thể ngờ con Tanuki đã đưa mình tới phòng khám hậu môn vì mông mọc nấm sẽ có ngày trở thành chị dâu mình chứ. Định mệnh thực là khó lường.

Chị Gyokuran đang ngồi bên bàn cờ bỗng thì thầm.

"Cậu Kureichiro nhà Ebisugawa đó, cứ tụng kinh gõ mõ trước linh vị cha mình mãi."

"Đúng là chỉ có sư mới làm được như vậy."

"Cậu Tanuki mít ướt năm nào giờ lại thành một sư thầy đáng trọng vọng."

"… Chị Gyokuran biết rõ về anh Kureichiro đó lắm sao?"

"Chị cũng từng nói chuyện qua ít nhiều, một cậu bé lập dị. Nhưng hồi vẫn còn theo học sư phụ Akadama, cậu ta đột nhiên biến mất khỏi Kyoto, rồi bặt tăm từ đó đến giờ."

Ebisugawa Kureichiro là con trai cả của Ebisugawa Soun, anh trai của Kinkaku, Ginkaku và Kaisei.

Theo lời chị Gyokuran, Kureichiro lúc bấy giờ là một thiếu niên nhạy cảm, đến mức người ta còn phải tự hỏi phải vắt đâu trong chuỗi di truyền của kẻ tên Soun đó để nặn ra một đứa trẻ như vậy. Tóm lại là anh ta không có một tí tẹo điểm tương đồng nào với ông bố béo của mình. Kureichiro là một kẻ hay mơ mộng, hết ngắm trời ngắm rừng lại ngắm mưa, còn hay trốn lớp của sư phụ Akadama chẳng rõ để làm gì, sau mới biết anh ta dành thời gian đó để tỉ mẩn khắc tượng Phật rồi lại đọc kinh.

Thế rồi cái ngày mẹ anh ta hạ sinh em gái út Kaisei rồi qua đời, cũng

là lúc con Tanuki phong thái khác biệt giống loài mình, thân thể sực mùi nhang hương đó không còn chịu đựng được nữa. Có vẻ như Ebisugawa Soun đã áp chế độ giáo dục quân phiệt lên thằng con trai thừa kế gia tộc Ebisugawa, nhưng bộ não đầy nếp nhăn của Kureichiro lại không chịu thu nạp mớ kiến thức thực tế đó, quan hệ giữa hai cha con chỉ toàn căng thẳng. Chế độ giáo dục nhồi nhét bất kể ngày đêm như đào tạo bậc đế vương đó sớm bức thần kinh Kureichiro tới khủng hoảng, đến nỗi phải bỏ nhà ra đi.

"Em cầu cho anh ta không hóa thành một con Tanuki quỷ quyệt." Tôi nói.

"… Chị không nghĩ cậu ấy là Tanuki xấu đâu."

Miệng lẩm bẩm như vậy, Gyokuran ngẩng mặt lên khỏi bàn cờ.

"Ơ kìa, hình như có tiếng ùng ục gì đó?"

Tôi bò ra khỏi ổ ngủ rồi dỏng tai nghe ngóng. Từ phía bầu trời úp trên những tàng cây lá đỏ, Lôi thần đang giẫm từng bước nặng nề vang động. Hình ảnh người mẹ đang đi mua sắm ở Demachi lập tức hiện lên trong đầu tôi. Mỗi khi Lôi thần đánh tiếng trên bầu trời, mẹ tôi sẽ sợ tới mất cả lốt biến hình.

Tôi vội vàng lao ra đoạn đường lên thăm đền, cũng đúng lúc mẹ trong lốt mỹ nam tử Takarazuka đang xách mấy túi đồ chạy về. Một tiếng sấm nổ rền, mẹ tôi ném hết đám túi xách, quay về lốt Tanuki mà nhào vào lòng tôi.

"A, đáng sợ quá!" Mẹ rên rỉ. "May mà vừa kịp!"

Sau đó, chúng tôi co cụm vào bên trong cái màn ẩn sâu giữa rừng, lắng tai nghe những tiếng sấm đi qua. Mẹ tôi vừa run lẩy bẩy vừa nói "Xin lỗi nhé" với Gyokuran.

“Lôi thần dọa bác mất đi lốt biến hình đó cháu.”

“Cháu thì là cái kèn của cửa hàng đậu phụ.” Chị Gyokuran thì thầm. “Mỗi lần nghe thấy âm thanh đó, cháu lại hết cả hồn.”

“Ai cũng có điểm yếu nhỉ? Em đây chẳng có điểm yếu gì cả.”

“Ối chà, thật không đấy? Nhưng nếu bị nhốt trong lồng thì em cũng không biến hình được mà?”

“Lồng thì ai chẳng sợ.” Tôi bật cười.

Tôi có lốt biến hình rất chắc chắn, đó là niềm tự hào từ thuở bé. Kể cả khi đối diện với Thiên cẩu hay Câu lạc bộ ngày thứ Sáu vẫn thường ăn lẩu Tanuki, tôi cũng vẫn có thể đường hoàng giữ nguyên lốt biến hình.

“Mọi người cùng ở trong màn thật ấm áp, thích ghê.”

“Mùa hè lại nóng như cái bồn hơi của Địa ngục vậy. Gyokuran cũng chuẩn bị tinh thần đi.”

Mỗi khi sấm đánh đì đùng, trở về bên mẹ là quy tắc của cả gia đình Shimogamo.

Các anh em Shimogamo cũng lần lượt quay trở về rừng thiêng Tadasu. Khi nhìn thấy Gyokuran ở trong màn, anh cả liền thốt lên “Ô kìa!” với vẻ vui mừng. Tiếp theo là thằng út Yashiro, ban nãy còn thu mình trong phòng thực nghiệm của nhà máy Denki Bran giả. Và cuối cùng là anh thứ.

Anh thứ mặc cái áo sơ mi trắng ướt sũng đi trong rừng, rồi rùng mình quay trở lại lốt Tanuki. Tôi còn tưởng anh sẽ chạy một mạch về ai dè lại rùng mình biến về lốt ếch. Khi anh đi tới tấm màn, cả nhà reo hò vang dội như cổ vũ một tuyển thủ vừa chạy hết vòng marathon, Gyokuran nhấc mép màn lên đón anh thứ vào.

“Ô kìa, có khách quý. Gyokuran cũng ở đây cơ à?”

Anh thứ nói. “Xin lỗi, khi nhìn thấy mẹ con tự dưng thả lỏng tâm lý thành ra lại về hình dạng này.”

“Nhưng thế là giỏi rồi.” Anh cả cất nên lời khen hiếm hoi. “Em đã luyện tập được đến thế rồi.”

“Cả Yajiro cũng về, mẹ vui quá.”

“Mẹ ơi, nhìn kìa nhìn kìa.” Yashiro ló đầu khỏi màn rồi vui vẻ nói. “Lôi thần hình như bỏ đi rồi đó. Ta an tâm được rồi.”

Tôi lắng nghe thì thấy tiếng sấm đã xa dần, nắng lại bắt đầu rọi qua những hàng cây.

ooo

Đúng khi ấy, chúng tôi nghe thấy tiếng lốc cốc vang lên từ chỗ đường thăm đền. Nghe có vẻ giống tiếng gõ mõ.

Chúng tôi biến sang hình dạng con người rồi đi ra ngoài đường lên thăm đền.

Từ phía Nam rừng thiêng Tadasu, một nhóm sư mặc đồ đen đang vừa gõ mõ vừa đi tới. Liếc thoáng qua mấy vẻ mặt phởn phơ chẳng chút uy nghiêm đó, bọn tôi biết ngay là do Đội thân vệ Ebisugawa biến thành. Kẻ đi đầu là Ebisugawa Kureichiro, hai đứa Kinkaku Ginkaku xụ mặt lẽo đẽo theo sau. Kinkaku và Ginkaku mặc bộ đồ thầy chùa rách nát, cổ đeo thanh gỗ viết dòng chữ “Khủng Hoàng Cẩn Ngôn”*.

Ngay khi bước tới trước mặt, Ebisugawa Kureichiro hướng về phía gia đình tôi mà cúi đầu thật thấp.

“Đã lâu rồi không gặp, anh Yaichiro.”

“Lâu quá rồi, Kureichiro.” Anh cả nói. “Cậu đã rời khỏi Kyoto được bao năm rồi nhỉ?”

“Cũng đã hơn mười năm rồi đấy.”

“Từ đó tới giờ, cậu sống ra sao?”

“Tôi cứ du hành vậy thôi. Lấy rễ cây làm gối, chịu gió thổi mưa rơi…”

Kureichiro nheo đôi mắt trong trẻo, nhìn lên đầu cành nơi rừng cây đơn độc đang trút lá.

“Đó là chuyến du hành để trốn tránh chính mình và cũng để gặp lại chính mình. Tôi đã quên mình là một con Tanuki, quên quê hương bản quán, quên bóng hình người mẹ yêu quý, quên cả người cha đáng căm hận năm nào. Vậy tôi còn sót lại điều gì? Là gió thổi qua người, là khu rừng rực rỡ ánh sáng, là cơn mưa trút xuống thân. Nếu không sẵn sàng vứt bỏ chính mình, sẽ chẳng thể nhìn ra bản thân chân chính.”

Kureichiro nói một tràng những lời chẳng phù hợp với Tanuki, rồi nhanh chóng quỳ rạp xuống ngay giữa đoạn đường lên đền. Kinkaku và Ginkaku rồi cả Đội thân vệ Ebisugawa đều quỳ gối theo, nghe như tiếng sàng đậu hạt. Gia đình chúng tôi chỉ biết ngỡ ngàng chứng kiến.

Thế rồi, Kureichiro vẫn cúi đầu mà rằng.

“Người cha đã khuất và hai đứa em trai của tôi đã làm ra nhiều điều xấu xa không ngôn từ nào tả xiết, làm mất đi cả phong thái của một con Tanuki. Nhà Shimogamo có nổi giận cũng là điều hợp lẽ. Trăm vạn lời xin lỗi cũng chẳng thể bù đắp. Nhưng mong quý vị hãy thứ lỗi cho đám Tanuki trẻ người non dạ của nhà Ebisugawa. Nhà Ebisugawa mong muốn nối lại quan hệ tốt đẹp với nhà Shimogamo, xin mọi người hãy cứ đánh đến khi thỏa lòng thỏa dạ đi.”

Kureichiro liền quay mông về phía chúng tôi, bắt Kinkaku và Ginkaku làm theo.

"Hãy cứ đánh mấy cái mông đầy lông không biết điều này đi. Đến khi nào thỏa mãn!"

"Khủng Hoàng cẩn Ngôn." Kinkaku nói.

"Khủng Hoàng cẩn Ngôn." Ginkaku nói.

Tôi đã sống đời Tanuki suốt bao năm, chưa từng thấy kẻ nào tự xoay mông mình ra rồi nói "hãy cứ đánh" như vậy. Đối với loài Tanuki, xoay mông ra không phòng bị đã là điều sỉ nhục trong những điều sỉ nhục rồi, anh em nhà Ebisugawa hẳn đã phải chuẩn bị sẵn tinh thần vứt bỏ hết mặt mũi. Tôi còn đang phân vân nên đánh hay không thì anh cả đã nghiêm giọng nói.

"Kureichiro, cậu hãy thu mông lại và ngẩng mặt lên đi."

"Không được, anh hãy đánh đi!" Kureichiro cứ khăng khăng. "Hãy đánh đi."

"Kureichiro này, tôi không thể tha thứ cho chuyện đã xảy ra với cha mình. Nhưng tôi cũng muốn hỏi, giờ tôi đánh vào mấy cái mông rậm lông các cậu thì được cái gì cơ chứ? Cục lông cha chúng tôi giờ đã về trời, cục lông chú ấy cũng đã về trời. Điều quan trọng bây giờ là sau này chúng ta sẽ sống ra sao."

Kureichiro quay người lại, nhổm dậy nhìn anh cả tôi.

"Sống ra sao ư…?"

"Chung sống với nhau, hay tiếp tục tranh đấu?"

"Tôi không muốn đấu đá gì nữa. Tôi quay trở về cũng là để kết thúc cuộc chiến vô nghĩa này."

“Vậy thì từ hôm nay chúng ta sẽ đình chiến. Chúng ta là Tanuki. Chúng ta sẽ cùng chung sống.”

Anh cả chìa tay về phía Kureichiro.

Trong trí nhớ của tôi, chưa có giây phút nào anh cả bản lĩnh tới dường ấy.

Bản lĩnh hoàn hảo không chút tì vết đó làm mẹ tôi chấm giọt nước rưng rưng nơi khóe mắt, thằng út thở dài cảm khái, anh thứ đang thượng trên vai tôi cũng không khỏi run bần bật vì cảm động. Nanzenji Gyokuran thì mang gương mặt say đắm đến không gì có thể kìm hãm.

Ebisugawa Kureichiro đứng dậy, nắm bàn tay anh thật chặt.

Như đã phục sẵn chờ đợi giây phút đó, một cơn gió thổi ra từ cổng chính đền Shimogamo, rừng thiêng Tadasu lưa thưa lá rụng chợt sáng bừng như đang nổi lên từ đáy nước. Vầng mặt trời ló rạng sau chân mây, chiếu rọi những khoảnh khắc của cuộc hòa giải mang tính lịch sử.

ooo

Chuyện xảy ra vài ngày sau cuộc hòa giải lịch sử giữa nhà Shimogamo và nhà Ebisugawa.

Đáy lòng tôi nhói lên u buồn như thể bị gió mùa thu đuổi riết. Tôi bước qua cầu Aoi, ra phố mua sắm Demachi. Mùa thu càng đằm sâu, ngày hết càng mau, chưa kịp để ý trời đã đổ hoàng hôn rồi.

Tôi đến thăm căn hộ của sư phụ Akadama, ngạc nhiên khi thấy có ánh đèn và tiếng cười nói vui vẻ vang ra từ cánh cửa khép hờ. Thật khác cuộc sống u uất ảm đạm của sư phụ thường ngày.

“Shimogamo Yasaburo, xin được bái kiến.”

Tôi đặt túi đồ xuống bếp, ngó vào gian phòng bốn chiếu rưỡi xem thử.

Bộ dạng sư phụ Akadama lúc này trông như một sư thầy ngại ngùng ngồi bên bàn kokatsu. Người đang điệu nghệ lướt kéo trên đầu sư phụ là Benten. Cô ấy đưa lưỡi kéo cắt soạt soạt như cắt cỏ, đám tóc bạc trắng mọc lỉa chỉa của sư phụ cũng theo đó mà rụng lả tả. Râu tóc của sư phụ vốn nổi tiếng là cứng chắc đến nỗi mặt đất phải khóc than, đám Tanuki chạy đi thu gom tóc rụng cũng mất nguyên một ngày. Nhìn thấy mặt tôi, Benten bật cười như một cô thôn nữ đi làm công việc đồng áng.

“Ô kìa, Yasaburo đó hả?”

“Xin chào cô Benten. cắt tỉa tóc cho sáng con người đó nhỉ.”

“Ư hư hư. Tôi đang tỏ lòng hiếu thuận với sư phụ đó. Tôi có nên cắt luôn đám lông của cậu không nhỉ?”

Benten nói rồi nở nụ cười ác quỷ, tay loạch xoạch cái kéo trên đầu. Cô ấy chịu cắt tỉa lông cho tôi á? Có mà lột trụi lủi từ đỉnh đầu tới tận mông tôi ấy. Tôi cúi gập người xin từ chối, cô ấy chỉ nói gọn lỏn “Vậy sao” rồi tiếp tục tỉa tóc cho sư phụ.

Tôi đi ra ngoài bếp định dọn dẹp thì một chai rượu ngọt Akadama gắn nhãn “Ebisugawa Kureichiro” đập vào mắt. “Ô kìa, anh Kureichiro có đến thăm thầy hả?”

“Nó nói xin có lòng chân thành tạ tội với ân sư.”

“Cũng là con Tanuki biết lễ nghĩa đó chứ…”

“Tao luôn nghĩ nó chỉ là con Tanuki mít ướt hôi mùi hương nhang thôi, nhưng cũng mang được chút bản lĩnh trở về đấy chứ. Tao nghe Kureichiro nói, hình như đã hòa giải với nhà Shimogamo rồi.”

“Chẳng biết có tốt đẹp hay không nữa…” Tôi lẩm bẩm.

“Hòa thuận với nhau chả đẹp tuyệt vời sao?” Benten vừa đưa kéo vừa ngân nga như đang hát. Sư phụ Akadama hòa nhịp tấm tắc, “Đúng đó, đúng đó.”

Cuối cùng, Benten nói “Xong rồi” và vứt phăng cây kéo, phẩy tay. Sư phụ Akadama cười xòa với vẻ mãn nguyện trước cái tạo hình đầu tóc siêu việt của mình.

Trong khi tôi dùng máy hút bụi dọn gian phòng, Benten ngồi lên khung cửa, thổi phù sợi lông cứng vướng nơi cánh tay ra ngoài cửa sổ. Hôm nay Benten mặc một bộ váy đen vô cùng quyến rũ, loại trang phục dùng để đi dự những bữa tiệc tối sang trọng. Sư phụ Akadama đầu tóc lỉa chỉa như một con nhím vẫn rúc trong kotatsu ngắm nhìn dáng vẻ của Benten, miệng nhồm nhoàm bánh Tansan. Chỗ bánh này là Benten mang về làm quà từ chuyến đi suối nước nóng Arima dạo trước. Sư phụ coi như kỳ trân dị bảo nên ăn uống rất trân trọng, không cho tôi cái nào.

Khi tôi hút bụi xong và chui vào kotatsu, Benten bèn quay sang.

“Yasaburo, vụ chuẩn bị cho nồi lẩu của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đã xong chưa?”

“Cô cứ vui vẻ đi. Tôi đang làm rất khéo rồi.”

“Nếu cần bắt hộ Tanuki, cứ bảo tôi giúp cho nhé.”

“Không, không. Tôi xin kiếu. Hãy giao tất cả cho tôi lo.”

“Ư hư hư, nếu không lo cho xong thì cậu cứ tự vào nồi là được. Dễ ấy mà.”

Sư phụ Akadama nghi hoặc hỏi, “Vào nồi là chuyện gì đó?” Benten liền nhỏ giọng thì thào như thể chuyện gì bí mật. “Nồi lẩu Tanuki ạ.

Yasaburo đã gia nhập Câu lạc bộ ngày thứ Sáu rồi.”

Sư phụ trừng mắt nhìn tôi. “Mày lại nghĩ gì vậy hả?”

“Đây cũng là do dòng máu ngốc nghếch gây ra đó ạ.”

“… Thật tình, bệnh ngốc không thuốc chữa. Mày không ngừng làm tao ngạc nhiên.”

Tôi im lặng rót rượu ngọt Akadama vào chén cho sư phụ.

Benten nhẹ nhàng bước xuống khỏi cửa sổ, khoác lên bờ vai đẹp đẽ một cái khăn quàng như áo lông tiên nữ. “Vậy thì sư phụ ơi, tối nay con xin phép đi đây.”

“Sao thế, trời còn chưa tối mà. Đừng nói lời buồn tình thế chứ.”

Benten lặng lẽ cười để lịch sự từ chối khẩn cầu của sư phụ, rồi cúi người ngó qua chiếc gương đặt trên bàn kotatsu. Cô ấy vuốt mái tóc đen đã được búi lên, liếc xéo gương mặt mình trong gương như thể nhìn một kẻ xa lạ. Đoạn, “Tối nay con đi hẹn hò với một quý ông ở chùa Kiyomizu”, cô ấy nói ra chuyện khó chịu đó.

“Hẹn hò gì cơ!?” Sư phụ Akadama ghì chặt chén rượu mà run lên bần bật. “Kẻ đó là ai!?”

“Con mà nói ra sư phụ sẽ bực đấy.”

“Có lẽ nào là thằng đó? Phải nó không?”

“… Đừng nướng cháy khét bánh giầy đó*.”

Benten để lại một nụ cười đầy ẩn ý, quấn lại cái khăn quàng rồi rời khỏi căn hộ của sư phụ.

Những lời nói mang đầy ẩn ý thâm sâu của cô ấy có khác nào đưa bánh, đưa vỉ, đưa luôn than cho người ta rồi nói “Cứ nướng bánh giầy cho cháy khét đi” chứ? Sư phụ Akadama lặng thinh, không thèm động đến hộp

cơm Shokado tôi dâng lên.

Tôi vừa chổng mông dọn hết đám tóc cứng đơ của sư phụ vừa nghĩ bụng. "Hẹn hò" ở đây là gì? Tức là nam nữ yêu đương cùng nhau đi gặp mặt. Theo cách nói của Benten, kẻ không ngờ tới mà cô ấy sắp hẹn hò là…

"Có lẽ nào lại là Nidaime?" Tôi lẩm bẩm.

"Nó chỉ là một thằng khốn thò lò mũi dãi thích đi lừa con gái nhà lành", sư phụ Akadama càm ràm. "Không thể để nó quyến rũ Benten ngây thơ được."

Cứ tạm bỏ qua chuyện Benten có ngây thơ hay không, tôi chỉ biết vụ hẹn hò này chắc chắn sẽ không yên ả. Cuối cùng, sư phụ Akadama cũng bắt đầu sửa soạn đi ra ngoài. Sư phụ khoác lên người cái áo chần bông yêu thích được Kaisei dâng tặng vào năm ngoái, ưỡn ngực phập phồng mà nắm chặt chiếc gậy chống tôi mới biếu hồi Giáng sinh.

"Tao phải đi Kiyomizu một chuyến. Hãy theo tao."

"Shimogamo Yasaburo, xin vâng lệnh."

°°°

Chùa Kiyomizu về đêm nườm nượp du khách đến ngắm lá đỏ.

Sư phụ Akadama gõ gậy chống lộc cộc trên con đường lát đá, đi dọc lối hẹp đầy những quán hàng lưu niệm bày biện đủ thứ đồ gốm sứ hay mấy tiệm cà phê. Hễ có người nào chỉ trỏ cười cợt mái đầu lởm chởm đầy nghệ thuật của mình, sư phụ lại huơ gậy đuổi đi hết.

"Nhìn quanh toàn thấy đám ngu ngốc."

Sư phụ hầm hầm nói. "Cứ thế này cũng chả biết được Benten đang ở

chỗ nào."

"Sư phụ đừng lo, cô Benten nổi bật mà."

Qua đám người đen ngòm lố nhố trước cổng chùa Kiyomizu, tôi nhìn thấy cổng Nhân Vương và Tam Tháp Bảo.

Khi men theo bước đoàn người vào bên trong chùa lần tìm bóng dáng Benten, những tán cây lá đỏ hắt ánh đèn trong đêm sáng lóa như đang cháy rực. Tôi nhìn lên trầm trồ với vẻ thích thú, "Đẹp ghê." Sư phụ Akadama lại hậm hực gắt "Chán ngắt!", nhưng được mấy bé nữ sinh đi ngang khen mái tóc đẹp thì tâm tình cũng thoải mái hơn.

"Sư phụ cứ ngồi đây thưởng thức rượu ngon đi. Để con tìm cô ấy."

Tôi mời sư phụ ngồi xuống ghế của một trà quán, rồi trèo lên bục ngắm cảnh Kiyomizu nổi tiếng.

Cũng chẳng mất nhiều công sức để tìm ra Nidaime và Benten.

Bởi bọn họ nổi bần bật sẵn rồi.

Cả hai đứng cạnh nhau trên bục ngắm cảnh Kiyomizu, ngắm nhìn cảnh đêm rực sáng. Nidaime mặc một bộ âu phục đen tuyền, chàng trai mới quay về quê hương ấy chải chuốt từ đầu tới chân, tuyệt nhiên không một chút luộm thuộm. Bên cạnh là Benten trong bộ váy đen đầy khêu gợi, cũng không hề thua kém Nidaime chút nào. Họ chẳng khác gì hạc giữa bầy gà, đôi mỹ nam mỹ nữ tỏa ra thứ hào quang khác biệt, khiến những nam thanh nữ tú đi ngang quên cả lá đỏ mà ngắm nhìn đến ngẩn ngơ.

Tôi biến thành một cô bé tiến lại gần hai người họ, cố tình nghe lén.

Benten gần như đu khỏi lan can đài ngắm cảnh, kêu lên "coi này" và chỉ về cảnh đêm phía tháp Kyoto. Nidaime nhăn mặt lắc đầu.

"… Nhìn xấu thật đó."

“Ơ kìa, nó dễ thương như một ngọn nến vậy mà? Mỗi khi cảm thấy buồn, tôi lại ngồi trên đỉnh tháp đó. Thế rồi cảm xúc cũng dần bình ổn lại.”

“Vật thể xấu xí đó coi như cũng có ích.”

“Anh nói như đang dỗi hờn vậy. Thật giống sư phụ.”

“Cô nói vậy là ý muốn làm nhục tôi?”

“Tôi muốn làm nhục anh nên mới nói vậy đó.”

Nidaime và Benten mỉm cười với nhau, nhưng ánh mắt thì lạnh băng như đang áp hai cái mặt nạ đối diện nhau vậy. Không hề mang chút xíu tình ý đúng nghĩa của một cuộc hẹn hò.

Benten chìa bàn tay trắng muốt ra như thể đang vuốt ve cảnh đêm, Nidaime mới trở lại Kyoto sau trăm năm xa cách liền buột miệng, “Ra đây là cách rong chơi của Kyoto thời nay.” Những tia sát khí sắc lẻm thi thoảng lại tỏa ra từ người Benten, nhưng mỗi lần như vậy Nidaime chỉ cần một ánh mắt liếc sang ngang để dập thứ sát khí đó xuống. Bề ngoài thì họ là một cặp mỹ nam mỹ nữ có chút lạc thời đang cùng nhau tận hưởng buổi hẹn hò đầy ưu nhã, nhưng bản chất là cái bánh bao sát khí và cái bánh bao ép sát khí. Cứ mường tượng nó giống như đang ngồi xếp bằng tròn trên một cái ngòi nổ, tôi chỉ nghe lén mà đám lông nơi mông cũng đã châm chích nhoi nhói. Cuối cùng, Nidaime thở dài rồi tựa người vào lan can, gương mặt tư lự nhìn xa xâm.

“Hãy từ bỏ đi, tiểu thư. Chỉ phí thời gian và tinh lực vô ích thôi.”

“… Có lẽ là vậy chăng?”

Benten lấy từ ngực mình ra một sợi chỉ dài. Khi cô ấy giơ một đầu sợi chỉ lên, sợi chỉ dài lóe lên ánh sáng phất phơ theo cơn gió đêm.

“Cái gì đây?”

“Kết từ sợi tóc của sư phụ đó. Tôi định dùng thứ này để thắt chết anh.”

“Nếu có khả năng thì cô cứ thử đi.”

“Nhưng anh có để lộ ra sơ hở nào đâu. Đúng là một kẻ nhàm chán.”

Benten phùng đôi má trắng trẻo, thả sợi tóc của sư phụ Akadama bay theo cơn gió đêm. Sợi tóc cứng đến nỗi khiến mặt đất cũng phải khóc than của ân sư chúng tôi loáng lên ánh bạc giữa màn đêm được chiếu sáng rực rỡ, rồi lập tức tan biến vào đêm tối. Gương mặt Benten chuyển sang vẻ chán nản, cô cũng tựa vào lan can rồi thở dài như Nidaime. Trông cô ấy hệt như một cô bé cơn giận dỗi vì bị cướp mất món đồ chơi.

“Cảm ơn anh đêm nay đã đi cùng với tôi.”

Benten nói với vẻ chán chường. “Tôi coi như có lời cảm ơn.”

“So với chuyện bị cô vặn cổ trong lúc nghỉ ngơi, thì thà đi dạo cùng cô còn hơn.”

“… Nghe tự cao chưa kìa!”

“Đương nhiên là tôi cao quý rồi, chí ít cũng hơn quý cô đây.”

Nidaime rướn người lên, vừa ngắm nhìn cảnh đêm vừa nói vậy. “Tiểu thư à, tôi có lời này muốn cảnh báo cô. Hãy dừng mấy việc nhảm nhí như trở thành Thiên cẩu đi. Điều đó không thích hợp với cô đâu.”

“Vậy theo anh thì cái gì mới thích hợp với tôi? Hay ý anh là chẳng nên trở thành cái gì thì hơn?”

“Tôi không có ý nói vậy, nhưng hẳn vẫn còn nhiều con đường khác cho cô chứ?”

“Cách nói chuyện của anh thật tùy hứng.”

“Tôi lại nghĩ đây là lời khuyên thân tình đó chứ.”

“Nếu anh mê tôi thì cứ nói mê đi là xong?”

“Cô đừng nói những lời ngu ngốc thế, phiền cho tôi lắm.”

“Nếu phải nghe lời khuyên của anh, tôi thà nghe lũ Tanuki khuyên nhủ còn hơn.”

Gương mặt Nidaime tái xanh, anh ta lặng thinh.

“… Thật là một kẻ nửa vời.”

Khóe miệng Benten nhoẻn lên một nụ cười như mai mỉa, cô ấy chọc đầu ngón tay vào ngực Nidaime. “Tại sao anh lại quay trở về? Quay về đất nước này, quay về thành phố này.”

Nidaime nhìn Benten chằm chằm bằng ánh mắt lạnh lùng, nhưng không trả lời câu hỏi đó. Anh ta chỉ lẳng lặng rời khỏi lan can, rồi dần biến vào dòng người mà không một lần ngoái đầu nhìn lại.

Benten buồn chán nhìn xuống khung cảnh bên dưới.

Dưới tầm mắt cô ấy, những tán cây trải rộng cháy rực giữa màn đêm lại như bị đóng băng. Tháp Tử An chọc qua tàng cây tăm tối, nổi lên và tỏa sáng rực rỡ như một ảo ảnh. Trong khoảnh khắc, Benten có động tác như thể muốn vươn người bay lên khỏi bục ngắm cảnh. Nhưng rồi lại như suy nghĩ gì đó, cô rời gót khỏi lan can.

Tôi bám đuôi thì thấy cô ấy bước xuống khỏi bục ngắm cảnh, tiến lại gần một quán trà nằm trong một góc khu chùa. Sư phụ Akadama đầu tóc lởm chởm vẫn đang ngồi trên ghế, gật gà ngủ gục. Nước dãi nhểu thành sợi chỉ dài, chạm tới cả đám lá rụng trên mặt đất. Khi cô ấy đặt tay lên vai sư phụ, sư phụ lờ đờ mở mắt ra nhìn lên Benten, gương mặt y như một đứa trẻ bị bắt quả tang đang giở trò nghịch quái.

“Sư phụ, người làm gì ở nơi này vậy?”

Cô ấy dịu dàng cất tiếng.

“Cứ thế này sẽ cảm lạnh mất. Nào, ta về nhà thôi.”

°°°

Tháng Mười hai, cơn gió thổi khắp thành phố đã mang theo mùi của mùa đông, cái lạnh vào buổi sáng và khuya ngày càng thêm khắc nghiệt. Cũng đã qua đợt lá đỏ bao phủ khắp núi đồi, thời tiết tầm này quá đẹp để làm ổ từ lá rụng. Tôi đang dở tay trông hàng cho tiệm đồ cổ trên đường Teramachi, anh cả lại hiếm hoi ghé qua chơi.

“Này, em phải trông hàng tới lúc nào thế?”

“Khi nào ông Chujiro đi họp về đã ạ, tầm bốn giờ là xong.”

“Vậy đi cùng anh tới nhà máy Denki Bran giả một chốc nhé. Kureichiro hình như đã làm cho Yashiro một phòng thí nghiệm mới rồi, anh muốn đi xem sao.”

“Ồ, hay thế. Em cũng muốn ngó xem thử.”

“Mà sao trời đột nhiên lạnh quá. Sư tẩu đúng là sư tẩu*.”

Tôi kêu tự nhiên thấy bụng đói meo, anh cả liền ngồi xuống ghế rồi nói “Vậy kiếm gì ăn nhỉ?”

Vẻ mặt nhìn nghiêng của anh chẳng tỏ chút dấu hiệu mệt mỏi nào, có vẻ bụng vẫn còn lưng lửng. Dạo này anh cả tôi vô cùng bận rộn, ngoài việc kế thừa dần công việc từ tay ngài Yasaka Heitaro, anh còn phải đi chào hỏi khắp nơi và tham gia đủ thứ lễ lạt để chuẩn bị cho việc nhậm chức Niseemon, chưa kể còn những buổi hòa đàm với Kureichiro nữa, nên lắm lúc anh về tới rừng thiêng Tadasu thì cũng đã nửa đêm. Đủ mọi việc bay

đến tới tấp từ mọi ngóc ngách, nhưng anh cả vẫn có thể xử lý chu đáo mà luôn tỏ ra khoan khoái không chút mệt mỏi. Tất cả đều nhờ đóng đồ uống dinh dưỡng mẹ tôi bắt anh uống bất chấp đổ máu mũi, và Nanzenji Gyokuran. Vào những lúc nhìn ra được chút rảnh rỗi, anh cả tôi lại chơi cờ cùng Gyokuran, chắc cũng đang háo hức với đám cưới được dự kiến tổ chức vào đầu năm tới.

Tôi rót trà xanh ra chén rồi đưa cho anh.

"Anh cả giờ trông uy nghi ghê. Con Tanuki được chọn làm Niseemon có khác."

"Đừng có chọc anh." Miệng nói vậy nhưng anh cả tôi không có vẻ gì là khó chịu. "Hồi tin đồn về cái chết của chú Soun lan rộng, anh không biết mọi chuyện sẽ thành thế nào nữa."

"Nhưng họ đã chọn anh rồi còn gì."

"Không, chưa thể yên tâm được, vẫn còn đủ thứ thủ tục lằng nhằng lắm."

Anh vừa uống trà vừa kể cho tôi nghe về viễn cảnh sau đám cưới thì Shimizu Chujiro cũng về tới, hai chúng tôi rời khỏi tiệm đồ cổ để đi tới nhà máy Denki Bran giả. Những người đi qua đi lại trên đường Teramachi đều mặc đồ đông, nhưng mấy kẻ quấn cả tấn quần áo lên người kiểu gì cũng là Tanuki. Anh cả tôi chào hỏi không sót một con Tanuki nào đi ngang qua. Trên đường, anh cả kể cho tôi nghe về sự tài tình của Kureichiro.

Từ sau cuộc hòa giải nơi rừng thiêng Tadasu, Kureichiro luôn tìm cách đối tốt với nhà Shimogamo theo rất nhiều cách. Anh ta lên tiếng bác bỏ những tin đồn về cái chết của Soun, giúp anh cả gánh vác một phần mớ công việc hỗn độn trong quá trình chuyển giao vai trò Niseemon, còn cho

sản xuất một lô rượu số lượng giới hạn mang tên "Kỷ niệm hòa giải hai nhà Shimogamo-Ebisugawa" rồi đem tặng những người có liên quan.

"Kureichiro là một con Tanuki tuyệt vời."

"Nhưng có thân thiện đến thế nào, anh ta vẫn là con trai lão Soun."

"Em cứ an tâm, anh thấy cậu ấy không kế thừa dòng máu của kẻ đó đâu."

Vụ ầm ĩ từ cái chết của Soun lắng xuống xong, nhà máy Denki Bran giả lại quay về sản xuất. Đi qua cánh cổng, chúng tôi bước vào tiền sảnh xấu xí của công xưởng, liền thấy tiếng Ebisugawa Kureichiro bước sầm sập xuống cầu thang. Anh ta đã quay trở lại Kyoto được một thời gian nhưng vẫn mặc nguyên bộ đồ nhà sư rách rưới đó, giờ trông vẫn hơi bẩn thỉu như thể vừa mới quay về từ chuyến lữ hành. Hình như anh ta vẫn tiếp tục duy trì lối sống thanh bần. Mà sống thanh bần thì cũng chẳng sao, nhưng anh ta không có cách gì để tẩy cái mùi kinh khủng đó được à?

Kureichiro vui vẻ bắt tay anh cả, rồi lập tức dẫn đường cho chúng tôi.

"Anh đã giúp Yashiro rất nhiều. Cảm ơn." Anh cả nói vậy.

"Không không, sao lại thế. Chúng tôi cũng được cậu Yashiro chỉ bảo rất nhiều."

"Thằng bé chăm học lắm." Tôi nói.

"Có lẽ là vậy chăng, cậu ấy là thiên tài của thế kỷ này đấy. Ôi, giỏi thật đó chứ."

Phòng nghiên cứu của Yashiro trông giống phòng thí nghiệm bí mật của nhà khoa học điên nào đó, độ hoành tráng khiến anh cả và tôi đều thất kinh. Cái bàn đặt giữa phòng phải lớn độ hai chiếu, từ cái kho chứa bên dưới chất đầy đủ thứ từ ống chân không tới bảng điều khiển điện, mấy

bức tường xung quanh cũng xếp cả đống dụng cụ thí nghiệm mà chúng tôi còn chẳng biết tên. Giá sách dành cho em trai tôi giải trí thì chất đầy những cuốn sách liên quan đến điện trường hay tiểu sử danh nhân.

Em tôi mặc đồ bảo hộ bò ra từ góc khuất của bàn thí nghiệm, nó hãnh diện đeo cặp kính phi công được Nidaime tặng, còn kéo theo một cái máy như nồi cơm điện đang lẹt xẹt bắn ra những tia lửa xanh trắng.

"Em tính chế tạo người máy luôn đấy à?" Tôi ngỡ ngàng hỏi.

"Phòng nghiên cứu này tuyệt vời quá phải không? Anh Kureichiro nói em có thể tùy ý sử dụng đó."

"Toàn những thứ để phủ bụi trong kho thôi mà", Kureichiro nói. "Nếu có ích gì cho thí nghiệm, thì cũng là có ích cho chúng tôi."

"Có sợ bị điện giật không?" Anh cả tôi lo lắng hỏi.

"Cũng có hơi nhoi nhói tí đỉnh, nhưng em không sao ạ."

Thằng nhóc này biến hình yếu kém tới nỗi hơi tí là thò cái đuôi ra, chỉ có khoản điện đóm là rất giỏi. Nó còn có tuyệt kỹ phóng điện từ đầu ngón tay nữa. Một người mẹ sợ Lôi thần đến vậy lại sinh ra thằng con giỏi về điện, định mệnh đúng là thần kỳ.

Em trai tôi đang có ý định tái hiện chân thực lại thí nghiệm cũ của tiến sĩ Inazuma, người đã xây dựng nên nhà máy Denki Bran giả trong thời đại Taisho. Nó mở rộng cuốn sổ có vẻ thuộc về ông tiến sĩ tìm thấy trong phòng thực nghiệm ra, nào là cách lắp đặt điện áp, tốc độ tuần hoàn của dung dịch nguyên chất, hay sơ đồ lắp đặt xung điện này kia, tuy nó cũng giải thích cặn kẽ nhưng anh cả và tôi vẫn ù ù cạc cạc.

"Đúng là ghê gớm. Anh chẳng hiểu mô tê gì cả." Anh cả lẩm bẩm.

Nhưng loại rượu Denki Bran giả do em trai tôi thực nghiệm ra lại cực

kỳ khó nuốt, nó mang hương vị của trứng thối rơi vào âu mực tàu. Chúng tôi vừa nhấp thử một ngụm liền khốn khổ bình luận.

"Hương vị này có sự sâu sắc riêng của nó nhỉ?" Kureichiro nói.

"Chẳng rõ là sự sâu sắc riêng, hay sự thum thủm riêng nữa." Anh cả rằng.

"Nói thế nào thì nói vẫn là cực kỳ khó uống…" Tôi đế vào.

Yashiro nhấp thử một ngụm sản phẩm thử nghiệm, rồi gật gù "hừm, hừm".

"Hệ thống xung điện này đúng là có vấn đề. Để em thử tìm một cái khác trong kho coi sao."

Em trai tôi mang vẻ mặt của một học giả, mắt nhìn đăm đăm cuốn sổ, chân bước ra khỏi phòng.

°°°

Ebisugawa Kureichiro nói "Mọi người cứ thong thả" rồi rời khỏi phòng nghiên cứu.

Anh cả trân trọng cầm cái cốc, nhăn nhó mặt mày uống thứ rượu Denki Bran giả thất bại kia, rồi đi loanh quanh trong phòng nghiên cứu của Yashiro.

"Anh này, đừng cố uống thứ đó làm gì. Đau bụng đấy."

Câu trả lời ậm ừ từ bóng lưng của anh cả cho thấy một sự trân trọng đối với cái khả năng chẳng ra làm sao kia của Yashiro. Dáng vẻ như thể một người cha đang vui mừng vì đứa con mình đã lập được công danh. Chắc chắn là anh cả đã nhờ Kureichiro chuẩn bị phòng nghiên cứu này cho

Yashiro. Cuối cùng anh quay lại, ngồi xuống cái ghế gỗ đối diện tôi. Gương mặt anh đột ngột trở nên nghiêm trọng khi nhìn chăm chăm vào cái cốc trên tay.

"Nhân đây, anh có chuyện muốn nói với em."

"Sao, anh có chuyện gì muốn nhờ vả thằng em tài năng này hả?"

"… Nhờ vả ư? Chà, có thể là thế. Kể từ lúc Kureichiro quay trở về Kyoto, anh đã nghĩ rồi sẽ tới lúc phải nhắc đến, nhưng đây cũng là chuyện khá nhạy cảm. Em biết mà, anh là một kẻ vụng về nên cũng không biết phải nói với em thế nào trong những vụ thế này. Vấn đề là những điều cần nói thì vẫn phải nói ra, nói ra thì mới bước vào những công đoạn tiếp theo được, nói càng sớm mọi chuyện càng được giải quyết nhanh, đây cũng là vì nghĩ cho bên nhà họ nữa…"

Anh cả quá sức vòng vo, tôi hoàn toàn chẳng hiểu anh ấy muốn nói tới chuyện gì nữa.

"Em biết anh là người vụng về. Hãy nhanh vào chủ đề chính luôn đi."

"Giờ anh nói ra đây, em không cần giục."

Tôi cứ tưởng đã đến lúc anh đề cập tới vấn đề trọng điểm, ai dè anh lại bắt đầu từ nào là lịch sử đối đầu giữa hai nhà Shimogamo và Ebisugawa, rồi hai nhà hòa giải là ước nguyện của ông nội chúng tôi, toàn những chuyện lớn lao như thế. Mãi vẫn chưa thấy chủ đề nằm ở đâu. Tôi thắc mắc có chuyện gì mà khó nói đến thế, lại thấy anh cả có vẻ chỉ quen làm chuyện lớn. Cuối cùng anh hít vào một hơi thật sâu, rồi nói như thể đã quyết tâm.

"… Em có nghĩ đến chuyện vãn hồi hôn ước với Kaisei không?"

Tôi hoảng hốt nhìn thẳng mặt anh cả.

“Này này, đột nhiên anh lại nói chuyện gì thế hả?”

“Đương nhiên ta cũng cần phải bàn với cả Kaisei và Kureichiro nữa…”

Hồi chúng tôi còn là những cục banh lông bé xíu, cha và Ebisugawa Soun đã lập ra hôn ước giữa Kaisei và tôi. Giờ nghĩ lại, tôi chẳng rõ Soun được mấy phần thật lòng khi đồng tình chuyện ấy nữa. Sau khi cha rơi vào nồi lẩu Tanuki, Soun đã đơn phương hủy đi hôn ước đó.

Hơn nữa, nghĩ kiểu gì thì Kaisei cũng khó có thể nói là một vị hôn thê hấp dẫn. Từ hồi bắt đầu dậy thì, cô nàng đã không cho tôi nhìn thấy mặt, miệng lưỡi thì xấu xa như hàng tôm hàng cá. Tôi chán ngán cô ta đến mức vụ giải trừ hôn ước đó giống như một giấc mơ thành sự thật vậy. Tôi cũng không nghĩ tới chuyện sẽ quay lại tình cảnh xưa. Tôi lắc đầu, thẳng thừng nói “Em từ chối”.

“Anh còn chưa lo nổi đám cưới của mình đã lo tìm vợ cho em trai ngay được. Nhiệt tình quá rồi đó.”

“Một con Tanuki như em, cũng nên sớm kết hôn rồi ổn định đi thôi. Cứ lông bông thế này chẳng biết lại làm ra chuyện gì nữa. Có khi còn để mình rơi vào nồi lẩu ấy chứ.”

“Vậy nên anh tính giao em cho Kaisei trông chừng sao?”

“Anh chỉ mong em cũng có thứ em muốn bảo vệ thôi.”

“Lại còn đặt viên gạch lót đường cho nhà ta hòa giải với nhà Ebisugawa, được lợi cho anh quá rồi còn gì. Nhưng một con bé hôn thê xấu miệng lại còn kỳ quái không cho em thấy mặt, có cho không em cũng chẳng thèm. Rồi còn anh Yajiro thì tính sao đây? Anh không hề để ý tới tâm sự của anh ấy mà đưa ra đề nghị này hả?”

Anh thứ tôi thích Kaisei, chuyện này anh cả chắc chắn cũng biết.

Tôi vừa nói vậy, anh cả liền nói như gằn giọng.

“Yasaburo, đó là ý tưởng của Yajiro.”

Trong một thoáng, tôi nghẹn lời. Hình ảnh con ếch nhỏ xíu đang nhìn chằm chằm vào cái bàn cờ Shogi nơi đáy giếng hiện lên trong đầu.

“… Anh Yajiro có ý định rời khỏi Kyoto phải không ạ?”

“Anh cũng có ý cho nó đi.”

“Em phản đối.” Tôi trở nên gay gắt. “Tại sao anh không níu kéo anh ấy chứ?”

“Thằng bé có con đường của riêng nó.”

“Em không ngờ anh lại là con Tanuki lạnh lùng đến thế.”

“Thằng bé có con đường của riêng nó, em cũng có con đường của riêng em. Anh chỉ nghĩ cho tương lai nhà Shimogamo thôi. Cha chúng ta không còn nữa. Nếu anh không nghĩ cho mấy đứa thì còn ai nghĩ cho nữa?”

Từ chiếc bụng rậm lông của tôi, một cơn tức giận dâng trào như nước lũ.

“Em không nhớ mình từng nhờ anh thay cha bao giờ cả.” Tôi nói. “Anh cũng chẳng thể thay thế được. Anh chỉ đang tự lừa mình thôi.”

Giờ tôi mới nhận ra mình đã nói điều quá đáng.

Tôi còn đang sợ anh sẽ trách mắng, ai ngờ anh cả tôi chỉ cười cười rồi gục đầu.

“… Vậy sao?” Anh lẩm bẩm. “Đúng vậy nhỉ?”

Cánh cửa mở ra đúng lúc đó, em trai tôi khệ nệ bê một thùng đầy máy móc bước vào. Thằng bé ngạc nhiên đứng khựng lại đấy.

“Anh Yasaburo, sao anh làm mặt đáng sợ thế?”

°°°

Chiều muộn hôm đó, tôi ghé thăm chùa Rokudo Chinno bao phủ trong một sắc lam tối. Sau khi cha tôi dọn sang thế giới bên kia, anh thứ tôi đã rút khỏi giới Tanuki về sống trong cái giếng cổ này, kể từ đó tôi cũng thường xuyên ghé tới thăm chỗ giếng này.

Tuy nổi tiếng trong giới Tanuki là miệng giếng nơi những con Tanuki trẻ tuổi lạc lối thường lui tới và gieo xuống những băn khoăn, nhưng vị khách thường xuyên lui tới nơi đây nhất chắc hẳn là tôi. Cũng có lúc tôi vừa rù rì trò chuyện với anh thứ, vừa ngắm nhìn bầu trời dần rạng sáng. Tôi đã cùng anh nhìn lên bầu trời vào đêm trăng rằm khi nước mắt Benten lã chã rơi, thấm thoắt một năm trôi qua rồi.

“Này, anh. vẫn còn sống đó chứ?”

“… Yasaburo hả? Anh cũng nghĩ chắc em sắp tới rồi.”

Nghe anh thứ trả lời, tôi liền biến thành một con ếch rồi nhảy vào trong giếng. Chiếc đèn lồng nhỏ của ngôi miếu sáng leo lết, chiếu tỏ hòn đảo nhỏ xíu dưới đáy giếng. Anh tôi ngồi bệt ngay mép nước để sóng đập vào người, nhìn chăm chăm những thứ đồ để trên một miếng vải có hoa vằn đường thảo* đặt bên cạnh. Tôi bò lên bờ rồi dòm mấy thứ đó. Vài món đồ trông như đồ chơi con nít đó hình như lại chính là toàn bộ gia tài của anh giấu dưới đáy giếng này.

“Gia sản của một con ếch, chỉ cần một miếng vải to bằng cái khăn tay để làm tay nải là đủ rồi”, anh thứ tôi nói. “Bản thân anh cũng thấy ngạc nhiên. Nhưng du hành thì nên nhẹ nhàng thôi.”

“Anh định đi thật sao?”

“Anh biết em muốn nói gì… Chắc em phản đối phải không?”

“Kỹ năng biến hình của anh vẫn chưa trở lại bình thường cơ mà.”

“Anh sẽ xoay xở được thôi. Còn có thuốc của bà nữa.”

“Mẹ sẽ buồn lắm đấy.”

“… Em nói thế lại làm anh đau lòng. Nhưng anh nhất định sẽ trở về.”

Anh thứ tôi như suýt bị hơi ẩm thổi bay, kêu lên “ộp ộp” với vẻ hứng chí.

“Coi này, đây là chỗ tài sản đầy tự hào của anh đấy.” Thế rồi, anh trân trọng nhấc lên từng món đồ trong cái tay nải có hoa văn đường thảo, rồi kể cho tôi câu chuyện của từng thứ. Nào là bàn cờ và quân cờ có thể mang theo người do Nanzenji Gyokuran tặng, cuốn sách về cờ Shogi được thừa hưởng lại từ cha, viên đậu Thiên cẩu được sư phụ Akadama cho vào dịp Tiết Phân, cái túi thắt đựng thuốc viên bà ngoại ở Tanukidani Fudo làm cho, lá bùa của đền Shimogamo do mẹ tặng, bức ảnh polaroid* chụp đoàn tàu điện Eizan anh dùng để tập biến hình, rồi cả những viên sỏi hòn đá chẳng có gì đặc biệt mà anh nhặt ở bờ sông Kamogawa. Từng thứ từng thứ đều mang theo kỷ niệm của anh thứ tôi.

Nhìn anh chuẩn bị hành trang cho chuyến du hành, tôi càng cảm thấy buồn hơn.

Từ hồi còn là một con Tanuki nhỏ, anh thứ tôi đã hay lơ đãng, cũng chẳng thể hiện cho người ta thấy tài năng sáng chói của mình, nên hầu như đều bị người đời coi là kẻ ngốc. Anh cứ hay buồn phiền chẳng ra dáng một con Tanuki gì cả, cũng chẳng có chút dòng máu nhiệt huyết gì, luôn mơ mơ hồ hồ và không đáng để dựa vào trong mọi chuyện. Nhưng sự

thông thái mềm mỏng nơi anh lại là điểm tôi vô cùng quý trọng.

"Xin đừng đi mà anh."

"Em chỉ nuông chiều anh thôi, Yasaburo."

Anh thứ tôi dịu dàng nói. "Và chúng ta đều được anh Yaichiro nuông chiều."

Anh thứ tôi chợt "yo" một tiếng rồi duỗi thân mình như thạch dẻo ra như thể đang bắt đầu bài tập khởi động. Tôi còn thắc mắc anh định làm gì thì thấy anh nhảy ùm xuống mặt nước giếng rồi bơi một hơi. Để chuẩn bị sức khỏe cho chuyên hành trình dài, anh rèn luyện thân thể bằng cách bơi trong nước lạnh. Anh bơi một mạch xa khỏi hòn đảo nhỏ, ngụp lặn trong khoảng tối đen mà ánh sáng từ cái miếu nhỏ không thể với tới. Tôi vẫn cứ ngồi bệt ở mé nước, nhìn theo anh thứ tôi lặn ngụp.

"Anh không lạnh sao?"

"Lạnh lắm chứ. Tưởng như tim ngừng đập luôn."

"Thế thì còn hại sức khỏe hơn đó."

"Có tí thôi ấy mà. Anh sắp bước vào một cuộc hành trình dài còn gì."

Tôi quay lại với cái tay nải, một lần nữa nhìn ngắm chỗ gia sản của anh thứ tôi. Tôi chợt thấy một con Daruma bóng loáng như quả táo, một bên mắt đã được tô đen. Tôi nhặt lên lật mặt sau coi thử thì thấy trên cái lưng đỏ là một dòng chữ cứng cáp ghi *"Cầu cho Shimogamo Yajiro sớm hồi phục, Ebisugawa Kaisei."*

Từ trong mặt nước đen ngòm, anh thứ gọi vang "Yasaburo".

"Gì vậy anh?"

"Em có tin vào sợi lông hồng định mệnh không?"

"Chà, em cũng không rõ nữa."

“Anh biết rất rõ về hai con Tanuki nọ, chúng được kết với nhau bởi sợi lông hồng định mệnh. Mấy sợi lông hồng đó thật kỳ bí. Kẻ khác nhìn vào thì thấy rõ ràng, nhưng bản thân người trong cuộc thì lại chẳng hề nhận ra.”

Anh thứ vừa bơi vừa lẩm rẩm nói.

“Thật đúng là chuyện lần đầu mới thấy. Con ếch xanh cũng chín đỏ lên rồi.”

°°°

Tôi hiểu rõ điều anh cả nói, nhưng tôi không muốn nối lại hôn ước với Kaisei. Tôi hiểu rõ điều anh thứ nói, nhưng tôi không muốn để anh thứ đi. Tôi hiểu mình phải về rừng thiêng Tadasu để nói chuyện rõ ràng với anh cả, nhưng tôi lại không muốn thế.

Làm gì cũng thấy ghét.

Chính vì những lúc uất ức thế này, nên mới nảy sinh ra loài sinh vật huyền hoặc như Tsuchinoko chăng?

“Đúng rồi, đi tìm Tsuchinoko thôi.”

Sau khi rời khỏi chùa Rokudo Chinno, tôi đi vào trong núi, tới tận phía núi Higashiyama để săn Tsuchinoko, không về rừng Tadasu nữa. Nói thẳng thừng ra là “bỏ nhà ra đi”.

Đầu tháng Mười hai, khu rừng lạnh lẽo vắng vẻ, chẳng có dấu hiệu gì của Tsuchinoko cả. Tôi nghĩ có lẽ chúng đã đi ngủ đông cả rồi. Tôi cũng nghi ngờ chẳng rõ một loài sinh vật huyền hoặc như vậy liệu có sống theo tập quán các loài bò sát thông thường hay không, nhưng vẫn vọc mũi vào

những đám lá rụng mà hít ngửi, dùng xẻng đào xới mặt đất, rồi lần lần truy tìm dọc theo đường đi.

Vào lúc màn đêm buông xuống, tôi nhớ đến hình ảnh gia đình ở rừng thiêng Tadasu đang ngóng đợi, trong lòng thầm quyết tâm "mai về", nhưng ngày hôm sau lại tiếp tục săn lùng Tsuchinoko. Tôi quá chuyên chú vào việc săn lùng Tsuchinoko tới mức đêm còn mơ thấy mình biến thành Tsuchinoko. Tôi chẳng biết mình đang săn Tsuchinoko hay bản thân đã biến thành con Tsuchinoko và bị săn đuổi nữa.

Một tuần cứ thế trôi qua.

Trong rừng thiêng Tadasu, cả gia đình Shimogamo với Nanzenji Gyokuran đang họp mặt. Ban đầu mọi người nói "cứ để kệ nó" vì tính im lặng quan sát tình hình, nhưng tôi đi mãi chẳng trở về nên ai ai cũng thấy lo. Sau cuộc họp gia đình, Nanzenji Gyokuran được giao toàn quyền lo liệu nên tới thăm nhà máy Denki Bran giả.

"Shimogamo Yasaburo dỗi bỏ vào trong núi rồi."

Gyokuran đã thông báo tin rụng rời đó với Ebisugawa Kaisei tại phòng tiếp khách.

Vậy là nàng cựu hôn thê đã tìm đến để thuyết phục tôi.

ooo

Sau khi tắm rửa thỏa thuê ở suối nước nóng radium tự nhiên Kita-Shirakawa và ăn mì udon, trong lúc tôi còn đang dạo lòng vòng quanh núi Uryuyama thì ngày đã tàn. Tôi liền vun một đám lá rụng thành ổ ngủ rồi hạ trại. Lúc tôi bật cái đèn bão chạy pin lên rồi lấy lương khô ra nhai, phần đỉnh của những tàng cây đã hòa tan vào đêm tối, bóng đêm đặc quánh cũng

đã đuổi tới những cái cây phía đối diện. Tôi đã biến thành một Con người xứng với cái danh "Nhà săn lùng Tsuchinoko".

Không buồn ngủ nên tôi cứ chong mắt ngẩn ngơ nhìn ánh đèn bão.

"Em có tin vào sợi lông hồng định mệnh không?"

Tôi chợt nhớ lại lời anh thứ nói.

Cái thời mới lớn Kaisei không cho tôi nhìn thấy vẻ ngoài của mình, giờ nghĩ lại đã thành chuyện xưa lắc xưa lơ. Hình ảnh vị cựu hôn thê hiện lên trong đầu tôi chỉ mơ hồ như một cái bàn chải rửa bát đầy lông nằm trên bàn bếp. Một cái bàn chải mở mồm ra là chửi rủa phỉ báng thì đào đâu ra cảm giác định mệnh cơ chứ? Hơn nữa, nếu hai đứa cưới nhau thật rồi phải dính lấy hai thằng ngốc khôn tả Kinkaku và Ginkaku, thì đó là một tương lai mù mịt đến mức dẫu phải kéo đứt "sợi lông hồng định mệnh" cũng nên trốn đi cho nhanh. Tôi không khỏi cảm thán cho cái tương lai của mình.

"Có thế nào vẫn là mình đáng thương…"

Đúng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng quát từ phía tàng cây "Luẩn quẩn ở cái chốn này, tên Yasaburo ngu ngốc!", một cái giỏ đen đang bò chầm chậm giống như một con yêu tinh rừng dị hợm.

"Cô làm gì ở đây vậy hả?"

"Tôi đến đón anh về chứ làm gì, đồ ngu!"

Nói thế rồi cái giỏ đen bắt đầu run lên bần bật.

"Anh làm bác gái với anh Yaichiro lo lắng, đến cô giáo Gyokuran cũng lo. Một con Tanuki trưởng thành mà không có chút ý thức trách nhiệm gì, anh thật khiến tôi ngạc nhiên. Bộ anh là em bé hả?"

Cô ta ác khẩu nhưng lại nói toàn lời thực tế, càng khiến tôi thêm bực.

Cùng nói đến một chuyện, bộ không có cách giao tiếp nào mềm mỏng thân tình giữa Tanuki với nhau sao. Tôi thấy bực mình quá thể, nên nằm phịch ra quay lưng với Kaisei.

"Ờ, tôi là em bé đấy. Cô cứ mặc kệ tôi."

"Ô nhìn kìa, mới thế mà đã dỗi rồi. Đúng là phiền phức!"

"Tôi có nhờ cô tới đón đâu. Tôi cũng có lúc muốn một mình suy nghĩ mà."

"Hừ. Cái đầu ớt chuông rỗng tuếch của anh thì nghĩ được cái gì? Mỗi khi cần nói chuyện tử tế là chả phô ra được chút thông tuệ nào. Anh thật sự không có năng lực gì ngoài làm mấy chuyện ngốc nhỉ?"

"Cô im đi được rồi đấy. Không tôi nhổ trụi lông mông bây giờ."

"Có gan thì nhổ thử tôi xem."

"Tôi không muốn nói chuyện với cô nữa."

"Nếu thế tôi cũng không nói nữa."

"Kệ cô."

"Kệ anh."

Cô cựu hôn thê vừa ngậm miệng, bóng đêm quanh nơi hạ trại lại chìm vào tĩnh lặng.

Tôi đã tính đi ngủ nhưng Kaisei không có vẻ gì là sẽ bỏ về. Cô ta như một con robot dọn dẹp trong góc rừng, hết cào đống lá rụng lên xào xạc rồi đi đi lại lại trong ánh đèn bão, còn va phải cái rễ cây mà giật nẩy mình nữa chứ. "Tôi chỉ đang độc thoại thôi nhé", cuối cùng cô nàng lẩm bẩm.

"Tôi không chấp nhận chuyện nối lại hôn ước. Anh không cần phải lo lắng vu vơ làm gì."

"Tôi cũng chỉ đang độc thoại thôi, thế thì coi như nguyện ước đã thành

sự thật rồi."

"Thật may là chúng ta cùng chung ý kiến. Tôi đã ôm sẵn hai ông anh ngốc nghếch rồi, giờ phải chứa thêm một kẻ nữa thì chịu sao thấu!"

Tôi liền bật dậy, lườm cái giỏ đen phía bên kia ngọn đèn.

"Tôi cũng từ chối thẳng thừng luôn. Làm gì có con Tanuki nào trên thế giới này thèm đính ước với cô chứ? Nếu có chắc cũng là đồ biến thái."

"Hê, vậy sao?"

"Đã khó tính như ma, miệng lưỡi thì độc địa, đã thế suốt bao năm nay còn chẳng chịu cho tôi nhìn thấy mặt. Tôi thật không hiểu nổi."

"Vâng, vâng, vâng. Chắc chắn là không hiểu nổi rồi."

"Khi hôn ước được hủy, tôi đã thấy thanh thản lắm."

"Tôi cũng thấy thanh thản vô cùng. A, vậy là mình khỏi phải lấy đồ ngốc đó rồi."

"Nếu phải lấy cô thì tôi lấy cục đá nén dưa muối còn hạnh phúc hơn."

"Nếu anh lấy được cục đá nén dưa muối, thì tôi sẽ lấy tảng đá Heso!"

Thế rồi, Kaisei bắt đầu khen ngợi tảng đá Heso là người chồng lý tưởng. Dẫu sao thì tảng đá đó cũng không gọi ai là ngu ngốc, không kèn cựa với Kinkaku Ginkaku, không chơi bôi với cái đám ăn lẩu Tanuki, cũng chẳng mê đắm Con người bán Thiên cẩu tên Benten, vân vân và mây mây. Cuối cùng, cô nàng bắt đầu một chuỗi diễu hành tóe lửa toàn những câu chửi bay bướm, "Đồ quỷ xương ngựa", "Cục lông thối tha", "Tên bù nhìn", "Đồ ngốc lên hai", rồi cả "Cục lông sâu bướm". Nhưng kỳ lạ sao, giọng Kaisei lại dần như nghẹn trong nước mắt.

"Cô kia, sao lại khóc vậy?"

"Tôi việc gì phải khóc, tại sao tôi lại khóc chứ?" Kaisei nói với vẻ bực

dọc.

“Không, nhưng…”

“… Nếu anh muốn nhìn thấy tôi thì tôi cho anh coi. Nhìn thấy rồi anh cũng sẽ hiểu lý do hôn ước này không thể thành.”

Sau khi tuyên bố như vậy, nàng công chúa Tanuki đội chum* của nhà Ebisugawa liền quăng cái giỏ ẩn thân.

Ánh đèn bão không hề phản chiếu lên hình ảnh một con yêu tinh đáng sợ nào, mà là một cô Tanuki xinh đẹp với bộ lông mướt mát yêu kiều tới nỗi khen là “đệ nhất mỹ nữ” cũng chẳng quá lời. Ngay giây phút nhìn thấy dáng vẻ đó, cái đuôi lòi ra từ mông tôi. Rồi khoảnh khắc tiếp theo, vỏ bọc tôi vẫn luôn tự hào bị lột mất một cách dễ dàng, tôi trở lại nguyên hình là một cục banh lông.

Tôi ngỡ ngàng nhìn cái chi trước đầy lông của mình.

“Chính vì vậy nên tôi không nói.”

Kaisei nhìn tôi chằm chằm.

“Nhìn thấy tôi, anh sẽ bị mất lốt biến hình.”

ooo

Kaisei đã nhận ra điều này ngay từ khi chúng tôi còn theo học sư phụ Akadama.

Cũng đúng vào thời điểm đó, mông tôi mọc nấm và tôi luôn bị Kinkaku Ginkaku chọc ghẹo. Tôi mất sạch tự tin rồi dần thu mình lại. Trong suốt những ngày tháng Nanzenji Gyokuran đưa tôi đi về thăm bệnh tại phòng khám hậu môn đó, tôi đã luôn cho rằng mình bị mất lốt biến

hình đều do đám nấm đó.

"Có lẽ do cháu quá để tâm đấy thôi, nhưng cũng có thể là vậy thật."

Vị bác sĩ râu dê ở phòng khám đã nói thế. Nhưng chỉ mình Kaisel nhận ra nguyên nhân của chuyện đó là do cô ấy.

Kaisei đã thử nhiều cách tiếp cận tôi, nhưng lần nào tôi cũng bị mất lốt biến. Nhìn tôi rũ mình trong dáng vẻ banh lông, lại bị Kinkaku và Ginkaku đuổi khắp, Kaisei đã không còn lại gần tôi nữa. Bởi dẫu sao thì "lớp biến hình chắc chắn" và "có thể tự do tự tại biến hóa" đều là những hạt mầm ươm lên niềm tự hào lớn nhất của Shimogamo Yasaburo. Kaisei giấu mình khỏi tầm mắt của tôi, còn tôi thì lại cứ ngu ngốc nghĩ đấy là "hậu quả của việc mọc nấm" nên luôn lưu tâm chăm sóc cái mông của mình.

Nhưng dù có thế nào, thật khó tin là một bí mật lớn vậy lại có thể nằm mãi trong cái bụng đầy lông suốt thời gian dài đằng đẵng như thế. Sự nghĩa hiệp đến phi thường này nên dùng từ gì để miêu tả đây?

Tôi cũng vô cùng sửng sốt, liền bất giác thốt lên.

"Cô… cũng là đồngốc."

Kaisei xù lông lên bực tức trong ánh đèn bão.

"Đừng có bảo tôi ngốc!"

"Không ngốc thì là gì!?"

"Dẫu sao thì tôi cũng ngốc rồi!"

"Cô đâu cần phải nghĩa hiệp đến vậy làm gì?"

"Thì đấy, nghĩa hiệp này, ngốc nghếch này lại còn dễ ngượng nữa. Bởi vì tôi là Tanuki mà."

Kaisei nói vậy rồi lườm tôi qua chiếc đèn bão.

"… Tóm lại là vì lý do này, chúng ta không thể vãn hồi hôn ước đó

được."

Thế là, hai chúng tôi lại bắt đầu đấu mắt với nhau.

Ánh nhìn của Kaisei đột nhiên bớt gay gắt, cô ấy bất an xoay người nhìn về phía bóng đêm sau lưng mình.

"Này, anh không nghe thấy tiếng gì lạ sao?"

Nói vậy rồi cô ấy thẽ thọt đi vòng qua chiếc đèn bão mà lại gần chỗ tôi.

Tôi dỏng tai lên nghe kỹ thì thực sự thấy có tiếng khóc rấm rứt đứt đoạn của ai đó trong rừng tối. Chưa kể, tiếng khóc như âm thanh của hồn ma bóng quế đó còn đang tiến dần về phía chúng tôi. Từ nhỏ Kaisei đã sợ những thứ ma quái kiểu này. Cô ấy rúc cái thân thể cực kỳ ấm áp vào người tôi, đầu mũi run run với vẻ lo lắng. "Gì thế, tiếng kêu ghê rợn đó."

"Nghe giống giọng trẻ con khóc ghê."

"Vào giờ này? Trong núi sâu như vậy?"

Chúng tôi cứ áp sát vào nhau, nín thở lắng nghe âm thanh đó.

Tiếng khóc dừng lại ở tàng cây tối ngay sát chỗ chúng tôi. Thế rồi từ trong bóng tối, một cục trăng trắng giống như linh hồn Con người lao vụt ra, lăn cù về phía chúng tôi. Kaisei kêu la thất thanh rồi đổập lên người tôi.

"Bình tĩnh đi, không sao đâu. Chỉ là bà ngoại ở Tanukidani Fudo thôi."

"Ơ? Bà ngoại?" Kaisei cũng ngây ra.

Cục bông trắng muốt cỡ một quả quýt to, vừa khóc lóc vừa lăn lông lốc đến tận chỗ Kaisei và tôi đang nép sát vào nhau rồi lẳng lặng len vào giữa. Thế rồi bà rùng mình một cái, miệng nói "A, thật sợ quá!" bằng chất giọng thiếu nữ. "Chỗ này ấm áp thật. Thích ghê."

“Bà chỉ có một mình sao? Bà đang làm gì ở đây vậy ạ?” Tôi lên tiếng hỏi.

“Tôi định đi dạo chút mà lại lạc đường. Bởi vì tôi chẳng thấy gì cả.”

Bà ngoại hít ngửi mùi của tôi, “Ơ kìa?” Bà thốt lên. “Có khi nào tôi biết anh không?”

“Bà biết cháu chứ. Hồi hè ta có gặp nhau.”

“Chắc là vậy rồi! Nhưng tôi không biết chị gái này.”

“Cháu tên là Kaisei.” Kaisei vẫn đang ngơ ngác giới thiệu bản thân mình.

“Kaisei hả? Nhớ rồi. Kaisei này, người tôi không có mùi gì lạ chứ?”

Kaisei khẽ dụi dụi mớ lông trắng muốt của bà tôi. “Một mùi rất thơm ạ.”

“Biết mà. Người tôi đâu có mùi gì lạ đâu.” Bà ngoại vui vẻ nói.

Từ khu trại ở núi Uryuyama này đi thẳng về phía Tây Bắc chính là Tanukidani Fudo. Hình như bà ngoại tôi nổi hứng đi dạo quanh, rốt cuộc lại quên mất đường về mà đi lạc mãi trong rừng. Giờ này chắc Tanukidani Fudo đang như ong vỡ tổ hoảng hốt đi tìm bà.

Bà ngoại cuộn tròn giữa tôi và Kaisei, rồi kể cho chúng tôi nghe về nỗi sợ trong núi lúc đêm về. Nào là chuyện vị Thần Chết chân tay dài như cà kheo đuổi riết theo mình. “Lỡ bị ông ấy bắt chắc sẽ bị đưa sang thế giới bên kia mất. Thật hút chết”, bà ngoại nói với giọng đầy sợ hãi rồi lại run lên.

Cuối cùng, bà đột nhiên hỏi “Hai anh chị là vợ chồng phỏng?”

“Chúng cháu không phải là vợ chồng.” Kaisei nói.

“Ơ kìa, nhưng mà sợi lông hồng đang quấn lấy hai anh chị đó. Tôi

nhìn thấy mà."

"Dạ, nhưng chúng cháu rồi cũng sẽ thành vợ chồng. Đã có hôn ước mà."

Tôi nói vậy, bà ngoại đắc ý rung rung bộ lông "Biết ngay mà!"

"Liệu chúng cháu có ổn không ạ?" Tôi hỏi bà.

"Cậu lo lắng chuyện đó sao, anh trai?" Bà ngoại tôi cười khúc khích. "Cứ thong dong đi thì sẽ được thôi. Chúng ta là Tanuki cơ mà. Được nhất cái dễ sống."

"Thế thì tốt rồi."

"Này, tôi nói cho hay. Tôi cũng từng kết hôn rồi mà. Mọi đau khổ rồi sẽ quên hết, chỉ còn những điều tuyệt vời lưu lại trong ký ức. Còn sinh ra được rất nhiều cục lông đáng yêu nữa… Ấy mà, tất cả tản đi đâu hết rồi nhỉ? Những cục lông lăn lộn hay cười đó…"

Bà ngoại tôi ngáp một cái thật lớn.

"Tôi dễ ngủ lắm. Bất cứ lúc nào hay bất cứ nơi đâu."

Trước khi chìm vào giấc mộng, bà ngoại ngái ngủ nói. "Cố gắng lên, anh trai. Hãy cố lên!" Bà cứ lặp đi lặp lại như vậy. "Cháu cố gắng mà", tôi đáp rồi vuốt ve bộ lông trắng muốt đẹp tuyệt vời của bà.

"Hãy cứ xuôi theo dòng chảy đi. Đừng có xù lông lên."

"Cháu hiểu chứ. Không xù đâu ạ."

"Phong ba nổi lên càng thú vị hơn."

"Phong ba sẽ nổi lên. Cuồn cuộn dâng trào."

Tôi nói vậy, bà bật cười và lắc thân hình mềm mại.

"Những thứ vui vẻ là những thứ tốt lành… Đúng không, anh trai?"

Thế rồi, bà cuộn mình như cục cơm nắm sắp sửa rơi lọt lỗ tới nơi mà

ngủ ngon lành.

Kaisei và tôi im lặng lắng nghe tiếng ngáy ngủ của bà một lúc lâu, rồi nhỏ giọng trao đổi với nhau và đưa ra kết luận, "Phải mang bà về chỗ đàn Tanuki ở Tanukidani Fudo thôi." Kaisei biến hình thành một cô bé đi truy lùng Tsuchinoko mà ôm lấy bà, dùng chiếc đèn bão soi tỏ con đường đêm. Tôi vẫn ở nguyên trong hình dạng Tanuki. Thế rồi, chúng tôi men theo con đường tối đi xuống núi về phía Tanukidani Fudo.

Cuối cùng, chúng tôi cũng thấy được đám Tanuki ở Tanukidani Fudo đang sục sạo khắp khu rừng tối. Bên dưới những tàng cây thẫm đen, vô số ánh đèn pin đang chiếu đây đó. "Các bác các chú đang tới đó", tôi vừa nói vậy Kaisei liền giơ cao cây đèn bão, rồi khẽ đong đưa cho mọi người ở dưới dễ dàng nhìn thấy. Bà ngoại trắng muốt đang phập phồng thở đều đều trong lòng bàn tay Kaisei, ngáy lên những tiếng vô cùng dễ mến. Kaisei ngồi thụp xuống, thì thầm vào tai tôi.

"Có thật là được không đấy?"

"Được chứ."

"Anh mà ở cùng tôi là sẽ bị mất lốt biến hình mà anh hằng tự hào đó."

"Rồi sẽ có cách."

"… Đừng cố quá nhé."

"Đây cũng là do dòng máu ngốc nghếch gây nên mà."

Tôi vừa nói vậy, Kaisei đã hừ mũi rồi đứng phắt dậy. Thế rồi cô ấy cứ ôm bà ngoại đang ngủ say trong lòng, lặng lẽ nhìn những ánh đèn lên đón.

ooo

Một truyền thuyết đô thị từng bảo rằng tháp Kyoto là do Tanuki biến thành.

Luôn tiện thì tảng đá Heso ngồi trấn trước Lục Giác Đường của chùa Shiunzanchoji do Tanuki biến thành vốn là một sự thật được biết đến rộng rãi. Thời còn ngây dại, tôi đã dùng thủ đoạn thiên tài là lấy lá thông hun tảng đá để kiểm tra điều đó. Trong bụng cũng từng nghĩ tới chuyện dùng cùng một thủ đoạn để kiểm tra tháp Kyoto, nhưng do bị mắng mỏ không ít vì "vụ tảng đá Heso" nên đành thôi. Vậy nên, nghi vấn tháp Kyoto là Tanuki mãi không có lời giải đáp.

Buổi sáng ngày anh thứ tôi rời Kyoto, hai anh em tôi cùng nhau đứng trước ga Kyoto, ngắm nhìn tháp Kyoto trông như mầm măng Thiên cẩu chọc thẳng lên bầu trời xanh trong lạnh lẽo.

"Anh này, anh có thấy cái tháp đó trông rất Tanuki không?" Tôi nói.

"Anh cũng thấy thế. Nhưng Yasaburo à, em bỏ ý định dùng lá thông hun nó giùm đi nhé."

"Em sẽ không làm vậy đâu."

Tôi chỉ lên đỉnh tháp Kyoto. "Thi thoảng cô Benten vẫn ngồi trên đó uống cocktail mà."

"Ừ, vừa hợp làm chỗ cho Thiên cẩu nghỉ chân."

"… Chẳng hiểu sao cha cũng yêu ngọn tháp này lắm đó."

"Khi nào quay về Kyoto, chắc anh cũng sẽ thấy nhớ ngọn tháp này."

Người cha Shimogamo Soichiro của chúng tôi từng là thủ lĩnh đại diện cho giới Tanuki Kyoto, nên cũng hay phải đi giao lưu với giới Tanuki ở các khu vực khác trên khắp Nhật Bản. Cha từng nói rằng mỗi lần từ chuyến đi trở về lại thêm nhớ tháp Kyoto. Có khi nào đó là sự tâm linh

tương thông giữa Tanuki với nhau chăng?

Trước nhà ga buổi sáng lũ lượt những chuyến xe buýt hết đến lại đi, người đi làm hay đám sinh viên thở ra khói trắng rảo bước đi đi lại lại. Tôi đang ở trong hình dạng cậu sinh viên đại học nhếch nhác luộm thuộm, anh thứ mặc một bộ vét công sở có thể dễ dàng hòa lẫn vào dòng người đi làm. Anh trân trọng ôm cái tay nải đựng toàn bộ gia tài của mình. Thế rồi, anh cả cũng đưa chị Gyokuran và Yashiro tới nơi.

"Xin lỗi vì đã tới muộn, Yajiro. Anh tìm mẹ mãi mà không thấy."

"Đành chịu thôi. Thế này em cũng dễ bình thản rời đi."

"Chà, có lẽ nên thế."

"Có lẽ mẹ sẽ níu em lại. Em sẽ không thể đi nổi."

"Mẹ thực sự không giỏi đối diện với chuyện đưa tiễn." Gyokuran nói.

Đêm hôm trước, trong tiệc chia tay ở quán bar Akegarasu trên đường Teramachi, mẹ đã lầm bầm mãi là không muốn đi tiễn anh thứ. Sáng nay biết chúng tôi định đưa mẹ ra ga Kyoto nên bà đã nhanh lẹ trốn khỏi rừng thiêng Tadasu, nhảy lên taxi bỏ đi đâu cũng chẳng rõ nữa.

Từ hồi cha còn sống, mẹ tôi đã cực kỳ kém trong khoản tiễn đưa những con Tanuki lên đường khởi đầu những chuyến du hành dài. Một lần cha tôi phải đi Kyushu, ban đầu mẹ chỉ định ra ga Kyoto để tiễn cha đi, nhưng lại quá đau lòng vì không muốn chia xa nên cùng lên tàu điện theo cha tôi tới tận Kobe, phải nhờ tới vở diễn Takarazuka an ủi tâm hồn mẹ tôi mới chịu trở về.

"Anh Yajiro có mang theo thuốc không đó?" Yashiro hỏi. "Anh không được quên uống đâu đấy. Sẽ quay lại lốt ếch mất."

"Bà có đến đưa cho anh. Anh đã cho vào tay nải rồi."

Anh thứ tôi giở cuốn sổ hướng dẫn giờ tàu chạy dày cộp, chỉ cho chúng tôi nhìn theo bản đồ tuyến tàu.

Đầu tiên, anh sẽ tới thăm nhà Tanuki đang cư ngụ tại suối nước nóng Komachi ở Kurashiki. Nhà Tanuki ở Komachi Kurashiki là một nhánh của gia tộc Nanzenji, họ đã chuyển tới Kurashiki sinh sống từ mấy chục năm về trước, anh Nanzenji Shojiro đã nhờ anh thứ đến thăm hỏi họ giùm thì phải. Sau khi trọ lại ở Kurashiki vài ngày, anh ấy sẽ ghé sang Onomichi hoặc Tomonoura, anh thứ bảo định tìm gặp những con Tanuki sinh sống ở khu vực đó.

"Còn tuyến đường về sau, em sẽ thong thả nghĩ trên đường đi."

"Nếu em có ghé qua Shikoku, nhớ chào hỏi Kincho Ichimon giùm anh nhé." Anh cả dặn dò.

Kincho Ichimon sống ở đảo Komatsu năm xưa từng có quan hệ thân thiết với cha, anh cả và anh thứ cũng từng được cha đưa tới đó một lần. Sau khi cha mất, chúng tôi mãi vẫn chưa có cơ hội kết giao lại với nhà bên đó, anh cả nói muốn kết nối lại mối giao tình rậm lông với khu vực biển nội địa Seto.

Nanzenji Gyokuran lôi ra hòn đá đánh lửa mẹ tôi đã gửi từ trước, đánh lên mấy cái cách cách sau lưng anh thứ tôi đang rụt cổ lại*. "Thế này là chuẩn rồi. Cậu chắc chắn sẽ có một chuyến đi tốt đẹp, Yajiro."

"Cảm ơn. Khi trở về, Gyokuran đã thành chị dâu của tôi rồi nhỉ?"

"Vào giờ phút trọng đại thế này, cậu lại nói gì kỳ vậy." Gyokuran có vẻ ngượng.

Thế rồi, anh thứ lại làm mặt nghiêm mà quay về phía chúng tôi cúi đầu thật thấp.

“Thành thật cảm ơn mọi người đã đưa tiễn. Shimogamo Yajiro từ đây xin bắt đầu hành trình của mình, và sẽ quay về khi đã trưởng thành hơn. Mong mọi người hãy giữ gìn sức khỏe.”

“Em có thể trở về bất cứ khi nào em muốn.” Anh cả nói thêm. “Mọi người luôn chờ đợi em.”

“Đúng vậy đúng vậy, lúc nào cũng chờ đó.” Em trai tôi nói. “Anh nhớ mua quà nhé.”

“… Anh, nhất định phải quay về đó.” Tôi nhấn mạnh.

“Giờ anh có chốn để quay về rồi. Nên nhất định anh sẽ trở về.”

Anh thứ lắc cái tay nải, rảo bước đi qua cửa soát vé. Rồi vẫn với những bước đi mạnh mẽ, anh hòa vào dòng người mà không một lần ngoái lại.

Bóng dáng anh thứ đã khuất một lúc lâu, chúng tôi vẫn cứ nhìn đăm đăm về phía cửa soát vé như thể đang thầm cầu nguyện. Cảm tưởng như nếu làm như vậy, chuyến đi của anh thứ tôi sẽ thêm nhiều niềm hạnh phúc. Cho tới tận cuối của cuối cùng, người mãi không chịu rời khỏi khu trước cửa soát vé vẫn là anh cả.

Và thế là Shimogamo Yajiro đã lên đường du hành.

°°°

Tôi tìm thấy mẹ ở tiệm bi da đầu Tây cầu lớn Kamo.

Khi tôi mở cửa kính bước vào, bên trong vô cùng ấm áp, những tia sáng qua ô cửa kính nhỏ nhìn ra sông Kamogawa chiếu lên mặt sàn gỗ. Tiếng chọc bi da từ trên tầng hai vọng xuống. Tôi cầm tách cà phê theo rồi

đi lên tầng, vương tử áo đen theo phong cách Takarazuka đang một mình đứng bên bàn bi da. Tôi ngồi xuống ghế nhâm nhi cà phê, lặng lẽ nhìn mẹ chọc những quả bi.

Mãi mẹ tôi mới chịu mở miệng.

"Thằng bé… đã đi rồi hả?"

"Con vừa đi tiễn anh ở ga Kyoto về đây."

"Cứ tưởng sắp đến lúc nó về rừng thiêng Tadasu rồi, ai ngờ lại đi biệt luôn."

"Anh thứ sẽ trở về mà."

Mẹ đoạt lấy tách cà phê trên tay tôi, vừa ấp hai tay vào nó để ủ ấm vừa bước lại gần cửa sổ.

"… Cha các con từng lo rằng có một ngày thằng bé đó sẽ rời khỏi Kyoto, còn nói rất có thể nó sẽ một đi không trở lại nữa. Vậy nên, chỉ mình nó là mẹ không muốn để đi xa."

Bên ngoài ô cửa kính là buổi sáng mùa đông đúng thời kỳ lạnh nhất trong năm. Đàn diệc trắng bay trên sông Kamogawa, núi Higashiyama có thể nhìn thấy rõ ràng như gắn theo ống kính viễn vọng. Nhưng mẹ tôi không hề để mắt tới cảnh vật ngoài kia, cứ đờ đẫn nhìn về nơi xa xôi nào đó. Hình ảnh hiện lên trong mắt mẹ có lẽ chính là dáng lưng anh thứ tôi đang bước qua cổng soát vé của ga Kyoto.

"… Làm mẹ lại không thèm đi tiễn con, liệu nó có nghĩ mẹ là một người mẹ vô tình không nhỉ?"

Dường như mẹ chẳng có ý nói với ai, mà chỉ đang tự lẩm bẩm với chính mình. "Nhưng mẹ không đủ tự tin để buông tay thằng bé. Nếu thấy mặt nó mẹ sẽ lại níu kéo, rồi thằng bé sẽ không đi được nữa…"

“Anh ấy đã phấn chấn rời đi, nhất định sẽ thượng lộ bình an.”

Nghe tôi nói vậy, mẹ liền quay lại cười.

“Ừ, nhất định vậy.” Mẹ nói. “Các con phải tự quyết định lấy cuộc đời mình mà. Anh Sou chắc chắn sẽ cho phép.”

Vào lúc đó, tôi nhận ra anh cả cho anh thứ ra đi là quyết định chính xác.

Chuyến đi của anh hẳn sẽ vô cùng tuyệt vời. Anh sẽ được niềm nở chào đón bởi những Tanuki và Con người nơi anh đặt chân tới, đám lông của anh lúc nào cũng được rọi đầy ánh nắng ấm áp. Điều quan trọng nhất, là anh tôi nhất định sẽ quay về Kyoto.

Tôi tin tưởng điều đó từ tận đáy lòng.

°°°

Suốt nửa đầu tháng Mười hai, tôi chẳng có gì làm nên chỉ lượn lờ trong khu rừng thiêng Tadasu.

Dỏng tai lắng nghe tiếng gió luồn qua những ngọn cây rồi bứt lá quăng xuống đất, tôi uống trà gừng mật ong phòng cảm mạo, thi thoảng lại biến thành một cô tiểu thư khuê các cùng mẹ đi bắn bi da.

Trong khi tôi sống vật vờ như thế thì anh cả quàng cái khăn đỏ Gyokuran tặng, thở ra khói trắng trên chiếc xe kéo tự động đang chạy ầm ầm, đi làm công chuyện khắp Kyoto. Đủ thứ việc trên trời dưới biển, đến mức tôi chắc mẩm giờ trong người anh chỉ còn mỗi nước uống dinh dưỡng. Về chuyện phục hồi hôn ước với Kaisei, anh cả tôi và Kureichiro đang bàn bạc với nhau. Kureichiro có vẻ không phản đối, nhưng đám tang

Soun vừa kết thúc không bao lâu, anh ta muốn chờ một cơ hội phù hợp để thông báo chính thức. Chuyện này cũng có lý.

Những lúc tôi lăn lộn trong ổ ngủ của mình ở rừng Tadasu, mẹ thường xuyên nhắc tới Kaisei.

"Sao con không ghé qua thăm nó?"

Nhưng tôi ngại bị Kinkaku với Ginkaku nhìn thấy mình lúc mất lốt biến, với căn bản là tôi vẫn cảm thấy chút ngượng ngập với chuyện gặp gỡ Kaisei. Dẫu sao Kaisei cũng là dạng con gái dễ xấu hổ, tôi không nghĩ mình tới tìm thì sẽ nói được chuyện gì hẳn hoi với nàng ta.

"Con không muốn đi gặp cô ấy đâu. Kiểu gì Kaisei chẳng giận."

"Gặp hôn phu thì việc gì phải giận?"

"Con cũng chẳng rõ nữa, nhưng kiểu gì cô ấy cũng sẽ giận."

"Chuyện hôn ước trọng đại như vậy, con không được nói thế."

"Nhưng con phải nói gì với Kaisei bây giờ?"

"Ơ kìa, chuyện đó sao mẹ bảo con được. Cứ nói với nhau thật nhiều chuyện, vừa vui vẻ lại vừa ngại ngùng là được. Ôi trời, xấu hổ kìa."

"Dẫu bọn con có hôn ước, cũng chẳng thể ngay lập tức nói với nhau đủ thứ chuyện ngay được."

Tôi nói vậy, mẹ liền "Ôi trời, xấu hổ kìa" rồi vùi mình vào đám lá khô.

Dù sao đi nữa…

Từ khi Soun về trời, mọi chuyện diễn ra như một lời nói dối. Nhà tôi có cuộc hòa giải lịch sử với gia tộc Ebisugawa, tôi vẫn hồi lại hôn ước với Kaisei, anh thứ lên đường du hành, anh cả sắp trở thành Niseemon. Tất cả đều là sự thật sờ sờ ngay trước mắt. Tuy vẫn còn mâu thuẫn giữa sư phụ Akadama, Benten và Nidaime, nhưng kể từ sau đêm ở chùa Kiyomizu mọi

thứ đều tĩnh lại. Đến đường chân trời đằng xa cũng chẳng mang chút dấu hiệu của một cơn phong ba nào cả. Tôi là một con Tanuki yêu thiên hạ thái bình, nhưng dòng máu ngốc nghếch lại thầm nhủ, "Cứ thế này cũng thật chán."

Phong ba nổi lên,
Cuồn cuộn dâng trào ♪
Hòa bình khuấy đảo,
Ngày ngày sục sôi ♪
Khuấy đêu, khuấy đêu.
Dẻo tay hơn nữa ♪

Tôi đang ngồi trên dải đất bồi héo hắt trong gió đông bên bờ Kamogawa, ngâm nga ư ử một bài dân ca Tanuki thì thấy chiếc xe kéo tự động dừng ngay trước mắt. Anh cả bước xuống.

"Yasaburo, đi cùng anh nào. Ngài Yasaka cho gọi đó."

Tôi bật dậy. Ngửi thấy mùi hứng chí đâu đây.

"Có vấn đề gì sao anh?"

"Vui lên đi, đến lượt em ra mặt rồi đấy."

°°°

Vấn đề lần này là chuyện ai sẽ ra mặt chủ trì Cuộc họp bầu thủ lĩnh Tanuki.

Cuộc họp bầu thủ lĩnh của giới Tanuki hay còn gọi là Niseemon sẽ được mở mỗi năm trong buổi tiệc tất niên. Từ xa xưa, chúng tôi đã luôn

mời Thiên cẩu ngồi vào ghế chủ trì, mà Thiên cẩu là giống luôn thích chọc ghẹo Tanuki, lần nào mời mọc cũng bày ra rắc rối đủ kiểu. Năm ngoái Thiên cẩu Kurama lấy cớ đau bụng để đẩy phần việc này cho sư phụ Akadama.

Khi chiếc xe kéo chạy đi, anh cả tôi khoanh tay với vẻ khó xử.

"Sư phụ Akadama nhất định không chịu nhận lời. Đòi giao việc này cho kẻ thừa kế của mình làm…"

"Vậy thì là cô Benten rồi?"

"Nhưng cái này khó đấy. Cô Benten là người của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu mà. Sao có thể mời một Con người ăn lẩu Tanuki tham dự buổi tiệc bầu chọn ra thủ lĩnh của giới Tanuki được."

"Không thể tổ chức thiếu Thiên cẩu được sao?"

"Không được. Uy quyền của Niseemon dựa trên sự nhất trí của toàn giới Tanuki và sự công nhận của Thiên cẩu. Nếu lược bỏ đi những thủ tục đó, Niseemon chỉ còn la còn hổ giấy hữu danh vô thực mà thôi."

"Ái chà chà, vụ này coi bộ khó xoay đây."

Trước khu chung cư Masugata nằm sau phố mua sắm Demachi, đám Tanuki chen chân ra vào căn hộ của sư phụ Akadama như băng nhóm đi đòi nợ. Sư phụ Akadama tỏ ra cực kỳ khó chịu trước tình thế bị đám Tanuki tụ tập dồn ép, còn đám Tanuki lại vẫn luôn kính sợ Nyoigadake Yakushibo nên cứ phải kéo cả lô cả lốc đến cùng cho đỡ sợ. Lúc anh cả và tôi được xe kéo chở tới, những tiếng xì xào râm ran vang lên, "Anh em Yasaburo đã tới rồi đó." Yasaka Heitaro còn cất công ra đón chúng tôi.

"Xin lỗi nhé, Yasaburo. Chúng tôi muốn mượn sức chuyên gia Thiên cẩu cậu đây."

“Chú Yasaka lại đánh giá cao cháu rồi.”

“Ngài Yakushibo cứ khăng khăng như vậy, không chịu nghe chú nói gì cả. Chú đã hiến đồ lên rồi, đã hết lời khen ngợi sự vĩ đại của sư phụ rồi, cũng quỳ xuống mà khóc lóc van nài rồi. Đã sớm dùng hết cách. Hãy cố dùng miệng lưỡi của cháu, thuyết phục ngài ấy chấp nhận đứng ra chủ trì giùm đi.”

Tôi mở cửa ra bước vào trong phòng, khu bếp đầy nhóc rượu ngọt Akadama vẫn còn nguyên niêm phong với đủ thứ kẹo bánh cống lên, chẳng còn chỗ nào để đặt chân. Căn phòng bốn chiếu rưỡi đầy khí lạnh trăng trắng của ngày đông, sư phụ Akadama rúc trong chăn sưởi kotatsu, vừa ăn cơm cuộn cá ngừ cắt miếng để trên một cái đĩa lớn, mắt nhìn chăm chú vào bàn cờ Shogi đặt bên cạnh. Dường như sư phụ chẳng chút để tâm đến cả đống nhân vật tai to mặt lớn của giới Tanuki đang tụ tập quanh khu chung cư.

“Shimogamo Yasaburo, xin được phép bái kiến.”

“Mày đến làm gì? Tao có cho gọi đâu.”

“Sư phụ lại khó tính khó nết bắt nạt Tanuki đấy à. Đúng là Thiên cẩu trong các Thiên cẩu, Nyoigadake Yakushibo đứng nhất thiên hạ.”

Tôi khoanh chân ngồi xuống, sư phụ liền nhìn tôi chòng chọc.

“Tao đi guốc trong cái bụng đầy lông của mày đó. Chúng đem mày ra cãi với tao để lôi tao ra lo việc cho chúng nó chứ gì? Chắc Yasaka Heitaro lại khóc lóc van vỉ hả?”

“Ôi chết, sư phụ nhìn thấu con rồi.”

“Năm ngoái tao bị mấy lời ngon ngọt của mày dụ dỗ, nên mới dính phải chuyện chẳng ra làm sao.”

“Con thấy sư phụ cũng vui thú lắm mà.”

“Láo xược!” Sư phụ nổi đóa. “Người chủ trì cứ giao Benten làm đi. Kết thúc chuyện ở đây.”

Sư phụ Akadama nằm phịch luôn ra đấy, quay lưng về phía tôi. Tôi đã thử thuyết phục bằng nhiều cách, nhưng sư phụ đang nằm dỗi ở đó từ đầu chí cuối không nói thêm lời nào.

Ráng chiều đã lặn bên ngoài cửa sổ, nhưng đến kéo cái công tắc bật đèn sư phụ cũng thấy phiền, thành thử căn phòng tối thui như nhà hoang. Bên ngoài khu chung cư, đám Tanuki đã mệt mỏi đờ đẫn bắt đầu bù khú rượu chè. Thật là những kẻ phởn phơ. Anh cả mang cho tôi một tô cơm tempura lươn, nên tôi ngồm ngoàm ăn trong gian bếp tối.

Cuối cùng sư phụ cũng ngồi bật dậy trong không gian tối om. Mùi thuốc lá, nước hoa và cả mùi đặc trưng của người già quện thành một thể trong bóng tối, ánh lửa từ thuốc lá Thiên cẩu cứ chớp tắt.

“… Một ngày buồn chán lại qua rồi.”

“Sao sư phụ không bật đèn lên vậy?”

“Sao tao phải động tay động chân làm gì. Mày bật lên đi.”

“Con không muốn. Sư phụ tự bật đèn lên đi.”

Khi tôi nói vậy, sư phụ liền hừ giọng giận dỗi.

Vì lý do gì mà sư phụ lại muốn Benten làm người chủ trì nhỉ, tôi ra sức suy nghĩ.

Vốn dĩ kẻ muốn Benten kế thừa danh hiệu Nyoigadake Yakushibo chỉ có mình sư phụ Akadama, còn lại từ Iwayasan Kinkobo, Atago Tarobo đến các Thiên cẩu khác trấn giữ khắp Kyoto đều tỏ ra không thoải mái với chuyện này. Giờ Nidaime đã trở về với đầy đủ uy quyền của một Thiên

cẩu, chính vì lẽ đó vị thế của Benten càng thêm tồi tệ hơn. Thế nên sư phụ Akadama mới viện cớ "người chủ trì của Lễ bầu chọn Tanuki" để nhấn mạnh chuyện Benten đã được chỉ định là kẻ kế thừa, cũng là để khẳng định sư phụ đã quyết định chuyện này rồi. BỊ cuốn vào cuộc chiến về quyền thừa kế của Thiên cẩu là điều tai hại với Tanuki, nhưng Tanuki cũng coi đó là một niềm hãnh diện.

Điếu thuốc lá Thiên cẩu tắt ngấm, sư phụ lại cuộn mình lặng thinh trong chiếc kotatsu. Hình như ngủ mất rồi hay sao đó. Trong góc gian phòng bốn chiếu rưỡi, tôi ngồi quỳ thật ngay ngắn rồi cúi dập đầu.

"Đã phiền sư phụ hơi lâu rồi. Con xin phép cáo lui."

°°°

Lán trại "Đại bản doanh thuyết phục Nyoigadake Yakushibo" được thiết lập ở ngay trước chung cư, đang ồn ã như thể có lễ hội trong khu phố vậy. nơi bóng đèn điện, Yasaka Heitaro vừa cùng mọi người dùng bếp điện sưởi hai chi trước vừa chè chén. Thấy tôi vang tiếng chân bước xuống, đám lông lá say xỉn đó liền há miệng lặng thinh với vẻ mặt kỳ quái. Tôi giơ hai tay lên và nói, "Cháu đầu hàng rồi."

Từ miệng đám Tanuki ngồi đó thở ra khói trắng và những lời đầy thất vọng.

"Vậy thì chỉ có thể nhờ cô Benten thôi sao, cô Benten đó…"

Đám Tanuki đông đúc ồn ào ở cổng chính khu chung cư cứ thi nhau nói vậy rồi run lên. Có kẻ còn phải nhấp một hơi rượu để thêm can đảm. Còn có kẻ khác lo lắng nhìn lên bầu trời đêm đông, như thể sợ Benten có thể lập tức hạ xuống mái tòa chung cư. Tôi chui vào trong lán, ngồi xuống

ghế.

"Chúng ta tính sao đây, chú Yasaka?"

"Bí thật. Bí thật đấy." Yasaka Heitaro khoanh tay gườm gườm nhìn vào khoảng không.

Điểm cuối ánh nhìn đó chắc hẳn là miền đất hứa đang đợi chờ chú ấy sau khi trút bỏ được hoàn toàn trọng trách hiện tại, là bãi cát trải rộng của vương quốc phương Nam. Chú ấy chỉ muốn mau mau vượt qua kiếp nạn lần này rồi lao về vùng biển phía Nam, nhưng lại phải cố tránh dấy lên khói lửa đánh xuống đầu mình. Chú ấy cứ tỏ vẻ như đang dốc toàn bộ trí não ra suy nghĩ, nhưng lại không hề tự nói ra điều gì mang tính quyết định. Nhưng chính cái phong thái sặc mùi ba phải của lão già Tanuki này, lại là căn cốt duy trì hòa bình an ninh cho giới Tanuki. Chú nhìn sang anh cả như thể tìm kiếm sự giúp đỡ.

"Nên làm thế nào đây, Yaichiro?"

"Nên làm thế nào đây…" Anh cả tôi cũng khoanh tay, miệng lẩm rẩm.

Đám Tanuki ngồi dưới ánh đèn điện loang loáng, mang vẻ mặt thần bí mà lặng thinh. Khi nhìn quanh một lượt những gương mặt này, tôi lại như nghe thấy tiếng nói của bà ngoại ở Tanukidani Fudo, "Phong ba nổi lên càng thú vị hơn." Tôi nhấm nháp ly rượu ấm áp rồi thầm suy nghĩ, bối cảnh tuyệt vời trong lời sấm truyền đã đến rồi đấy thôi.

"Cháu nghĩ ra ý này hay lắm." Tôi nói.

"Lại là ý tưởng ngớ ngẩn gì nữa?" Anh cả than.

"Hay ta nhờ Nidaime đi. Nếu Nidaime chịu giúp thì cô Benten cũng chẳng dám làm gì. Dẫu sao cô ấy cũng mới nếm phải trái đắng từ thất bại điếng người vào đêm hội đốt lửa Gozan mà."

“Chuyện này nghe cũng có lý, nhưng mà…”

Cắt ngang những lời càm ràm của anh cả, Yasaka Heitaro đu người về phía trước.

“Chẳng rõ Nidaime có chịu nhận lời không đây.”

“Hẳn nhiên là không được rồi.”

“Đúng thật. Nhưng nếu có thể thì cách đó là có hy vọng nhất rồi…”

“Cháu không thể tán thành”, anh cả liền nói. “Cuộc chiến kế thừa của Thiên cẩu dẫu sao cũng là vấn đề riêng của giới Thiên cẩu. Chúng ta nên cật lực tránh bị cuốn vào những tranh cãi của Thiên cẩu. Nếu chúng ta nhờ Nidaime chủ trì buổi họp đó, ai biết được sư phụ Akadama và cô Benten sẽ nổi giận đến mức nào cơ chứ?”

“Cứ bảo rằng mọi chuyện đều do em lập mưu là được. Em sẽ chịu trách nhiệm.”

“… Em nói thật không đấy?”

“Những thứ vui vẻ là những thứ tốt lành mà anh. Cứ để đó cho em.”

Yasaka Heitaro vỗ đùi “được đấy”. Chỉ cần có thể tạm thời giải quyết được vấn đề trước mắt là ông ấy thấy thỏa mãn rồi. Đám Tanuki chung quanh cũng gật gù, “Được đấy, được đấy.”

“Vấn đề này cứ giao cho Yasaburo đi. Cháu có một thằng em khá lắm, Yaichiro.”

Liếc nhìn sang Heitaro đang vui vẻ cười, anh cả tôi nhăn mặt khó chịu nhưng không nói năng gì. Tôi vỗ vào lưng anh cả.

“Gì vậy anh. Cứ vui vẻ lên nào. Mọi thứ rồi sẽ thú vị lắm đấy.”

Trước mặt Yasaka Heitaro và đám Tanuki tập trung tại đó, tôi đã lớn lối nói “cứ để đó cho em” đầy ấn tượng, dù điều này là một trò cá cược

cực táo gan không phù hợp với thân phận Tanuki. Benten với Nidaime là hai đầu bò đầu bướu đứng trên cao gườm gườm nhìn nhau, vậy mà giờ tôi lại tìm cách chọc vào khe hở giữa cái tình thế bế tắc ấy. Tôi đã lên kế hoạch đi qua cây cầu nguy hiểm này trước mắt bàn dân thiên hạ, chỉ cần chút tính toán sai lầm thì Benten sẽ tống tôi vào nồi lẩu mất.

Tôi tưởng như đang nghe thấy tiếng Benten thì thầm bên tai.

"Tôi thích cậu đến mức muốn ăn thịt luôn mà."

°°°

Đầu giờ trưa ngày hôm sau, tôi có nhiệm vụ phải đi thuyết phục Nidaime nên mới tìm tới tư gia của anh ta.

Căn nhà trang nhã với mái tam giác tắm mình dưới ánh sáng ngày đông, tĩnh lặng như tờ. Nidaime mặc áo sơ mi trắng và cardigan, mang cái bàn ra dưới một gốc cây rụng lá ngoài vườn trước, vừa tắm nắng vừa lau tẩu thuốc. Tôi đặt tay lên hàng rào màu trắng bao quanh khu vườn, lên tiếng chào "Shimogamo Yasaburo, xin được phép bái kiến." Nidaime liền ngẩng đầu khỏi cái tẩu thuốc trên tay, miệng nở nụ cười.

"Chào Yasaburo. Nay cậu tới có việc gì?"

"Thực ra cũng không có việc gì cả, chỉ muốn báo cáo tình hình dạo gần đây thôi."

"Ngồi xuống đây đã. Để tôi lau nốt mấy cái tẩu này."

Tôi ngồi xuống cái ghế đối diện bên kia bàn, Nidaime liền nhấc từng chiếc tẩu lên và kể cho tôi nghe về sự tích từng cái một. Nào là tẩu bằng ngà voi chạm trổ hình quái vật ghê rợn của dị quốc, nào là tẩu gỗ thạch nam* bóng lưỡng, nào là tẩu bằng đá bọt biển, chỉ cần sơ ý ném xằng cũng

đủ để tiễn một con Tanuki về chầu ông bà. Không chỉ chất liệu khác biệt mà kích thước cũng khá đa dạng, có cái thì như quà tặng dành cho người tí hon, lại có cái dài như cây cung Nasu no Yoichi từng kéo.

Cuối cùng Nidaime lấy một chiếc tẩu làm từ gỗ anh đào, nhồi thuốc lá vào trong đó, quẹt một cây diêm dài rồi bắt đầu châm lửa. Mùi thuốc lá ngòn ngọt bốc lên bay về phía bầu trời xanh. Anh ta khoan khoái nheo mắt nhìn theo đám khói bay lên, để hương thuốc lá ngoại lẫn hơi ấm của mặt trời len vào tận ngóc ngách trong trái tim mình. Nắng chiều ấm áp dễ chịu, cơn gió đông cũng đã ngừng thổi, góc sân thượng này hệt như đã nằm ngoài dòng chảy của thời gian.

"Trước tiên tôi xin báo cáo một tin tức về khẩu súng hơi."

Tôi kể lại từ đầu đến cuối vụ việc xảy ra ở suối nước nóng Arima.

Từ hồi tháng Năm, tôi đã được Nidaime giao toàn quyền thu thập mọi tài sản của anh ta đang trôi nổi rải rác khắp thành phố. Tuy đã thu gom lại phần lớn đồ đạc Tanuki nhặt về, nhưng món đồ nguy hiểm nhất giờ vẫn chưa được hoàn trả. Đó chính là khẩu súng hơi Đức đã rơi vào tay Tenmanya.

Khi hay tin khẩu súng đó đã cướp đi sinh mạng Ebisugawa Soun tại suối nước nóng Arima, Nidaime nhíu mày không thoải mái.

"Dùng một tác phẩm nghệ thuật để giết Tanuki thật không nên."

"Tay Tenmanya đó là một dị nhân xuất quỷ nhập thần, kể từ đêm đó, chẳng ai hay biết tung tích hắn. Kể cả có tìm ra người đàn ông đó thì hắn ta sẽ lại dùng trò ảo thuật nên không thể làm bừa. Đây cũng là trách nhiệm của tôi. Tôi chỉ đành xin lỗi anh, Nidaime."

Thấy tôi cúi đầu, Nidaime liền xua tay.

“Cậu đang nói gì vậy. Cậu đã giúp ta quá nhiều rồi. Mọi thứ đồ đạc tài sản quay về với ta như thế này đều nhờ vào công của cậu cả. Thật ra lòng ta mãi vẫn thấy không yên là do còn mắc nợ cậu quá nhiều.”

Tôi lập tức ngẩng đầu lên hỏi.

“Ngài thấy mắc nợ một con Tanuki như tôi đến vậy sao?”

“Nếu cậu chịu nhận tiền của ta thì tốt rồi…”

“Cả chuyện để mất khẩu súng hơi Đức cũng coi như một món nợ lớn phải không ạ?”

Khi tôi nhấn mạnh như vậy, Nìdaime rít một hơi tẩu với vẻ bối rối. Rồi anh ta nhếch mép cười nửa miệng, “Ôi chà ôi chà”, anh ta nói. “Có cái gì sực mùi Tanuki trong câu chuyện kìa.”

“Hay tôi kể một câu chuyện đậm chất Tanuki nhé?”

“Không rõ câu chuyện này sẽ đi tới đâu đây? Cậu cứ nói thẳng ra đi.”

Tôi liền kể lại chuyện về Lễ bầu thủ lĩnh giới Tanuki vào ngày cuối năm sắp tới.

Đối với anh cả tôi, kế thừa vị trí của người cha đã khuất và trở thành một “Niseemon” là mơ ước nhiều năm. Phận là em trai, tôi cũng muốn giúp gì đó để mơ ước của anh ấy thành hiện thực. Nhưng sư phụ Akadama đã từ chối làm chủ trì cho cuộc bầu chọn, mà chỉ định Benten thay thế. Mặc dù mọi năng lực Thiên cẩu của sư phụ đã sớm theo mũi dãi lòng thòng mà tụt xuống, nhưng Benten vẫn chưa chính thức trở thành Thiên cẩu, hơn nữa còn là một Con người thuộc Câu lạc bộ ngày thứ Sáu chuyên ăn lẩu Tanuki. Trong cuộc họp bầu chọn thủ lĩnh của giới Tanuki mà lại mời một Con người ăn lẩu Tanuki tham dự, hơn nữa còn do mong muốn ích kỷ của một Thiên cẩu là sư phụ Akadama, thật sự làm khó bọn họ.

Riêng điều này thì giới Tanuki không thể chấp nhận.

"… Chính vì vậy, mong anh Nidaime hãy làm người chủ trì giùm."

Khi tôi nói vậy, Nidaime thở phì hơi khói với vẻ mặt băn khoăn.

"Ý cậu muốn ta trở thành Thiên cẩu sao?"

"Không, không, tôi chỉ muốn nhờ anh đứng ra chủ trì thôi."

"Nhưng chủ trì là do Thiên cẩu phụ trách mà."

"Đó chỉ là do suy nghĩ thâm căn cố đế của giới Tanuki và Thiên cẩu thôi, không cần nhất nhất nghĩ theo mấy quan niệm cũ rích đó. Cứ để bọn họ nghĩ thế nào tùy thích. Anh chỉ cần là Nidaime đứng ra chủ trì sự kiện cho chúng tôi là được rồi."

Tôi tự hào cho đây là những lý lẽ vô cùng thuyết phục, nhưng Nidaime không dễ bị lừa như vậy.

"Ta không muốn đi chùi mông hộ lão già đó."

"… Vậy sao? Thế thì khó cho chúng tôi quá."

Tôi vờ xuội vai xuống cho anh ta xem, tính toán cách đi nước tiếp theo.

Nidaime ngẩng đầu lên trời nhả khói rồi nói.

"Thật tình không thể nào lơ đễnh trước con Tanuki như cậu."

"Ê hê hê. Tôi nào phải thứ gì to tát đến mức đó."

"Hôm trước ở chùa Kiyomizu, cậu rình mò tôi phải không?"

"Ơ kìa, bị lộ rồi sao?" Tôi đột nhiên cảm thấy ngại ngùng nên gãi đầu. "Nhưng tôi không có ý xấu đâu. Chỉ đơn thuần là tò mò thôi."

"Do lão già kia khóc lóc van nài chứ gì?"

"… Riêng vấn đề này tôi xin được miễn bình luận."

“Dùng Tanuki theo dõi hành vi của người tình, đến ta cũng phải ngỡ ngàng. Cái tuổi già của lão đã méo mó tới cùng cực. Ta căm ghét người đàn bà tên Benten đó, hẳn cũng không thể làm gì khiến lão ấy phải hiểu lầm rồi lo lắng. Chút nghi ngờ đó thôi cũng đủ khiến ta thấy nhục nhã lắm rồi.”

“Anh Nidaime thực sự ghét cô Benten đến vậy sao?”

Tôi vừa nói vậy, Nidaime liền làm mặt lạnh mà lườm tôi.

“Không phải ghét, mà là căm ghét. Và chuyện này có lý do hẳn hoi.”

°°°

Câu chuyện bắt đầu từ thời Taisho.

Mâu thuẫn tranh giành tình yêu giữa hai cha con Nyoigadake Yakushibo đã dẫn đến một cuộc chiến rung chuyển ba mươi sáu vách đá núi Higashiyama. Thời bấy giờ, sư phụ Akadama vẫn còn dồi dào tinh lực Thiên cẩu nên đã may mắn giành chiến thắng, Nidaime trẻ tuổi bị đá văng từ trên nóc tòa nhà Minamiza xuống dưới đường Shijo. Đó là những gì người ta vẫn thường kể lại.

Sau khi bị đá văng xuống, Nidaime liền bỏ đi trong màn mưa nặng hạt.

Thành phố Kyoto lúc bấy giờ không thể so sánh với hiện tại, mà tĩnh lặng như tờ. Chưa kể đó còn là một đêm sấm chớp bão bùng, phố xá tối đen như mực không một bóng người nào qua lại. Những hạt mưa vỗ lên mái ngói của những căn nhà phố thị, mỗi lần ánh chớp trắng xanh rạch qua bầu trời thì con đường rải sỏi lại lóe sáng lên. Cứ bám vào những cánh cửa kéo và cột điện, Nidaime đi men theo con đường Karasuma cho tới khi nhìn thấy tháp đồng hồ qua những ánh chớp lóe lên.

Tòa nhà có tháp đồng hồ đó là một biệt thự kiểu Tây, do một nhà buôn quân như thành đạt trong Đại chiến thế giới đổ tiền vào xây dựng. Bất chấp cơn bão lớn, ánh đèn xa hoa vẫn tỏa sáng trong vực đêm, rực rỡ tựa một hộp bảo thạch. Tấm bảng bằng đồng thau khắc rõ dòng chữ "Khách sạn Thế kỷ 20".

Nidaime đứng trước hàng hiên, mấy nhân viên khách sạn thất kinh hồn vía khi nhìn thấy những vết thương trên người anh ta.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Đẩy mấy người định băng bó cho mình ra, Nidaime hỏi "Tiểu thư đâu?"

Mấy người nhân viên quen mặt im bặt với vẻ khó xử.

Dự cảm không lành chạy rần rật khắp châu thân khiến Nidaime bất chấp người ngợm ướt sũng nước mưa mà chạy dọc khu sảnh, lao lên trên cầu thang. Anh ta chạy theo dãy hành lang trải thảm đỏ và tường thạch cao, rồi gõ một cánh cửa phòng dành cho khách.

Nhưng không một lời đáp.

Anh mở cửa ra. Căn phòng trống không.

Cô tiểu thư vẫn sống trong căn phòng đó là con gái của chủ "Khách sạn Thế kỷ 20".

Do bắt trúng cơn gió chiến tranh thế giới từ Âu châu và kiếm được một khoản tiền cực lớn, người cha nọ đã xây dựng hẳn một tòa nhà lớn kiểu phương Tây, cũng đầu tư không ít vào cô con gái. Cô xinh đẹp tới mức người ta ngỡ rằng xương tay chân cô đúc từ hoàng kim. Nhưng dẫu sao đây cũng là lời hồi tưởng của một kẻ lần đầu sa lưới tình ái, lại là chuyện cách đây cả trăm năm do đó ta cũng chỉ nên tin phần nào thôi. Một

cô gái thi thoảng lại mặc nam trang ra phố, còn nắm Nidaime và sư phụ Akadama trong lòng bàn tay mà trêu đùa thì cũng chẳng phải dạng vừa. Dù có cao quý đến độ xương cốt làm từ hoàng kim, thì chắc chắn cô ta cũng không phải dạng tiểu thư mong manh dễ vỡ. Cuối cùng, người nhân viên khách sạn đuổi tới nơi đã cụp mắt nói.

"Hôm qua, cô ấy chẳng báo ai mà rời đi mất rồi."

"Đi đâu?"

"Chuyện này… chúng tôi cũng không biết. Từ hôm qua mọi thứ cứ loạn lên như ong vỡ tổ, chúng tôi cũng chẳng biết mọi chuyện đang thế nào nữa."

"Cô ấy có nhắn gửi gì không?"

"Tiểu thư chỉ bảo gửi lại anh lá thư này."

Nidaime vội vàng mở lá thư cô tiểu thư để lại, nhưng trong đó chẳng có lời yêu thương gì sất, thậm chí chẳng để lại một lời mà chỉ có một dấu "X" to tướng.

Cơn giận của Nidaime bốc lên đến đỉnh đầu. Anh dốc toàn lực chiến đấu với sư phụ Akadama, chẳng phải nguồn cơn cũng từ cô tiểu thư xương cốt hoàng kim mình yêu đó sao. Nhưng cô ta nào có để tâm, trong khi hai Thiên cẩu đánh lộn trên bầu trời Kyoto, tiểu thư lại để lại dấu bị loại cho Nidaime rồi biến mất một cách bí ẩn.

Tiếng mưa đập vào ô cửa sổ tối thui của căn phòng, rồi vang động như bị quăng xuống mặt đường rải sỏi. Tuyệt vọng, Nidaime rời khỏi "Khách sạn Thế kỷ 20" rồi một lần nữa lầm lũi bước vào màn đêm giông bão. Những chuyện xảy ra trong đêm bão đó đã khắc sâu vào tâm trí Nidaime. Vì quá sức nhục nhã, ký ức đó đã chìm xuống đáy sâu thẳm trong tim, anh chàng cũng quyết tâm không bao giờ để ký ức đó sống dậy nữa. Chính vì

thế, Nidaime rời Nhật Bản.

Rồi một trăm năm sau, tại công viên Hampstead Heath nằm ở vùng ngoại ô phía Bắc Luân Đôn, Anh quốc.

Lúc đó mới là đầu hạ, Nidaime đang vung vẩy cây gậy ba toong dạo bước trong khu rừng của công viên vẫn còn thấm hơi lạnh. Anh đi được một lúc khá lâu thì bầu trời tối sầm lại, tiếng sấm rền vang, mưa và cả những bông tuyết bắt đầu rơi xuống. Những giọt mưa nặng dần, rào rào đổ xuống xung quanh Nidaime, làm anh phải núp tạm vào dưới một tàng cây đợi mưa tạnh. Anh nhìn qua những rặng cây, thấy ngọn đồi cỏ úa của Hampstead Heath, chớp rạch ngang qua những đám mây đen đặc thấp tè.

Đúng lúc đó, Nidaime nhìn thấy một người phụ nữ đơn độc đang trèo lên ngọn đồi không bóng người. Con mưa lẫn bụi tuyết vẫn rơi, sấm vẫn cứ ầm ì, nhưng cô bước đi nhẹ tênh như không hề sợ hãi. Nidaime ngẩn ra nhìn, đột nhiên lại thấy có chút hứng thú nên rời khỏi tàng cây đi về phía cô gái đó.

Cô ta đứng trên đỉnh đồi, nhìn những đám mây đen đang lóe lên theo ánh chớp.

"Đứng ở chỗ như thế này nguy hiểm lắm đấy, thưa quý cô."

Nidaime dùng tay che bớt những hạt mưa trong khi lên tiếng hỏi chuyện. Người phụ nữ đó liền quay lại, hất mái tóc ướt mưa. Cô ta nói bằng giọng khó chịu.

"Tôi không sao, anh có thể kệ tôi không?"

Đó chính là Benten, người rời đi chu du một vòng thế giới hồi mùa xuân này và vừa mới đặt chân tới Anh quốc. Thời khắc Nidaime nhìn thấy gương mặt cô ấy, khoảng cách một trăm năm như tan biến, dòng thời gian như chập thành phố Kyoto trong đêm mưa giông với ngọn đồi Anh quốc

vào làm một. Ký ức tủi nhục đã chìm sâu xuống tận đáy tim lại trỗi lên.

"Chắc cậu không biết tôi bất ngờ đến mức nào đâu, Yasaburo."

Nidaime ngán ngẩm thở dài.

"Benten và cô tiểu thư nám nào… giống nhau như hai giọt nước."

°°°

Mặt trời đã bị mây che mất, sân thượng đột ngột chuyển lạnh hơn.

Nidaime đặt bộ sưu tập tẩu của mình vào trong một cái hộp bọc nhung đỏ, bắt đầu thong thả rời khỏi khu vườn trước nhà. Đám lá rụng dày dậy lên những tiếng khô khốc bên dưới gót giày đen bóng lộn của Nidaime.

Ngoài căn nhà, bên hông cánh cửa gỗ có đặt một cái đèn ga, kiểu mà người ta thường thấy trên đường phố Luân Đôn từ xưa rất xưa. Cây đèn này sẽ tự động bật lên khi trời sẩm tối, tỏa ra thứ ánh sáng dịu nhẹ. Nó đã rơi xuống khuôn viên đền Yoshida Takenaka-inari rồi cứ thế tỏa sáng trong đêm như truyện kinh dị, tôi chính là đứa phải vất vả đi nhặt nó về. Nidaime đứng dưới cây đèn ga, lắng nghe những âm thanh mơ hồ vọng về từ trong phố.

"Nghe như tiếng nhạc Giáng sinh nhỉ?"

"Dạo gần đây, đi đâu trong thành phố cũng nghe thấy."

"Thật kỳ lạ. Sao mọi người lại yêu thích nó đến thế?"

"Chỉ cần vui vẻ là được nên Tanuki thích Giáng sinh lắm. Cũng chẳng có ý nghĩa gì sâu xa nhưng lại đặc biệt tuyệt vời. Món gà rán KFC cũng ngon lắm. Không con Tanuki nào chê cả."

"Ta chưa từng ăn qua món đó. Hay là ăn thử nhỉ?"

Tôi đứng bên cạnh Nidaime, nhìn ra sân thượng rộng rãi ngoài cửa vườn.

Đằng xa xa, những tòa nhà lổi lõm trồi sụt trải rộng mãi.

Thế giới với những sân thượng bằng bê tông xấu xí, đám máy móc lắp đặt bên ngoài tòa nhà hay bình chứa nước, cầu thang thoát hiểm với những đường điện đan chằng vào nhau không phải lãnh địa của Tanuki. Đó là lãnh địa của Thiên cẩu. Có lẽ ngay lúc này, cô Benten cũng đang hút thuốc lá Thiên cẩu ở nơi nào đó trong thế giới của những nóc nhà này chăng?

Vậy là, tình yêu của Nidaime đối với cô tiểu thư giống Benten như hai giọt nước kia đã tan vỡ thành trăm lần căm hận. Nhưng trăm lần căm hận cũng lại thành trăm lần thương yêu. Trăm lần với trăm lần thành vạn lần mất rồi.

"Dù thế nào thì anh Nidaime cũng thật dịu dàng với cô Benten."

Khi tôi nói ra điều đó, cơn giận dữ nhuộm lấy đôi gò má trắng bệch của Nidaime.

"Cậu nói chuyện gì ngu ngốc vậy? Tôi chẳng có chút gì dịu dàng với cô ta cả."

"Xin lỗi nhưng tôi đã nghe lén những lời của anh ở chùa Kiyomizu. Nidaime đã khuyên cô Benten đừng cố trở thành Thiên cẩu nữa. Anh nói như vậy là nghĩ cho cô ấy còn gì?"

"Không có chuyện đó! Cậu hoàn toàn hiểu lầm rồi."

"Là vậy sao?"

"Ta chỉ nghĩ một người đàn bà như vậy không phù hợp làm Thiên cẩu thôi."

Tuy bản thân anh ta không thừa nhận, nhưng rõ ràng Nidaime trở về

nước chính vì cuộc gặp gỡ với Benten ở Luân Đôn. Nhưng trở về sau cả trăm năm, người cha anh từng thề sẽ trả thù đã ngã xuống, ngày ngày sống trong vọng tưởng về cái mông của Benten. Người cha yêu Benten, và cậu con trai trở về để kéo Benten trở lại. Nếu hai cha con họ lại diễn một màn thảm kịch như trăm năm trước, chẳng rõ Nidaime cảm thấy nhục nhã tới độ nào. Tôi thấy chuyện sẽ chẳng có gì hay ho cả. Tại sao anh ta lại quay trở về đất nước, quay trở về vùng đất này? Anh ta có ngu không vậy? Tất cả tội lỗi đều do người đàn bà đó. Người đàn bà đó là nguồn con mọi tội lỗi. Anh ta căm ghét, cực kỳ căm ghét kẻ đó… Cơn thịnh nộ của Nidaime, loài Tanuki lại thích tận dụng.

"Cứ thế này rồi cô Benten sẽ kế thừa danh vị Nyoigadake Yakushibo Đệ Nhị. Anh cho phép chuyện đó xảy ra sao? Nếu Nidaime không ngăn được vụ này, thì không có cách nào để ngăn cản cô Benten nữa. Hãy cho Tanuki chúng tôi mượn sức mạnh của anh."

"Cậu Yasaburo, cậu hãy thôi thái độ tanh mùi bùn đó giùm ta."

"Tôi sẽ không lui bước đến khi anh chịu chấp nhận."

"… Ta hiểu. Ta hiểu rồi."

Nidaime thở dài, giơ hai tay lên.

"Hãy báo lại cho các bô lão Tanuki. Ta nhận lời làm người chủ trì."

"Cảm ơn anh."

"Đó là ta trả ơn cậu thôi đấy, Yasaburo."

°°°

Địa điểm thứ 18 trong số 33 điểm Saigoku*, tức chùa Chohoji núi

Shiunyama.

Bên trong khuôn viên của ngôi chùa nằm thụt giữa các tòa nhà cao tầng, một tảng đá kỳ lạ dạng lục giác nằm bên dưới tán liễu rủ. Đó chính là hòn đá trấn giữ Kyoto, có tên gọi chính thức là "tảng đá Heso". Sự thật rằng hòn đá này do Tanuki biến thành là bí mật của riêng giới Tanuki, mà cũng chính vì vậy tảng đá Heso còn được trọng vọng hơn cả vị trí Niseemon. Theo tục lệ xưa, để làm tiền đề cho lễ bầu chọn Niseemon, những tai to mặt lớn trong giới Tanuki đều tụ họp về Lục Giác Đường để thăm hỏi tảng đá Heso.

Ngày hôm đó, tôi cùng cả gia đình đi tới Lục Giác Đường.

Bầu trời xanh không một gợn mây bị những tòa nhà cao tầng cắt ra thành từng mảnh, hệt như ngày này một năm trước. Anh cả tôi có vẻ cao hứng, chúng tôi ghé vào một tiệm ăn Âu trước khi tới Lục Giác Đường, anh ngồi trên nệm chén sạch hai cái bánh hamburger.

"Đảm nhiệm vị trí Niseemon đòi hỏi phải có thể lực tốt. Chỉ dùng mỗi đồ uống dinh dưỡng thì không thể duy trì lâu dài. Ngày ngày đều cần ăn uống bổ sung thể lực."

"Ăn nhiều thức ngon cũng tốt." Mẹ tôi nói, "Mà cái bánh hamburger đó to thật đấy! Phải to cỡ con Tanuki luôn."

"Xin đừng nói ghê rợn thế chứ, mẹ ơi. Nghe như ăn thịt đồng loại không bằng."

"Không phải lẩu Tanuki, mà là hamburger Tanuki sao…?"

Tôi chợt tưởng tượng đến một điều kinh dị. Tôi không muốn bị cho vào nồi lẩu, cũng chẳng muốn bị nghiền thành thịt bằm.

"Hamburger ngon ghê!" Em trai tôi bảo vậy.

Chúng tôi vừa bàn luận rôm rả mấy chuyện đó vừa đi về phía Lục Giác Đường, rồi cũng dần thấy từ cổng Lục Giác Đường ra tới bên ngoài đông nghẹt những con Tanuki trong lốt biến hình đang đi đi lại lại.

Tôi vẫn luôn nghĩ rằng tuy từng con Tanuki đều mang lốt biến hình người kỳ công tới mức nào, nhưng khi một số lượng lớn tụ tập lại thì trong không khí vẫn luôn nồng nặc thứ khí chất mọc lông của Tanuki. Đó chắc là sự thoải mái của một đám banh lông nép sát vào nhau chăng?

Một đoàn nhà sư mặc đồ đen đứng trước cổng, chỉ dẫn đoàn Tanuki đi vào trong chùa. Đó là đám sư thầy giả do đoàn thân vệ Ebisugawa dưới trướng Kinkaku và Ginkaku biến thành. Lúc bước qua cổng, tôi nhìn thấy Kinkaku và Ginkaku trong bộ dạng sư cọ giả.

"Ô kìa, hai đứa chúng mày. Ngày càng ngoan ngoãn ghê nhỉ?"

"Chẳng phải cậu Yasaburo đó sao?" Kinkaku liền chắp tay cúi chào, "Hôm nay quả thực là một ngày đẹp trời, ngài đá Heso chắc cũng lấy làm vui lòng. Hy vọng mọi sự đều diễn ra tốt đẹp."

"Hẳn là tốt đẹp rồi, nam mô nam mô." Ginkaku nói theo.

Cách nói chuyện như được khai sáng của bọn nó chỉ tổ khiến tôi thấy ghê hồn.

"Chúng mày… chẳng lẽ ăn nhầm phải bả gì sao?"

"Cậu nói gì vậy, chúng tôi chỉ quyết tâm lột bỏ lớp vỏ ngu ngốc, học hỏi anh Kureichiro ngày đêm tu hành đấy thôi."

"Cả anh ấy lẫn tôi giờ tâm tịnh như cái bánh bao hấp để nguội."

"Anh Kureichiro là một con Tanuki đáng kính tới mức đủ để đặt chùa Kinkaku lên đỉnh tháp Kyoto. A, sao hai đứa tôi từng ngốc nghếch đến thế!"

“Xấu hổ quá, xấu hổ quá. Dẫu không có cái lỗ nẻ nào tôi cũng muốn giấu mặt đi. Nam mô nam mô.”

“Tôi thấy cậu Yasaburo cũng nên hướng theo con đường Phật pháp. Giờ không còn là thời đại của sự ngu ngốc nữa đâu.”

Kinkaku và Ginkaku là hai thằng ngốc thuần chất mức độ cao, giới Tanuki đầy những kẻ ngốc còn phải đánh giá chúng nó là “không tưởng tượng nổi”. Nếu đem chúng ra lột vỏ như lột củ hành tây rậm lông, chắc chẳng mấy chốc sẽ tan biến không vết tích khỏi cõi trần thế.

“Vậy hả, thế thì cố lên. Tao ủng hộ đó.”

Tôi nói lời cổ vũ hai anh em Kin-Gin rồi bỏ vào trong Lục Giác Đường.

°°°

Lục Giác Đường nằm kẹp giữa hai tòa nhà cao tầng nên tối nhờ như bị chìm xuống đáy ao. Từ trong sân nhìn lên, bầu trời xanh sáng rực rỡ hơn hẳn.

Khuôn viên chùa chẳng mấy rộng nhưng đầy nhóc Tanuki. Kẻ thì lượn lờ ngắm nghía viên bảo châu lấp lánh ánh vàng trên mái Lục Giác Đường với vẻ thèm khát, kẻ lại hít hà mùi hương khói rồi hắt xì liên tục và cười khùng khục, kẻ lại trải thảm đỏ* ra trước bức tượng Địa tạng rồi ngồi đánh chén cơm hộp.

“Cảm giác như đang đi picnic vậy.” Mẹ tôi lên tiếng.

“Giá mà mang cơm hộp theo nhỉ?” Em trai tôi nói theo.

Anh cả tách khỏi nhóm chúng tôi, đi về phía tảng đá Heso. Tôi thấy

Yasaka Heitaro, Ebisugawa Kureichiro, Nanzenji Shojiro và mấy người khác đứng dậy đón chào anh. Yasaka Heitaro cười khoan khoái thế kia chắc cũng đang đắc ý lắm. Cuối cùng, mấy trưởng lão trong dáng vẻ rậm lông được đặt trên mấy nệm ngồi màu tím cũng được bê vào trong, miệng vẫn còn lẩm bẩm "Không cần để tâm, không cần để tâm đến ta."

Cùng với tiếng hô "Đóng cổng!", cánh cổng Lục Giác Đường đóng lại.

Yasaka Heitaro mặc áo aloha ra đứng cạnh tảng đá Heso, gương mặt uy nghiêm nhìn quanh một lượt. Đám Tanuki xếp vòng mười, hai mươi lượt quanh tảng đá Heso đợi nghi thức bắt đầu.

"Xin quý vị yên lặng."

Yasaka Heitaro vỗ bành bạch vào bụng.

"Giờ chúng ta sẽ mở hội nghị. Trong vai trò chủ trì hội nghị này, tôi xin có lời cảm ơn sự cho phép đặc biệt từ chùa Chohoji núi Shiunyama. Ngoài ra, tôi cũng xin có lời cảm ơn tấm thịnh tình của các trưởng lão đã tham dự buổi lễ trong lúc bận rộn thế này. Trước khi buổi lễ bắt đầu, tôi cũng đã nhận được lời vàng ngọc từ ngài đá Heso. Tôi sẽ đọc ra tại đây, mong quý vị cùng đứng dậy."

Đám Tanuki trong khuôn viên nhất loạt đứng lên.

"'Khi bị cảm lạnh, hãy sưởi ấm đôi chân và làm lạnh cái đầu. Chỉ cần thế là không cần bác sĩ. Uống thêm chút gừng mật ong nóng thì cực kỳ tuyệt vời!' Xin hết."

Đám Tanuki trong khuôn viên nhất loạt cúi đầu rồi ngồi xuống.

Sau khi cúi đầu cảm ơn tảng đá Heso, Yasaka Heitaro ho lên một tiếng.

"Như mọi người đều đã biết, buổi bầu chọn năm ngoái đã phải giải tán vì xảy ra hỗn loạn, đây thực là một điều vô cùng đáng buồn. Chúng ta đã

không thể lựa chọn ra Niseemon mới, kẻ hèn kém tôi đây lại phải kéo dài trọng trách này thêm một năm nữa, đúng là một điều đáng tiếc tới cùng cực."

Tôi gào lên, "Ngài vất vả rồi!" Mẹ tôi cũng gào, "Ngài đã cố gắng lắm rồi!"

Yasaka Heitaro giơ tay lên với nụ cười ảo não, rồi tiếp tục bài phát biểu.

"Nhưng mà, chúng ta đã sắp kết thúc một năm an ổn để đến đây hôm nay với đầy tràn niềm vui. úng cử viên cho vị trí Niseemon, cậu Yaichiro cũng là một con Tanuki cực kỳ tuyệt vời, bởi vậy tôi nghĩ mình đã có thể nghỉ hưu và giao phó tương lai hướng đến một kỷ nguyên mới đầy triển vọng cho cậu ấy rồi. Tôi cũng có nhờ cậu Ebisugawa Kureichiro nói đôi lời ủng hộ, cậu Kureichiro là người kế thừa tài năng, mang trọng trách gánh vác gia tộc Ebisugawa sau khi Ebisugawa Soun qua đời. Tương lai xán lạn của giới Tanuki nằm cả trên đôi vai họ. Nào, cậu Kureichiro, xin mời."

Ebisugawa Kureichiro lặng lẽ đứng lên.

"Tôi là con trai trưởng của Ebisugawa Soun, Ebisugawa Kureichiro."

Anh ta cúi đầu thật thấp, đám Tanuki bắt đầu lao xao rì rầm.

"Hỡi bạn bè anh em trong giới Tanuki, xin thứ lỗi vì đã bặt tin suốt nhiều năm. Cha tôi, Ebisugawa Soun, vì dành nhiều tâm lực hiện đại hóa nhà máy Denki Bran giả nên đã nhúng chàm. Ông đã gây ra biết bao hành vi xấu xa không xứng với phong thái của một con Tanuki, gây ra điều tiếng hủy hoại danh thơm những năm cuối đời. Tất cả đều là chuyện không thể quên được. Bất chấp điều đó, anh Yaichiro đã thả trôi mọi bất hòa giữa hai bên gia đình bấy lâu nay, còn nói với tôi là 'Sẽ cùng chung

sống'. Tôi chưa thấy một Tanuki nào có tấm lòng quảng đại như vậy. Anh Yaichiro nhất định sẽ trở thành một Niseemon vô cùng tuyệt vời. Gia tộc Ebisugawa sẽ dốc lòng phò trợ ngài Niseemon mới, tận lực ủng hộ tương lai tươi sáng của giới Tanuki."

Anh cả tôi tỏ ra vô cùng cảm động, chìa tay ra nắm lấy tay Kureichiro.

"Cảm ơn cậu, Kureichiro. Cảm ơn cậu."

Nhìn gia chủ hai nhà bắt tay nhau, Yasaka Heitaro nở nụ cười mãn nguyện. Đám Tanuki có mặt ở đó đều hớn hở reo hò "Đúng! Thời đại mới!", "Thế kỷ 21!", vỗ tay vang dội đến muốn gãy cả tay. Tiếng vỗ tay như sấm nổ chúc mừng thời đại mới sắp tới khiến lông mấy trưởng lão đang cuộn mình say ngủ trên ghế nệm cũng rung lên nhè nhẹ.

Sau khi cúi đầu thật thấp trước ngài đá Heso, anh cả khẽ giơ tay ra chạm vào đó. Tiếng vỗ tay vẫn tiếp tục vang rền trong khoảng không gian giữa mấy tòa nhà cao tầng. Cuối cùng, Yasaka Heitaro giơ tay lên.

"Mọi người, hãy yên lặng nào."

Mặt Heitaro hớn ha hớn hở, cứ như ông ấy đã ở dưới bầu trời đầy nắng của miền đất Phương Nam vậy.

"Vậy thì, lễ báo tin lên ngài đá Heso kết thúc tại đây. Tôi xin thông báo cho quý vị về những dự định sắp tới, mong được sự bầu chọn của quý vị. Đầu tiên, chúng ta sẽ có cuộc họp của Hội đồng trưởng lão vào đêm ngày 26 tháng Mười hai, diễn ra tại tư gia của ngài Nyoigadake Yakushibo Nidaime. Có ai phản đối không?"

Những con Tanuki trong khuôn viên đều bày ra vẻ mặt khá kỳ quái nhưng không kẻ nào phản đối.

"Vậy chúng ta sẽ thống nhất như thế. Tiếp theo, tôi còn một điều nữa

muốn nói. Về Buổi bầu chọn Niseemon của giới Tanuki, năm ngoái ngài Nyoigadake Yakushibo đã vui lòng đảm nhận vị trí người chủ trì. Đáng tiếc là năm nay ngài Yakushibo không sắp xếp được, nên ngài Nidaime sẽ thay mặt nhận vị trí này. Chúng ta có được sự giúp đỡ này là do sự nỗ lực của cậu Shimogamo Yasaburo. Tôi xin biểu thị lòng biết ơn của mình tại đây."

Yasaka Heitaro nháy mắt với tôi, như có ý muốn nói "Có gì cậu phải chịu trách nhiệm hết đó!"

"Có ai phản đối không?"

Đám Tanuki vẫn mang vẻ mặt đầy băn khoăn, không nói đồng ý cũng chẳng nói phản đối. Yasaka Heitaro tỏ ra nhẹ nhõm, tính kết thúc hội nghị.

"Vậy thì…"

Đúng lúc đó, một giọng nói trong trẻo vang lên từ trên mái Lục Giác Đường.

"Ta phản đối."

°°°

Benten hạ xuống mái Lục Giác Đường, ngạo nghễ nhìn xuống đám Tanuki bên dưới bằng ánh mắt lạnh lùng.

Cô ấy mặc một bộ furisode màu đen đầy điểm gở với obi màu đỏ rực, tay còn cầm một cái tẩu kiseru*. Phần đầu tẩu bắt lấy ánh nắng len lỏi qua khoảng không giữa các tòa nhà, rực lên sắc vàng. Nhìn cũng đủ thấy cô đang nén chặt cơn giận dữ có thể phát nổ bất cứ lúc nào trong lòng. Tôi bị vẻ đẹp đó hớp hồn, nhưng các con Tanuki khác thì không.

Đối với đàn Tanuki khắp đất Lạc Trung, Benten là một sự tồn tại vượt quá cái ngưỡng có thể bình phẩm đẹp hay không đẹp rồi. Cô ấy mang sức mạnh của Thiên cẩu nhưng lại không phải là Thiên cẩu, vẫn ăn lẩu Tanuki nhưng không hẳn là Con người. Có lẽ nên gọi cô ấy là thứ thiên tai bay trên bầu trời thì hơn. Chúng Tanuki chỉ biết cúi đầu trước thiên tai cho qua đại họa mà thôi.

"Cô Benten giá lâm!"

Yasaka Heitaro cúi rạp mình, các con Tanuki khác cũng theo ông ấy mà rạp xuống. Tôi vẫn còn đang ngơ ngẩn, liền bị mẹ ép cúi đầu xuống theo. Mẹ ôm chặt cánh tay tôi vào ngực mình. Một sự tĩnh lặng bao trùm, như thể toàn bộ khuôn viên chùa đã bị đóng băng.

"Ta nghe sư phụ bảo ta sẽ làm người chủ trì cho buổi bầu chọn thủ lĩnh Tanuki cơ mà?" Benten phà khói rồi nói. "… Vậy mà ta lại chẳng được gọi là sao?"

Yasaka Heitaro sợ sệt ngẩng đầu lên.

"Ô kìa, có chuyện đó sao? Hẳn là có sự hiểu lầm gì ở đây rồi…"

"Tên cuồng Anh quốc đó chấp nhận làm việc này cũng chẳng sao."

"Xin lỗi."

"Nhưng dù gì ta cũng muốn biết tại sao lại để xảy ra hiểu lầm này. Hay đám Tanuki các ngươi bất mãn với chuyện ta đứng ra làm người chủ trì?"

Yasaka Heitaro mang vẻ mặt như sắp sửa lòi đuôi ra đến nơi, run rẩy ngẩng đầu lên.

"Không, làm gì có chuyện như thế…"

"Được rồi, được rồi. Ta hiểu rồi. Ta là Con người thật đấy, lại còn là một con đàn bà ăn lẩu Tanuki. Ta không ngốc, nên cũng hiểu được tâm lý

bọn Tanuki các ngươi."

Benten nói bằng giọng như đang vỗ về một chú mèo con, không thèm che giấu tâm tình.

"… Ta hiểu tâm lý các ngươi, nhưng ta vẫn cứ ăn đấy. Vì ta là Con người mà."

Bị nhìn chằm chằm, hơi thở của Yasaka Heitaro như sắp đứt tới nơi. Những con Tanuki khác bất động như đã hóa thành một đám tượng Địa Tạng bằng đất. Thế rồi, Benten đứng ra rìa mái Lục Giác Đường, đưa tay lên như đang đếm số Tanuki có mặt ở đây, lại như đang lựa xem sẽ chọn con nào làm nguyên liệu nấu lẩu năm nay. Đám Tanuki ở Lạc Trung đều vì hành động đó mà sợ mất vía.

"Làm được kha khá nồi lẩu đấy."

Benten thổi phù sợi khói nơi cây tẩu xuống đám Tanuki trong khuôn viên.

Đám bồ câu bay vụt mất làm cành liễu khẽ đung đưa, mấy trưởng lão lăn cù từ trên nệm xuống. Tiếng phụt phụt của những cái đuôi thò ra bắt đầu vang lên từ đâu đó. Như những đóa sen nở lúc bình minh, đám Tanuki dần tuột khỏi lốt biến hình.

Thế rồi, ánh mắt Benten dừng lại ở tôi.

"Ái chà chà, Yasaburo. Cậu trốn ở chỗ đó sao?"

Đám Tanuki đang run sợ xung quanh tôi đồng loạt bỏ chạy tán loạn, đến lúc nhận ra thì bên cạnh tôi chỉ còn mỗi mẹ và Yashiro. Anh cả vội vã lao lại.

"Đây chắc hẳn là chiêu trò của cậu nhỉ?"

Benten nhìn xuống tôi rồi nói. "Cậu cũng giỏi dụ dỗ kẻ đó đấy."

“Tôi thật sự không nhớ mình đã làm những gì để…”

“Nói dối.”

“Là nói dối. Tôi xin lỗi.”

“Ngươi đúng là con Tanuki đáng ngạc nhiên. Dám quay lưng lại lời sư phụ, vờ như không có cả ta luôn.”

“Cô Benten biết quá rõ con Tanuki tên Yasaburo tôi đây còn gì. Bên trong người tôi đang chảy dòng máu ngốc nghếch. Chỉ cần tôi muốn thì sẽ làm. Phản bội sư phụ, phản bội cô Benten, dụ dỗ Nidaime…”

“Ta cực kỳ ghét gã đàn ông đó.”

“Nidaime cũng nói là cực kỳ ghét cô Benten.”

Benten khịt mũi.

“Ngươi thì sao? Ta và kẻ đó, ngươi quý ai?”

“… Đối với cả hai, tôi đều mang niềm tôn kính Thiên cẩu.”

Nghe tôi đáp một câu lập lờ như vậy, Benten giơ tay lên quăng cây tẩu kiseru màu vàng xuống. Chiếc tẩu đó bay thẳng đến chỗ chân tôi, đập keng xuống nền đất. Mẹ và Yashiro rú lên, bám chặt lấy người tôi. Tôi lẳng lặng nhìn lên Benten. Đúng lúc đó, cánh cửa nhìn ra đường Rokkaku bật mở, đám Tanuki trong chùa đồng loạt nhìn ra.

Nidaime đội chiếc mũ quý ông, đứng đó với vẻ mặt lạnh lùng.

Benten quay lưng đi, cao ngạo nhìn xuống Nidaime.

“Xin chào quý vị Tanuki”, Nidaime nói với đàn Tanuki bên trong chùa. “Một con Tanuki tên Kaisei đã báo với ta rằng đang có biến xảy ra ở Lục Giác Đường. Nhưng hình như cũng chẳng có chuyện gì lớn thì phải?”

Nidaime nói vậy rồi nhìn quanh một lượt. Không thèm liếc Benten lấy một cái.

Benten lườm cả Nidaime lẫn tôi, rồi lại như hờn dỗi mà quay phắt đi. Cô ấy vừa lắc lắc tay áo vừa ngắm nghía viên bảo châu sáng lấp lánh trên mái Lục Giác Đường. Cuối cùng, Benten nói. "Thật hết cách với thằng nhóc này. Thích làm gì thì làm đi."

"Cảm ơn cô đã rộng lòng từ bi." Tôi quỳ rạp xuống.

"Yasaburo, cậu chẳng biết gì cả."

Trước khi bay đi, cô ấy nói.

"Tôi lúc nào cũng dịu dàng."

°°°

Ngày hôm sau, anh thứ gửi thư về từ nơi du hành.

Rừng thiêng Tadasu, gia đình Shimogamo.

Kính gửi.

Mọi người có khỏe không ạ?

Hiện tại con đang trải qua những ngày ở thị trấn cảng Tomonoura thuộc tỉnh Hiroshima, nhìn ra biển nội địa Seto. Dường như thị trấn này có lịch sử khá lâu đời, thi thoảng lại thấy những dấu vết còn lưu lại rõ nét của thời Edo. Ngoài khơi có một hòn đảo nhỏ tên là Senzui, Tanuki sinh sống ở đằng sau khu nhà trọ quốc dân của nơi đấy. Họ chào đón rất nồng hậu, tạm thời con có thể thư thả nghỉ ngơi.

Khi mới rời khỏi Kyoto, riêng việc duy trì được lốt biến hình thôi đã đủ mỏi mệt rồi nhưng giờ con đã dần quen hơn. Ở thị trấn Kurashiki, Okayama và Onomichi, con đều gặp được khá nhiều Tanuki và chứng kiến

bao điều lạ, nếu viết hết những kỷ niệm đó ra thì chỉ sợ tờ giấy viết thư này quá nhỏ. Con nghĩ khi nào quay về rừng thiêng Tadasu, con sẽ thong thả kể lại cho mọi người nghe.

Cứ đi du hành hết thị trấn này tới thị trấn khác cũng đủ vui thú rồi.

Tại khu nhà trọ ở đảo Senzui, con làm quen được với một anh Tanuki đi thuyền từ Marukame bên Shikoku sang. Cả hai bàn về cờ Shogi với nhau mà thành bạn. Anh ấy tính chèo thuyền về lại Shikoku, nên con tính xin anh ấy cho đi nhờ sang bên ấy và đi cháo hỏi Kincho Ichimon ở đảo Komatsu. Tóm lại, con đang rất khỏe mạnh và có một chuyến du hành thoải mái. Từng ngày, con đều thấy mình trưởng thành lên rất nhiều. Y như một búp măng đầy lông vậy.

Cả nhà cũng nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. Con sẽ lại viết thư.

Thân ái,

Shimogamo Yajiro

°°°

Tôi chỉ đọc được lá thư này của anh thứ sau khi mọi ồn ào đã lắng xuống. Khi lá thư này được gửi tới rừng thiêng Tadasu, để lẩn trốn khỏi tầm mắt Benten, tôi đã biến mất khỏi Lạc Trung.

Ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách…

Cái danh "Yasaburo trốn chạy" lại vang dội khắp đất Lạc Trung.

Tôi lẩn lút trong đêm tối, băng qua Osakanoseki, trốn về phía hồ Biwa.

Chương bảy
DÒNG MÁU THIÊN CẨU, DÒNG MÁU NGỐC NGHẾCH

Độ giữa tháng Mười hai, Shimogamo Yasaburo tan biến như làn khói khỏi Lạc Trung. Hôm trước Giáng sinh, Nanzenji Gyokuran tới thăm tôi ở nơi ẩn nấp có kẻ là không ai hay biết tôi đã đi đâu, còn rỉ tai nhau rằng tôi đã chết rồi.

Tôi trốn về phía hồ Biwa.

Khu vực ven hồ Biwa là quê hương nơi Benten sinh ra. Dường như căm ghét cái quá khứ chôn vùi ở đầu bên kia Osakanoseki, cô ấy rất hiếm khi ghé lại chốn này. Một khi có chuyện liên quan tới Benten, hồ Biwa là nơi rất gần nhưng cũng lại vô cùng xa xôi, một địa điểm tuyệt vời để trốn chạy.

Tôi tìm đến nhà cụ họa sĩ Ayameike ngay trong đêm đào thoát khỏi Kyoto.

Ngẫm lại mới thấy, lần cuối tôi tới nơi này là từ tận tháng Bảy, cái cổng đá treo biển gỗ "Ayameike" lẫn ánh đèn màu mật ong chiếu sáng cánh cửa kéo nằm sâu bên trong cổng đều thật hoài niệm làm sao.

"Ôi chà chà, cháu ghé thăm đấy à?"

Cụ Ayameike nồng nhiệt chào đón tôi.

Tôi chỉ định ghé vào chào hỏi, nhưng chẳng mấy chốc tôi đành chiều theo sự hiếu khách của cụ họa sĩ bằng cách ở lại ăn bữa đêm, trong khi đang nằm lăn ra nghỉ bụng thì lại được chuẩn bị cho bồn tắm. Tắm táp xong đi ra lại thấy có rượu chuẩn bị sẵn sàng, cụ họa sĩ còn cuộn mình

trong chăn kotatsu rồi mời gọi "Vào đây, vào đây". Tôi chui vào trong chăn kotatsu ngồi uống rượu, miệng nhồm nhoàm ăn quả hồng khô đã lên phấn ngọt, suy nghĩ "muốn trốn trong căn nhà này quá" cồn lên trong lòng.

Làm gì có chỗ trốn nào tuyệt vời được như thế này chứ? Không, không có.

Vậy là, tôi liền chọn nhà cụ họa sĩ Ayameike làm nơi nương náu.

ooo

Cuộc sống trốn chạy của tôi thoải mái và vui vẻ thế đó.

Đêm tôi ngủ dưới hiên nhà, ngày thì cùng cụ họa sĩ dùng chổi phân loại đám lá khô quét dọn về, vẽ tranh bí ngô, xới đất kiếm côn trùng chơi. Sau khi đánh giấc trưa, ăn vặt rồi chơi cờ Shogi với cụ họa sĩ bỗng thành lịch trình hằng ngày của tôi. Cả hai ngồi trong kotatsu, đối diện nhau bên cái bàn cờ, nhưng cụ họa sĩ cũng chẳng để tâm chuyện thắng thua, cứ mãi thư thả di chuyển những quân cờ cho tới khi biến một góc bàn cờ thành hình dạng phù hợp với cái nhìn duy mỹ của mình.

"Ông nhất định phải đặt Kim Tướng ở vị trí này."

Lão sư phụ lẩm bẩm. "Như thế thì sẽ ra được một hình dạng cực đẹp đó."

"Ha ha. Chắc là vậy rồi. Thế thì cháu sẽ đi nước này."

"… Ôi chà chà, cháu chơi cũng khá đó chứ."

Tôi chơi với cụ họa sĩ đến tầm mặt trời lặn, rồi luồn lách theo bóng tối dạo đêm thị trấn Otsu.

Tôi đi qua khu dân cư tới một phố mua sắm. Chỗ này có khá nhiều cửa hàng bán đồ âu theo mùa hay những tiệm kim hoàn lộn xộn nằm san sát nhau, nhưng vào lúc tôi ra ngoài dạo bộ chúng đã kéo cửa xuống cả rồi. Khi ra tới cảng Otsu lạnh căm, tôi thấy ánh đèn điện thành phố xa xa trải dài bên kia bờ hồ Biwa, cũng thấy cả ánh sáng tràn qua từ những ô cửa sổ của du thuyền ban đêm như loang trên mặt hồ tối tăm.

Khi bước lơ vơ trong thị trấn về đêm, ngang qua Trung tâm cộng đồng Otsu ngày trước, tôi phát hiện ra nơi Sa hoàng Nikola Đệ nhị của Đế quốc Nga, lúc bấy giờ còn là Hoàng thái tử, bị mưu sát*. Nơi đây còn được gọi là nơi xảy ra "Sự kiện Otsu". Lúc này, tôi đứng lặng trong một góc thị trấn chẳng có gì đặc biệt, tưởng tượng đến thời đại xưa khi vị Hoàng thái tử của Đế quốc Nga trên chiếc xe người kéo chở đi mất hút nơi vùng hồ phương Nam.

Vào thời Meiji, những Con người linh hoạt cuống quýt nắm bắt lấy làn sóng văn minh đông tiệm*, đám Tanuki chúng tôi cũng cuống quýt chạy những đoàn tàu hỏa giả. Đó cũng là thời Nidaime bị sư phụ Akadama bắt về từ Nagasaki, sống cuộc đời buồn chán ở núi Nyoigadake, miễn cưỡng bước từng bước lên bậc thang Thiên cẩu. Cậu thiếu niên má đỏ bồ quân cực kỳ yêu mẹ đó chắc không nghĩ rồi sẽ có lúc bản thân mình phải vượt biển, đi xa tới cả trăm năm không về.

"Cả Con người, Tanuki lẫn Thiên cẩu, nghĩ tới thì cũng đi được khá xa đó."

Tôi vừa suy ngẫm vậy vừa quay về nhà cụ họa sĩ.

Tôi sống cuộc đời lưu vong thoải mái, thi thoảng lại nhớ tới anh cả và mọi người ở rừng thiêng Tadasu. Khi tôi lẩn trong bóng tối của rừng thiêng Tadasu nói lời tạm biệt, anh cả tỏ ra ân hận lắm lắm vì đã để tôi

cuốn vào vấn đề của Thiên cẩu. "Rồi mọi chuyện sẽ ra sao đây?" Anh ấy cứ than thở vậy tới tận lúc chia tay.

"Rồi sẽ có cách thôi." Tôi đã nói vậy, nhưng kỳ thực chẳng có cách nào cả.

°°°

Buổi chiều ngày Đông chí, tôi đang cùng cụ họa sĩ Ayameike chơi cờ thì nghe thấy có tiếng cánh cửa kéo mở "kịch" và giọng ai đó nói "Xin phép làm phiền". Tôi bước ra hiên coi thử thì thấy giáo sư Yodogawa đứng đó. Bộ đồ và trang bị của bác ấy trông như một nhà leo núi sắp sửa đương đầu với gió tuyết.

"Ô kìa, cậu cũng tới đó hả?" Giáo sư có vẻ vui ra mặt.

"Bác ăn mặc kỹ thế, đang tính đi leo núi ạ?"

"Rừng thực nghiệm đang dày tuyết lắm, nếu không ăn mặc trang bị cẩn thận sẽ bị mắc kẹt đấy. Cậu này, sao Con người không có được bộ lông dày như Tanuki nhỉ? Tôi thi thoảng vẫn nghĩ quá trình tiến hóa đã tiêu biến gần hết bộ lông của chúng ta là cả một thất bại… Ôi trời, nơi này đang có một tiện ích tuyệt vời của giới văn minh này!"

Giáo sư Yodogawa chui vào trong chăn kotatsu, lâng lâng như khỉ núi ngâm suối nước nóng. Từ cái ba lô trông như đựng đồ bán chợ đen, một quả bí ngô to tướng và quả cam yuzu trơn bóng lăn ra.

"Ôi, quả cam yuzu đẹp quá." Cụ bà lên tiếng.

"Hôm nay là Đông chí mà. Ai mà không muốn vào một bồn tắm nước nóng mang hương yuzu chứ?"

“Tôi không thích tắm bồn.” Cụ họa sĩ Ayameike có vẻ khó xử. “Cứ vào trong bồn tắm là đầu óc tôi ngứa ngáy hết cả.”

“Mặc kệ ông ấy đi, có bao giờ ông ấy chịu tắm bồn đâu. Từ xưa đã vậy rồi.”

“Nhưng lão sư Ayameike này,” giáo sư Yodogawa mang vẻ mặt đầy nghi ngại. “Không vào bồn tắm thì đầu óc mới càng ngứa ngáy hơn chứ.”

“Nếu có thể chịu qua cơn ngứa thì sẽ không còn ngứa nữa. Sau đó thì bao lâu không tắm cũng chẳng hề thấy ngứa ngáy chi nữa. Bất cứ thứ gì cũng chỉ khó khăn lúc ban đầu thôi.”

“Tôi không thích, bẩn chết.” Cụ bà nhăn mặt.

“Ha ha, ra là vậy sao. Tôi không biết vụ đó, nhưng mà tôi thích bồn tắm lắm. Lúc ở rừng thực nghiệm, tôi lấy một cái thùng phuy đun nước rồi đầm mình vào trong đó. Khi nhìn làn hơi nước bốc lên giữa cảnh rừng đêm với những bông tuyết lặng lẽ rơi, tôi có cảm giác vô cùng hùng tráng, cứ như đất trời đã giao hòa làm một vậy. Hay như lúc cào xong đám tuyết và rót cho mình một ly whiskey, tôi chẳng còn biết mình hiện còn đang sống hay đã chết nữa.”

Giáo sư Yodogawa lấy dao lộc cộc bổ quả bí ngô ra rồi hầm lên.

Thế rồi, bác ấy cứ liên thiên nào là “Người ta bảo imotakonankin* là món ăn các thiếu nữ yêu thích, nếu tôi cũng thích thì có khi nào tôi cũng là thiếu nữ không”, nào là “Bí ngô có chứa beta-carotene và vitamin C nên rất tốt cho sức khỏe”, hay “Ở sâu trong Trung Quốc Đại lục, tôi từng thấy có người khoét ruột quả bí ngô khổng lồ rồi chui vào trong đó sống, tôi cứ ngỡ họ bị quái vật bí ngô nuốt chửng chứ.” Bác ấy cứ nói mấy chuyện vô thưởng vô phạt đủ chủ đề linh tinh làm chúng tôi hứng chí cười bò, món hầm mình bác ấy làm ra cũng do mình bác ấy ăn hầu như hết sạch, rồi lại

tự dọn dẹp. "Ô kìa, đến giờ phải quay lại núi rồi."

Tôi tiễn giáo sư ra tận ga Miidera. Chúng tôi bước dọc theo kênh Biwa đang lặng lờ trôi trong bóng tối, xung quanh lác đác vài ngọn đèn đường đang chiếu tỏa. Giáo sư Yodogawa nhìn quanh rồi nhỏ giọng nói.

"Buổi tiệc tất niên của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đang tới gần rồi. Đám đó chắc cũng đang lo lắng lắm rồi đấy."

"Cháu sẽ không cung cấp Tanuki cho bọn người đó đâu."

"Khi cậu bảo sẽ gia nhập Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, tôi đã nghĩ không biết mọi chuyện rồi sẽ ra sao nhưng tính ra đấy cũng là một chiến lược hay. Cậu chỉ cần trốn đi trót lọt, đám người đó mất đi mục tiêu chắc thất vọng lắm đấy."

"Kiểu tôi thích chọc mấy người đó, a ha ha."

"Nhưng ta đang đối đầu với Jurojin đó, ông già đó là dạng người chu toàn mọi nhẽ nên cũng có thể đã làm gì đó rồi. Nhất là tay Tenmanya khả nghi đó."

"Có lẽ vậy."

"Nếu không ổn, thì tôi sẽ nhảy vào cứu con Tanuki ra."

Dưới ánh đèn, giáo sư Yodogawa mỉm cười đầy dũng cảm. Kinh qua cuộc sống khổ cực trong lòng núi, gương mặt bác đã trở nên quật cường, tình yêu Tanuki rực lên cháy bỏng. Tôi có thể thấy trên khuôn mặt ấy quyết tâm sắt đá không chùn bước, dù có phải tấn công buổi tiệc để cứu Tanuki khỏi nồi lẩu.

ooo

Tanuki rất thích Giáng sinh. Không có lý do gì đặc biệt nhưng vẫn ăn mừng thật ra cũng hay.

Gia đình Shimogamo hay ăn gà rán trong ngày lễ Giáng sinh, rồi Yashiro sẽ bật đèn trang trí cho mọi người coi. Tiếc là chẳng thể tham dự Giáng sinh năm nay, tôi cứ ôm suy nghĩ u buồn này. Chưa kể, vào buổi chiều ngày 24 tháng Mười hai, khi ngửi thấy mùi gia vị bí mật đủ để khiến đứa trẻ đang khóc cũng phải im bặt của ông già Colonel* bay vào từ ngoài hiên, trái tim tôi càng buồn khủng khiếp. Người tìm tới thăm tôi là Nanzenji Gyokuran.

"Để không ai tìm ra, chị đã một mình vượt núi tới đó. Mẹ em nhờ qua xem tình hình em nên chị mới tới."

Chị Gyokuran quấn cái khăn quàng màu đỏ một đôi với chiếc của anh cả, ôm theo hộp gà rán làm quà. Sau khi chào hỏi cụ họa sĩ và giới thiệu bản thân, Gyokuran nhòm vào cái bàn cờ đặt bên trên chiếc kotatsu. "Cái gì thế này!" Chị liền kêu toáng lên. "Cháu chưa từng thấy cục diện cờ nào như vậy cả."

"Chắc cháu giỏi cờ lắm đúng không?"

Cụ Ayameike dịu dàng nói vậy, gò má Gyokuran liền đỏ ửng lên.

Tôi cùng Gyokuran bước ra ngoài khu vườn mùa đông, vừa thong thả dạo bước vừa trò chuyện. Gyokuran nói rằng đêm nay chị ấy được mời tới tham dự buổi tiệc Giáng sinh ở rừng thiêng Tadasu. Yashiro sẽ mang mấy thứ đồ điện lấy từ nhà máy Denki Bran giả làm một chuỗi đèn trang trí cực lớn.

"Kureichiro nhà Ebisugawa cũng tới đó. Cậu ta luôn đỡ đần công việc của anh Yaichiro, cũng là một người thân thiện. Một con sâu khóc nhè như cậu ta mà giờ lại thành một con Tanuki đĩnh đạc đến thế."

Gyokuran kể cho nghe tình hình trong thành phố Kyoto sau khi tôi biến mất.

Về chuyện tôi đã động tới vảy ngược của Benten tại Lục Giác Đường, lòng tưởng niệm và sự an tâm mỗi lúc một lan rộng trong giới Tanuki. Có kẻ tưởng niệm "Yasaburo đáng thương, vĩnh biệt cậu", thì cũng có kẻ mang sự an tâm vô cớ "Yasaburo bị ăn thịt thì mình khỏi phải lo rơi vào nồi lẩu nữa".

Yasaka Heitaro không ngớt lo lắng, "Yasaburo chắc sẽ ổn thôi nhỉ", nhưng vẫn bận rộn chuẩn bị cho chuyến du lịch tới Hawaii, cũng đã dọn khỏi văn phòng ở Gion Nawate. Chỉ cần tham dự nốt đám cưới của anh cả tôi và Gyokuran vào đầu năm mới, ông ấy sẽ lập tức lên đường đi du lịch.

"Chú ấy không phải một con Tanuki trở thành Niseemon vì thèm muốn vị trí đó, nên muốn sớm về hưu cũng phải thôi."

"Hầu hết Tanuki đều chẳng hứng thú gì với Niseemon. Trừ những kẻ biến thái như anh cả."

"Chính vì hỗ trợ cho kẻ biến thái đó, giờ sinh mệnh em đang như ngọn đèn trước gió đấy. Chị thấy em cũng là một kẻ biến thái rất chi là hoành tráng đó chứ. Em không chê bôi anh Yaichiro được đâu."

"Nhà Shimogamo là một gia đình biến thái mà."

"A, vậy thì chị là kẻ biến thái gả về một nhà biến thái hả?"

Gyokuran đá bay đám lá rụng rồi cười khì. Thế rồi chị cúi xuống nhìn đám lá rụng đầy, gương mặt thoáng buồn.

"… Sư phụ Akadama đã đuổi em khỏi sư môn rồi."

"Vậy sao. Em biết mà."

Tôi đã dự đoán trước được việc này nên cũng chẳng ngạc nhiên.

“Thiên cẩu có tự tôn của Thiên cẩu, Tanuki cũng có phẩm giá của Tanuki.”

“Là do sư phụ ép uổng quá thôi.”

“Hãy cứ đợi chuyện này lắng xuống đã. Không có em đây sư phụ chắc cũng phiền lắm.”

Sau khi bị Benten xúi giục gây ra vụ Cây Sam Ma Vương, tôi từng lánh xa sư phụ một thời gian. Nhưng đó là do tự tôi cảm thấy cắn rứt, còn đây là lần đầu tiên ai đó nói với tôi rằng sư phụ chính thức đuổi tôi khỏi sư môn.

Tôi nhìn lên đỉnh những tàng cây mùa đông đang đung đưa theo gió, căn hộ lạnh lẽo nhờ tối và dáng lưng còng của sư phụ Akadama hiện lên trong óc. Hình ảnh sư phụ ôm con Daruma lạnh lẽo thay cho cái mông của Benten, nhấm nháp rượu ngọt Akadama, hút thuốc lá Thiên cẩu trong bóng đêm nhập nhoạng.

“Gyokuran, hãy mang quà cáp đến cho sư phụ giùm em nhé.”

“Cứ giao cho chị.”

“Nhớ đừng để hết bông ngoáy tai. Không có bông ngoáy tai, sư phụ thấy tai ngứa ngáy khó chịu lại thổi gió lốc đấy.” Tôi nhấn mạnh thêm. “Ờ, nhưng mà chỉ như cơn gió thoảng thôi.”

“Em khỏi phải lo. Chị sẽ chăm sóc thầy tử tế.”

“Chăm lo cho ông già Thiên cẩu đó tốn công tốn sức lắm. Thật là một Thiên cẩu phiền phức.”

“… Yasaburo yêu quý sư phụ thật đó.”

“Chị đừng nói chuyện này với ai đấy, mất hết mặt mũi.”

Nghe tôi nói vậy, Gyokuran lại bật cười khúc khích.

°°°

Cứ như vậy, tôi ẩn náu ở nhà cụ họa sĩ Ayameike đến đêm trước hôm b`ầu Niseemon.

Đêm hôm đó, tôi núp mình bên dưới lối nhìn ra khu vườn, cuộn tròn trong cái chăn cũ ám mùi ngòn ngọt từ tẩu thuốc lá của cụ họa sĩ. Đến tận lúc nãy vẫn thấy đám Tanuki nhà Onjoji lượn lờ trước vườn, giờ đã chẳng còn bóng dáng. Mãi tôi không ngủ nổi nên đành đếm lông chân trước đợi con bu`ồn ngủ ghé thăm.

Đêm mùa đông càng lúc càng đằm hơn.

Vào những đêm khó ngủ như thế này, tôi lại nhớ tới đêm cha rơi vào n`ồi lẩu. Anh cả và mọi người ở rừng thiêng Tadasu, anh thứ dưới b`ầu trời của chuyến lữ hành chắc cũng đang nhớ tới cha chăng?

Tôi từng nghe giáo sư Yodogawa kể lại những giây phút cuối cùng của cha vào mùa thu năm ngoái.

Trong gian phòng kiểu Nhật rộng lớn mà lạnh lẽo của một nhà hàng ở Pontocho, trong ánh đèn thành phố chiếu sáng rực bờ bên kia sông Kamogawa, dáng vẻ rậm lông của cha tôi khi giật mình tỉnh dậy trong chiếc l`ồng như hiện lên rõ nét ngay trước mắt. Cái đêm tôi được nghe kể lại chuyện hôm ấy, giáo sư Yodogawa đã bẻ cho tôi miếng cơm nắm gói trong giấy bạc, vị cơm lạnh tanh cắn ngập miệng lúc đấy cứ như hương vị của nắm cơm cuối cùng cha ăn.

Trong lúc đó, tôi d`ần gật gù.

Đột nhiên, khu vườn vang lên tiếng động như thủy tinh mỏng nứt vỡ.

Đám cây cối đã rũ héo vì mùa đông bị phủ trong một lớp sương giá.

Hơi lạnh đến đau mông bò lan trên mặt đất, đám lá tôi gom lại bằng chổi giờ đã đông cứng và chuyển sang màu trắng phau. Tôi bò ra khỏi gầm lối ra thì thấy trước mắt mình, đám cây cối khắp vườn đã phủ đầy những đóa hoa băng như thể anh đào nở rộ. Những cánh hoa trong suốt bay lả tả. Khắp nơi tràn ngập thứ ánh sáng kỳ dị mang sắc trắng xanh.

Bóng người hiện lên bên kia tàng cây là Benten.

Khí lạnh khủng khiếp lan tràn khắp nơi làm gò má cô ấy tái nhợt đi, trông ngây thơ như một thiếu nữ. Ánh mắt u buồn của cô ấy nhìn xa xăm lên những cánh hoa băng đang bay lượn trong không gian. Vào ngày bị sư phụ Akadama cắp đi, phải chăng Benten đã mang vẻ mặt này đứng nơi bờ hồ Biwa phủ đầy tuyết?

Nhìn thấy tôi, cô ấy liền bật cười.

Nơi gò má như làm bằng sứ đó, nước mắt đang lã chã tuôn rơi.

"Tại sao cô lại khóc vậy?"

"Tôi thấy thương cho cậu sẽ bị tôi ăn thịt." Cô ấy nói.

Tôi mở bừng mắt ra thì thấy chung quanh mình lờ mờ sáng.

"Gì cơ, là mơ sao?" Tôi tự nhủ như thế rồi sột soạt bò ra ngoài.

Bầu trời sắc lam qua kẽ hở của rặng cây đang dần nhuộm ánh thanh khiết của buổi bình minh. Tôi vừa ngáp vừa dạo quanh khu vườn, đập đập đám băng đông lại trong xô. Không khí buổi sáng lạnh đến đông cứng cả người, tôi hít một hơi, thở phù phù ra khói trắng rồi lẩm bẩm, "Sáng rồi."

Ngày quyết định vị trí Niseemon.

Ngày giỗ của cha chúng tôi.

Và cũng là ngày Câu lạc bộ ngày thứ Sáu tổ chức tiệc tất niên.

Một ngày sóng to gió lớn đã bắt đầu tĩnh lặng như vậy đấy.

°°°

Ngày hôm đó, anh cả cũng dậy từ sớm như tôi.

Anh khẽ khàng rời khỏi ổ ngủ, cố gắng không đánh thức mẹ và Yashiro, rồi dạo bước trên lớp lá khô của rừng thiêng Tadasu. Khu rừng mùa đông đọng đầy những giọt sương sớm lạnh cóng sắc trắng xanh. Anh rửa mặt nơi dòng suối nhỏ lạnh đến cắt da cắt thịt, sau đó đặt cái bàn cờ Shogi của cha trước mặt mà trầm tư mặc tưởng. Rồi sự minh mẫn cũng tới với đầu óc, toàn thân ngập tràn sức lực.

"Ngày này rồi cũng đã tới." Anh cả nghĩ.

Thế rồi mẹ tôi vừa thở phì ra khói trắng vừa bước tới, ngồi phịch xuống bên cạnh anh cả.

"Cũng đã đến lúc rồi nhỉ?" Mẹ nói.

"Cũng đã đến lúc rồi ạ." Anh cả nhắc lại.

Thế rồi cả hai nhìn khắp lượt rừng thiêng Tadasu đang sáng dần.

Sáng nay, đầu tiên Yashiro sẽ tới nhà máy Denki Bran giả. Dạo này Yashiro đang tập trung phân tích cuốn sổ thực nghiệm của tiến sĩ Inazuma, ngày nào cũng tới phòng nghiên cứu. Hiện tại nó mới chỉ chế ra được mấy thứ nước siro không thể nào nuốt nổi, nhưng Yashiro vẫn mang đầy ý chí hiên ngang "Chỉ một chút nữa thôi là được!"

"Em đừng cố làm mấy cái thí nghiệm khó nhằn quá nhé. Mấy thứ điện đóm đó dẫu sao cũng nguy hiểm."

"Vâng, em sẽ cẩn thận. Anh cũng cố gắng lên nhé. Em sẽ cố mang sản phẩm hoàn thiện tới buổi tiệc mừng anh."

Yashiro đeo cái túi nhét đầy sách vở lên lưng rồi rời khỏi rừng thiêng

Tadasu. Anh cả cũng chuẩn bị ra ngoài. Anh dự kiến sẽ đi tới buổi tiệc mừng trước với đám Tanuki trẻ tầm tuổi Nanzenji Shojiro, sau đó đến hội nghị trưởng lão ở tư gia của Nidaime. Mẹ quẹt đá đánh lửa để tiễn anh cả tôi đi.

"Mẹ đã đặt tiệc ở Akegarasu rồi. Sau khi xong hội nghị với các trưởng lão, con nhớ đến đó nhé. Đêm nay Yasaburo có lẽ cũng sẽ trở về."

Thế rồi ánh mắt mẹ lấp lánh nhìn anh cả tôi bước lên xe kéo tự động. "A!" mẹ thốt lên như chẳng thể kìm nén được. "Vậy là, con sắp thành Niseemon rồi đấy."

"Không biết cha có vui mừng không nhỉ?"

"Đương nhiên cha sẽ vui mừng cho con rồi. Chắc ông ấy đang cười ha hả ở thế giới bên kia không chừng."

"Vậy con đi nhé mẹ ơi. Mẹ hãy đợi tin vui của con."

Thế rồi anh cả rời khỏi rừng thiêng Tadasu.

Chiếc xe kéo tự động thong dong chạy, rời khỏi đoạn đường lên thăm đền Shimogamo ra Demachi-yanagi. Rặng tùng xếp hàng nơi tam giác sông Kamogawa đều được buộc chiếu cói quanh bụng, diều hâu thong dong bay liệng trên bầu trời. Ánh sáng dịu dàng như nắng xuân trải xuống phong cảnh thiên hạ thái bình ven bờ sông Kamogawa.

Anh cả cho xe chạy dọc sông Kamogawa về phía Nam.

Ý nghĩ mình sẽ sớm nối gót cha khiến niềm vui dâng trào từ tận đáy lòng. Cuối cùng thì mình cũng đã tẩy được vết nhơ "mấy đứa con đáng thất vọng không tiếp nối được dòng máu của ngài Shimogamo Soichiro". Hương hồn cha chắc sẽ thấy vui mừng, mẹ vui mừng, Gyokuran cũng vui mừng. Dần dần mình sẽ lấy lại hào quang cho gia tộc Shimogamo, dưới sự

chỉ đạo của mình giới Tanuki cũng sẽ đạt được nhiều thành tựu. Không chừng mình còn vinh dự được tạc tượng, rồi đám bồ câu có khi còn bậy lên mặt bức tượng đó nữa. Đầu óc mơ màng nghĩ tới những viễn cảnh đó, gương mặt anh cũng tự động dãn ra thành một nụ cười.

Anh cả cho xe dừng lại ở quán Tokasaikan nằm ở đầu Tây cầu lớn Shijo. Anh vỗ vỗ gương mặt đang hớn hở với những ảo tưởng của mình để lấy thêm sĩ khí, rồi bước lên một cầu thang vận hành bằng tay kiểu cổ rất đẹp, rung rung đi lên tầng trên. Vừa bước ra, anh đã thấy Gyokuran đã mặc kimono đứng ở hành lang đón đợi mình.

"Mọi người đã tập trung đông đủ cả rồi."

Nanzenji Gyokuran nói vậy rồi nắm lấy tay anh đưa vào trong phòng tiệc.

Trong phòng tiệc ốp gỗ xếp đầy mấy cái bàn tròn màu đen, Nanzenji Shojiro và mấy con Tanuki khác đang đợi anh tôi đến. Ánh sáng rực rỡ tràn vào từ ô cửa dài nhìn ra sông Kamogawa, nhìn ra ngoài có thể thấy Con người đi đi lại lại trên cầu lớn Shijo bên dưới, thấy cả phần đỉnh mái tòa Minamiza nằm bên bờ đối diện.

Nartzenji Shojiro không chờ nổi nữa, trong tay anh đã cầm sẵn chai rượu Thiệu Hưng*, vừa thấy bóng dáng anh Yaichiro liền vội vàng chộp lấy chén rượu. Gyokuran mắng, "Chưa gì đã uống rồi!?" khiến Shojiro cười khổ sở.

"Ngày này rồi cũng đã tới, Yaichiro." Shojiro bật cười.

"Giờ chỉ còn phải đợi nữa thôi."

Ebisugawa Kureichiro vẫn trong bộ đồ nhà sư liền đứng dậy cúi đầu chào.

“Xin chúc mừng anh.”

“Không không, vẫn còn sớm quá đấy, Kureichiro.”

“Không cần thận trọng tới vậy đâu, Yaichiro.”

Đám Tanuki vây lấy anh cả tôi rồi rót rượu Thiệu Hưng vào chén và đồng loạt đứng lên, cạn ly chúc mừng vinh quang của vị Niseemon gánh trên vai tương lai cả giới Tanuki. Ai ai cũng cười vui như thể chuyện anh trai tôi trở thành Niseemon đã được định xong. Anh cả ngắm phong cảnh êm đềm của thành phố bên ngoài cửa sổ, đang chìm trong suy nghĩ thì Gyokuran bước lại gần.

“Anh đang nghĩ tới Yajiro và Yasaburo đấy à?”

“… Em hiểu anh rõ quá.” Anh cả giật mình.

“Em hiểu chứ. Lúc nào em cũng lo lắng cho anh Yaichiro mà”, Gyokuran bật cười. “Yasaburo vẫn đang tận hưởng cuộc sống lưu vong. Chắc hẳn Yajiro cũng sẽ ổn thôi. Có lẽ giờ này cậu ấy đã qua Shikoku rồi đó.”

“… Anh mắc bệnh lo lắng thái quá mà.”

“Em biết. Nhưng hôm nay anh hãy tập trung vào bản thân mình đi.”

°°°

Khoảng mười giờ sáng ngày hôm ấy, anh thứ tôi bước xuống ga JR Minami Komatsushima.

Komatsushima là một thành phố thuộc Awa Tokushima giáp với kênh Izu, từ xưa đã là địa điểm giao thông đường thủy trọng yếu nối giữa Shikoku và Kansai. Cuộc chiến Tanuki ở Awa* được biết đến khá rộng

rãi, con cháu của Higaino Kincho tức vai chính trong truyền thuyết bấy giờ vẫn còn giữ gìn được huyết mạch đầy lông tại mảnh đất này.

"Dẫu sao nhà họ cũng là danh gia vọng tộc. Cố giữ gìn lễ nghĩa nào."

Sau khi biến hình sang dáng vẻ mặc vét khá đĩnh đạc trong nhà vệ sinh của ga, anh thứ bước ra ngoài cửa. Ngoài những chiếc taxi sơn đỏ trắng đang đợi khách thì đường phố vắng vẻ chẳng có mấy bóng người qua lại. Một góc quảng trường trang trí bức tượng Tanuki nho nhỏ. Anh thứ ngắm về hướng đền Kincho, bắt đầu dạo bước trong thành phố Komatsushima. Dọc đường đi có khá nhiều ngân hàng hay văn phòng của công ty vận tải cảng biển, ánh nắng đẹp đẽ chiếu xuống thị trấn thật ấm áp. Có lẽ do nó nằm cạnh biển, màu sắc bầu trời dường như cũng khác Kyoto.

Gia tộc Shimogamo ở Kyoto và gia tộc Kincho Ichimon ở Awa vốn có mối quan hệ lâu đời.

Trong cuộc chiến Tanuki nổ ra ở Awa vào thời Edo, tổ tiên của gia tộc Shimogamo tình cờ lưu lại ở nơi đó đã vung đao trợ giúp Kincho… Chuyện đó là do Shimogamo Tetsutaro, một bậc cha chú nổi tiếng ba hoa sống từ thời Meiji thêu dệt nên, thành thử mức độ tin tưởng cũng bằng không. Nhưng chuyện hai gia tộc Shimogamo và Kincho Ichimon có mối quan hệ kéo dài nhiều thế kỷ từ tận thời Edo là chuyện có thể tin tưởng được. Ông nội thích đi du lịch cũng từng nương nhờ tại căn nhà cổ của nhà Kincho mà dạo khắp tám mươi tám địa danh ở Shikoku, cha cũng thường ghé tới Shikoku thăm hỏi. Mỗi lần Kincho Ichimon tới Kyoto là gia tộc Shimogamo lại nồng nhiệt giúp đỡ, chú Kincho còn kể cho anh em chúng tôi nghe truyền thuyết về cuộc đại chiến Tanuki tại Awa nữa. Ngài Kincho đời đầu có xương cốt rắn chắc tưởng như không phải của một Tanuki, khiến anh em tôi cũng phát hoảng.

Khoảng quá trưa, anh thứ tôi rồi cũng tới được đền Kincho.

Xung quanh ngôi đền là những cánh đồng héo úa trong tiết trời đông và khu dân cư trải dài khắp. Anh thứ đi qua cây cổng torii bằng đá sơn đen, giẫm trên mặt đất rải sỏi phủ đầy lá rụng. Bên phải anh là một bồn đá rửa tay, đi thẳng vào trong là điện chính có treo một cái lồng đèn đỏ lớn ghi chữ "Kincho Daimyojin". Nhìn về phía hòm công đức, anh thấy bày đủ các thứ thùng gỗ shitodaru hay kiệu mikoshi. Dòng chữ "Chính Nhất Vị*" dành tặng Kincho đời đầu được trưng bày rất trang trọng. Những con Tanuki giữ gìn huyết mạch của ngài Kincho đời đầu vĩ đại vẫn đang sinh sống trong khu vực điện thần này. Nhưng lạ sao, không hề cảm thấy chút dấu hiệu nào của Tanuki bên trong đền.

"Tưởng họ phải ở đây chứ nhỉ…"

Lúc vòng qua đằng sau điện chính, anh thứ tôi giật mình khựng lại.

Một cô gái trẻ đang vung vẩy nhánh cỏ đuôi chó bước lại gần chính điện.

Đang giữa mùa đông, nhưng cô gái đó vẫn mặc một bộ váy liền luộm thuộm màu vàng trứng, đã thế còn đi chân trần trong ngày lạnh giá, mái tóc màu nâu nhạt rối bù như sắp sửa bốc cháy dưới ánh nắng gần trưa. Trái ngược với dáng vẻ hoang dại, ánh mắt liếc nhìn anh thứ tôi lại vô cùng đẹp đẽ và trong trẻo. Có lẽ cô ấy là một con Tanuki.

Cô gái đó vẫn im bặt khẽ thụt lùi, giữ một khoảng cách tò mò với anh thứ tôi.

"Có phải cô là người nhà Kincho Ichimon không?"

Anh thứ lên tiếng hỏi. "Tôi không phải kẻ khả nghi. Sự thật là…"

Ngay khi bước về phía trước, chân anh liền bị hụt, rồi cả thân thể đột

ngột bị mặt đất hút xuống. Anh thứ tôi giật mình quay về lốt ếch, bấy giờ mới nhận ra mình đang ở dưới đáy một cái hố.

Anh thứ hốt hoảng nhìn lên bầu trời phình to trên kia.

Cô gái lúc nãy ngó vào từ bên miệng hố, tròn mắt nhìn dáng vẻ của anh thứ tôi.

"Tôi tưởng anh là Tanuki hóa ra lại là ếch hả!" Cô gái đó nói. "Lần đầu tiên tôi thấy ếch biến hình đấy. Anh chắc phải là con ếch nổi tiếng trong giới ếch lắm nhỉ!"

"Tôi là Tanuki mà. Không phải ếch."

"Ô kìa! trên đời có con Tanuki bóng nhẫy vậy hả?"

"Tôi không nói dối. Tôi đã duy trì lốt ếch trong một thời gian khá dài, nên bây giờ hễ không chú ý là lại bị quay về lốt ếch. Thật sự tôi có mọc lông hẳn hoi mà."

"Ô chà, kỳ lạ ghê! Anh trở thành sinh vật kỳ lạ quá nhỉ?"

Cô gái đó nghiêng đầu rồi bật cười.

"Tại sao anh lại duy trì lốt ếch lâu đến vậy? Vì anh thấy dễ thương sao? Tôi cũng hay biến thành ếch lắm. Loài ếch hay thật đấy. Mỗi khi ngủ đông nó lại đào một cái hố, chắc hẳn chúng là loài sinh vật tuyệt vời biết rất nhiều điều về những cái hố. Tuy ăn côn trùng thì hơi ghê…"

Kệ anh thứ tôi cứ há hốc miệng ra như thế, cô gái đó tiếp tục liến thoắng.

"Cái hố đó là do tôi đào đấy. Cha tôi cứ cằn nhằn tôi đi đào hố làm cái gì, nhưng không được đào hố thì thà chết còn sướng hơn. Chắc tôi được sinh ra để đi đào hố khắp thế giới. Dầu gì tôi cũng là đứa quái dị, từ xưa đã không chịu chui ra khỏi hố bất chấp mọi người gọi đến thế nào. Ở dưới

hố, tôi thấy tâm tình mình yên ổn lắm. Nhưng tôi vẫn chưa đào được cái hố lý tưởng, nên tôi mặc kệ lời cha mắng mà chăm chỉ đào xới mỗi ngày."

"Chắc cô là một nghệ sĩ nhỉ?" Cuối cùng anh tôi cũng chen được vào câu chuyện.

"Đúng đúng đúng! Nghệ sĩ! Là hố theo ý kiến cá nhân tôi đó." Cô gái nói vậy với vẻ đắc ý. "Nhưng… thi thoảng lại có ai đó thụt xuống cái hố của tôi."

Đột nhiên, cô sửng sốt ngậm miệng lại, nhìn xuống anh thứ tôi với vẻ quai quái.

"… Tại sao tôi có thể kể tuốt tuồn tuột mọi thứ với anh như vậy nhỉ?"

Thế rồi cô thò tay xuống dưới đáy hố nhấc anh thứ tôi lên. Cô để anh trên đôi lòng bàn tay, ghé sát mũi lại gần để ngửi mùi rồi nét mặt rạng rỡ hẳn lên.

"Anh là Tanuki nhà Shimogamo đúng không? Anh từng chở tôi trên chiếc tàu điện Eizan mà? Anh có còn nhớ không?"

Anh thứ chợt nhớ lại chuyện xảy ra khi cùng cha tới thăm gia tộc Kincho Ichimon.

Khi đó dưới sự cổ vũ của cha, anh thứ đã hưng phấn biến thành chiếc tàu điện Eizan giả. Anh đã chở cả đám Tanuki nhà Kincho Ichimon chạy băng băng trên các cánh đồng khi vừng đông đã lặn, chắc cũng được họ khen ngợi không ngớt. Hồi đó, một bé gái đã bám lấy cửa sổ chỗ ghế lái mà reo hò "Tuyệt quá! Tuyệt quá!" Cô con gái khó chiều mãi chẳng chịu chui ra khỏi hố lại chịu bước ra ngoài như thế, ngài Kincho đã rất vui mừng.

"Trời ạ, anh là Tanuki nhà Shimogamo mà. Vậy thì tôi sẽ đưa anh tới

chỗ cha."

Cô gái nâng anh thứ tôi lên như thể muốn dâng lên trời. Thế rồi, cô ấy vừa ngâm nga "La la la, ếch ơi" vừa bò vào bên dưới sàn điện chính.

°°°

Khi ấy, tôi đang ngồi rít tẩu thuốc ở hiên nhà nhà cụ họa sĩ Ayameike.

Lúc này cũng đã tầm giờ trưa, những tia sáng yên bình rọi xuống đầu vườn. Cụ họa sĩ Ayameike và vợ đã chui vào trong chăn cùng thương mến tận hưởng giấc ngủ trưa trong phòng rồi. Bốn bề vắng lặng, chỉ nghe thấy tiếng cháy xèo xèo của thuốc lá trong nõ tẩu.

Khi cùng cụ họa sĩ chơi trong vườn lúc sáng, tôi nghe thấy tiếng xe máy chạy qua đoạn đường đằng trước cổng hay tiếng đám trẻ con được nghỉ đông đang chơi đùa, nhưng lúc này đây mọi thứ tĩnh lặng như thể thời gian đã dừng lại. Thứ chuyển động chắc chỉ có những cụm khói thuốc bay lên và tan biến vào ánh nắng trong suốt.

"Chắc cũng sắp tới lúc anh cả đi Lễ bầu chọn Tanuki rồi ấy nhỉ?" Tôi im lặng suy nghĩ.

Tôi đang ngồi vung vẩy chân nghịch ở hiên nhà thì chợt nghe thấy tiếng bốn bàn chân nhỏ bé đang bước trên lá khô, bóng một con Tanuki hiện lên giữa những tàng cây trong vườn. Tôi vừa chớm nghĩ "Ái chà, có cô Tanuki dễ thương nào đến kìa" thì bị lột khỏi lốt biến hình, cái tẩu rơi đánh coong một tiếng. Tôi vội vàng lấy cốc trà dập tắt lửa thuốc lá. "Đừng có đột ngột xuất hiện như thế", tôi gắt.

Ebisugawa Kaisei ngồi bệt xuống ngay chỗ đầu vườn rồi bật cười.

"Tôi đến thăm anh còn gì? Tại anh không chịu tới tìm tôi đó."

“Cô nói năng thật phi lý. Tôi là kẻ đang lưu vong đó.”

“Thân là Tanuki mà lại đi gây chuyện với con Thiên cẩu nửa mùa đó thì phải chịu tội thôi.”

“Này, khoan. Tôi đã liều mình hy sinh vì giới Tanuki đấy nhé.”

“Anh làm vì thấy trò đó thú vị thôi. Lỡ có bị bỏ vào nồi lẩu thật thì cũng là do anh tự chuốc lấy.”

Nhưng mà, tôi cũng không thể cãi nhau với hôn thê của mình ngay trước vườn nhà một Con người được. Tôi liền rời khỏi cửa vườn và đưa Kaisei đi qua những hàng cây, xuống đáy cái đầm cạn phủ đầy lá khô. Nghe Kaisei kể rằng cô ấy đã chạy trốn khỏi nhà máy Denki Bran giả, tôi vô cùng ngạc nhiên.

“Chạy trốn là sao?”

“Anh Kureichiro có gì đó kỳ quái lắm.”

Kể từ lúc quay lại Kyoto sau mười năm biệt tích, Ebisugawa Kureichiro hoạt động vô cùng năng nổ, không giống hình tượng một cục lông thầy chùa đã vứt bỏ trần thế chút nào. Như vụ anh cả tôi nhận chuyển giao trọng trách Niseemon, anh ta giúp hỗ trợ công việc của giới Tanuki, cùng anh cả đi thăm hỏi các trưởng lão, là cánh tay đắc lực không một lời than phiền. Cả chuyện kinh doanh của nhà máy Denki Bran giả nữa, anh ta cho thấy mình là một thủ lĩnh hiếm có, chẳng mấy chốc đã đỡ đần hết các công việc của Kaisei. Kinkaku và Ginkaku đều đã bị hào quang của Kureichiro hút chặt lấy, không hề hó hé một lời cãi lại.

“Anh Kureichiro là gia chủ nên phải cứng cỏi vậy chứ.”

“Anh tôi vốn không phải là một con Tanuki như vậy.”

“Cũng đã mười năm trôi qua rồi, Kureichiro cũng phải thay đổi chứ.”

“Không chỉ có thế. Còn những chuyện kỳ quặc hơn cơ.”

Thế rồi Kaisei kể tiếp cho tôi nghe một chuyện không thể làm lơ được.

Vài hôm trước, lúc đang đi lòng vòng trong xưởng, Kaisei thấy một bóng người khả nghi lảng vảng chỗ điện thờ Inazuma nơi thờ phụng hương hồn tiến sĩ Inazuma. Điện thần đó là thánh địa của gia tộc Ebisugawa, đến nhân công của nhà máy còn ít khi vãng lai, người ngoài thì lại càng không. Kaisei đang định lên tiếng hỏi thì thấy Ebisugawa Kureichiro nhanh chân bước tới và bắt tay với kẻ khả nghi đó. Kaisei bèn núp đi để quan sát tình hình. Hai bọn họ cứ thế bước vào bên trong điện thờ Inazuma, dường như đang bàn bạc với nhau chuyện bí mật gì đó.

“Kẻ kia chính là lão ảo thuật gia quái đản đó.” Kaisei nói vậy.

“Khoan đã nào. Kureichiro có qua lại với Tenmanya sao?” Tôi ngỡ ngàng. Hàm răng trắng loáng như đồ giả của Con người khả nghi đó hiện lên trong óc. “Chuyện này thì thực sự lạ đây.”

Kể từ đấy, Kaisei đã cố tìm cách điều tra những chuyện quanh Kureichiro, nhưng arth ta không dễ dàng để cho kẻ khác tóm đuôi. Trong khi đó, Kaisei cũng chợt nhận ra dường như mình đang bị giám sát. Đi tới bất cứ đâu cũng thấy mấy con Tanuki thuộc Đội thân vệ Ebisugawa bám theo mình. Cô ấy tìm cách hạch hỏi nhưng chúng đều tỏ ra vô tội, chỉ có thể là do mệnh lệnh của Kureichiro thôi.

“Hơn nữa, anh Kureichiro có vẻ không thích chúng ta nối lại hôn ước.”

“Anh cả tôi có nói là sang năm sẽ công bố chính thức mà.”

“Có thể chỉ là trước mặt anh Yaichiro thì nói vậy cho xong thôi. Mượn tạm lý do vừa qua tang cha. Tóm lại là không thể biết được bản chất thật của anh Kureichiro.”

Thế rồi, Kaisei nói với vẻ tự mãn. "Tóm lại là tôi cứ thấy không ưa được, nên tôi để lại lời nhắn 'Em trốn theo giai đây' rồi tót tới đây. Chắc anh tôi giật mình lắm đấy."

"Cô thật là… cô làm như thế chỉ tổ khiến mọi chuyện thêm phức tạp thôi."

"Sao anh lại nói hèn vậy."

"Hai đứa phục hồi hôn ước xong liền bỏ trốn cùng nhau, chẳng đảo lộn thứ tự hết còn gì."

Kaisei đang định đáp trả câu gì đó nhưng chợt im bặt, ánh mắt dè chừng nhìn về phía hàng cây. Cô khịt khịt đầu mũi ướt, rồi thì thào, "Tôi có cảm giác kỳ lạ lắm." Tôi liền quay phắt lại và nhìn về phía cô ấy đang nhìn, nhưng chỉ thấy những cành cây rũ lá đan vào nhau. Kaisei thì thầm với giọng bất an.

"Có lễ hội ở đâu đó hả? Tôi nghe như có tiếng nhạc lễ hội…"

Đúng giây phút đó, tôi nghe thấy một tiếng *pằng* khô khốc vang lên như tiếng bắn ná thun từ bên trong tàng cây, tôi còn đang tưởng thứ gì đó cắt xoẹt qua bầu trời thì Kaisei đã gào lên một tiếng rồi ngất lịm. Tôi vội vàng lao lại chỗ cô ấy, "Sao thế!" tôi lắc lắc nhưng Kaisei chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt lạc thần. Tôi còn tưởng cô ấy đang định vẫy chân trước, nhưng mắt Kaisei đã nhắm lại.

Đúng lúc đó, giọng cười khoan khoái của Tenmanya vang vọng.

"Hô hô hô!"

Tenmanya hiện ra từ trong tàng cây, vẫn mặc cái áo sơ mi đỏ yêu thích và khoác ngoài một cái áo lông thú cực kỳ xa hoa, tay lăm lăm khẩu súng hơi sáng bóng. Trông hắn thật giống mấy tay thợ săn giàu xổi. Tôi không

hiểu tại sao hắn có thể che giấu sự xuất hiện của mình đến tận bây giờ.

Tôi kéo theo Kaisei, tính chạy trốn khỏi Tenmanya đang lừ lừ tiến lại nhưng vị hôn thê đã bất tỉnh nặng như một cục đá muối dưa đầy lông vậy. Nếu ôm theo cô ấy thì tôi không thể chạy trốn cũng chẳng thể biến hình được. Tôi chỉ còn biết nghiến răng bất lực trước bộ dạng bốn chân bất tiện này của mình.

"Vậy thì, thêm phát nữa!" Giọng của Tenmanya vang rền.

Tôi cảm nhận được một cơn đau khủng khiếp nơi cổ và sự tấn công của hắn, thế rồi một thứ nóng bỏng loang ra khắp thân thể. Chẳng mấy chốc, tầm nhìn của tôi đã thu hẹp lại, cảnh sắc trước mắt dần lùi xa.

Với tầm nhìn hẹp như thể đang ở trong một ống cống, tôi thấy Tenmanya quấn mình trong bộ lông thú đang tiến lại. Tay hắn xách theo một chiếc lồng, sáng bóng lên dưới ánh nắng mùa đông.

Thế rồi, tôi mất đi ý thức.

Thứ cuối cùng còn in đậm trong mắt tôi là hàm răng trắng bóng như đồ giả của Tenmanya.

°°°

Bên dưới sàn đền Kincho có rất nhiều lỗ Tanuki.

Cô con gái nhà Kincho quay về hình dạng Tanuki, để anh thứ cưỡi trên lưng rồi chui vào trong một cái lỗ lớn. Bò một lúc lâu, cái lỗ đó dẫn đến một đường hầm được trấn chắc chắn bằng tường gạch rồi mãi cũng nhìn thấy ánh đèn bão đằng trước, hai bọn họ ra được một đoạn hành lang ốp gỗ của tòa nhà lớn.

“Đây là lỗ Tanuki của nhà Kincho.”

Cô con gái nhà Kincho và anh thứ tôi biến hình sang dạng người rồi bước đi.

Hai bên đoạn hành lang ốp gỗ chạy ngoằn ngoèo là những căn phòng kiểu Nhật. Phòng nào cũng thấy có Tanuki, cô con gái nhà Kincho đi ngang phòng nào cũng thân thiện chào hỏi. Gian phòng này là Tanuki đi đi lại lại trong bộ dạng người hành hương, gian khác lại là cả nhà đang quây quần bên bàn ăn. Ngoài hiên mấy gian đó là một khoảng nhìn ra vườn, anh ấy nhìn thấy một hàng rào sơn trắng ở ngoài đó nhưng tình hình thời tiết lại từng chỗ khác nhau. Có nơi thì thấy cột mây vũ tích như thể đang giữa mùa hè, có chỗ thì lại thấy bên ngoài ô cửa kéo là cơn mưa lạnh đang đổ ào ào xuống.

“Mọi chỗ ở đây đều là phòng tiếp khách của ngài Shiramine Sagamibo* đấy.”

Cô vừa phăm phăm bước vừa nói. “Kincho Ichimon đã mượn không gian này từ ngài Sagamibo.”

“Nơi này rộng đến mức nào vậy?”

“Rộng lắm lắm đấy. Chỉ tưởng tượng tới thôi đã muốn ngáp rồi. Không chỉ có thế, độ lớn và hình dạng của nó cũng thường xuyên thay đổi. Mỗi lần ngài Sagamibo đến thăm, ngài ấy lại đem cắt đi bao nhiêu phòng, rồi sau đó lại mang đến cả đống phòng mới nữa. Mỗi lần như thế, cả đàn Tanuki lại phải di chuyển náo loạn lên ấy.”

Cuối cùng, họ cũng ra đến một gian phòng rộng rãi như để tổ chức tiệc tùng.

Ngoài hiên nhà là bầu trời rộng lớn của những ngày đầu hạ, cây sào

phơi quần áo ngoài vườn treo bao nhiêu cái khăn tay đủ màu sắc khẽ đung đưa. Giữa phòng là một bộ sưu tầm máy ảnh kiểu cổ, hai người đàn ông đang ngắm nghía chúng.

Một người mặc bộ yukata nền trắng với những đường kẻ sọc màu đen to tướng, bộ ngực rậm lông phanh ra, một cái bầu nhỏ tròng dây đeo lòng thòng nơi cổ. Bộ râu quai nón rậm rạp, cả người đều tròn ủng. Tuy đang biến sang hình dạng người, nhưng dường như không hề giấu giếm khí chất Tanuki. Ngài ấy chính là Kincho đời thứ Mười tám. Bên cạnh ngài Kincho là một người đàn ông to lớn ngồi nghiêm chỉnh với vẻ tươi cười, ông ấy mặc một bộ kimono khá bình thường, đôi mắt kính sáng láng. Đó chính là con Tanuki khá nổi danh hiện đang làm tham mưu cho Kincho Ichimon, Fujinokiji no Tonbi.

Cuộc bàn luận về máy ảnh của hai con Tanuki bị ngắt giữa chừng, họ nghi ngại nhìn anh thứ. Con gái ngài Kincho giới thiệu anh thứ, rồi nói "Vậy thì chào nhé" và lập tức rút lui.

Anh thứ đi tới trước mặt Kincho, ngồi chính tọa ngay ngắn rồi cúi đầu.

"Xin phép thứ lỗi vì đã lâu ngày không liên lạc. Cháu là con trai thứ hai của Shimogamo Soichiro, Yajiro ạ. Cháu thấy mừng vì bác vẫn khỏe mạnh thế này."

"Ôi, ra là con nhà Shimogamo."

Kincho và Tonbi vội vàng thay đổi tư thế ngồi, cúi đầu chào anh thứ.

Lúc đó, anh thứ mới nhận ra trong gian phòng vẫn còn một con Tanuki nữa. Kẻ đó đang đắp một cái chăn cũ bẩn trong góc phòng, mái đầu trọc lốc như thầy chùa, còn ngáy rất to. Anh ta để lộ nguyên mảng bụng, tay phải vẫn còn cầm miếng cơm nắm đang cắn dở, cũng không có vẻ gì là

muốn che giấu khí chất Tanuki trên người mình.

"Chắc ai đó đang tá túc ở nhà Kincho", anh thứ tôi nghĩ. "Có vẻ không khách sáo gì hết."

Anh thứ kể cho ngài Kincho và vị quân sư nghe về tình hình giới Tanuki ở Kyoto dạo gần đây, như chuyện Niseemon tại nhiệm là Yasaka Heitaro sẽ về hưu để Shimogamo Yaichiro kế thừa thành Niseemon mới, rồi chuyện anh Yaichiro cũng sẽ sớm tới chào hỏi, muốn thay cha tiếp tục mối quan hệ thân thiết không đổi trước giờ.

Kincho cười cười với vẻ vui mừng.

"Trở thành Niseemon cơ đấy, cậu Yaichiro cũng khá thật. Nếu có gì cần giúp đỡ thì cứ nói với ta nhé. Con trai của Soichiro đã nhờ, thì Kincho ta dẫu có phải lột lông cũng sẽ giúp."

"… A, cậu Soichiro cũng là một con Tanuki khiến người ta phải thương tiếc."

Fujinokiji no Tonbi lặng lẽ nói vậy, khiến Kincho cũng than thở, "Đúng vậy, đúng vậy."

Khi ngài Kincho khẽ rung rung thân thể tròn ủng với vẻ buồn bã, chiếc bầu đung đưa phát ra những tiếng trầm đục. Anh thứ tôi cũng nghẹn ngào, kể lại âm mưu bị lộ ra hồi năm ngoái của Ebisugawa Soun. Khi biết chi tiết về âm mưu của Soun đẩy cha chúng tôi rơi vào nồi lẩu, Kincho nhíu đôi mày rậm "Thật là máu lạnh."

"Nhưng giờ chú cháu đã mất rồi, gia tộc Shimogamo và gia tộc Ebisugawa cũng đã hòa giải rồi ạ."

"Nếu vậy thì giờ ai là gia chủ của nhà Ebisugawa thê?"

"May mắn thay, anh con trưởng Ebisugawa Kureichiro đã trở về

Kyoto.”

Khi anh thứ tôi vừa nói vậy, Kincho và Tonbi đều giật nẩy mình.

“Chuyện này lạ thật đấy”, Tonbi nghiêng đầu. “Ebisugawa Kureichiro hiện đang ngụ tại nhà chúng tôi cơ mà?”

Lần này tới lượt anh thứ ngơ ra.

“… Thật vậy ạ?”

“Đúng mà, đã được một năm rồi đấy”, Kincho nói. “Cậu ấy tu hành mà cũng như không tu, lĩnh ngộ mà cũng như không lĩnh ngộ, đích thực là một sư thầy đầy lông kỳ quái. Cứ tưởng cậu ta đã đột ngột lĩnh ngộ tới cảnh giới ở Murotozaki nhưng chắc tôi lầm đó thôi. Cậu ấy mà ăn thì chén hết sạch mười bốn phần cơm cỡ đại cho Tanuki, ngủ thì ngủ thông luôn ba ngày ba đêm. Chẳng hiểu sao anh chàng đó lại hợp tính tôi.”

Đúng lúc đó, một giọng ngái ngủ vọng tới từ góc phòng.

“Chuyện này có vẻ kỳ lạ đấy.”

“Ô kìa, Kureichiro. Cậu đã dậy rồi đó hả?” Kincho lên tiếng.

Sư thầy vẫn cao giọng ngáy nãy giờ đã ngồi dậy. Nắm cơm khô khốc từ trên ngực lăn lông lốc xuống, anh ta vội vàng bắt lấy và bỏ vào mồm.

“Kẻ ở Kyoto thích tự xưng mình là Kureichiro cũng được thôi…”

Vị sư thầy đó nhìn anh thứ chòng chọc, tay xoa xoa cái đầu trọc bẩn thỉu.

“Nhưng vậy thì, thằng tôi đang ở đây là ai?”

°°°

Vào khoảng ba giờ chiều, anh cả và mọi người uy phong lẫm liệt rời

Tokasaikan.

Anh cả đi dọc con đường Shijo, sau anh là đám Tanuki tham dự tiệc mừng trước sự kiện. Theo lời Nanzenji Shojiro, dáng lưng của anh cả đã sớm mang phong thái của một Niseemon rồi.

Các trưởng lão tổ chức hội nghị tại tư gia của Nidaime. Khi anh cả và mọi người đến nơi thì trước hiên nhà, Yasaka Heitaro cùng những tai to mặt lớn trong giới Tanuki đang đứng chật ních trong những bộ đồ kimono.

"Hôm nay xin được mọi người chiếu cố." Anh cả cúi thấp đầu.

Đám Tanuki lần lượt leo cầu thang lên tới nóc tòa nhà, ánh nắng chiều hôm mang theo những cơn gió lạnh buốt cả mông lướt qua người. Nidaime đứng dưới ánh đèn ga đầu vườn chào đón đám Tanuki.

"Xin chào, các đồng bạn Tanuki."

Nidaime đã thay đổi cấu trúc căn nhà cho phù hợp với hội nghị của Tanuki. Đám đồ đạc kiểu Âu sắp xếp nghệ thuật đã được dồn vào góc sát tường trong phòng khách, chất lên thành đống theo tính toán kỹ lưỡng, thành thử có thể cao đến gần chạm trần nhà. Trên đỉnh là chiếc trường kỷ của Nidaime được giữ cân bằng theo phong cách riêng của Thiên cẩu. Đèn chùm trên trần nhà sáng lấp lánh như một lâu đài thủy tinh, dưới sàn trải một tấm thảm Ba Tư như chở được cả trăm con Tanuki bay lên.

"Ta sẽ ở trên này chứng kiến mọi chuyện."

Nidaime nhẹ nhàng bay lên, ngồi xuống cái trường kỷ rồi bắt đầu châm lửa tẩu thuốc. Những chiếc nệm được đặt thành hàng trên tấm thảm Ba Tư, các trưởng lão ngồi đĩnh đạc. Yasaka Heitaro cầm đầu chúng Tanuki dập đầu trước Nidaime.

"Trong lúc bận rộn như thế này, ngài lại sẵn lòng tham gia hội nghị của

Tanuki hèn mọn, xin chân thành cảm ơn công đức của ngài. Nếu chúng tôi có ít nhiều sơ suất, kính mong ngài khoan thứ."

"Không cần câu nệ, Yasaka Heitaro. Cứ làm gì tùy thích."

Thế rồi gương mặt Nidaime ánh lên nghi hoặc.

"À mà, sao ta không thấy Yasaburo đâu nhỉ?"

"Do cậu ta đụng phải vảy ngược của cô Benten, hiện vẫn đang phải đi lưu vong."

"Ái chà chà… Cậu ta cũng là một con Tanuki bận rộn ghê đó."

Thế rồi, trên tấm thảm Ba Tư xa hoa, hội nghị trưởng lão bắt đầu.

Hội nghị của các trưởng lão thật ra cũng thong thả nhẹ nhàng thôi. Họ lầm rầm nói với nhau bằng giọng lúng búng như nhả bọt bong bóng, hơi tí lại ngủ gật rồi sực tỉnh, lập lờ qua lại giữa hai bờ thế giới. Họ đi đi về về giữa hội nghị của thế giới bên này và hội nghị của thế giới bên kia, nghiên cứu ngẫm nghĩ nhiều góc độ hết sự vụ của thế giới bên này đến sự vụ của thế giới bên kia, nhưng thực tình thế nào thì chẳng ai hiểu được.

Lúc đó, Nanzenji Gyokuran nép mình ngồi ở hàng cuối Tanuki, quan sát tình hình cuộc họp. Chị nhìn lên Nidaime đang chiếm một chỗ gần trần nhà với đầy vẻ hứng thú.

Nidaime khoanh đôi chân dài thượt ngồi xuống cái trường kỷ, thi thoảng lại thở phì ra vài ngụm khói tẩu thuốc, tạo thành những đám mây nhỏ lượn quanh cái đèn trần trang trí lộng lẫy.

"Chắc Thiên cẩu cũng thấy lạ lùng trước những buổi hội họp của Tanuki nhỉ?"

Gyokuran nghĩ vậy, chị nhìn một lượt những gương mặt thần bí của đám Tanuki.

Lúc đó, chị ấy chợt nhận ra một điều kỳ lạ.

Không hề thấy bóng dáng Ebisugawa Kureichiro đâu cả.

°°°

Lúc bấy giờ, mẹ tôi ở rừng thiêng Tadasu lại thấy nóng lòng.

Tầm ba rưỡi chiều một ngày mùa đông, ráng hoàng hôn đã lặng lẽ len lỏi giữa những hàng cây trong rừng thiêng Tadasu. Những cơn gió lạnh thổi qua hất tung đám lá khô. Một kẻ ngồi không suy nghĩ, kiểu gì cũng nảy sinh ra đủ mối lo lắng. Bình thường mẹ vẫn tự hào mình là kẻ có lá gan lớn nhất nhà Shimogamo. Điều đó cũng không phải là nói quá, nhưng hôm nay là ngày giỗ cha tôi bị rơi vào nồi lẩu, chẳng hiểu sao bao tưởng tượng xấu xa cứ lớp lớp trồi lên.

"Anh Sou, anh Sou. Xin anh hãy bảo vệ lũ trẻ."

Mẹ thầm gọi tên người cha đã khuất, cầu mong cho con cái được bình yên vô sự.

Mẹ cứ nhấp nhổm không yên như vậy mãi, nên khi điện thoại từ Yashiro gọi về, mẹ đã nhảy dựng lên vì ngạc nhiên. Mẹ nhặt cái điện thoại di động từ trong ổ ngủ lên rồi bắt máy, đầu kia điện thoại là tiếng khóc lóc sụt sùi của Yashiro, dường như có chuyện không lành gì đã xảy ra.

"Làm sao bây giờ, mẹ ơi. Con gây ra tai nạn rồi."

"Tai nạn là sao?"

"Cả phòng nghiên cứu đang lộn xộn cả lên, Kinkaku với Ginkaku đang bực tức lắm. Nhưng con cũng không hiểu sao lại xảy ra chuyện nữa."

"Bình tĩnh đi nào. Con hãy đợi đến khi mẹ tới."

Mẹ tôi biến hình thành vương tử áo đen rồi phi như bay khỏi ổ ngủ. Mẹ vội chạy trên đoạn đường lên thăm đền như đang chạy đua ra đường lớn Shimogamo. Mẹ gọi một cái taxi rồi leo lên, lớn tiếng gào "Chạy hết tốc lực về nhà máy phát điện Ebisugawa!"

Khoảng mười lăm phút sau đó, mẹ đã bước qua cánh cổng nhà máy Denki Bran giả.

Khu văn phòng cũ bằng gạch đầy dầu hâu đậu lại, hai dãy nhà kho đều vắng lặng đến dị thường. Ánh nắng xiên xiên chiếu lên những ô cửa sổ vương bụi bẩn của công xưởng đã sớm nhuộm sang sắc mật ong. Đằng trước khu xưởng, chiếc xe cứu hỏa dành riêng cho nhà Ebisugawa đang đỗ lại, đèn cấp cứu vẫn còn đang nháy sáng. Mẹ trèo lên cầu thang rồi đi dọc theo hành lang dài, thì nghe thấy có tiếng tranh cãi.

Trước phòng nghiên cứu của Yashiro, đám thân vệ nhà Ebisugawa mặc đồng phục cứu hỏa đang đi lại kéo vòi cứu hỏa. Hành lang nhớp nháp đầy tàn tro và nước đọng, mấy ô cửa sổ chỗ hành lang đều bị vỡ tanh bành hết cả, gió lạnh cũng theo đó mà thổi hun hút. Trong tình cảnh đó, Yashiro đã bị thòi ra cái đuôi thù lù, tiêu tan ý chí ngồi tựa vào bức tường. Mẹ lao lại chỗ Yashiro, từ chỗ hành lang nhìn về phía phòng nghiên cứu với đầy vẻ kinh ngạc.

Bên trong căn phòng lộn xộn nháo nhào như thể vừa bị Phong thần ghé thăm, đám máy móc đổ vỡ và tro tàn xáo nhau thành một thể. Giờ mẹ đã hiểu được tai nạn nghiêm trọng đến chừng nào nên đột ngột thấy sợ hãi hơn hẳn, mẹ sờ hết mặt mũi tới kéo tai thằng bé, kiểm tra cả đuôi xem có bị cháy sém chỗ nào không.

"Con không sao…" Yashiro mếu máo nói.

"Cái gì mà không sao. Tình cảnh này là như thế nào?"

Đúng lúc đó, từ trong đám Tanuki mặc đồ cứu hỏa đang bận rộn làm việc, Kinkaku trong bộ đồ cứu hỏa màu vàng chóe xuất hiện với vẻ đắc chí. "Chuyện này đúng là chẳng ra làm sao."

Theo những lời Kinkaku nghiêm mặt giải thích lại, Yashiro đã làm cỗ máy sản xuất đang hoạt động của công xưởng Denki Bran giả bị chập mạch, thành thử một loạt phản ứng hóa học diễn ra ngoài dự kiến và gây ra tai nạn cháy nổ. Cũng may Yashiro tới xưởng vào ngày nghỉ, nên mới bình an được thế này.

"Cháu cũng thấy thắc mắc với chế độ giáo dục của nhà Shimogamo đó. Từ trước đến nay nhà máy Denki Bran giả chưa từng xảy ra vụ cháy nào kinh khủng đến mức này. Cháu đang ở trong phòng mình mà tự nhiên nghe đùng một tiếng, sợ đến lòi cả đuôi ra."

"Chuyện này thực sự kỳ quái mà. Làm sao có chuyện cháy nổ được chứ!"

"Lời nói của thứ nhà khoa học tay mơ không được tính! Ngay từ đầu cháu đã sợ sẽ có chuyện như thế này xảy ra rồi. Chỉ vì anh Kureichiro có ý tốt nên mới giao phòng nghiên cứu cho nó, giờ lại gây ra tai nạn thế này thì thật quá đáng. Đây chẳng phải lấy oán trả ơn à?"

"Em sẽ kiểm tra lại thật kỹ…"

Yashiro định bước vào trong phòng thực nghiệm, nhưng Kinkaku đã ngăn lại với vẻ mặt cực kỳ đe dọa.

"Tao không cho phép mày hủy đi chứng cứ. Giám định hiện trường là công việc của bọn tao!"

"Kinkaku này", mẹ tôi nói. "Mọi thứ trở nên hỗn loạn thế này bác cũng thấy có lỗi vô cùng, nhưng cháu đổ hết tội lỗi cho thằng bé như thế có phải

quá sớm không? Yashiro cũng đã nói vậy rồi, chắc hẳn là có hiểu lầm ở đâu đó."

"Dù có hiểu lầm như thế nào, thì phòng thực nghiệm đã bốc cháy rồi còn gì, mẹ ơi!"

"Bác không phải là mẹ cháu", mẹ tôi lập tức chối.

"… Nói chung là, chính vì vụ nổ xảy ra ở phòng nghiên cứu, hệ thống điện của toàn khu xưởng hiện đang bị chập nên phải cho ngừng dây chuyền sản xuất. Thiệt hại cực lớn, chưa có tiền lệ. Gia tộc Ebisugawa chúng ta đã phải ra mặt đền bù tổn thất cho nhà Shimogamo không biết bao nhiêu rồi. Tao sẽ bứt hết đám lông mông của mày, hãy chờ đó."

"Kaisei đâu rồi? Cháu hãy cho bác nói chuyện với Kaisei đi."

"Kaisei hiện đang ru rú ở trong phòng. Nó giờ đã bị đẩy ra khỏi công việc kinh doanh của nhà máy Denki Bran giả rồi, nên cũng dỗi hờn đôi chút. Thật là cái tuổi khó chiều."

"Tai nạn lớn đến thế này mà con bé ở được trong phòng sao? Không giống Kaisei chút nào."

"Cháu từ chối gọi Kaisei ra. Cứ thử cố bước vào phòng của Kaisei xem, con bé sẽ buông đủ lời nhiếc móc kinh khủng, nào là cục cứt ngựa đầy lông rồi thì đầu lĩnh đám khuẩn que. Tâm hồn mong manh của cháu tổn thương ghê gớm lắm."

Thằng đó không chịu cho gặp mặt Kaisei, mẹ tôi càng thêm nghi ngại.

"Mấy đứa… các cháu tính mưu đồ điều gì?" Mẹ tôi ôm ghì lấy Yashiro rồi nói.

Đúng lúc đó, Ginkaku mặc bộ đồ cứu hỏa màu bạc, xuất hiện từ trong phòng thực nghiệm đầy tro tàn. "Anh ơi, em tìm thấy thứ này kỳ lạ lắm."

Nó nói vậy rồi đưa cho Kinkaku một thứ máy móc dài thon và sáng bóng màu vàng.

Kinkaku chọc món đồ đáng sợ của văn minh đó vào đầu mũi Yashiro.

"Tại sao thứ này lại nằm trong phòng nghiên cứu của mày?"

"Không biết. Em không biết gì về thứ đó!"

"Đây chẳng phải là khẩu súng hơi Đức hiện Nidaime đang tìm kiếm đó sao? Chính là khẩu súng đã bắn ra viên đạn cướp đi tính mạng người cha đáng thương của bọn tao ở suối nước nóng Arima." Kinkaku lườm Yashiro và mẹ tôi. "Tại sao thứ này lại nằm trong phòng nghiên cứu của mày vậy?"

Mẹ tôi và Yashiro ôm lấy nhau trong ngỡ ngàng.

"Chuyện này là sao vậy?" Một giọng nói vang lên sau lưng.

Mẹ và Yashiro quay phắt lại, thì thấy Ebisugawa Kureichiro đứng đó với vẻ u buồn.

ooo

Trong mơ anh thứ tôi cũng không hề nghĩ chuyện lại diễn ra như thế. Anh đang làm hành khách trên chuyến phà Kainan, thong thả chuẩn bị xuất phát theo tuyến kênh Kii.

Anh thứ đứng trên boong tàu hít đầy một bụng mùi mặn mòi của biển, ngắm nhìn cảng Tokushima nơi xa xăm. Các cụm nhà kho và nhà máy xi măng, rồi những ống khói sơn màu trắng đỏ đều dần nhỏ lại. Con phà nhắm về hướng cảng Wakayama phăm phăm lướt trên mặt biển.

"Tôi muốn kéo dài chuyên du hành thêm chút nữa."

Anh thứ đu người ra từ tay vịn lan can, tạm biệt xứ sở Awa đang xa dần.

Tanuki nhà Kincho rất thân thiện, nhưng Kureichiro đã nói với anh thứ đang rất ngỡ ngàng khi gặp gỡ mình, "Tóm lại cứ quay về Kyoto một lần xem sao." Hai bọn họ rời khỏi lỗ Tanuki rồi bò ra khỏi gầm đền Kincho, cô con gái nghiện nghệ thuật đào lỗ của nhà Kincho nói "Anh đã về rồi sao?" với vẻ tiếc nuối. Cô bé nghe Kincho nói lại tình hình, còn lấy ô tô tiễn anh thứ và Kureichiro đến tận bến cảng Tokushima.

"Thế gian này nhiều Tanuki thân thiện thật đấy."

Anh thứ còn đang nghĩ vậy thì Kureichiro vừa húp mì cốc sồn sột vừa bước tới.

"Chà, xứ sở Awa càng lúc càng xa." Kureichiro lẩm bẩm rồi ngắm nhìn bến cảng mỗi lúc một xa dần.

Trong lúc đi từ đền Kincho ra bến cảng Tokushima, Kureichiro đã ăn đầy mồm bánh bao, sắp chậm giờ phà tới nơi mà vẫn cứ cố nán lại mấy sạp hàng mua đồ ăn khiến anh thứ nôn nóng không thôi.

"Đúng là xấu hổ", Kureichiro nói. "Tôi ngủ một giấc lâu quá, giờ bụng đói ơi là đói."

Anh thứ nhìn chăm chú kẻ đã từng cùng mình học dưới trướng một thầy, nhưng con Tanuki thầy chùa phá giới đang xì xụp ăn mì trước mắt anh như chẳng liên quan gì tới một Kureichiro từng ngồi đọc kinh dưới tàng cây trong rừng. Kureichiro đã sớm quay trở lại Kyoto kia có vẻ giống với Kureichiro hơn nhiều.

"Cậu cũng đã tu hành nhiều đó nhỉ, Kureichiro."

"Nếu cảm thấy tự mãn về sự tu hành của mình thì tôi còn xa với giác

ngộ lắm."

"Cậu đã giác ngộ rồi sao?"

"Chưa đâu, chưa đâu. Mà có thực mới vực được đạo chứ."

Vừa nói vậy, Kureichiro vừa tiếp tục hút mì sồn sột.

Anh thứ tôi kể lại những chuyện đã xảy ra trong suốt quãng thời gian Kureichiro vắng mặt ở Kyoto. Nghe kể những chuyện nhơ nhuốc như cha mình là một kẻ giết hại Tanuki, còn bị tay Con người giết chết, Kureichiro vẫn không hề động chân mày.

"… Kết cục đúng dành cho cha tôi rồi."

"Cậu không thấy buồn sao?"

"Thì cha tôi vẫn luôn sống theo cách đó mà. Một cục banh lông sống rồi chết đi, cũng chẳng tạo nên thay đổi lớn lao gì trong đất trời này. Nhưng một con Tanuki nhỏ nhoi cũng có năm phần linh hồn. Tuy là một con Tanuki với cái bụng đen ngòm, cha tôi cũng có cái kiêu hãnh của cha tôi. Bây giờ ông ấy đã chết rồi, nhưng đời thi thoảng cũng phải sản sinh ra những con Tanuki như thế."

Đột nhiên, Kureichiro nhìn lên anh tôi với ánh mắt lạ lùng.

"Xin lỗi, cậu dẫu sao cũng là kẻ thù của cha tôi. Tôi phải tạ lỗi với cậu, Yajiro."

"Không sao." Anh thứ đến tận bây giờ vẫn không hề cáu giận.

"Xem nào, xem nào, kẻ biến thành tôi là một kẻ như thế nào đây." Kureichiro nói với vẻ hứng thú.

"Ít ra thì tôi thấy kẻ đó giống Kureichiro thật sự đấy."

"Tôi đang mong được trở về Kyoto và đối mặt với kẻ giả hiệu đó đây. Gặp Phật giết Phật, gặp mình giết chính mình. Sẵn tiện đọc Chú Đại Bi

ngốc* cho người cha đã khuất của tôi nghe."

Vậy là hai ông anh đó cứ co ro trong gió lạnh, ngắm nhìn trời biển rộng mở.

"Chừng nào dọn dẹp xong vụ này, tôi định sẽ lại qua Shikoku chơi." Anh thứ nói.

"Cũng được đấy", Kureichiro bật cười. "Cô con gái nhà Kincho chắc vui lắm."

"Cậu cười gì thế, Kureichiro?"

"Tôi cười gì đâu, Yajiro."

Anh thứ nhớ lại lúc ở cửa dành cho hành khách đi tàu ở cảng Tokushima, khi nói lời chào tạm biệt cô con gái của ngài Kincho. Cô gái đó vẫn đi chân đất không thèm để tâm đến ánh nhìn của người khác, còn nói "Nhớ lại tới chơi nhé, lần sau phải đem tàu điện Eizan giả đưa tôi tới tận Murotozaki đấy". Khi anh thứ và Kureichiro bước lên thuyền, cô gái đó còn vươn dài người ra kêu "Tu tu tu!" rồi vẫy chào. Giờ anh đã thấy nhớ đôi mắt sáng long lanh của cô gái đó rồi.

"Ơ mà, cô ấy tên là gì vậy nhỉ?"

"Gì cơ, cậu không biết luôn à?" Kureichiro tròn mắt. "Đáng ngạc nhiên thật. Cô ấy tên là Seiran*, có nghĩa là dải sóng sao."

"Một cái tên hay đến nỗi khiến người ta mơ màng về vũ trụ nhỉ? Giống tên Kaisei ghê."

"Hẳn là thế rồi."

Kureichiro khoan khoái cười.

"Người đặt tên cho Seiran là ngài Niseemon Shimogamo Soichiro mà."

°°°

Cuối cùng cũng phục hồi ý thức, tôi không rõ mình đang ở đâu nữa.

Đầu óc cứ váng vất khó chịu, thế giới thì rung lắc khủng khiếp. Tôi nghếch cái mũi lên thì chạm phải thành chuồng lạnh tanh. Cái chuồng bị phủ vải tím nên chẳng thể nhìn thấy gì.

"Chết chắc rồi. Giờ đi thẳng vào nồi lẩu của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu chăng."

Bên cạnh tôi, Kaisei đang cuộn tròn ngáy ngủ ngon lành. Gương mặt an bình như thể đang mơ tới một cái bánh bao suối nước nóng to tướng, tôi cố lay cũng không thấy có vẻ gì sẽ tỉnh lại. Lông của cô ấy cọ vào mũi làm tôi hắt xì một cái.

Bị đánh động, chiếc lồng đong đưa đột nhiên dừng khựng lại rồi đặt cái thịch xuống mặt đất. Tôi vội vàng cuộn mình vào thế ngủ của Tanuki, liền thấy Tenmanya tháo cái khăn nhòm vào bên trong. Lão ta quấn một bộ lông thú xấu ỉn như thuộc về vị công tước phu nhân nào đó, bàn tay xách cái lồng đeo một chiếc vòng vàng, ngón tay thì đeo đầy nhẫn. Hắn ta đúng kiểu nhà giàu mới nổi có gì cũng phải đeo lên trưng bằng sạch, làn khói trắng thở hà hà ra theo tiếng cười ha ha có chút xíu mùi kẹo ngậm Jintan.

Cảnh bên ngoài chuồng là một đoạn đô thị nhộn nhịp, dường như có chút quen thuộc. Hình như hai đứa đã bị đưa từ ven hồ Biwa về tới thành phố Kyoto rồi thì phải. Chút bầu trời thoáng thấy đã nhuộm sang sắc hồng đào.

"Được rồi, được rồi." Tenmanya đậy lại cái khăn rồi tiếp tục bước đi.

Chịu đung đưa trong lồng thêm khoảng mười phút, tôi nghe thấy tiếng kéo cửa gỗ, xung quanh đột nhiên tối hẳn.

“Xin phép làm phiền, tôi là Tenmanya đây.”

“Tenmanya hả, anh vất vả rồi.”

Tôi nghe thấy giọng khàn khàn của người già vọng lại từ xa. Như âm thanh từ trên trời vọng xuống. Xuyên qua tấm vải tím, tôi ngửi thấy mùi của mấy cây lưu niên, mùi chiếu tatami, mùi nồng ẩm của đất, mùi hương nhang hòa trộn với nhau thành một thể. Hình ảnh một ngôi nhà phố thị có vườn kiểu cổ hiện lên trong đầu tôi. Cuối cùng, Tenmanya cũng chịu tháo cái khăn xuống.

“Tôi mang Tanuki tới đây này.”

Đó là một gian phòng kiểu Nhật rộng độ sáu chiếu vừa tối vừa lạnh lẽo.

Thủ lĩnh của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, Jurojin đang ngồi quay lưng với tokonoma, dáng thẳng tắp. Bên cạnh là một bức tượng Tanuki được khắc từ ngà voi và sơn màu lên, Jurojin đang tựa vào một cái nệm tay kyosoku vuốt ve nó. Chỗ tokonoma còn treo một bức tranh vẽ Tanuki ngắm trăng. Đôi con mắt híp tịt của ông ta càng thêm híp lại, như thể đang nhìn tôi cuộn mình vờ ngủ trong chuồng.

“Được đấy, Tenmanya. Thế này thì làm lẩu được rồi.”

“… Vậy, ta sẽ xóa tên cậu người mới Yasaburo sao?”

“Dù có cô Benten giới thiệu mà không mang được Tanuki đến buổi tiệc cuối năm thì không ăn thua. Có lẽ cô Benten đã tính sai rồi.”

“Cậu ta là một thanh niên khá thú vị. Kể ra cũng tiếc ghê.”

“Không phải chuyện ngươi cần quan tâm.”

“Nhưng rút phải lá thăm không may như thế, tôi cũng không cam tâm. Tôi đây chí ít cũng là Tenmanya dưới gầm trời này. Cứ giao cho tôi mấy

việc chùi mông hộ kẻ khác thì sao chấp nhận được chứ, thật mất hết cả thể diện."

Thế rồi Tenmanya dựng khẩu súng hơi Đức đã được giấu kỹ mang tới đây lên mặt chiếu tatami.

"Tôi chỉ cần bắn một phát. Cái này chỉ khiến chúng ngủ thôi, nên vẫn còn tươi ngon lắm. Bọn Tanuki này chắc sẽ ở trong cõi mộng tới lúc vào nồi."

"Cậu bắt được chúng ở đâu thế?" Lão Jurojin hỏi.

"Trong vườn nhà lão họa sĩ tên là Ayameike gì đấy. Do là bạn bè thân thiết nên cậu Ebisugawa đã nhiệt tình chỉ cho tôi hay. Cậu ấy bảo là khu vườn nhà đó có một con Tanuki đang sinh sống, nếu lén lút ghé tới sẽ dễ bắt được nó thôi. Tôi tới đó thì phát hiện ra hai con Tanuki đang hẹn hò, thật là hạnh phúc bất ngờ. Thân thiết với nhau là điều đẹp đẽ. Tanuki cũng là giống yêu đương không thể cô độc."

"Lũ đáng thương, hẹn hò chưa xong đã ở trong nồi."

"Tôi thường nghe nói nồi lẩu là một con đường nhục nhã sang thế giới bên kia."

Kẻ ra tay đem bán Tanuki cho Tenmanya chính là thằng sư thầy khốn kiếp không thể tha thứ Ebisugawa Kureichiro. Còn Kaisei trốn khỏi nhà máy Denki Bran giả nên vô tình bị cuốn vào chuyện này. Nhưng dù đã biết được bộ mặt thật của Kureichiro, tôi cũng chẳng thể động tay chân làm gì khi ở trong lồng thế này.

"Đại thọ sáu mươi cũng sắp tới, ngài hãy ăn lẩu Tanuki để tiếp thêm sinh khí đi."

Jurojin đứng dậy rồi mở cánh cửa lùa, đi bộ dọc theo hành lang uốn

quanh khu vườn trong tăm tối. Tenmanya ôm cái lồng nối gót. Họ ra khỏi lối sau căn nhà truyền thống, đi ngang qua căn nhà kho còn tối tăm hơn nữa, rồi ra một trảng đất trống được dựng rào cao bồi thêm lớp rào kẽm gai xung quanh.

Thế rồi, đoàn tàu ba tầng yêu quý của Jurojin hiện lên.

Ngay đầu tầng một có ghế lái, Jurojin trèo lên đó rồi khởi động cho đèn xe bật sáng trưng. Bên cạnh ghế lái là cái ấm trà động cơ của sư phụ Akadama. Jurojin tính chiếm dụng đồ của Thiên cẩu, nắm quyền kiểm soát bầu trời Kyoto sao? Ông ta ngồi xuống bên bàn đọc sách, nhìn chăm chăm Tenmanya.

"Tenmanya này, gần đây cậu có vẻ dồi dào tiền bạc ghê đấy."

"Ê hê hê. Tiền là thứ xoay vòng trong thiên hạ rồi chui vào túi Tenmanya mà. Cậu Ebisugawa cứ khăng khăng muốn khẩu súng hơi yêu quý của tôi, nên tôi đành đem bán nó với một cái giá đủ an ủi lòng mình."

"Nhưng cậu vẫn đang giữ khẩu súng cơ mà?"

"… Ôi kìa, sao lại vậy nhỉ? Kỳ lạ quá."

"Cậu lừa Ebisugawa chứ gì?"

"Ngài nói khó nghe quá. Là tôi bán ước mơ thôi."

"Tenmanya, cậu cũng thật độc địa. Khéo có ngày rơi xuống Địa ngục đó."

Khi lão Jurojin nói vậy, bức Địa ngục đồ treo ở góc gian đọc sách chợt khạc ra một làn gió tanh tưởi. Gặp gió, mấy cuốn sách đóng gáy kiểu Nhật đặt trên bàn và đám tranh cuộn treo trên trần liền vang lên tiếng lật phật. Tenmanya vẫn ôm nguyên cái lồng, thoái lui với vẻ mặt mang chút khó chịu.

“Hôm nay, ngọn gió Địa ngục vẫn cứ thổi.”

Jurojin ngồi bên bàn bật cười.

“Chắc lính canh* sẽ sớm tới đón ngươi đi đấy.”

“Xin ngài đừng nói những điều đáng sợ như thế. Tôi yêu cõi sa bà* này hơn nhiều kẻ khác đấy.”

Đúng lúc đó, cơn gió tanh tưởi kia thổi mỗi lúc một mạnh hơn, kẻ nào đó đột ngột hiện ra từ bức Địa ngục đồ. Tenmanya rú lên rồi buông rơi cái lồng, bám chặt lấy cửa sổ xe. Nhưng kẻ hiện ra lại chẳng phải quỷ, mà là Benten trong một bộ váy đẹp đẽ màu đêm.

“Ơ kìa, Tenmanya.”

Cô ấy vừa phủi những tàn lửa bám lại trên người mình vừa nói.

“Tôi cứ thấy có mùi gì là lạ, ra là ông đó sao?”

“Cô nói quá đáng quá,” Tenmanya liền nói. “Tôi mang Tanuki đến, chẳng phải để bù đắp cho cậu Yasaburo đã chạy trốn, chùi mông thay cho cô Benten sao?”

“Phải để ông chùi mông giùm, tôi thà bị thiêu trong lửa Địa ngục còn hơn.”

“Tôi cống hiến cho cô bao tâm sức như thế mà chưa từng được một câu cảm ơn. Lần nào cũng vậy.”

“Đóa hoa nơi đỉnh núi đâu cần phải cúi đầu.”

Nói thế rồi Benten cúi xuống, nhìn tôi và Kaisei trong chuồng.

Viên Long thạch nơi cổ cô ấy cứ va lộc cộc vào thành chuồng. Tôi cứ tưởng mọi thứ sẽ tĩnh lặng, ai dè có những giọt nước nóng bỏng mặn vị muối rơi xuống người tôi đang cuộn mình vờ ngủ. Chẳng rõ Benten có nhận ra con Tanuki đang nằm đây là tôi không.

“Ô kìa ô kìa. Con mắt quỷ thần mà cũng biết nhỏ lệ sao?” Tenmanya nói.

“Tôi thấy thương cho cậu sắp bị tôi ăn thịt.”

Benten như thể sắp sửa ôm lấy cái lồng, lẩm bẩm với tôi.

“… Nhưng dẫu vậy tôi vẫn cứ ăn.”

°°°

Chiều đã buông bên ngoài cánh cửa kính tư gia của Nidaime, chiếc đèn trần trang trí như có từ thời Rokumeikan* tỏa ra thứ ánh sáng lộng lẫy. Hình như Nidaime chán quá nên nằm thượt trên ghế ngủ luôn không động đậy.

Khi cuộc họp dài dòng của các trưởng lão đứng giữa hai bên thế giới sắp sửa kết thúc, những tiếng lầm rầm “Thống nhất thế”, “Thống nhất thế” dần vang vọng lên như bọt biển. Tưởng như giây phút vinh quang sắp đến tới nơi, anh cả tôi chỉnh trang lại tư thế ngồi, thì cánh cửa kính bật mở. Giọng nói đanh thép của Kinkaku làm đám Tanuki giật nẩy mình.

“Hãy tạm dừng quyết định lựa chọn Niseemon!”

“Có chuyện gì vậy, Kinkaku.” Giọng nói của Yasaka Heitaro ẩn chứa sự tức giận. “Các Trưởng lão đang hội nghị, không được lớn lối. Còn có ngài Nidaime ở đây.”

“Chuyện mắng cháu xin để sau đi, ngài Yasaka.”

Đội thân vệ do Kinkaku đưa tới, hùng hổ rẽ đám Tanuki đang ngơ ngác ra để tiến lên phía trước. Đám Tanuki còn đang nuốt khan “Chuyện gì thế?” thì thấy từ cánh cửa kính mở nguyên, Kureichiro mặt xám xịt bước

vào. Kinkaku quay phắt sang Kureichiro nói.

"Anh, cứ giao mọi chuyện ở đây cho em."

Như một công tố viên ma quỷ đã xác nhận rõ tội lỗi của nghi phạm, Kinkaku cười khẩy rồi đắc ý giơ lên khẩu súng hơi Đức nhận được từ Đội thân vệ Ebisugawa.

"Chúng tôi đã phát hiện ra thứ này trong nhà máy Denki Bran giả, trong phòng nghiên cứu của Yashiro."

Kinkaku nhìn quanh đám Tanuki rồi nói.

"Cũng chính thứ này đã bắn chết người cha Ebisugawa Soun của chúng tôi. Là khẩu súng hơi Đức này. Chắc chắn không sai. Khi nãy nhà phát minh bất tài Shimogamo Yashiro đã gây ra hỏa hoạn tại nhà máy Denki Bran giả, chúng tôi điều tra hiện trường và đã tìm thấy thứ này. Chứng tôi đã vô cùng kinh ngạc. Tại sao Yashiro lại giấu thứ này trong phòng nghiên cứu của hắn. Thật kỳ lạ! Vô cùng kỳ lạ!"

Các trưởng lão im bặt, đám Tanuki lại nhao nhao lên. Kinkaku vừa vung vẩy khẩu súng hơi một vòng, đám Tanuki đã sợ hãi dạt ra như làn sóng. Môi Yasaka run run "Chẳng lẽ lại là…"

Kinkaku cười khẩy nhìn anh cả.

"Mẹ và em Yashiro của ngươi đang ở nhà máy Denki Bran giả đấy. Ginkaku đang thẩm vấn. Chắc cậu em Yashiro của mày cái gì cũng trong sạch đúng không?"

"Bọn mày không có quyền bắt mẹ tao. Đừng có làm bậy."

Anh cả bật dậy gào lên. "Đây là một âm mưu! Âm mưu của nhà Ebisugawa!"

"Nhưng bọn ta có vật chứng không chạy đi đâu được. Tại sao lại phải

giấu khẩu súng này? Bởi vì lũ chúng mày đã dùng khẩu súng này bắn chết cha ta. Đồ giết hại Tanuki!"

Kinkaku chĩa súng về phía anh cả.

"Dẫu sao kẻ bắn cũng là thằng Yasaburo. Khi cha ta bị bắn ở Arima, cũng chỉ có mình thằng Yasaburo ở hiện trường. Tao thông minh nên nghĩ ra liền. Tao đã nhìn thấu kế hoạch của bọn mày rồi. Mày giao cho Yasaburo làm nhiệm vụ ám sát, Yashiro làm nhiệm vụ giấu tang chứng. Thế rồi mày cứ hiển nhiên như không biết gì rồi trở thành Niseemon, đợi tình hình nguội dần thì dâng khẩu súng hơi Đức này lên cho Nidaime. Một sự phối hợp đầy lông! Đúng là huynh đệ tình nghĩa ghê ta!"

Ebisugawa Kureichiro khuỵu xuống, dùng cẳng tay quấn băng gạt nước mắt.

"Có thế nào anh cũng không tin nổi. Sao cậu Yaichiro lại ám hại cha được cơ chứ? Đây chẳng phải là giết hại lẫn nhau sao…"

"Đừng tưởng có thể vờ vô tội rồi trở thành Niseemon!" Kinkaku nói.

Trong đầu đám Tanuki có mặt tại đấy chắc lại một lần nữa bị phủ mây mù về giả thiết cái chết của Ebisugawa Soun hồi mùa thu. Các trưởng lão lặng thinh, mọi tai to mặt lớn trong giới Tanuki cũng lặng thinh. Như thể bị trúng phải ảo thuật, anh cả tôi cũng ngây ra.

Ánh đèn ga ngoài vườn trước bật sáng khi bầu trời phủ trong bóng tối, một kẻ trong Đội thân vệ Ebisugawa đứng bên dưới đấy lao vào trong. Tên đó vừa thở phì phò vừa bay lại, "Shimogamo Yasaburo đã bị Câu lạc bộ ngày thứ Sáu bắt mất rồi!" rồi gào lên. "Chắc lúc này đã rơi vào nồi lẩu."

"Yasaburo…?"

Anh cả hít vào một hơi, đứng bật dậy.

Khi nghe tin đó, những tiếng than mơ hồ vang lên trong hội trường. "Thằng oắt Yasaburo đó có gặp chuyện như vậy cũng đáng đời…" Có thể nhìn thấu đám Tanuki đang nghĩ thầm như vậy trong bụng, anh cả bất thần nổi điên. Yasaburo chọc giận Benten, chẳng phải là một lòng hy sinh vì giới Tanuki đó sao? Nghe tin Yasaburo bị bắt, đám Tanuki các người còn ngơ ngẩn gì vậy?

Chợt nhìn thấy vẻ mặt bình thản đến đáng nghi của Ebisugawa Kureichiro, anh cả bỗng dấy lên nghi ngờ, đây hẳn là cái bẫy của tên thầy chùa này. Hắn ta là một tấm màn đen kịt. Con Tanuki này đã khéo léo che giấu bụng dạ đen tối, mình quá ngu ngốc nên mới không nhìn thấu hắn…

Chẳng biết Gyokuran đã tiến đến nắm chặt lấy tay anh cả tự lúc nào. Chị ấy vẫn chẳng nói gì, chỉ nép lại gần người anh cả, chờ đợi một quyết định.

Đột nhiên máu anh cả sôi lên, một điệu cười dâng lên từ đáy bụng.

Yasaburo là em trai mình. Thằng bé là em trai mình.

Trong khi em trai đang gặp nguy hiểm cận kề cái chết, mình còn phải phân vân gì nữa?

Anh cả dần mọc lông hóa thành hổ, giẫm rầm rầm lên tấm thảm Ba Tư.

"Cái gì mà huyền thoại, cái gì mà tương lai giới Tanuki, cái gì mà Niseemon."

Cơn thịnh nộ của anh cả làm cả hội trường run sợ.

Kinkaku cười ngoác miệng, "Ra mặt rồi đấy."

"Mày đã nói rồi đó, Yaichiro. Trước mặt các trưởng lão."

Nhưng anh cả đã sớm không còn lùi bước, thẳng thắn tuyên bố.

“Ta là Yaichiro, con trai cả của Shimogamo Soichiro. Ta không thể kế thừa được dòng máu của người cha đáng kính, là một đứa con trai cả đáng xấu hổ. Nhưng dòng máu ngốc nghếch vẫn chảy trong thân thể ta. Khi em trai sắp sửa bị rơi vào nồi lẩu, ta nhất định phải đi cứu nó. Các ngươi thích làm gì thì làm, thích chơi bời chọc ghẹo gì cứ tự nhiên.”

Gyokuran nhảy lên lưng anh cả đang nổi cơn thịnh nộ.

Anh cả lườm Kureichiro rồi nói.

“Niseemon hay cái gì cũng được, nếu đã thèm muốn vị trí đó đến thế thì xin mời!”

Anh cả và Gyokuran liếc nhìn đám Tanuki đang đờ đẫn ở đó, rồi lao khỏi sân thượng. Vào thời điểm mặt trời lặn trong ngày đông, những ánh đèn đường bắt đầu sáng lên. Cơn lạnh quá tuyệt vời cho một nồi lẩu.

Lúc lao qua những mái sân thượng, anh cả nói trong cơn sôi máu.

“Xin lỗi nhé, Gyokuran. Anh rốt cuộc cũng chỉ là một kẻ ngốc.”

Gyokuran ôm lấy cổ anh cả rồi cười, “Em biết chứ.”

“Vậy nên em mới ở đây còn gì?”

ooo

Lúc bấy giờ, mẹ và Yashiro đang ở trong một nhà kho thuộc khu xưởng của nhà máy Denki Bran giả. Xung quanh hỗn độn đủ thứ máy móc cũ kỹ, nền xi măng còn lạnh lẽo. Một cái bếp sưởi điện chiếu sáng chung quanh bằng ánh đèn đo đỏ.

“Không thích tí nào, mẹ con ta lại bị nhốt trong lồng rồi. Cứ y như chuyện xảy ra năm ngoái vậy.”

“Mông con lạnh quá đi.”

“Mẹ còn thấy đói bụng nữa. Đáng nhẽ vào giờ này, ta phải đang đợi Yaichiro ở Akegarasu. Chỉ vì đám ngốc nhà Ebisugawa mà hỏng mất bữa tất niên rồi.”

Đúng lúc đó thì cánh cửa nhà kho mở ra, Ginkaku bước vào.

“Này, cháu mang bữa tối tới đây. Còn cho cả trứng sống nữa.”

Ginkaku bê com thịt bò còn đập cả trứng sống tới, rồi đưa vào trong chuồng cho mẹ và Yashiro. Thế rồi, thằng đó đổ canh miso từ cái bình giữ nhiệt ra một cái bát nhỏ cho hai mẹ con. Món canh miso có đậu phụ rán thái sợi và hành, mẹ tôi khá tán thưởng vì ngon lành hơn mẹ tưởng. Sau khi ăn cơm thịt bò và uống canh nóng, bụng dạ dần ấm lên khiến mẹ và Yashiro cũng vững dạ hơn.

Ginkaku điều chỉnh cái bếp, “Mãi chẳng thấy ấm nhỉ?”

“Này, Ginkaku”, mẹ tôi lên tiếng hỏi. “Chuyện mẹ con bác bắn chết cậu Ebisugawa, chẳng lẽ cháu cũng thực sự tin vào điều đó sao?”

“Ừm. Cháu không dám nói chắc điều gì cả!”

“Nhưng mà đám con cái nhà bác không làm chuyện đó đâu.”

“Cha mẹ nào chẳng nói vậy”, Ginkaku vừa cầm cái bếp lên vừa nói. “Cha chúng cháu cũng hay nói thế. Đám con cái nhà này không thể ngu ngốc tới vậy được.”

“Chuyện đó là cha cháu nhìn mấy đứa rồi nói vậy nhỉ?”

Mẹ thở dài. “Mẹ các cháu lúc nào cũng rất lo lắng đấy.”

“Bác đừng nhắc tới mẹ cháu”, Ginkaku nói. “Cháu lại thấy buồn.”

Vợ của Ebisugawa Soun, mẹ của anh em Ginkaku, sau khi sinh Kaisei đã lâm trọng bệnh rồi qua đời. Mẹ tôi từng kể rằng cô ấy là cô con gái quý

báu được nuôi dạy cẩn thận của gia tộc Ebisugawa, tuy cũng có điểm cao ngạo và cái tôi riêng nhưng chắc chắn là một người mẹ tốt với con cái mình.

"Mẹ các cháu sớm mất đi, thật sự là điều đau buồn."

Khi mẹ tôi nói thế, Ginkaku lặng lẽ ngắm nhìn ánh lửa đỏ của cái bếp.

"Mẹ cháu chắc cũng lo lắng cho mấy đứa lắm. Dù con cái lớn đến thế nào đi chăng nữa, cha mẹ Tanuki vẫn sẽ lo lắng cả thôi. Mấy đứa ngốc càng đáng lo hơn. Cháu thật ra là một con Tanuki rất dịu dàng, cũng rất yêu mẹ mình. Chắc hẳn sẽ thấy buồn trong những đêm lạnh lẽo thế này. Đấy chẳng phải là điều gì xấu hổ cả."

"Cháu chẳng buồn gì cả." Ginkaku càu nhàu vậy nhưng trông buồn thấy rõ.

Mẹ tôi đã mấy lần xin Ginkaku mở lồng giùm cho, nhưng "Cháu không làm thế được", cậu ta cứ lắc đầu. "Các anh cháu mắng chết."

"Nhưng bác biết, cháu là một cậu bé ngoan."

"… Cháu ngoan thật sao?"

Cuối cùng Ginkaku cũng đứng dậy định rời khỏi nhà kho, nó đặt tay lên cánh cửa suy nghĩ kỹ càng rồi thì thào, "Cháu không thể mở cửa chuồng. Nhưng nếu bác muốn bàn bạc gì với Kaisei thì cháu có thể giúp."

"Vậy nhờ cháu. Hai mẹ con bác ở đây chờ."

Mẹ tôi đang mong ngóng được gặp Kaisei, nên cố nén đợi Ginkaku quay lại. Giọng Yashiro có vẻ như sắp khóc.

"Anh Yaichiro chắc không thể trở thành Niseemon rồi nhỉ?"

"Vì mọi chuyện đang trở nên kỳ dị quá sức mà."

"… Chắc anh Yasaburo sẽ làm được điều gì đó."

“Mẹ chẳng rõ nữa, thằng bé có biết chuyện gì xảy ra đâu.”

Nhưng cả hai vẫn chưa được biết chuyện tôi đang trên đà rơi xuống nồi lẩu, cũng không biết anh cả tôi đã vứt phéng cái vị trí Niseemon rồi lao ra khỏi hội trường mất rồi, lại càng không biết anh thứ tôi hiện đang đưa một Kureichiro khác từ Tokushima về Kyoto.

Cuối cùng Ginkaku cũng quay lại, thông báo một tin đáng kinh ngạc.

“Làm thế nào bây giờ, Kaisei không có ở trong phòng. Cháu đang bối rối quá đi.”

“Chuyện này là sao vậy?”

“… Cháu thấy có lá thư này, nhưng ‘chạy trốn theo giai’ là thế nào vậy?”

Mẹ tôi đọc lá thư để lại rồi khịt mũi.

“Ôi ôi… chuyên gì đang xảy ra thế này?”

ooo

Cứ vờ ngủ mãi thành ra tôi cũng ngủ quên mất lúc nào không hay.

Khi tỉnh dậy lần nữa, tôi thấy mình ở một chốn giống như một hành lang mờ tối lạnh lẽo.

Đó là không gian đầy những chiếc ghế bọc nhưng đỏ và bàn gỗ kiểu Âu xếp dài thành hàng, điểm cuối của hành lang đã bị nuốt trọn vào trong màn đêm. Thi thoảng lại thấy mấy cái bếp sưởi kiểu cũ đang cháy.

“Là Akegarasu thì phải…” Tôi chợt nhận ra.

Quán bar Akegarasu là nơi đám Tanuki khắp Lạc Trung tụ tập, nghe nói bao nhiêu khách tới đó cũng không bao giờ hết bàn. Bên trong quán

sâu tới vô tận, quanh năm đều lạnh như mùa đông. Cũng có kẻ nói điểm cuối của nơi này nối với thế giới bên kia. Chẳng lẽ giờ tôi đang chênh vênh ở giữa ranh giới của cõi trần với thế giới bên kia?

Từ điểm cuối của hành lang, tôi nghe thấy tiếng gì đó như nhạc lễ hội vọng lại.

Tôi ngồi vào một cái bàn, dỏng tai nghe ngóng thứ âm thanh lạ kỳ đó. Tôi còn chớm nghĩ đó là tiếng nhạc tiễn đưa. Tôi lấy tay chống cằm trên cái bàn đó rồi thở hắt ra, trong hành lang đầy khí lạnh khiến hơi thở của tôi đông thành khói trắng. Tôi chợt nhớ đến một chuyện hồi còn nhỏ, lúc tôi cùng cha đi dạo theo con suối nhỏ trong rừng thiêng Tadasu vào một sáng mùa đông.

Tôi chợt bừng tỉnh, thấy cha đang ngồi chồm hỗm trên cái bàn trong dáng vẻ Tanuki. Nhưng lạ thay, tôi không hề thấy ngạc nhiên.

"Cha ơi, con đã bị bỏ vào nồi lẩu rồi sao?"

"Không đâu. Con chỉ ngủ thôi. Đây là giấc mơ của con đó."

"Tại sao cha lại ở trong lốt Tanuki vậy?"

"… Giờ cha đã không thể biến hình được nữa rồi."

"Đằng nào cũng là trong mơ, cha biến hình cũng được mà."

"Không phải muốn làm gì cũng được đâu con. Giấc mơ cũng là một thứ như vậy."

Tôi ngắm nhìn mãi ánh mắt dịu dàng của cha, nhưng đột nhiên những lời nói sau lại vuột ra khỏi miệng, "Cha là một con Tanuki tệ lắm." Cha tôi đã tự tiện gây chuyện với Thiên cẩu, gây thù chuốc oán với Ebisugawa Soun, bỏ lại cả gia đình ở thế giới này để thành nồi lẩu Tanuki. Dù bản thân cha đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần đến thế nào, thì những đứa trẻ phải

kế thừa ông cũng rất đỗi bàng hoàng. Điều đó gắn kết gia đình thêm sâu, nhưng chúng tôi cũng đã phải chịu nhiều đau thương.

"Xin lỗi con" cha tôi nói. "Là do dòng máu ngốc nghếch gây nên đó."

"Chúng con cũng thấy chán ghét vì cái gì cũng đổ cho dòng máu ngốc nghếch này đấy."

"Này này, con mà cũng mắng được cha câu đó hả?"

"Vâng ạ."

"Ếch vẫn hoàn ếch, banh lông lại hoàn banh lông."

Cha ngó bàn chân trước rậm lông rồi nói.

"Yasaburo, con có đang sống vui vẻ không đấy?"

"Con sống vui vẻ lắm mà", tôi đã ưỡn ngực lên nhưng rồi lại nhớ ra chuyện mình sắp bị cho vào nồi lẩu. "Nhưng nhờ thế con sắp phải xuống đáy nồi rồi."

"Lúc đó, cha nhất định sẽ tới đón con."

"Cảm ơn cha… nhưng con chưa thể vào nồi lẩu được", tôi lắc đầu. "Con cũng từng nghĩ tới chuyện cười khì rồi biến thành nồi lẩu như cha rồi, nhưng con không thể lôi Kaisei vào chuyện này được, cũng vẫn còn nhiều nuối tiếc với thế giới này nữa."

"Thế cũng chẳng sao", cha tôi cười. "Đây là con đường kẻ nào rồi cũng phải đi. Vội vàng đi sớm làm gì."

Tôi chán nản thở dài.

"Con mình sắp rơi vào nồi lẩu, người cha nào lại có thể cười như vậy?"

"Con nói sao chẳng giống con gì vậy, Yasaburo."

Cha nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng. "Chúng ta là Tanuki cơ mà. Ngoài

vui cười ra thì chẳng cần làm gì khác nữa."

Nãy giờ tôi vẫn nói năng rất bình thản, nhưng nước mắt tự nhiên trào ra, tôi chẳng còn nhìn thấy bóng dáng cha trên bàn nữa. Dãy hành lang mỗi lúc một tối đến mức chẳng nhìn thấy được gì. "Nhờ con chăm sóc sư phụ Akadama", giọng nói đầy thương nhớ của cha vọng lại. "Con vẫn còn nhiều việc phải làm lắm."

Tôi mở mắt ra, liền thấy mình vẫn ở trong lồng. Trong lúc tôi mất đi ý thức, cái lồng hình như đã được chuyển lên tầng ba chiếc tàu điện, đặt ở trong góc phòng thay đồ của bể tắm. Kaisei vẫn thư thả ngáy khò khò bên cạnh tôi. Lúc đó, tôi chợt giật mình nhổm người lên.

Một bóng người quái đản xuất hiện, nhanh lẹ bước lại gần cái chuồng. Con người đó mặc một cái áo măng tô đen kiểu đồng phục học sinh cấp ba ngày trước, đeo một cái mặt nạ Tanuki rẻ tiền bằng giấy bồi.

"Anh hùng Ponpoko đến cứu các em đây." Giáo sư Yodogawa lên tiếng.

°°°

"Ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách đó, mấy người bạn banh lông."

Giáo sư Yodogawa thò cái tay lông lá ra từ chiếc măng tô rồi ôm cái lồng lên.

Nhưng đúng vào lúc đó, tôi nghe thấy giọng người đang thong thả đi lên từ phòng tiệc bên dưới. Chắc là mấy kẻ trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu lên để chào tạm biệt đám Tanuki sắp bị biến thành nồi lẩu đây.

"Làm thế nào đây, thấy bảo đêm nay ta có hai con đấy."

“Này này, Tenmanya cũng sung quá đi chứ. Ăn sao hết được hai con Tanuki.”

“Chắc Jurojin muốn để bụng ăn bù cho năm ngoái không được ăn đây mà.”

“Ừm. Nghe thôi bụng đã sôi ùng ục rồi.”

Tôi nghe loáng thoáng mấy câu chuyện trò đó, rồi thấy bóng dáng của bốn người trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu là Daikoku, Bishamon, Ebisu và Fukurokuju xuất hiện chỗ cầu thang lên. Mấy người nọ thong thả nói chuyện với nhau, chẳng biết có thấy quái nhân đang ôm theo cái lồng Tanuki hay không, nhưng đều bất ngờ đứng khựng lại.

“Này này, làm gì vậy kẻ kia?”

“A, nhìn kìa. Hắn có ý định trộm Tanuki đi thì phải?” Nhưng nói mồm vậy thôi, họ cũng chẳng có gan xông lại chỗ quái nhân không rõ danh tính kia. Trong phòng thay đồ vẫn còn ngổn ngang giỏ đựng và mành tre, đám người Câu lạc bộ ngày thứ Sáu gườm gườm nhìn kẻ đeo mặt nạ nọ. “Vậy, ngươi là kẻ nào?” Bishamon đặt câu hỏi, giáo sư Yodogawa liền ưỡn ngực tỏ vẻ anh hùng.

“Ta là đồng minh của Tanuki, Ponpoko Kamen đây!”

Nghe thấy giọng nói đó, mấy gương mặt thuộc Câu lạc bộ ngày thứ Sáu dường như dãn bớt ra.

“Gì cơ, anh Yodogawa hả? Làm giật hết cả mình.”

“Anh dẫu gì cũng là giảng viên đại học, ăn mặc như vậy để làm gì?”

“Thế này là xâm nhập bất hợp pháp đó.”

Nhưng giáo sư Yodogawa không để vào tai.

“Trời gọi đất gọi người gọi. Nếu có Tanuki cần giải cứu, đã có ta.

Trước mặt kẻ yêu Tanuki như ta, luật pháp nào cũng vô hiệu. Sáu cuốn hành pháp cũng chẳng là gì. Không chấp nhận phản biện, phủ định mọi ý kiến!"

"Vâng vâng, anh Yodogawa. Chúng tôi hiểu cả rồi."

"Con người không có lý lẽ. Cứ đè ông ta xuống."

Nhưng giáo sư Yodogawa lại ném ra một đống quả ké đầu ngựa quái đản thu về từ Nam Mỹ, đám người Câu lạc bộ ngày thứ Sáu không dễ dàng áp sát. "Quả đầy gai này có độc đó !" Giáo sư gào lên như vậy nên mấy kẻ đó kêu lên thống thiết, thoái lui đến suýt nữa ngã lăn xuống cầu thang xuống dưới tầng hai. Giáo sư ném mấy cái giỏ đựng quần áo với ngăn tủ xuống dưới để chặn cầu thang rồi ôm cái chuồng đi lên gác thượng.

Nhưng đã quá muộn, đoàn tàu đã bay lên trời. Rừng trúc trên gác thượng rì rào theo gió, cái ao đằng trước rừng trúc cũng rung lắc không thôi. Đoàn tàu điện ba tầng bay lên trên bầu trời xanh lam, chậm rãi vượt qua những tòa nhà của thành phố như một khối khinh khí cầu. Giáo sư bám chặt lấy rặng trúc xanh, nhìn ánh đèn của các tòa nhà trôi qua với vẻ tiếc nuối.

"Không ngờ chúng dám bay giữa thành phố…"

Vào lúc đó, đám người Câu lạc bộ ngày thứ Sáu mang theo rổ đựng quần áo với đai yukata xuất hiện.

"Nếu không muốn bị thương thì ngoan ngoãn đi!" Daikoku gào lên.

"Nếu muốn trốn chạy thì bỏ đám Tanuki lại!" Bishamon đế lời.

Giáo sư Yodogawa trốn quanh trong rừng trúc, đám người của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu thì cứ đuổi theo. Trên nóc đoàn tàu ba tầng đang rong chơi, một đám người lớn có địa vị và danh tiếng chơi trò cút bắt quanh

mấy con Tanuki. Daikoku bị giáo sư Yodogawa đá bay xuống ao, Fukurokuju bị khí thế kia áp đảo nên cũng không dám ra tay. Cuối cùng Bishamon sung sức mới dùng một chiêu thức đáng nghi học được khi còn theo học điện tín để dồn giáo sư Yodogawa về mép ao.

"Anh không đơn thuần là một giảng viên nhỉ?"

"Đương nhiên tôi đâu chỉ là một giảng viên. Tôi là Ponpoko Kamen mà."

"Anh vẫn còn nói vậy sao. Hừng hực khí thế quá nhỉ."

Đột nhiên Fukurokuju lao ra từ trong rừng trúc và bắt lấy vạt áo măng tô của giáo sư Yodogawa. Tôi biết bác ấy muốn mặc trang phục quái dị, nhưng thật khó hiểu là sao lại chọn măng tô đen cơ chứ? Trong lúc giáo sư loạng choạng, Bishamon và Daikoku thừa cơ đu lên người rồi ép giáo sư nằm ẹp xuống.

Đám người Bishamon tính nhấc cái chuồng lên nhưng như một đứa trẻ giấu cha mẹ đem chó bị vứt bỏ về nuôi, giáo sư Yodogawa ngoan cố ôm chặt lấy cái chuồng, "Các anh hãy bỏ qua đi mà!" rồi tuôn ra những giọt nước mắt đàn ông. Vừa hứng trọn những giọt nước mắt nóng bỏng đó tôi vừa thầm nghĩ… dẫu mọi chuyện có vô ích, dẫu tôi vẫn phải rơi vào nồi lẩu, tôi cũng sẽ biến thành một linh hồn đầy lông vào trong giấc mơ của giáo sư để nói lời cảm ơn.

Đúng lúc đó, Tenmanya nhe nhởn hiện ra từ trong rừng trúc.

"Ôi chà, đang có ồn ào gì vậy?"

Ánh đèn thành phố màu xanh tái chiếu lên gương mặt đó, còn khẩu súng hơi Đức thì sáng loáng.

"Giáo sư Yodogawa, ông không được độc chiếm Tanuki đâu đấy."

Kể cả Ponpoko Kamen thì cũng không dám lớn giọng trước khẩu súng hơi Đức đó.

Tôi còn tưởng là đã hết thật rồi thì chợt thấy tiếng gầm của mãnh thú vang lên từ trên nóc một tòa nhà cao tầng vừa bay ngang qua. Mấy thành viên của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu ngẩng lên coi có chuyện gì đầu đông cứng lại vì sợ hãi. Thứ đang chạy trên nóc những tòa nhà cao tầng đuổi theo bọn họ là hai con hổ khổng lồ.

"Khoan đã nào, chuyện gì đang diễn ra thế này?"

Bishamon gào lên thất thanh. "Tại sao năm nay cũng lại có hổ xuất hiện vậy!"

Hai con hổ rống lên, rồi bay thẳng về phía này.

°°°

Tư gia của Nidaime căng đầy bầu không khí nặng nề.

Sau khi anh cả lao đi mất, đám Tanuki như một lũ nhóc bị vứt lại trong sợ hãi, ai nấy nhớn nhác trên tấm thảm Ba Tư. Nidaime nhắc mình dậy khỏi cái trường kỷ, lên tiếng gọi đám Tanuki bên dưới.

"Chuyện bỗng chốc lại thành phiền phức mất rồi. Ta biết chuyện này gây khó xử cho mọi người, nhưng ta cũng còn đủ chuyện bận rộn nên hãy nhanh kết thúc đi."

"… Nhưng giờ, mong ngài đợi cho đôi chút." Yasaka Heitaro than thở.

Vẻ thảm thương của Yasaka Heitaro khiến ai nhìn cũng thấy buồn theo. Ông ấy đã chuẩn bị xong hết để lên đường đi Hawaii rồi. Văn phòng Ở Gion Nawate đã chuyển giao, chỗ đồ trang trí kiểu Hawaii cũng đã tháo

dỡ hết. Thứ còn thiếu chỉ là bùa bảo hộ của chùa Izumo cho chuyến đi Hawaii, loại mà Shimogamo Soichiro đã khuất hay gia trưởng tiền nhiệm của gia tộc Nanzenji thường mua mang theo khi xuất hành. "Hawaii của tôi coi như…" chú ấy than vãn nửa chừng rồi im bặt.

Kẻ phá vỡ sự thinh lặng khó thở đó chính là Kinkaku.

"Cháu có một đề nghị thế này nhé!"

"Gì thế, Kinkaku." Yasaka rên rỉ. "Cứ nói đi."

"Hay để anh Kureichiro lên vị trí Niseemon lâm thời ạ. Nếu có thể tìm được một ai đó nghiêm túc phù hợp thay vào vị trí Niseemon lâm thời, ngài Yasaka cũng có thể an tâm đi du lịch tới hòn đảo phương Nam đó. Đương nhiên anh cháu có thể chính thức trở thành Niseemon thật hay không thì còn phải phụ thuộc vào quyết định của các trưởng lão nữa."

"… Đề nghị này thật khác với tính cách cháu." Yasaka Heitaro lẩm rẩm.

Thế rồi đám Tanuki bắt đầu xì xào bàn tán với nhau, vẻ mặt kẻ nào kẻ nấy rạng rỡ hẳn lên. Kể từ khi quay lại Kyoto sau mười năm, những thành tích của Ebisugawa Kureichiro được biết đến rộng rãi khắp giới Tanuki, anh ta lại là cậu con trai kế thừa nhà máy Denki Bran giả danh tiếng nên cũng có được sự tin tưởng nhất định. Anh ta cũng không có nhiều vấn đề như đám Kinkaku Ginkaku. Các trưởng lão cũng nói, "Nếu làm Niseemon lâm thời, cậu Kureichiro cũng là lựa chọn phù hợp đấy chứ."

Ebisugawa Kureichiro nghiêm cẩn gật đầu, cúi rạp trước chư vị trưởng lão.

"Ebisugawa Kureichiro, xin tiếp nhận vị trí Niseemon lâm thời. Đây là một vị trí quan trọng, tôi xin dốc mọi sức lực của mình vì giới Tanuki."

Đám Tanuki lục tục về lại vị trí, rồi cúi rạp trước Nidaime đang ngồi trên cao.

"… Buổi lễ xin phép kết thúc tại đây?"

"Ái chà, kết thức rồi đấy à."

Nidaime nói vậy rồi thong thả hạ xuống sàn.

"Hãy trao trả lại ta khẩu súng hơi đó."

Kinkaku tôn kính dâng khẩu súng hơi Đức sáng bóng lên, Nidaime kiểm tra khẩu súng rồi thắc mắc với vẻ mặt kỳ dị. "Đây là đồ giả. Món đồ chơi này còn chẳng giết nổi cá vàng. Nó không bắn ra được đạn mà. Chuyện này là thế nào đây."

Kinkaku thốt lên "Không thể nào" rồi ngây ra. Đám Tanuki tụ tập ở đó lên tiếng xì xào.

"Chuyện này thế nào đây, cậu Kureichiro?"

Nidaime cười hỏi, nhưng ánh mắt đó lại vô cùng lạnh lẽo.

Kureichiro cũng thất sắc, lập bập nói.

"Chắc ngài nhầm rồi thưa ngài Nidaime, chuyện này không thể sai được…"

"Nhưng ta bảo rằng nó là đồ giả."

"Không thể sai được…"

Kureichiro lắp bắp rồi im bặt luôn.

Mọi sự biến đổi khó lường khiến Yasaka Heitaro thất kinh.

Những con Tanuki khác nuốt hơi đánh ực, quan sát tình hình Nidaime và Kureichiro. Đúng lúc đó, cánh cửa kính nhìn ra vườn bật mở ra, một sư thầy quái dị thong thả đi vào.

“Kẻ đó là thế nào vậy?” Ai nấy đều có vẻ ngỡ ngàng.

Tay thầy chùa đó đeo một hòn đá quái lạ như vỏ sò to tướng nơi cổ, khoác trên lưng một cái túi bẩn thỉu. Thân thể mang đầy gió biển Murotozaki giờ vẫn đang toát ra vị mặn. Tay anh ta cầm một bát cơm to tướng, vừa đi vừa nhai nhồm nhoàm trông thật xấu thói. Đã thế lại có một con ếch nhỏ ngồi chồm hỗm trên mái đầu lún phún tóc của anh ta. Nhìn thấy con ếch đó, Yasaka Heitaro bất thần đứng bật dậy.

“Chẳng phải Shimogamo Yajiro đó sao? Ta tưởng cháu đi du lịch rồi…”

“Đúng như chú đã biết ạ, cháu vừa vội vã trở về đây từ Shikoku.”

Anh thứ tôi trong lốt ếch vỗ bồm bộp lên mái đầu trọc lốc của tay thầy chùa quái dị kia. Anh đã đi từ Awa Tokushima trên tuyến phà Nankai qua kênh Kii, rồi theo tuyến tàu điện Nankai và tuyến tàu điện ngầm Midosuji, chuyển tiếp qua tuyến tàu nhanh Hankyu về tới Torimaru.

“A, là hắn đó sao? Kẻ giả dạng tôi…”

Sau khi thốt lên như vậy, tay thầy chùa đẩy đám Tanuki để bước ngang qua căn phòng, vẫn không ngừng thưởng thức tô com trong tay, anh ta nhìn lom lom xuống Kureichiro. Liền sau đó, tay thầy chùa bật cười ha ha, hạt cơm phun đầy mặt Kureichiro.

“A, thú vị ghê. Kẻ này mà là Kureichiro sao?”

“Nói gì thế, mà cậu là ai vậy?” Yasaka Heitaro lên tiếng.

“Tôi là Ebisugawa Kureichiro.”

“Đừng có nói bậy. Không phải Ebisugawa Kureichiro đang ngồi đó sao?”

“Lỗ mũi mấy người là hốc cây hả? Kẻ ngồi đấy đích thị là Ebisugawa

Soun.”

Đám Tanuki giật mình quay lại.

Kureichiro mang vẻ bình thản có chút xấu hổ, thản nhiên lau đám cơm dính trên mặt.

Yasaka Heitaro đứng đó mà không thốt nổi một lời, nhắm mắt lại mất phương hướng. Ông thầm cầu mong, ai đó hãy kéo rèm kết thúc màn kịch hỗn loạn này giùm đi.

ooo

Đoàn tàu của Jurojin bay lững lờ trên bầu trời thành phố.

Hai con hổ từ nóc sân thượng nhảy sang rơi trúng ao, chúng bò từ trên ao lên rồi lắc hết nước khỏi người, xồ vào người giáo sư Yodogawa để cướp lấy cái chuông. Giáo sư bị cuốn kín trong cái áo măng tô, lăn lông lốc rồi rơi tõm xuống ao. Tôi cảm thấy có lỗi vì giáo sư cố tình gây chuyện để cứu tính mạng chúng tôi, nhưng trong cuộc chiến giải cứu Tanuki hỗn độn không phân biệt rõ địch ta, cũng không thể mong anh cả tôi nhẹ nhàng cho được.

“Anh, cẩn thận khẩu súng hơi đấy!” Tôi gào lên.

Anh cả tránh được phát súng của Tenmanya trong đường tơ kẽ tóc, rồi không để cho hắn ta kịp lên nòng phát thứ hai liền tấn công thẳng tống hắn xuống ao. Tenmanya đỏ mặt tía tai vì tức giận, lóp ngóp bò lên nhưng bị giáo sư Yodogawa quấn chân. Đám đàn ông trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu lao vào trong rừng trúc, nháo nhác chạy trốn như một đám nhền nhện con.

Cuối cùng cũng được thả tự do, tôi duỗi tay duỗi chân biến thành Con người.

Gyokuran lắc lắc cái chuồng có Kaisei đang say ngủ, rồi lo lắng nói, "Kaisei mãi không mở mắt." Tôi cố không nhìn vào Kaisei, nói "Phát đạn của Tenmanya đã khiến cô ấy hôn mê." Gyokuran vừa than thở "Thật tệ quá!" vừa hỏi "Chuyện gì đã xảy ra thế?"

Hai bên đều có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng Tenmanya nãy giờ bị giáo sư Yodogawa ngáng đường cũng đã leo lên khỏi ao. Đầu tiên phải trốn khỏi đây đã.

Chúng tôi bắt đầu chạy vượt qua rừng trúc.

"Này, đoàn tàu đang bay cao lên mất rồi", anh cả gào lên. "Thế này thì không trốn nổi!"

"Vậy em sẽ đi cướp đoàn tàu này", tôi nói.

Khói từ bể tắm nước nóng bốc lên cách rừng trúc nhỏ một đoạn, trong góc đó có một cầu thang đi xuống. Bishamon sợ hãi thò mặt ra quan sát tình hình. Anh cả gầm lên một tiếng thật lớn rồi lao tới, Bishamon hét lên "Nó tới kìa!" rồi rụt cổ lại.

Anh cả dẫn đầu nhóm chúng tôi, lao xuống cầu thang cuốn.

Đám đàn ông của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu gào ầm lên "Hổ! Hổ! Hổ!" rồi lăn lông lốc xuống dưới thang bỏ trốn. Chúng tôi cứ phóng bừa xuống đoạn hành lang xoắn ốc, chẳng mấy chốc đã tới thư phòng dưới tầng một. Anh cả hất hết đám thư họa quý báu để lấy đường tiến công, cắn mấy thằng cha đang hoảng hốt bỏ trốn rồi hất văng đi. Đám tranh cuộn treo trên trần nhà rách tả tơi, đồ gốm trưng bày đầy trên giá rơi loảng xoảng.

"Này, có chuyện gì vậy!"

Jurojin với ánh mắt gườm gườm quay phắt lại từ ghế lái sáng đèn.

Tôi lao vọt tới tính đẩy Jurojin từ trên ghế lái ra, nhưng ông ta đã gào

lên "Đồ vô lễ!" rồi bám chặt lấy cái vô lăng. Tôi hung hăng vặn cái vô lăng, khiến cho đám thư họa báu vật và hành khách trên tàu nháo nhào hết qua trái lại sang phải. Tiếng kêu gào "Rơi xuống bây giờ!" của hành khách vang vọng trong không gian. Jurojin cho thấy ông ta mang thứ sức lực không phải của người đàn ông sắp mừng thọ sáu mươi, mãi không chịu buông tay khỏi ghế lái.

"Quyền quản lý bầu trời Kyoto thuộc về ta!" Jurojin rên lên.

"Quyền quản lý bầu trời Kyoto thuộc về Thiên cẩu!" Tôi trả treo. "Con người thì đừng có láo xược!"

Tôi túm mớ tóc bạc của Jurojin rồi giật mạnh, ông ta kêu lên "Ối" rồi lơi tay. Đúng lúc đó, anh cả gặm lấy mép áo hòa phục của Jurojin rồi kéo ông ta ra khỏi ghế lái.

Không chậm trễ, tôi nhào tới chỗ vô lăng rồi với lấy bình rượu Akadama đặt ngay gần đó. Tôi đổ rượu Akadama vào ấm trà động cơ, rồi vặn vô lăng bằng tất cả sức lực. Đoàn tàu nghiêng hẳn sang một bên để bay thẳng lên cao, trừ tôi đang bám chặt lấy cái vô lăng thì những kẻ khác đều bị ngã dồn cục ra đằng sau xe.

Từ cửa sổ ghế lái, khung cảnh thành phố trong đêm nhòe nhoẹt hẳn. Tháp Kyoto ngay trước mặt, đám đèn trên đường Shijo với giao điểm Kamogawa, ánh sáng đền Gion Yasaka, ba mươi sáu vách núi Higashiyama đen ngòm. Tôi cho tàu rẽ ngoặt lại, quan sát bên dưới để kiếm một điểm đỗ.

Một mùi hương ngọt ngào thoảng tới từ đằng sau lưng tôi, ngay sau đó, một cẳng tay trắng ngần quàng quanh cổ rồi kéo tôi xuống khỏi vô lăng. Gò má lạnh lẽo trơn mượt ghé sát vào má tôi.

"Thôi nào, Yasaburo." Benten thì thào.

"… Ồi chà chà, cô Benten."

"Một con Tanuki quậy phá cố tìm đường phục sinh kìa. Cha cậu đã ngoan ngoãn trở thành nồi lẩu ngon lành cơ mà."

"Tôi vẫn còn điều phải làm."

Đúng lúc ấy, ánh đèn tôi vẫn tìm kiếm hiện ra. Tôi reo lên.

Đoàn tàu điện không có cánh mà bay trên trời, cũng coi như là có gan.

… Cánh đó, nằm ở chiếc đèn ga!

"Cô Benten, giờ ta đâm xuống đó được chứ?"

Tôi chỉ vào ánh đèn phía ngôi nhà của Nidaime.

"Chắc Nidaime sẽ bất ngờ lắm đấy."

Trong một thoáng, Benten không thốt nên lời. Cô vươn cổ ra nhìn chằm chằm vào điểm tiếp đất. Gò má trắng ngần của nữ thần bạo loạn hiện lên một nụ cười vô cùng rạng rỡ, như cô gái nhỏ được tặng cho món đồ chơi tuyệt vời trong ngày sinh nhật. Đương nhiên, số phận của món đồ chơi trong tay cô ấy là vỡ nát thành từng mảnh vụn. Benten khoan khoái vỗ vào lưng tôi.

"Yasaburo hư quá đi!"

Thì thế, thế gian này thiếu những tay lái điên rồ như tôi.

°°°

Tôi nhắm thẳng về phía ánh đèn ga le lói, cho đoàn tàu ba tầng hạ cánh.

Tiếng bánh xe phanh kin kít vang rền thống khổ, đoàn tàu hạ xuống sân thượng, sầm sập lao về phía tư gia của Nidaime. Tôi bấm còi như

điên. Con tàu tông đổ hàng rào trắng bao quanh khu vườn, tông đổ cả cột đèn ga lẫn đám cây cối. Khi đèn pha chiếu sáng lóa gian phòng khách, đám Tanuki lũ lượt hiện nguyên hình, rúc sâu vào trong nhà như trốn chạy khỏi tuyết lở. Con tàu cứ thế chồm qua cả ban công và thọc vào bên trong tư gia của Nidaime. Cửa kính vỡ tan tành, mái ngói tam giác sụp xuống.

Khi cả phần đầu xe đã nằm bên trong tư gia Nidaime, đoàn tàu mới dừng lại.

Cuối cùng, Benten vỗ tay khen "Khá lắm!" rồi đứng dậy bỏ ra đằng sau kiểm tra xem mấy người trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu có bình yên vô sự hay không. Khi Benten lên tiếng gọi, mấy người đó liền đáp lời.

Anh cả và Gyokuran đi lướt qua Benten lên đằng trước.

"Anh cứ tưởng chết rồi chứ, Yasaburo." Anh tôi rên rỉ.

Lúc bước xuống cửa trước xe, tôi cũng thấy nhói lên trong ngực.

Căn nhà đáng tự hào của Nidaime đã đổ nát tan tành. Đoàn tàu đã đâm nát phần mái ngói tam giác trước, trên đầu thấy cả bầu trời đầy sao qua những mảng vỡ, dưới sàn lại đầy mảnh vỡ của đồ đạc trong nhà và chiếc đèn chùm. Trong ánh đèn pha, những hạt bụi tung lên mù mịt.

Đám Tanuki co cụm thành một đống vào bức tường trong cùng mà nín thở.

Trong cả núi Tanuki rậm lông đó, Ebisugawa Soun ngồi yên với ánh mắt sáng quắc.

"Mày vẫn còn sống sao, Yasaburo?" Soun nhìn tôi rồi gườm gườm nói vậy.

"Cả chú cũng thế, cháu cứ tưởng chú đã sang thế giới bên kia rồi chứ."

“Cả hai ta vẫn còn lưu luyến thế giới này quá đấy mà.”

Soun không thèm che giấu chân tướng nữa, đường hoàng biến về hình dạng rậm lông.

Đầu tiên là bị Nidaime nắm đuôi, rồi bị Kureichiro thật từ Awa Tokushima quay về bóc mẽ, giờ thằng cháu tưởng như đã rơi vào nồi lẩu lại lái một con tàu ba tầng sầm sập lao tới thế này, chắc ông ta cũng nghiêm túc lường tới “lúc này đây” rồi. Nhưng chẳng hiểu Soun thất vọng kiểu gì, mà đôi mắt càng sáng quắc lên hừng hực ý chí chiến đấu.

Thứ dấy lên trong lòng tôi chẳng phải là sự tức giận hay ngạc nhiên. Mà là lời cảm thán “Đúng là một kẻ lớn mật”. Sau khi diễn màn kịch bị bắn chết, ông ta biến thành Kureichiro giả để quay về. Và trong lốt biến hình toàn vẹn đó, Ebisugawa Soun đã lừa được cả giới Tanuki. Ông ta đạt tới cảnh giới biến ảo nhất của một con Tanuki gian ác, kinh khủng đến mức khiến người ta chẳng thể làm gì hơn ngoài cười trừ. Nhưng nhìn thấy Gyokuran ôm Kaisei, Soun cũng nghẹn lời.

“Kaisei đã bị Tenmanya bắn.” Tôi nói.

“… Sao cơ?”

“Cô ấy đã bị cuốn vào âm mưu của ông đó. Hãy tự thấy hổ thẹn đi.”

Đúng lúc đó, có một thứ từ trong bóng tối nhảy bộp lên vai tôi.

“Em lại gây chuyện rồi”, anh thứ tôi nói. “Vừa mới qua được nguy hiểm xong.”

“Ơ kìa anh, sao anh lại ở đây?”

“Cứ xử lý việc trước mắt đằng kia cho xong đã.”

Tôi nghe anh nói vậy liền quay phắt lại.

Từ đoàn tàu điện ba tầng đang đỗ đấy, nhóm người của Câu lạc bộ

ngày thứ Sáu lóp ngóp bò ra. Dưới ánh sáng đèn pha, Jurojin trong bộ hòa phục loạng choạng đứng dậy. Toàn thân tay thủ lĩnh đáng sợ của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu phát ra nộ khí lạnh lẽo. Bên cạnh ông ta là Tenmanya đang ôm lăm lăm khẩu súng hơi Đức. Tenmanya huýt sáo khi nhìn thấy đàn Tanuki.

"Quả là tuyệt cảnh. Chúng ta có thể làm được không biết bao nhiêu là nồi lẩu."

"Tenmanya, hãy làm lẩu hết không chừa một con Tanuki nào ở đây đi."

"Ôi cha ôi cha, làm thế thì lớn quá."

Nghe thấy thế, đám Tanuki rít lên kinh hoảng.

"Chà Yasaburo, cậu cũng là thằng giặc lớn mật ghê nhỉ?"

"Không được bắn hại Tanuki, Tenmanya!"

"Ta không thể nghe theo cậu. Giờ ta cũng chỉ là một thân chó theo chủ. Nhưng ta vẫn muốn kết đảng với cậu đó. Kể cả khi cậu chẳng là gì ngoài một cục banh lông."

Anh cả gầm lên che chăn trước mặt chúng tôi, nhưng cả Jurojin lẫn Tenmanya đều không có dấu hiệu chùn bước. Jurojin còn nạt "Này bé hổ, tao lột da mày treo trong nhà giờ."

"Ponpoko Kamen!"

Giáo sư Yodogawa hiện lên từ bóng tối, dang hai tay chắn trước mặt đám người Jurojin. Chiếc áo măng tô đen xơ xác giờ như một tấm chăn, cái mặt nạ Tanuki rách nát chỉ còn dính một mẩu nơi mũi. Nhưng tình yêu Tanuki đến hy sinh thân mình của bác ấy làm sao đọ lại khẩu súng hơi.

"Ta sẽ không giao ra một con nào. Muốn bắn Tanuki thì cứ bắn ta trước đi."

“Đúng là kẻ phiền phức.” Tenmanya cười khổ.

“Tenmanya, đừng để ý tên điên ấy. Mặc kệ hắn đi.”

Jurojin ra lệnh như vậy, Tenmanya liền giơ khẩu súng hơi Đức lên.

Nhưng trước khi đạn kịp bay ra khỏi nòng súng, Ebisugawa Soun đã lao ra từ đàn Tanuki, nhanh chóng vọt qua mặt sàn. Lão nhảy bật lên rồi đu lấy cẳng chân Tenmanya, bò một hơi lên người rồi cắn vào tai hắn. Tenmanya rú lên trong đau đớn.

“Tại mày mà mọi công sức của tao hóa ra vô nghĩa!” Soun cắm chặt móng mình vào đầu Tenmanya. “Con người là vậy mà!” tiếng ré đó nghe thật thống khổ. Chắc lão muốn trả thù Tenmanya vì tội bán cho mình khẩu súng hơi giả khiến mọi mưu đồ của lão tiêu tùng hết thảy, lại còn bắn cả con gái yêu của lão. Soun xả thân chống lại kẻ kia như thế, chúng tôi chỉ biết ngỡ ngàng giương mắt nhìn. Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên rung chuyển cả tư gia đổ nát của Nidaime.

“Tenmanya!”

Giọng nói đó như thể vọng lên từ Địa ngục, khiến ai nấy đều co rúm người lại run sợ. Đến Tenmanya cũng xoắn cả gan lại, hắn đột ngột khựng lại ngay lúc đang giằng Soun hóa điên khỏi người.

“Ta đến đón ngươi đây!”

Khoảnh khắc tiếp theo, cửa sổ ghế lái của con tàu vỡ tung, một tiếng cười quỷ khốc như gió dữ ùa ra. Thứ bung ra khỏi ô cửa chính là một cánh tay quỷ to tướng săn chắc, đầy lông như bụi rậm, lại đỏ au như bạch tuộc luộc. Cánh tay quỷ thộp lấy cả Tenmanya lẫn Soun, rồi nhanh nhẹn thụt lại như rắn luồn về hang.

Chuyện xảy ra trong tích tắc như sóng dữ cồn qua. Sự ghê rợn khiến

đám Con người bủn rủn chân tay, anh cả tôi phụt quay lại lốt banh lông, những con Tanuki khác cũng run bần bật trong sợ hãi.

Tôi sợ sệt nhòm vào bên trong qua ô cửa sổ vỡ của ghế lái.

Benten đang đứng mỉm cười bên cạnh tấm Địa ngục đồ. Ánh lửa bập bùng bên trong bức tranh, ngọn gió tanh tưởi theo đó thổi đến.

Thế rồi nương theo cơn gió Địa ngục ấy, Benten lặng lẽ bước ra.

ooo

Khí lạnh rải khắp nơi khi Benten nhẹ bước đi dọc gian phòng khách trong tư gia nhà Nidaime.

Cô dừng lại giữa phòng, tháo viên Long thạch đeo nơi cổ ra, rồi ngửa đầu há miệng thật lớn, không ngần ngại thả tọt viên đá vào trong miệng. Khi viên đá thần bí mang nguồn sức mạnh Thiên cẩu theo cổ họng trắng muốt chui xuống bụng, gò má cô ấy càng thêm trắng bệch như bị đông lạnh. Tôi thấy cả sương tỏa xuống từ búi tóc của cô.

Thế rồi Benten nhấc cái trường kỷ lên bằng một tay, lại gần đám Tanuki đang rúc ở góc tường.

"Mau tránh ra nào, mấy anh bạn yếu ớt."

Đám Tanuki bị cơn gió lạnh của Benten thổi bay tán loạn. Từ dưới núi Tanuki đó, tôi giật mình khi thấy Nidaime hiện ra. Thật có lỗi, nãy giờ tôi đã quên béng mất sự tồn tại của anh ta.

Nidaime trông như một cậu thiếu niên trong giai đoạn nổi loạn, ngồi bó gối tựa người vào tường đứng dậy. Bộ âu phục đáng tự hào dính đầy lông Tanuki, mái tóc cũng rối xù cả lên. Ánh mắt không còn chút sức lực nào

nhìn căn nhà đã bị Con người và Tanuki giày xéo tan nát, anh ta tu ừng ực rượu Akadama y hệt một cái chậu bị vứt đi.

Benten chống nạnh nhìn xuống Nidaime, khịt mũi cười chế nhạo.

"Ngươi trốn ở đó sao? Nhục nhã thay cho một Thiên cẩu."

"Im đi. Ta không phải Thiên cẩu."

"… Anh quả thực rất đáng ghét."

Benten ném cái trường kỷ tới, Nidaime giơ tay lên hất văng nó đi.

"Rặt một lũ không có lễ nghĩa", Nidaime nổi giận, đập vỡ chai rượu Akadama. "Kẻ nào cũng khiến ta bực mình. Chuyện quái gì vậy? Cả Thiên cẩu lẫn Tanuki và Con người, sao các ngươi có thể ngu ngốc đến vậy? Nhìn đâu cũng rặt một lũ ngu ngốc."

Cơn thịnh nộ trong lòng Nidaime càng lúc càng phình to, và sắp sửa bùng nổ tới nơi.

Lửa bùng lên từ khắp nơi trên người Nidaime, rừng rực chiếu sáng gian phòng đổ nát. Lửa liếm lên xác đồ đạc trong phòng, thiêu rụi chúng, rồi bắt đầu lan ra khắp nơi.

Trước cơn thịnh nộ của Thiên cẩu, Tanuki chẳng thể làm bất cứ thứ gì.

"Cơn thịnh nộ của Nidaime Nyoigadake Yakushibo đang giáng xuống đó!"

Tôi vội gom các trưởng lão lại rồi ôm xốc lên, gào to.

"Đừng để bị cuốn vào, tất cả giải tán!"

Giọng tôi như hiệu lệnh, cả Con người lẫn Tanuki hè nhau chạy trốn.

Khi chúng tôi chạy ra ngoài sân thượng, phần mái căn hộ đã bị thổi bay không còn một mảnh. Benten và Nidaime lao vút lên bầu trời đêm. Chúng tôi bị ép giữa hai luồng gió nóng lạnh.

Benten và Nidaime cứ bay nhảy từ sân thượng này sang sân thượng khác, nổi gió Thiên cẩu đánh lẫn nhau, ném gạch ngói các ngôi nhà trong thành phố vào nhau, nhổ cột điện làm tóe đầy tia lửa điện ra để táng nhau. Nidaime giật dây điện cao áp thành roi đánh Benten thì Benten lại cho đông cứng nước phun ra từ bể chứa để đâm Nidaime. Mỗi lần hai kẻ điên rồ đó giẫm chân lên một sân thượng, cửa sổ tất cả các tầng rơi vỡ không còn một mảnh, lại nghe thấy tiếng người đi trên thành phố bên dưới kinh hoảng kêu la. Chúng tôi chỉ biết ngơ ngẩn nhìn lên trận chiến đang càng lúc càng dữ dội trên đầu mình.

"Cuộc chiến này khi nào mới kết thúc vậy?" Anh cả gào lên.

"Làm gì có ai ngăn được đâu." Tôi gào đáp lại.

Tư gia của Nidaime giờ đã chìm trong biển lửa, đám đồ đạc anh ta mang từ châu Âu về giờ đã hóa thành tro bụi. Ngọn lửa bốc cao ngút trời. Anh mắt tôi mải miết đuổi theo đám khói đen thì thấy bè lũ Thiên cẩu Kurama mặc đồ âu như một bầy quái điểu nhảy múa trên bầu trời đêm, hóng đợi cái kết của trận chiến giữa Nidaime và Benten. Cột khói đen bốc lên giữa bầu trời đêm như tín hiệu của một cuộc Đại chiến Thiên cẩu.

Cả Nidaime lẫn Benten đều dùng tới những chiêu sát nhân khiến đôi bên bị thương khắp mình mẩy. Dùng cạn tinh lực Thiên cẩu, họ bắt đầu lao vào cấu xé nhau như hai đứa trẻ phát rồ. Cả hai cứ xoay mòng mòng quanh cột khói đen, giật tóc nhau với điệu bộ như quỷ. Mái tóc của Benten giờ đã rối tung như sơn mụ*.

Đột nhiên, Nidaime ôm chầm lấy cô ấy, dáng điệu như sắp sửa hôn lên tóc cô. Trong khoảnh khắc, Benten giật mình căng người lên. Hơi thở của Nidaime phả ra, đốt cháy mái tóc cô ấy. Hệt như cỏ khô bốc cháy, rọi sáng cả một góc trời.

Benten gào lên một tiếng thảm thiết rồi đẩy Nidaime ra, kéo một vệt lửa dài như sao băng mà rơi thẳng xuống.

Nidaime thở hổn hển, nhìn đăm đăm xuống nơi cô ấy vừa rơi xuống.

Nhưng không hề đuổi theo.

ooo

Chúng tôi nín thở, nhìn Nidaime hạ xuống sân thượng.

Bộ đồ quý ông đáng tự hào giờ đã te tua xơ mướp, để lộ đến cả nửa phần thân thể. Đôi mắt vẫn còn hừng hực cháy lửa thịnh nộ. Cơn gió Thiên cẩu bốc lên quanh người làm tóc tai anh ta dựng ngược cả lên, những đốm lửa đâu đó trên người vẫn không thôi bốc cháy.

Nidaime tiến về phía tòa nhà.

Anh ta đứng sững trước căn nhà đang bốc lửa ngùn ngụt, nhưng không hề làm gì để dập lửa. Mỗi khi cơn gió Thiên cẩu giận dữ lướt qua, nó như một cây thổi lửa khổng lồ khiến cột lửa vang lên những tiếng lách tách. Khói đen bốc lên dữ dội vấn vít với ngọn lửa hồng liên*, lại như bụng một con rồng đang bò ngoằn ngoèo lên bầu trời. Lửa cháy quá mãnh liệt, tôi đứng ở một góc sân thượng mà đầu óc cũng thấy váng vất. Đám Tanuki đang đứng nhìn Nidaime xung quanh tôi cũng phát sáng lên như những cục kẹo đầy lông.

Bọn tôi cũng chẳng biết nên làm gì để xoa dịu Nidaime đang phát rồ.

Tiếng sấm đột ngột vang rền, đám Tanuki ré lên rồi co rúm người lại.

Cả bầu trời bỗng chốc phủ mây mù.

Chớp lóe lên giữa bầu trời đầy mây đen. Cơn phong ba kéo đến cùng

tiếng sấm vang rền, cơn mưa nặng hạt đổ xuống. Căn nhà đang bốc cháy vang lên những tiếng xèo xèo cực lớn, rồi lửa dần bị dập tắt. cơn gió nóng hầm hập thổi trên sân thượng cũng hạ nhiệt xuống thành cơn gió ấm áp.

Từ nơi tiếng sấm rền, sư phụ Akadama, tức Nyoigadake Yakushibo, xuất hiện trên sân thượng. Ân sư làm ra cơn mưa rào đó, liếc xéo đám Tanuki đang tụ tập. Trên tay sư phụ là chiếc quạt Phong Thần Lôi Thần.

Sư phụ tìm thấy tôi liền lên tiếng gọi, "Yasaburo." Tôi rẽ đám Tanuki bước ra, cúi rạp mình.

"Shimogamo Yasaburo, xin được phép bái kiến."

Nghe tôi báo danh, sư phụ liền nghiêm mặt nói.

"Yasaburo, hành động lần này của con là vì đại nghĩa."

"Con lấy làm vinh dự nhận lời khen của sư phụ."

Sư phụ Akadama gật đầu "Ừm" một cái, rồi đi trong màn mưa sầm sập về phía Nidaime. Mưa làm bộ râu tóc bạc trắng của thầy bết hết vào mặt.

Xoay lưng lại với đám lửa đã dần tắt ngúm, Nidaime hằm hè nhìn sư phụ Akadama.

Một tia gân máu nổi lên trên gò má trắng nhợt đẫm nước mưa của Nidaime. Gương mặt anh đã bị lột mất dáng vẻ quý tộc Anh quốc, cả cuộc đời như lướt qua trong mắt.

Ngày còn là một thiếu niên, anh ta đã bị vô cớ bắt đi khỏi Nagasaki, rồi trải qua những ngày tháng khổ hạnh tu luyện thành Thiên cẩu trên núi Nyoigadake. Mối tình đầu và cuộc tranh giành với chính người cha của mình dẫn tới cuộc chiến sống mái suốt ba ngày ba đêm rung chuyển cả đất Lạc Trung. Rồi cái ký ức trong đêm mưa mù mịt và tiếng cười Thiên cẩu của sư phụ Akadama khi anh ta lết thân thể bị thương chạy trốn vào ngõ

sau trong thất bại. A nhưng mà, kẻ đáng kính trong khắp cõi thiên hạ này chỉ có mình ta. Chẳng ai đáng kính hơn ta. Ta còn đáng kính hơn cả cha mình. Đó chính là bản chất Thiên cẩu nơi Nidaime.

Như thể trận chiến một trăm năm trước lại tiếp diễn trước mắt chúng tôi.

Nhưng sư phụ Akadama lại ném phạch cái quạt Phong Thần Lôi Thần xuống rồi còng lưng lại.

"Sư phụ ném quạt đi mất rồi kìa", đám Tanuki lại nhớn nhác. "Sư phụ bị giết mất."

Tôi bất thần đứng bật dậy, nhưng ai đó đã chạm nhẹ vào cánh tay tôi. Giọng mẹ vang lên, "Yasaburo, hãy ở yên đó đi". Tôi ngạc nhiên nhìn sang, liền thấy mẹ tôi trong vòng tay Yashiro đang giơ cẳng chân lông lá đặt lên cánh tay tôi. Mẹ tôi đã thuyết phục được Ginkaku thả hai mẹ con khỏi nhà máy Denki Bran giả, cũng vừa mới leo lên trên sân thượng vào đúng lúc này.

"Sư phụ có suy nghĩ của sư phụ."

Tôi nghe theo lời mẹ, rụt bàn tay đang vươn ra lại.

Tôi nhìn dáng lưng gù xuống của sư phụ Akadama đã chẳng còn bay lượn được trên bầu trời, vậy mà giây phút đó lại thấy vĩ đại biết bao nhiêu. Tới tận lúc nãy, tôi còn thấy sư phụ chỉ là ông cụ già cả đáng thương đối diện với một Nidaime điên loạn, nhưng giờ Nidaime lại trông y như một thiếu niên yếu đuối.

Tư gia của Nidaime đã ngừng cháy, mưa vẫn cứ mãi rơi trên sân thượng.

Đột nhiên anh ta gục đầu xuống, hai bàn tay thu lại thành nắm đấm tự

đánh vào đầu mình. Lẫn trong tiếng mưa rào rào, tôi nghe như có tiếng Nidaime thổn thức.

"… Nhục nhã lắm hả?"

Sư phụ Akadama uy nghiêm nói.

"Nếu thấy nhục nhã thì hãy mạnh lên đi."

Nidaime khóc rống lên như một đứa trẻ. Chúng tôi chẳng nói lời nào mà lẳng lặng chứng kiến.

°°°

Đó là hôm mùng Sáu tháng Giêng đầu năm.

Nghe nói Kaisei đã tỉnh dậy, tôi bèn đến thăm nhà máy Denki Bran giả.

Những đám mây lững lờ trên bầu trời vẫn cứ sáng sủa như trước giờ. Đường phố hai bên bờ sông Kamogawa mang bầu không khí thanh sạch đến từng ngóc ngách.

Nhà máy Denki Bran giả Ebisugawa vẫn đang nghỉ Tết, khu nhà xưởng tĩnh lặng như tờ. Trước lối quay xe nơi đầu hiên nhà máy là cánh cổng gỗ tùng xa hoa bậc nhất giới Tanuki.

Tôi đi dọc theo hành lang dài, ngó vào coi phòng nghiên cứu của em trai tôi.

Cậu em trai Yashiro của tôi đang miệt mài lao động trong nhà máy Denki Bran giả dù đợt nghỉ đầu năm vẫn chưa kết thúc. Thằng bé đang dọn dẹp lại căn phòng thực nghiệm lộn xộn vì vụ nổ kia. vẫn còn trong giai đoạn Matsunouchi* mà thằng bé đã chăm chỉ lao động thế này, khác hẳn với những con Tanuki bình thường. Nó phân những thứ máy móc dụng cụ

không còn dùng được nữa ra, giờ chỉ còn ít dụng cụ đo đạc, một cái thùng nhỏ, và một cái bàn nhếch nhác để đồ. Em tôi đang vẽ sơ đồ gì đó trên cuốn sổ mở rộng, rồi giải thích cho anh thầy chùa Ebisugawa Kureichiro trước mặt điều gì đó. Kureichiro vừa vuốt ve viên đá kỳ dị lấy từ Murotozaki đeo trên cổ, vừa hô ha với vẻ trầm trồ.

"Được đó. Cậu em có nhiều ý tưởng khá quá."

"Em có thể làm thử được không?"

"Cứ làm đi. Thú vị quá ấy chứ."

Sau khi hồ hởi vỗ vai em trai tôi, Kureichiro ngẩng đầu lên. "Ô Yasaburo kìa, chúc mừng năm mới."

Sau vụ việc ầm ĩ hồi cuối năm, Kureichiro hàng thật vừa quay về từ Shikoku liền trở lại nhà máy Denki Bran giả. Ban đầu anh ta chỉ tính ăn một bữa no nê rồi lại lên đường lãng du tiếp, nhưng Ebisugawa Soun bị cuốn theo Tenmanya rơi vào bức Địa ngục đồ, Kaisei cứ ngủ vùi mãi chẳng dậy, còn Kinkaku và Ginkaku bị Yasaka Heitaro mắng một trận lớn rồi bắt ở nhà sám hối vô thời hạn. Nhà Ebisugawa đứng trước nguy cơ diệt vong. "Cứ thế này sẽ đại loạn mất thôi", những nhân sự ở nhà máy Denki Bran giả khóc lóc níu kéo khiến anh ta đành phải trì hoãn chuyến đi.

Kureichiro vui vẻ kể chuyện trong khi dẫn tôi tới phòng Kaisei.

"Kaisei vẫn còn lừ đừ lắm, ăn uống thêm tí chút chắc sẽ khỏe lại thôi. Ấy mà, giờ nó cũng đã khỏe mạnh lắm điều lắm rồi. Nó cứ cằn nhằn mãi sao anh lại trở thành một sư thầy quái dị thế này, anh của ngày xưa không mang vẻ mặt thiếu đứng đắn đến thế… Nó ăn cái gì mà lại lớn lên thành ra như thế nhỉ? Trước khi anh rời đi du hành, nó còn là một cục banh lông dễ thương biết bao."

Nghe Kureichiro cằn nhằn như thế, tôi đành cắn răng nín cười.

Tôi một mình bước vào bên trong phòng, Kaisei đang ngủ trên một chiếc giường giăng màn kiểu Âu như dành cho công chúa. Ngay khi nhìn thấy dáng vẻ đầy lông đó, tôi liền bị lột khỏi lốt biến hình. Tôi leo lên thành cửa sổ lớn bên cạnh giường rồi kéo rèm ra cho ánh sáng chiếu vào.

"Này, dậy đi Kaisei. Dậy đi, dậy đi nào."

Kaisei làu bàu mấy tiếng, rồi mở hé một mắt. Thấy tôi, cô nàng ré lên một tiếng rồi chui vào trong chăn. Giọng cô run run như đang vô cùng tức giận. "Anh làm gì ở đây vậy?"

"Tôi đến thăm cô còn gì? Anh Kureichiro cho tôi vào đó."

"Đúng là vô lễ, tay thầy chùa giả hiệu đó. Hắn có biết nghĩ cho cô em gái chưa lấy chồng không vậy? Đâu phải cứ là hôn phu thì cái gì cũng được phép chứ. Kẻ đó ăn gió biển Murotozaki quá nhiều đến mức hóa ngốc luôn rồi. Thật khiến người khác ngỡ ngàng. Ông anh ngốc đó!"

Kaisei vừa cằn nhằn như vậy, vừa thò mặt ra khỏi chăn.

"… Chúc mừng năm mới, Yasaburo."

"Chúc mừng năm mới."

"Còn chưa hay biết gì đã sang năm mới mất rồi. Tôi chẳng nhớ gì hết."

"Cô ngủ sung sướng quá mà. Chắc còn mải mơ đến một cái bánh bao suối nước nóng thật to nữa cơ."

"Sao anh biết!?" Kaisei trợn mắt lên.

Thật sự thì khi bị Tenmanya bắn thuốc ngủ, Kaisei đã mơ thấy hàng trăm nghìn cái bánh bao suối nước nóng từ trên trời đổ xuống. Những cái bánh đó mang màu nâu rám, mềm nhẹ và ngon như kẹo bông vậy. Càng ăn lại càng thấy ngon nên cô ấy vừa nghĩ "Thứ gì mà tuyệt vời thế này" vừa

ăn hết cái này đến cái khác, khi mở mắt ra thỏa mãn thì đã thấy mình nằm trên cái giường công chúa, thật thoải mái quá đi.

Nhưng vụ ngủ xuyên Tết thì nhà Shimogamo cũng vậy thôi.

Mà cũng đâu phải chỉ mình nhà Shimogamo, đám Tanuki khắp Lạc Trung dính đến vụ ồn ào kia đều mệt lử cả rồi.

°°°

Tôi ngồi xuống giường Kaisei, kể lại những gì đã xảy ra với chúng tôi sau khi bị Tenmanya bắn hạ ở nhà cụ họa sĩ Ayameike.

Cảm tưởng như chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi.

Đêm hôm đó, sau khi Nidaime quỳ gục trước mặt sư phụ Akadama, đám hóng hót tụ tập cũng bị phân tâm khỏi tư dinh đã cháy rụi, Thiên cẩu và Tanuki liền giải tán. Đám người của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu cũng mất dạng. Đoàn tàu điện ba tầng cũng bị cháy theo căn hộ của Nidaime, u buồn hóa thành đen sì rồi chịu đủ mưa sa gió táp. Bộ sưu tập đáng tự hào của Jurojin cũng theo đấy mà hóa ra tro. Chẳng rõ ông ta đã biến mất từ khi nào, nhưng chắc hẳn căm hận chúng tôi lắm.

Trước hôm tới thăm Kaisei, tôi có ghé thăm giáo sư Yodogawa ở rừng thực nghiệm Hanase.

Tôi dò dẫm bước trên lớp tuyết tơi xốp, thấy giáo sư Yodogawa đang mặc đồ ấm áp đứng đó. Bác ấy vừa uống trà lá trúc vừa phà ra khói trắng, ngắm nhìn khu rừng buổi sớm. Nhìn thấy tôi, giáo sư liền kêu "Ya!" lên rồi vẫy tay chào.

Sau mấy câu chúc đầu xuân, giáo sư Yodogawa nhìn tôi một lúc rất lâu mà không nói gì. Tôi hiểu rằng bác ấy tính nhắc tới chuyện kỳ bí xảy ra

cuối năm ngoái, nhưng mọi thứ quá khó hiểu khiến bác ấy không biết nên dùng lời lẽ nào để miêu tả. Cuối cùng, giáo sư thở dài.

"… Thành phố này xảy ra chuyện kỳ bí ghê, cậu nhỉ?"

Căn phòng nghiên cứu nhỏ xíu giờ chất đầy đồ hộp và rượu gửi tặng. Dáng vẻ của giáo sư khi đứng chặn khẩu súng hơi Đức che chắn cho đám Tanuki khiến giới Tanuki vô cùng cảm động, thế nên đêm nào cũng có Tanuki lén tới thăm gửi quà cảm ơn. Giáo sư vẫn vui vẻ nhận chúng trong khi không ngớt thắc mắc.

"Này cậu, mấy thứ này do ai tặng vậy nhỉ?"

°°°

Ebisugawa Soun và Tenmanya đã bị nuốt vào trong tấm Địa ngục đồ, giờ tôi chỉ có thể tưởng tượng ra kế hoạch của bọn họ.

Soun chắc đã ngấm ngầm tính kế quay về Lạc Trung trong lốt Kureichiro giả từ trước rồi. Chính vì vậy mà lão mới bắt tay với Tenmanya. Chuyện tôi xuất hiện ở suối nước nóng Arima nơi lão ẩn thân nằm ngoài kế hoạch, nên lão đã câu kết với Tenmanya, diễn một vở kịch ngẫu tác ngay trước mắt tôi, khiến tôi tin rằng lão đã chết.

Phải nói rằng đó chính là màn diễn xuất sắc nhất một đời một kiếp của Ebisugawa Soun. Soun tráo một xác Tanuki giả, đường đường chính chính mang danh Kureichiro xuất hiện trong đám tang của chính mình, giao thằng cháu đáng căm hận là tôi đây cho Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, khoác tấm áo chủ mưu giết hại Soun cho gia tộc Shimogamo, ngăn anh cả trở thành Niseemon, rồi chậm rãi đưa mình đường hoàng lên vị trí đó.

Không cần nói đến Kinkaku Ginkaku hoàn toàn bị hắn quyến dụ và

nghe theo mọi sai khiến, chẳng có ai ở Lạc Trung phát hiện ra điều đó. Nếu không bị đồng bọn là Tenmanya phản bội, rồi bị bắt thóp chuyện khẩu súng hơi giả, kế hoạch đó có lẽ đã thành công. Thân là một Tanuki, quả thực chấp niệm của lão ta thật không thể tưởng tượng nổi.

Kaisei thở dài, "Thật đáng kinh ngạc!"

"Tưởng đã chết hóa ra còn sống, tưởng vẫn còn sống lại bị đưa tới Địa ngục. Tôi chẳng còn hiểu cái gì với cái gì nữa rồi."

"Soun chắc vẫn còn sống dai lắm. Có lẽ đang cùng Tenmanya luộc mì ramen ở tiệm ăn dưới Địa ngục ấy."

Kaisei mở to mắt nhìn tôi.

"… Anh thấy như vậy cũng được sao?"

"Biết sao được. Ông ấy cũng chẳng phải dạng giết là chịu chết đâu."

Kaisei chẳng nói gì.

"Được rồi, cũng tới lúc phải về thôi. Tôi cũng bận lắm đấy. Có gì tôi sẽ lại ghé."

"Hừm. Thích ghé thì ghé, tôi cũng chẳng đuổi anh."

"Tôi đang tuyển thành viên thứ hai cho đội săn lùng Tsuchinoko. Khi nào khỏe lại thì gia nhập với tôi nhé?" Tôi vừa nói vậy Kaisei đã lập tức đáp, "Chuyện đó tôi từ chối."

Khi rời khỏi phòng Kaisei, tôi tình cờ gặp Kureichiro đi ngang. Trong chiếc lồng anh ta đang xách trên tay, Kinkaku Ginkaku đang sưng mặt lên trong bộ dạng đầy lông.

"Chào Kinkaku Ginkaku. Chúc mừng năm mới."

Tôi vui vẻ chào hỏi, Kinkaku giận đến rung lồng.

"Mày có chúc mừng năm mới bọn tao cũng chẳng thèm vui đâu. Mày

có biết đợt tháng Giêng này bọn tao đã phải sám hối bao nhiêu bận không? Không có con Tanuki nào sám hối giỏi như bọn tao đâu."

"Sám hối chuyên nghiệp luôn." Ginkaku nói. "Sám hối rất giỏi!"

"Mà sao bọn tao lại phải sám hối nhỉ, bọn tao cũng bị cha lừa suốt mà. Bọn tao mới là những kẻ đáng thương nhất đây này. Tuy làm nổ phòng nghiên cứu của Yashiro là do bọn tao sai."

"Đem giấu khẩu súng hơi Đức rồi đổ lỗi cho nó là do bọn tao sai."

"Nhưng anh Kureichiro giả bảo bọn tao phải làm vậy nên bọn tao phải nghe thôi."

"Trưởng ấu chi tự! Trưởng ấu chi tự!*"

Kureichiro liền nói "Được rồi, các tay sám hối chuyên nghiệp, đến giờ đọc kinh rồi." Đám Kinkaku Ginkaku liền đồng thanh rên lên. "Bọn em đã đọc kinh đến thổ huyết ra rồi!"

"Còn chưa sửa nổi tính nết mấy đứa thì anh vẫn chưa rời đi được."

"Tính cách của bọn em không thể sửa nổi đâu, anh đừng để ý, hãy cứ đi du lịch đi."

"Anh không làm vậy được. Đã hứa với chú Yasaka rồi."

Kureichiro bước đi làm cái chuồng phát ra tiếng, nhưng đột nhiên nhớ ra chuyện gì liền quay phắt lại nhìn tôi.

"Đúng rồi, chú Yasaka có liên lạc đó."

"A, chuyện thế nào rồi?"

"Các trưởng lão đã cho phép rồi. Thế là tốt. Anh cũng an tâm."

Trong đợt nghỉ Tết, Yasaka Heitaro cho thành lập Hội đồng thẩm tra, giải trình rõ vụ âm mưu của Ebisugawa Soun, chứng minh Shimogamo Yaichiro trong sạch. Để đạt được kết quả đó, Heitaro nhân dịp đi chúc

mừng năm mới để tiện thể thăm hỏi bàn bạc với các trưởng lão. Heitaro hừng hực mong muốn được về hưu nên đã dồn sức thuyết phục các trưởng lão, mong các vị ấy chấp thuận cho anh cả vào vị trí Niseemon. Đó là nhiệm vụ cuối cùng của Niseemon Yasaka Heitaro.

"Mọi chuyện đều kết thúc tốt đẹp. Gửi lời chúc mừng tới Yaichiro giùm anh nhé."

Kureichiro nói thế rồi vừa ngâm nga bài kinh vừa bước đi tiếp.

°°°

Hạ tuần tháng Giêng, hôn lễ của anh cả và Nanzenji Gyokuran được tổ chức tại đền Shimogamo.

Từ sớm ngày hôm ấy khí trời lạnh lẽo vô cùng, tuyết phủ khắp thành phố.

Trong một hội trường kiểu Âu nằm ở phía Tây đền, đám Tanuki biến thành hình dạng Con người mặc lễ phục tập trung đi đi lại lại trên tấm thảm. Thành phần tham dự gồm có gia tộc Shimogamo chúng tôi với gia đình nhà ngoại ở Tanukidani Fudo, cho tới cả gia tộc Nanzenji với Nanzenji Shojiro dẫn đầu, cùng Yasaka Heitaro đang kìm nén khao khát đi tới Hawaii.

Đông đảo Tanuki mặc trang phục nghiêm túc và giấu đi cái đuôi của mình, cùng nói lời chúc mừng trong bầu không khí an hòa. Mẹ tôi trong dáng vẻ mặc đồ hòa phục bị anh em chúng tôi chọc, "Hiếm thấy dáng vẻ này của vương tử áo đen nhé", nên mẹ ngại ngùng thốt lên, "Ghét quá đi."

Đột nhiên, Yashiro cất tiếng ở đằng trước hội trường.

"Ơ kìa, hình như sư phụ đến?"

Trong màn tuyết nhẹ rơi, một cái taxi dừng lại trước hội trường. Sư phụ Akadama xuất hiện. Đám Tanuki mặc trang phục chỉnh tề vội vàng ra xếp thành hàng trước hiên cửa, chào đón vị ân sư vĩ đại. Tất cả Tanuki tham dự đám cưới của anh cả đều là học trò của sư phụ Akadama.

"Đám banh lông chúng bay không cần thi lễ quá."

Sư phụ nheo mắt lại, mẹ tôi khép nép cúi thấp đầu.

"Thưa ngài Nyoigadake Yakushibo, thật vinh hạnh được ngài tới tham dự."

"… Chắc Soichiro cũng vui lắm."

Sư phụ Akadama nói vậy, khẽ vỗ lưng mẹ tôi đang lau nước mắt.

Chúng tôi bước vào phòng đợi xếp đầy bàn ghế, cùng uống trà đợi buổi lễ bắt đầu. Bên ngoài ô cửa sáng bừng sắc trắng, tuyết đang rơi nhưng phòng đợi lại ấm áp. Mẹ tôi vừa tủm tỉm cười, vừa nhai cái bánh bao màu trắng có hoa văn đôi lá quỳ*.

"Cái bánh bao này sao lại ngon thế nhỉ?"

"Vâng. Cái bánh bao này ngon ghê ạ." Yashiro nói theo.

"Đúng là bánh bao này cái nào cũng khác biệt", anh thứ tôi nói. "Nhìn xem, trà này có bụi vàng. Cứ lo lắng hồi hộp cũng phiền. Lỡ biến về lốt ếch trong thần điện thì chết."

"Anh ơi, hay anh uống Denki Bran giả coi."

"Này này Yasaburo, có thế nào thì giờ cũng đâu uống được."

"Có sao đâu. Đằng nào họ chả đưa rượu ra trong lễ cưới, cứ lựa uống thôi." Mẹ nói.

Đúng lúc đó, anh cả trong bộ hakama thêu gia huy bước vào trong phòng đợi. Chắc do hồi hộp, khuôn mặt anh xanh lét.

“Anh này, tươi lên chút đi nào.” Anh thứ tôi nói. “Trông anh cứ như bị ép cưới ấy, Gyokuran lại lo lắng thêm.”

“Chẳng hiểu sao anh thấy hồi hộp muốn chết.”

“Nào, con hãy cứ đường hoàng thoải mái coi. Nhớ để ý cái đuôi đó.”

“Xin mẹ đừng nhắc đến cái đuôi nữa, mẹ ơi. Giờ nó cũng như sắp lòi ra kìa.”

“Hay anh cứ để nó lòi ra đi?” Tôi gợi ý. “Tại anh cũng có biết đường hoàng ra sao đâu.”

“Thằng ngốc này. Để rụng lông ra thần điện thì còn thể thống gì nữa.”

Đúng lúc đó, chúng tôi nghe thấy một giọng nói như tiếng chuông rung.

“Mọi người đang vui vẻ chuyện trò gì thế?”

Chúng tôi quay phắt lại thì thấy Gyokuran trong bộ shiromuku*. Anh cả tôi im bặt, cái đuôi lòi ra nên tôi và Yashiro phải vội ấn vào.

Anh cùng Gyokuran quay sang phía sư phụ Akadama, cúi đầu trước ân sư. Sư phụ tống cái bánh bao vào trong miệng rồi đứng dậy, chống gậy nhìn chăm chăm anh cả và Gyokuran.

“Đám banh lông vô dụng tụi bây, không có năng lực gì hơn chuyện sinh sôi nảy nở.”

Sư phụ nói thế rồi xoa đầu anh cả và Gyokuran. “Hãy cứ hạnh phúc là được.”

Thế rồi, anh cả và Gyokuran được che ô cho đi đầu đoàn, chúng tôi xếp thành hàng đi ra thần điện cử hành hôn lễ. nơi cánh cổng sơn màu đỏ tươi của đền Shimogamo, tuyết trắng đang khẽ khàng nhảy múa.

Khi đoàn hôn lễ Tanuki đi ngang qua, khách tham quan đền đều trầm

trồ "Ơ kìa, có đám cưới", "Thích ghê". Chúng tôi được họ chụp ảnh rồi nói lời chúc mừng, trong khi đoàn banh lông vẫn đều bước tiến. Những người qua đường chắc không tưởng tượng nổi đấy là một đoàn Tanuki đang cố cẩn thận để không bị thòi đuôi ra đâu.

Tôi nhìn lên bầu trời màu xám, thì thào với sư phụ Akadama.

"Tuyết nhiều quá, sư phụ nhỉ."

"Tuyết nhiều thật. Phiền phúc ghê."

"… Con muốn hỏi lại cho chắc, con đã được cho về lại sư môn chưa ạ?"

"Nếu thấy khó chịu, tao sẽ lại đuổi mày đi đó."

"Ấy, cứ khó chịu lại…"

"… Mày là thằng ngốc khó chữa, nhưng thi thoảng cũng có ích."

Sư phụ Akadama không nhắc gì tới vụ náo loạn xảy ra cuối năm ngoái, tôi cũng biết ý không hỏi tới.

"Lại một năm mới tới rồi đó, sư phụ." Tôi nói.

"Hừm." Sư phụ hỉnh mũi. "Lại bắt đầu một năm nhàm chán nữa."

Chúng tôi đi ngang qua khuôn viên đền rồi bước vào trong thần điện trải thảm lông đỏ. Đám Tanuki hai nhà nghiêm nghị theo dõi hôn lễ cử hành, rồi đến lúc giao bôi rượu sansankudo*, anh cả rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại ra dáng tân lang. Gyokuran trong bộ shiromuku bên cạnh anh khẽ cúi đầu với vẻ e thẹn.

Cuối cùng, anh tôi mở rộng một tờ giấy gấp gọn.

Giọng anh khi nghiêm túc đọc nên lời thề nguyện nghe cực kỳ giống giọng cha.

Sau đây, chúng tôi xin lập lời thề trước Chư vị thánh thần đến lớn Kamogawa Mioya

Trong nghi thức này, Niseemon Shimogamo Yaichiro cùng Nanzenji Gyokuran xin thề nguyện

Mong kết mối duyên vợ chồng bền chặt keo son dưới sự chứng giám của thần linh tôn kính

Từ giờ tới hàng ngàn, tám ngàn đời sau vẫn mãi luôn thuận hòa

Không bao giờ tách rời lối đi

Chúng tôi xin thề cùng giúp đỡ nhau chăm sóc gia đình, mang tới phồn vinh gia tộc.

Chồng Niseemon Shimogamo Yaichiro

Vợ Gyokuran

°°°

Sau hôn lễ của anh cả, tôi tiễn sư phụ Akadama về tận căn hộ.

Tôi ấn sư phụ cứ lẩm bẩm lầm bầm vào trong chăn kotatsu rồi bước xuống dưới nhà thì thấy Nidaime đang đứng trên con đường tuyết lãng đãng rơi bên kia hàng rào, nhìn tôi từ dưới chiếc ô đen.

Lần cuối tôi gặp Nidaime là trong vụ lùm xùm hồi cuối năm ngoái.

Vụ đó đã khiến toàn bộ gia tài của Nidaime hóa thành tro bụi, nên anh ta lại về thuê một phòng ở khách sạn Okura ở Kawaramachi Oike, rồi sống tiếp với vẻ mặt bình thản như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Có vẻ anh ta cũng đã tiêu hết những đồng vàng Napoleon đầy tràn trong túi. Nhưng nói gì thì nói, nguồn con của vụ lùm xùm đó rõ ràng là tôi. Tôi sợ bị mắng

nên cũng hơi chùn bước, nhưng Nidaime đã giơ tay lên, "Chào cậu Yasaburo."

"Cậu vẫn cứ bận rộn chăm lo cho ông ta nhỉ?"

"Biết làm sao đây, ân sư của tôi mà."

"Tanuki là loài vui vẻ thật." Nidaime than. Thế rồi không hề nhìn về phía căn hộ, anh ta hỏi bâng quơ, "Kẻ đó thế nào rồi?"

"Lạnh, chán, cứ kêu thế rồi lại dỗi."

"Vậy hả? Vậy là tốt rồi."

Thế rồi Nidaime nhanh chóng rảo bước đi. "Anh không định đi gặp sư phụ sao?" Tôi đuổi theo hỏi vậy, Nidaime chỉ nói cụt ngủn, "Ta không đến gặp ông ta."

Hai chúng tôi sóng bước đi trên phố mua sắm Demachi.

"Vụ cuối năm ngoái cũng ầm ĩ quá."

"… Tôi xin lỗi."

"Bao nhiêu phần là do kế hoạch của cậu, bao nhiêu phần là tai nạn vậy?"

"Giờ tôi cũng chẳng phân biệt nổi nữa rồi. Đằng nào cũng đã vướng vào âm mưu rắc rối đó… Nhưng đất nước này, thành phố này cũng không hiếm những lùm xùm như vậy."

Nghe tôi nói thế, Nidaime liền nheo mắt nhìn.

Anh ta biết tỏng chuyện tôi giả ngu, nhưng cũng không truy cứu. Hơn thế, chính vì tôi biết Nidaime đã rõ cả rồi nên tôi càng không có ý phanh cái bụng rậm lông của mình để nói đến những điều đó.

"Con Tanuki cậu thú vị ghê đấy. Nhìn thì thấy như lúc nào cũng đang suy nghĩ điều gì, nhưng cũng lại thấy như chẳng nghĩ ngợi gì cả."

“Hai điều đó chẳng phải cũng giống nhau sao?”

“Cái đó gọi là trí thông minh của Tanuki chăng?”

“Là do dòng máu ngốc nghếch gây nên đấy.”

“Chắc chắn cậu sẽ thành một con Tanuki đáng nể.”

“Anh Nidaime sẽ thành một Thiên cẩu đáng nể.”

“… Ta sẽ không trở thành Thiên cẩu đâu.” Nidaime nói vậy rồi thôi.

Chúng tôi rời khỏi phố mua sắm Demachi, đi từ cầu Demachi về hướng cầu lớn Kamo.

Bờ sông Kamogawa vắng bóng người lạnh lẽo, tuyết giá vẫn chẳng ngừng rơi xuống. Đám sinh viên ăn mặc ấm áp và mấy thầy chùa qua lại trên cầu lớn Kamo, xe buýt của thành phố rầm rập chạy qua. Từ thành lan can của cầu lớn Kamo nhìn về phía Bắc, núi Hiei trắng như rắc đầy đường bột, những rặng núi xa xa ở phía Bắc chìm trong màn tuyết rơi như sương như khói, gần như chẳng thể nhìn thấy nữa.

Tôi lia mắt lên bầu trời màu xám đang đổ tuyết. Bầu trời đó sao vắng lặng quá, thiếu chút họa long điểm tình. Nhưng cái gì còn thiếu sót, tôi cũng thực chẳng hiểu nữa.

Đột nhiên, Nidaime lại như một cô thiếu nữ ngượng ngùng nói nhỏ.

“Chúng ta làm bạn được chứ?”

“Tôi rất lấy làm cảm kích, nhưng chuyện này thì không được.”

“… Tại sao vậy?”

“Bởi vì tôi là Tanuki. Thiên cẩu là loài bắt nạt Tanuki mà.”

Nidaime liền bật cười. Kể từ khi Nidaime trở về vào mùa xuân năm trước, tôi chưa thấy anh ta cười sảng khoái như vậy bao giờ.

“Đặc sắc. Cậu quả là con Tanuki có một không hai đấy.”

“Tôi xin cảm ơn.”

“Thi thoảng lại ghé khách sạn chơi nhé, không cần giữ ý.”

Nói thế rồi vị quý ông Anh quốc đó thong thả rời đi trong màn tuyết.

Tôi tựa người vào lan can cầu lớn Kamo, nhìn dáng lưng đẹp đẽ đó xa dần. Có lẽ đằng nào Nidaime cũng không có ý phát triển sức mạnh đó. Thứ sức mạnh của Thiên cẩu đã khai hoa theo sự đào tạo của cha mình… Tuy cũng có Tanuki thầm ngưỡng mộ năng lực đó từ xa. Nhưng Tanuki không thể hiểu được nỗi băn khoăn của Thiên cẩu, Thiên cẩu không thể hiểu được nỗi băn khoăn của Tanuki.

Thiên cẩu có lòng kiêu hãnh của Thiên cẩu, Tanuki có phẩm giá của Tanuki.

Chính vì lẽ đó, dòng máu Thiên cẩu và dòng máu ngốc nghếch mới ảnh hưởng đến nhau.

°°°

Tôi một mình đi dọc khu phố tập trung những cửa hàng trứ danh ở Sanjo.

Tháng Giêng sắp sửa kết thúc, hương vị Tết cũng nhạt dần nơi đô thành phồn hoa. Thành phố Kyoto đang tích lại sức để bắt đầu một năm mới.

Tôi ghé thăm một cửa hàng làm quạt nổi danh tên là Irizaki Genemon.

Khi mở cánh cửa kéo có gắn kính chạm nổi của cửa hàng danh tiếng, tôi ngửi thấy mùi gì đó như hương trầm thoang thoảng. Trong tiệm xếp đầy những chiếc quạt đẹp đẽ như mẫu tiêu bản bươm bướm. Lần nào tới

thăm nơi đây, tôi cũng cứ ngỡ như thời gian đã ngừng lại.

"Xin làm phiền ạ."

Tôi cất tiếng gọi, Genemon liền bước ra.

"Chào cậu Yasaburo."

"Hôm nay liệu đã được chưa ạ?"

"Cái này tôi cũng không rõ. Biển vẫn còn động lắm…"

"Tôi thử đi xem sao."

Tôi vén rèm noren rồi đi bộ dọc theo hành lang ốp gỗ. Càng đi vào sâu càng ngửi thấy mùi biển mặn mòi nồng đậm, nghe thấy cả tiếng sóng xô bờ.

Tôi rẽ ở cuối hành lang bước vào một nhà hàng, nơi này hiu quạnh khác hẳn lần ghé thăm Benten hồi mùa hè năm ngoái. Mặt sàn ốp gỗ trống trơn bị những hạt mưa rơi và sóng đánh ướt nhẹp. Đứng giữa nhà hàng nhìn ra vịnh, mây đen ngòm như lũ quái vật đang chạy dưới gầm trời, biển lại động dữ dội như thể vô số con cá voi đang làm loạn. Kể từ khi bại trận trước Nidaime, Benten cứ rúc mình trong tòa nhà kiểu Tây nằm giữa vịnh. Tôi đã thử ghé thăm vài bận nhưng lần nào biển cũng động nên không thể đưa thuyền ra khơi.

Tôi vừa đợi thời tiết thay đổi, vừa bồi hồi nhớ lại kỷ niệm lần đầu gặp Benten. Đó là lần đầu tiên trong đời Benten bay lên, ló mặt ra từ tán anh đào nở rộ sắc hoa. Kể từ đó, tôi đã rơi vào một lưới tình không mong muốn.

"Tanuki thì không được sao?" Tôi từng hỏi. Và cô ấy đã đáp, "Vì tôi là Con người mà."

Tôi đợi độ một tiếng đồng hồ thì thấy mưa gió như cũng lặng đi, từ kẽ

những đám mây vần vũ, bầu trời xanh trong thanh sạch. Tôi quyết tâm leo lên thuyền, bơi qua đoạn vịnh tối. Từ đằng xa đã nghe thấy tiếng cá voi vợt sóng, những ánh chớp tím lóe lên giữa quầng mây.

Cuối cùng, tôi đã thấy tòa nhà kiểu Tây có tháp đồng hồ. Trên tầng cao nhất không bị chìm xuống biển, một căn phòng vẫn còn sáng ánh đèn. Tôi bám vào tường tòa nhà để leo lên, đập vỡ kính ô cửa sổ tối om của căn phòng nọ để chui vào.

Tôi mở cánh cửa ra vào cũ kỹ, bước ra hành lang bên trong. Hai bên đều là những cánh cửa y hệt nhau được sắp xếp đều đặn. Ván lát sàn có nhiều chỗ đã vỡ ra, sơn tường cũng tróc lở nhiều rồi.

Tôi bước đi trên những đoạn sàn vỡ, hình dung lại thời hoàng kim của tòa nhà này.

Nơi đó vẫn còn vương lại gương mặt thiếu niên của Nidaime, một thời quyền uy Thiên cẩu đầy sung mãn của sư phụ Akadama. Cái tháp đồng hồ đã han gỉ vì gió biển vẫn còn giữ được sự kiêu hãnh của thời kỳ bấy giờ. Hành lang trải thảm đỏ, bức tường trắng phau không một vết bẩn. Trong đêm tối chiếu sáng bởi vô số ngọn đèn, tòa nhà trông như một hộp châu báu của nữ hoàng, vẻ ngoài của "Khách sạn thế kỷ 20" như hiện lên trước mắt tôi.

Thế rồi, tôi dừng lại và gõ một cánh cửa.

"Shimogamo Yasaburo, xin được phép bái kiến."

°°°

Căn phòng lạnh lẽo tới mức tưởng như sắp đóng băng tới nơi.

Bên cửa sổ là một bộ bàn ghế nhỏ, trên bàn đặt một cái đèn kiểu Tây.

Từ ô kính cửa sổ, tôi thấy dải biển màu xám và những đám mây đen trôi trên bầu trời. Benten nằm cuộn mình trên một cái giường nơi bờ tường, tiếng thở vang lên khe khẽ.

Tôi ngồi xuống cái ghế đặt cạnh giường ngắm Benten đang say ngủ, không khỏi thắc mắc cô ấy đang mơ thấy điều gì. Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh cô gái đang một mình đi dạo trên bờ hồ Biwa trong ngày đông.

Cánh đồng héo rũ hay rừng trúc xanh đều bị tuyết phủ dày. Cô ấy lặng lẽ đi dạo ven hồ Biwa không một dấu chân người. Cô biết mình không thể dừng chân, nhưng lại chẳng rõ nên đi đâu nữa. Cô cảm thấy một nguồn sinh lực đang ngủ say bên trong người mình, nhưng không biết nên vui chơi theo cách nào. Giữa trời đất này chỉ có một mình mình, chỉ thấy mỗi nỗi cô đơn. Thế rồi một Thiên cẩu từ trên bầu trời hạ cánh xuống rồi chìa tay ra, cô ấy đã không chút bối rối mà giơ tay lên bầu trời mùa đông lạnh lẽo…

Trong lúc tôi đang nghĩ vẩn vơ như vậy, Benten đã mở mắt ra và lật người lại.

Cô ấy chẳng nói gì, chỉ nhìn tôi. Ánh mắt ươn ướt như gặp phải ác mộng trong cơn sốt cao, loáng lên tia sáng quỷ dị. Mái tóc bị Nidaime thiêu cháy, giờ cắt ngắn như một cậu thiếu niên.

Tôi lặng lẽ chìa tay ra, chạm lên mái tóc mới mọc lún phún mềm mại của cô ấy.

Benten cứ thế nhìn tôi rồi nói như than thở.

"… Tôi thật đáng thương phải không?"

"Đáng thương thật đấy."

Nghe tôi nói vậy, nước mắt Benten lã chã rơi, cô ấy vùi mặt vào gối.

Những tiếng khóc rấm rứt khe khẽ lọt vào tai tôi. Cô ấy khóc như một đứa trẻ.

"Thực sự rất đáng thương."

"Thực sự rất đáng thương đấy."

Mưa lại trút xuống nặng hơn, những hạt mưa to tướng đập vào cửa sổ. Căn phòng dành cho khách tĩnh lặng, tôi chỉ nghe thấy tiếng mưa đang vây bọc Khách sạn thế kỷ 20 và tiếng khóc của Benten.

Mọi thứ chính xác như lời Nidaime nói, Tanuki là loài vui vẻ.

Kể cả khi vuốt tóc cô ấy thế này, tôi cũng đã hiểu được.

Thứ Benten cần không phải là tôi.

Tanuki thì không được.

Bình giải
HORIKAWA KENJI

Nếu tôi là Benten, tôi sẽ muốn thêm một câu vào cuối tập hai.

"Tôi đang trông đợi điều gì vào cậu vậy? Yasaburo?"

Tập đầu tiên của *Gia tộc thần bí* đã khép lại với hình ảnh Yasaburo và Benten tắm mình trong ánh sáng ngày đầu năm, tràn trề hy vọng. Cả hai cùng chia sẻ với nhau những điều ước cho năm mới, còn có chút gì như ngượng ngập nữa. Đến con ếch xanh cũng chín đỏ luôn ấy chứ!

Một năm đã qua kể từ tập đầu tiên (thực ra người hâm mộ đã phải mất bảy năm chờ đợi), tập hai cũng kết thúc ở phân cảnh hai bọn họ trò chuyện với nhau, nhưng cái dư vị sau khi đọc hết tập này lại hoàn toàn tương phản. Lần này, Benten cố tìm kiếm một sự an ủi, nhưng Yasaburo biết rằng mình bất lực. Quan hệ giữa hai bọn họ sau này sẽ ra sao đây? Tôi ngẫm nghĩ về điều này rồi chợt nhận ra trong các tác phẩm của Morimi Tomihiko, nhân vật nữ chính hầu như không được nhìn nhận đúng mực.

Benten là một nhân vật nữ chính khá là khó nắm bắt trong số các tác phẩm của Morimi Tomihiko. Trong phần đối thoại giữa Morimi Tomihiko và nữ diễn viên lồng tiếng Noto Mamiko, người thủ vai Benten, họ đã nói:

"Benten là một người… tôi thật ra cũng không hiểu rõ cô ấy đâu."

"Benten muốn gì để rồi làm ra những hành động như thế, có lẽ là bản

thân cô ấy cũng không hoàn toàn hiểu hết.”

(Trích từ *Bàn về Gia tộc thần bí)*

Ngược lại, sự bí ẩn của Benten chính là điểm quyến rũ nơi cô ấy. Một khi nắm bắt được rồi thì lại thành ra chán quá. Đến cha đẻ của Benten còn nghĩ vậy cơ mà.

Đó chính là cái hay của nghề viết. Tất cả các nhân vật xuất hiện trong tác phẩm đều do một mình nhà văn sáng tác ra, nên họ đều kế thừa một điểm nào đó trong tính cách của tác giả. Cũng có những nhân vật khó hiểu, nhưng vẫn không thể nằm ra ngoài sức tưởng tượng của chủ thể sáng tạo đúng không? Dẫu nằm ở khoảng nhận thức hay tiềm thức, thì điều đó vẫn cứ phản ánh con mắt nhìn thế giới của nhà văn. Tính cách bốn anh em nhà Shimogamo tuy có khác biệt, nhưng tất cả đều kế thừa một nét nào đó từ tính cách người cha Shimogamo Soichiro vậy thôi.

Nếu đem ra so sánh, thì series hoạt hình của *Gia tộc thần bí* lại mang đôi chút cảm tác khác biệt. Bởi đó là do đạo diễn và cả ê kíp làm phim đã dùng quan điểm của bọn họ để tạo ra nhân vật. Trong hành động và lời nói của các nhân vật đều đòi hỏi “cái chất riêng”, và điều đó cần được các nhân viên trong đoàn cùng nhau chia sẻ và thống nhất.

Chuyện “Benten là một người khó hiểu” cũng thế, mỗi người trong đoàn phim vẽ nên suy nghĩ riêng về “cách diễn đạt một người khó hiểu”, nhưng nhân vật Benten lại không đủ cuốn hút. Đối với nhân viên đoàn, nữ chính Benten có vẻ là một nhân vật quá sức phiền toái.

Vậy quanh tôi liệu có người nào giống như Benten không?

Tôi thử lục lọi những trải nghiệm của mình và cũng nhớ ra được vài điều. Nhưng lại không phải là người thật. Sự phấn khích trong quá trình

tạo ra một câu chuyện trong hoạt hình hay cảm xúc kích thích của cuộc phiêu lưu, sức mạnh cuốn hút từ người sáng tạo… là những cảm xúc đó. Tôi sẽ gọi cái sức mạnh ấy là "nữ thần của câu chuyện" vậy.

"Cô ấy" là một ẩn số và chứa một sức hấp dẫn điên rồ. Nhìn xuống từ nơi cao với nụ cười đầy thách thức, mời gọi ta cuốn vào một cuộc phiêu lưu đầy nguy hiểm. Chúng ta vẫn luôn theo đuổi người con gái lý tưởng đó, nhưng lại chẳng thể theo đuổi cả một đời. Chính vì không thể theo đuổi nhưng lại lỡ nhìn thấy cô ấy trong đáy sâu của câu chuyện bản thân sáng tạo ra, điều đó thật chán chường. Nếu ta nhìn vào một câu chuyện với dòng chảy tuôn theo dòng tâm lý của cô ấy, thì sẽ thấy nó sâu hun hút như cuốn người vào trong đó, rộng đến tưởng chừng như vô tận. Cái màu sắc đó rất khó diễn tả bằng lời, cái cách biến đổi liên tục của biểu cảm tuy đáng sợ đấy nhưng lại lên cảm giác tò mò và truyền cảm hứng sáng tạo.

Mối quan hệ giữa Benten và Yasaburo có khác nào mối quan hệ giữa "nữ thần" và nhà văn đâu? Khi tôi liên tưởng tới vậy, bỗng chốc thấy mọi thứ dễ lý giải hơn nhiều.

Xét ra thì trong hầu hết các tác phẩm của Morimi Tomihiko, nhân vật nam chính thường xoay chuyển trong quá trình đeo đuổi nhân vật nữ chính. Từ Mio trong *Taiyo no tou* (Tạm dịch: *Tháp mặt trời)* tới Akashi trong *Truyền kỳ phòng bốn chiếu rưỡi,* và rồi thiếu nữ tóc đen trong *Dạo bước phố đêm* tới Ibuki Natsuko trong *Koibumi no gijutsu* (Tạm dịch: *Nghệ thuật viết thư tình)*. Tất thảy đều viết lại câu chuyện của những sinh viên đại học không biết tự trọng mà đeo đuổi người con gái trong lòng. Có khác nào câu chuyện của những nhà văn cuốn hút bởi "nữ thần" và chạy đuổi theo bóng lưng nàng?

Yasaburo không h`ề e dè Benten, cậu chàng để cho dòng máu ngốc nghếch của mình tự do làm loạn, Morimi Tomihiko hẳn đã rất vui vẻ khi viết v`ề "nữ th`ần" và những đi`ều nhảm nhí trong lúc sáng tác tiểu thuyết này.

Trong tập hai này, Benten thiên hạ vô địch đã thua Nidaime và rơi xuống từ b`ầu trời, đi`ều này có ý nghĩa gì đối với Yasaburo? Tôi sẽ lôi nó ra bằng chính những lời kết truyện của Yasaburo nhé.

Tôi cũng đã hiểu được.

Thứ Benten cần không phải là tôi.

Tanuki thì không được.

Nếu đây chính là lời thực lòng của Yasaburo, thì nhà văn đã tự đục cái vé chấm dứt mối quan hệ ngọt ngào giữa mình và "nữ th`ần" mất r`ồi chăng? Mất bảy năm rưỡi để tập hai đến được với người đọc, liệu đi`ều đó có liên quan gì tới sự thay đổi trong mối quan hệ của hai người này không? Chẳng phải lúc trước mối quan hệ của hai bọn họ đang mang một tương lai tươi sáng lắm hay sao? Tôi càng nghĩ càng thấy kết thúc này ng`ầm mang tới một hướng phát triển đáng lo ngại trong ph`ần ba của bộ truyện.

Kyoto dưới ngòi bút của Morimi Tomihiko là một thế giới đ`ầy thanh lịch, nhưng lại mở ra một lối thông tới thế giới tối om không rõ hình thái. Đáy giếng nơi con ếch ở lại kết nối với thế giới bên kia, tấm bình phong của Jurojin lại là cánh cửa đến tới "Cách mạng công nghiệp của Địa ngục". Nếu bị cuốn vào trong đêm Yoiyama của hội Gion thì sẽ rơi vào lối lặp của "Mê cung Yoiyama" suốt mười lăm năm. Nếu bị cuốn vào thế giới

bóng đêm trong "Hội đốt lửa Kurama" thì sẽ không thể thoát ra nổi trong vòng mười năm.

Trong bài phỏng vấn về chuyện nhà văn đeo đuổi bóng lưng của nữ thần, morimi cũng có nói "Chắc chắn là tôi đã bị lọt vào một vũ trụ… vũ trụ rất xấu xa, vũ trụ rất…" (trích *Blog hằng ngày của Morimi Tomihiko)*. Nhà văn đã đối diện với con người bên trong mình, bởi theo mạch chảy của câu chuyện, chìm sâu xuống cái đáy đen tối thăm thẳm của tiềm thức. Đó là một việc làm vô cùng nguy hiểm. Tôi nhớ đã đọc được điều này trong cuốn sách đối thoại giữa tác giả và thầy Kawai Hayao.

Tác giả đã lạc quá lâu trong "một vũ trụ khác", chẳng rõ đã phải nếm trải Địa ngục kinh hãi tới thế nào, tôi không tưởng tượng nổi. Nếu không tìm thấy một sợi tơ nhện thòng từ trên trời xuống, có lẽ anh ấy vẫn còn đang lạc lối trong một Kyoto đen tối hay chăng? Cứ bị ám ảnh với những điều đó, anh ấy không dám lại gần một cái lỗ nguy hiểm nào nữa, đó cũng chẳng phải điều gì quái lạ. Người có thể thản nhiên đi đi về về giữa hiện thế và Địa ngục cũng chỉ có Benten thôi.

Có lẽ sau vụ việc "Địa ngục Arima", Yasaburo đã thấy sợ. Thế giới Benten đang sống và thế giới của Tanuki khác biệt quá lớn.

Trở thành nồi lẩu của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu cũng vậy, nhưng trở thành nước dùng ramen ở Địa ngục rồi để cho lủ quỷ thưởng thức thì cũng xin kiếu. Một kẻ ngốc cũng nên biết thân biết phận. Tanuki không phải là đối tượng thích hợp với Benten.

Yasaburo này, cậu thấy thế là ổn sao?

Nếu tôi là "nữ thần" của tác giả, tôi sẽ muốn hỏi Morimi Tomihiko câu này.

"Tôi đang trông đợi điều gì ở cậu vậy?"

Trong phần ba sắp tới, liệu sẽ có câu trả lời cho mối quan hệ của Yasaburo và Benten chứ? Tôi thật vô cùng mong chờ.

Tóm lại, Yasaburo phải nhớ lấy điều này. Từ trước tới nay, người cứu cậu ấy trong những giây phút ngàn cân treo sợi tóc luôn là Benten. Kể cả lúc này đây, cậu ấy không phải đang tự do dùng thuật biến hình rồi tận hưởng sự ưu ái của cô ấy hay sao?

"Đáng thương thật đấy."

Câu nói đó chẳng phải quá lạnh lùng sao? Trước một Benten mang sự trống rỗng vô đáy trong vẻ đẹp đẽ khó lại gần là thế, sao cậu có thể quên được câu dạy dỗ của ân sư vĩ đại, người từng gào lên "Ta muốn thấy gương mặt tươi cười đó!" chứ?

Khi biết được thế giới nơi Thiên cẩu, Tanuki và Con người cùng chung sống được xây dựng bên trên một cuộc "Cách mạng công nghiệp của Địa ngục", tôi cũng mong rằng Yasaburo vẫn có thể nhìn thế giới đó như cũ. Với những tia sáng đủ màu sắc, cơn gió dịu dàng và những đám lông mềm mại cuộn tròn, để sống sao cho vui vẻ.

Một nhà văn nhận được sự ưu ái của nữ thần, bất kể bị nhốt lại trong thời đại hay nơi chốn nào, thì cũng sẽ có thể mở cánh cửa tới thế giới đầy ánh sáng bằng những câu thần chú tuyệt đẹp.

Nhà sản xuất hoạt hình

Giám đốc P.A Works

Table of Contents

Mở đầu
Chương một Sự trở về của NIDAIME
Chương hai NANZENJI GYOKURAN
Chương ba GÃ ẢO THUẬT GIA TENMANYA
Chương bốn ĐẠI CHIẾN DU THUYỀN NORYO DAIMONJI
Chương năm ĐỊA NGỤC ARIMA
Chương sáu KẺ THỪA KẾ GIA TỘC EBISUGAWA
Chương bảy DÒNG MÁU THIÊN CẨU, DÒNG MÁU NGỐC NGHẾCH
Bình giải HORIKAWA KENJI